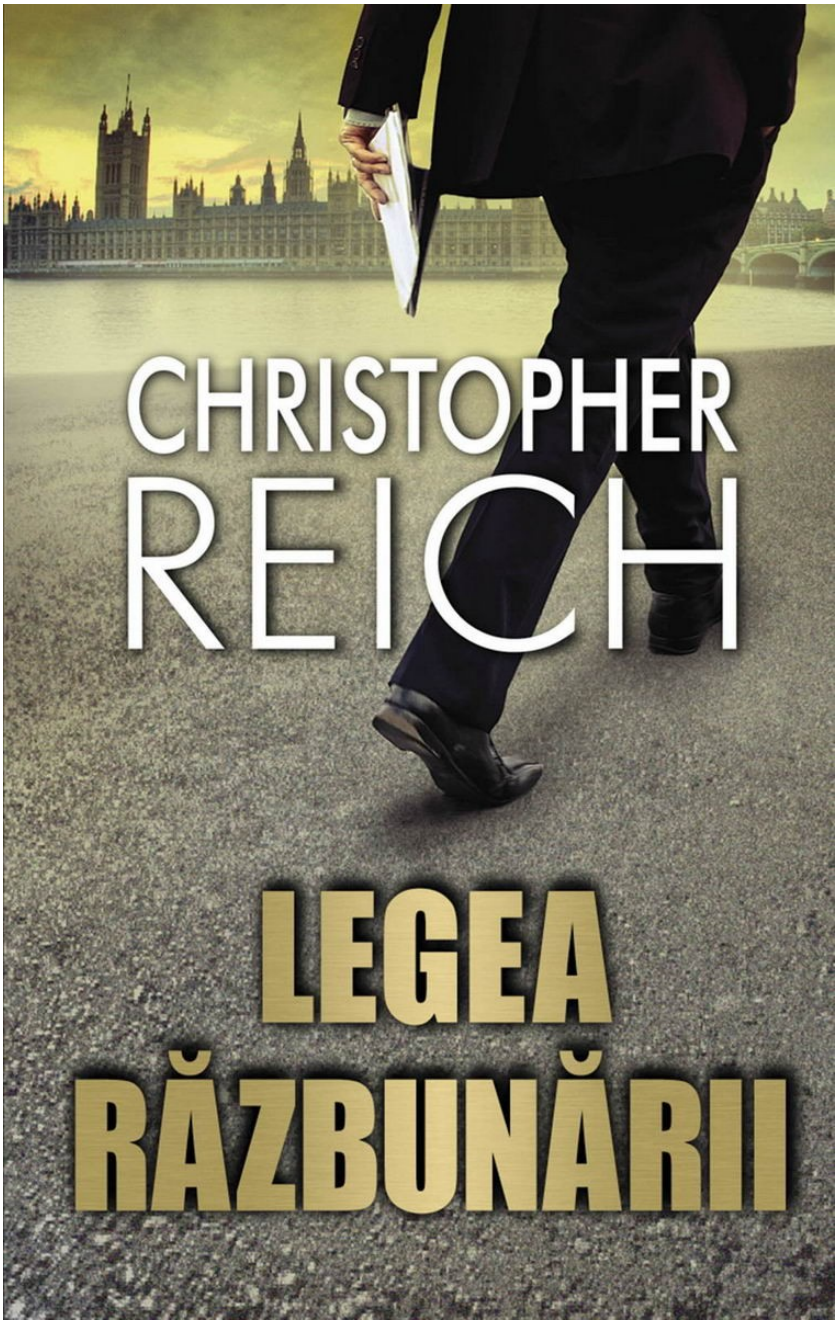
CHRISTOPHER
REICH
LEGEA
RĂZBUNĂRII

Christopher Reich
Legea răzbunării

Traducere din limba engleză
Patricia Neculae

Editura Litera

2012

Se dedică lui TK

Londra, 11.38, ştire de ultimă oră, Agenţia Reuters

În această dimineaţă, la ora 11.16, o maşină-capcană a fost detonată în districtul Westminster. Conform primelor informaţii, numărul de victime se ridică la patru morţi şi mai mult de treizeci de răniţi. Se crede că ţinta acestui atentat a fost ministrul de interne al Rusiei, Igor Ivanov, aflat într-o coloană oficială, venind de la o întâlnire cu uşile închise cu oameni de afaceri britanici. Nu există încă nici o informaţie care să confirme dacă Ivanov se numără printre răniţi.

Vom reveni cu noi date…

Londra, Storey's Gate, Westminster, 11.38

Lumea era în flăcări.

Maşinile distruse risipite de-a lungul străzii erau înghiţite de văpăi. Aerul era îmbâcsit de rotocoale de fum negru. Pe trotuar şi pe stradă, cât vedeai cu ochii, zăceau împrăştiate cadavre. Peste tot pluteau fulgi de cenuşă.

Jonathan Ransom stătea întins pe capota unei maşini, pe jumătate aruncat prin parbriz. Când dădu să-şi ridice capul, un val de cioburi i se prelinse peste faţă. Îşi duse o mână la obraz, şi aceasta i se umplu imediat de sânge. Nu auzea nimic altceva decât un ţiuit prelung şi dureros.

„Emma", gândi el. „Eşti teafără?"

Fără să stea pe gânduri, se trase din parbrizul sfărâmat şi se lăsă să alunece de pe capotă. Se clătină, dar se sprijini cu o mână de maşină, încercând să-şi recapete echilibrul. Trăgând aer în piept şi limpezindu-şi mintea, îşi aminti tot ce se întâmplase. Coloana de maşini negre, steagul tricolor fluturând prins de antenă, apoi lumina orbitoare, valul neaşteptat de căldură şi senzaţia de

uşurare când fusese aruncat în aer.

Îşi croi încet cale printre cadavre şi printre maşinile distruse, îndreptându-se înspre intersecţia unde o văzuse ultima oară pe femeia cu păr castaniu şi ochi căprui.

— Emma, strigă el, trecându-şi privirea de-a lungul chipurilor cuprinse de uimire şi de panică.

În locul în care fusese detonat BMW-ul cu care ea traversase oraşul şi pe care îl parcase atât de precis, se afla acum doar un crater. Vehiculul se găsea la cinci metri, cuprins de flăcări sălbatice, aproape de nerecunoscut. Vizavi de el, era unul dintre Mercedesuri sau, mai precis, ceea ce mai rămăsese din el. Nu se zărea nici un supravieţuitor. Explozia spulberase ferestrele tuturor clădirilor care se întindeau de-a lungul străzii. Prin fum, vedea draperiile legănându-se precum nişte steaguri cu care cineva îşi anunţa capitularea.

În capul străzii, o femeie blondă şi slabă se ivi din fum, păşind hotărât înspre el. Într-o mână avea ceea ce părea un telefon sau un radio. În cealaltă ţinea strâns un pistol îndreptat către el. Când îl văzu, îi strigă ceva. Nu reuşi să audă ce îi spunea. Era prea mult haos, şi fumul era prea gros pentru a-şi putea da seama dacă era singură sau nu. Oricum, nu conta. Era poliţistă şi venea să pună mâna pe el.

Jonathan se întoarse şi începu să fugă.

În acel moment, auzi ţipătul.

Se opri imediat.

În mijlocul drumului, un bărbat se rostogoli dintr-o maşină neagră şi începu să se târască pentru a se îndepărta de şasiul cuprins de flăcări. Era unul dintre Mercedesurile din coloana oficială. Focul pârjolise partea din spate a hainei bărbatului şi îi cuprinsese şi carnea. Părul îi ardea, învăluindu-i capul într-o stranie aură portocalie.

Jonathan fugi înspre bărbatul aflat în chinuri, îşi smulse sacoul şi i-l aruncă peste cap ca să stingă flăcările.

— Stai întins, zise el ferm. Nu te mişca. O să chem o ambulanţă.

— Te rog să mă ajuţi, murmură bărbatul în timp ce se lungea pe asfalt.

— Totul o să fie bine, spuse Jonathan. Dar trebuie să rămâi nemişcat. Se ridică, uitându-se după ajutor. În josul străzii, văzu pâlpâitul unui girofar de poliţie şi începu să-şi fluture braţele şi să strige: Aici! E nevoie de un medic!

În clipa imediat următoare, cineva îl doborî la pământ. Braţe puternice îi duseră mâinile la spate şi i le prinseră în cătuşe.

— Eşti arestat, îi lătră un bărbat în ureche. Dacă faci cea mai mică mişcare, te omor.

— Nu-l atinge, zise Jonathan, zbătându-se cu mâinile încătuşate. Are arsuri de gradul trei pe toată suprafaţa corpului. Ia o pătură şi acoperă-l. Sunt prea multe rămăşiţe în aer. Trebuie să protejezi arsurile, altfel va muri din cauza infecţiei.

— Tacă-ţi fleanca! urlă poliţistul, strivindu-l cu obrazul de pământ.

— Cum te numeşti? întrebă femeia blondă, îngenunchind lângă el.

— Ransom. Jonathan Ransom. Sunt medic.

— De ce-ai făcut asta? vru ea să ştie.

— Ce anume?

— Asta. Bomba, spuse femeia. Te-am văzut strigând după cineva. Cine era?

— Eu nu… bâigui Jonathan, dar îşi înghiţi imediat cuvintele.

— Ce nu?

Jonathan nu răspunse. La distanţă, remarcă o femeie cu părul castaniu şi ciufulit, care îşi făcea loc prin mulţime. O zări doar pentru o clipă – chiar mai puţin de atât –, pentru că locul era împânzit de poliţişti şi, totodată, învăluit de fum. Dar ştia prea bine că nimic altceva nu mai conta.

Era Emma.

Soţia lui trăia.

Cu o zi în urmă...

1

Cele mai scumpe proprietăţi imobiliare din lume se află în districtul Mayfair din centrul Londrei. Având o suprafaţă de doar cinci kilometri pătraţi, districtul Mayfair se învecinează la vest cu Hyde Park, iar la sud cu Green Park. Hotelul Claridge, sediul mondial al grupului Royal Dutch Shell şi reşedinţa de vară a sultanului Bruneiului, se află la doar câţiva paşi distanţă. Între cele două clădiri, se găsesc multe dintre cele mai cunoscute magazine de lux din lume, singurul restaurant de trei stele din Londra (cotaţia fiind acordată de Ghidul Michelin) şi câteva galerii de artă de unde îşi fac achiziţiile cei cu conturi bancare nelimitate. Şi totuşi, chiar şi în această enclavă a bogăţiei şi a privilegiilor, un anumit loc se află deasupra celorlalte.

1 Park Lane sau One Park, după cum este cunoscută, este o clădire rezidenţială de lux aflată în colţul sud-estic al Hyde Park. Îşi începuse existenţa în urmă cu o sută de ani ca hotel modest cu zece etaje, iar de-a lungul timpului servise ca bancă, reprezentanţă a unui dealer de automobile şi, conform zvonurilor, ca bordel de lux pentru demnitarii din Orientul Mijlociu veniţi în vizită. Odată cu avântul domeniului imobiliar, crescuseră şi aspiraţiile clădirii.

Astăzi, One Park are o înălţime de douăzeci de etaje şi găzduieşte nouăsprezece reşedinţe private. Fiecare dintre ele ocupă câte un etaj, mai puţin apartamentul de lux de pe acoperiş, care este un duplex. Preţurile încep de la cincizeci de mii de lire pe metru pătrat, adică aproape optzeci de mii de dolari. Cea mai ieftină dintre reşedinţe are o valoare de cincisprezece milioane de lire, în timp ce duplexul valorează de patru ori pe atât, şaizeci de milioane de lire, aproximativ nouăzeci de milioane de dolari. Printre proprietari se numără un fost prim-ministru britanic, managerul american al unui fond de investiţii privat şi

presupusul lider al lumii interlope din Bulgaria. Marea întrebare care circulă, în glumă, este care dintre proprietari e cel mai mare hoţ.

Fiindcă o asemenea avere se află strânsă sub un singur acoperiş, măsurile de securitate sunt la cel mai înalt nivel douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. În permanenţă, doi portari în livrea ţin sub observaţie holul, o echipă alcătuită din trei oameni în haine civile străbate coridoarele clădirii şi alţi doi bărbaţi se află în camera de control, cu ochii aţintiţi asupra monitoarelor care transmit imagini în direct de la cele patruzeci şi patru de camere de supraveghere din clădire.

Intrarea de la One Park e străjuită de o uşă dublă impozantă, făcută din panouri de sticlă blindată, dispuse pe două straturi, protejate de un grilaj din oţel şi având o încuietoare magnetică. Producătorul german al uşii, Siegfried & Stein, garantase că încuietoarea putea să reziste şi la impactul cu un proiectil tras cu un aruncător de rachete. Chiar dacă uşa ar fi smulsă din balamale de explozie şi aruncată pe podeaua de marmură a holului spaţios, Dumnezeu şi Bismarck se puneau chezaşi că încuietoarea nu ar ceda. Vizitatorii pot să pătrundă înăuntru doar după ce sunt recunoscuţi de un rezident prin intermediul camerei de supraveghere de la intrare.

Atât cât e omeneşte posibil, One Park e o fortăreaţă inexpugnabilă.

Să intri era partea uşoară.

Intrusul, cu numele de cod Alpha, se afla în debaraua dormitorului principal al apartamentului 5A din One Park. Agentul Alpha cunoştea sistemul de securitate al locuinţei. Conform informaţiilor obţinute, sub covoare, în dreptul ferestrelor şi al uşii din fiecare cameră, se aflau senzori sensibili la greutate – nu însă şi în dulap. Existau şi alte dispozitive, mai sofisticate, dar şi ele puteau fi înşelate.

Intrusul păşi până la uşă şi activă întrerupătorul de lumină. Dulapul era impozant ca dimensiune. Pe peretele din spate se afla un raft pentru pantofi, iar lângă el – un steag rulat al Sfântului Gheorghe şi două carabine Holland

& Holland. Hainele proprietarului erau agăţate de-a lungul peretelui. Nu păreau să existe obiecte de vestimentaţie care să aparţină unei femei. Apartamentul era proprietatea unui burlac.

La stânga se găseau teancuri de reviste îngălbenite, ziare legate, dosare, tot felul de mărunţişuri strânse de un cărturar pasionat. La dreapta se afla o măsuţă de toaletă din mahon pe care erau aşezate câteva fotografii în rame de argint. Într-una dintre ele putea fi văzut un bărbat atletic, cu părul nisipiu, îmbrăcat în costum de vânătoare, cu o carabină sub braţ şi conversând cu regina Elisabeta a II-a, care purta o vestimentaţie nu mai puţin sportivă. Intrusul îl recunoscu pe proprietarul apartamentului. Era lordul Robert Russell, singurul fiu al ducelui de Suffolk, cel mai bogat nobil englez, cu o avere estimată la cinci miliarde de lire.

Agentul Alpha nu venise să fure banii lui Russell, ci urmărea ceva infinit mai valoros.

Îngenunchind, intrusul scoase un pachet subţire dintr-un rucsac. Tăie ambalajul de plastic cu unghia de la degetul mare. Cu grijă, agentul Alpha despături o salopetă de culoare kaki şi o trase pe el. Era preocupat să se asigure că salopeta acoperea fiecare centimetru pătrat de piele. Salopeta era făcută din mylar, un material utilizat pentru păturile termoizolante. Costumul fusese conceput cu un scop bine definit: să împiedice pierderea de căldură a organismului în atmosferă.

Mulţumit că reuşise să-şi aranjeze salopeta, intrusul scoase un dispozitiv pentru vedere nocturnă şi-l fixă la ochi, având grijă şi de această dată să-şi acopere cât mai bine pielea. În cele din urmă, îşi puse o pereche de mănuşi.

Agentul Alpha întredeschise uşa dulapului. Dormitorul principal era învăluit în întuneric. O scurtă privire aruncată de jur împrejur îi dezvălui existenţa unui detector de mişcare fixat pe tavan, în dreptul uşii. De dimensiunile unui pachet de ţigări, detectorul emitea unde infraroşii capabile să detecteze şi cele mai mici oscilaţii în temperatura camerei, determinate de trecerea unui corp

uman prin spaţiul supravegheat. Sensibilitatea senzorului putea să fie calibrată astfel încât să permită unei pisici sau unui câine mic să se plimbe prin încăpere fără a declanşa alarma, însă Robert Russell nu avea un animal de companie. Mai mult, era precaut din fire şi paranoic în virtutea profesiei pe care o avea. Era perfect conştient că ultimele lui cercetări nu îl făcuseră tocmai popular în anumite cercuri. Totodată, ştia că, dacă avea în vedere cele întâmplate în trecut, viaţa sa era în pericol. Senzorii trebuiau astfel setaţi încât să detecteze şi cel mai mic semn al prezenţei unui intrus.

Chiar dacă purta costumul termoizolant, nu era încă sigur că putea intra în cameră. Robert Russell asigurase apartamentul cu un sistem dublu de securitate. Detectorul de mişcare era doar una dintre măsuri. Cealaltă o reprezenta un transmiţător de microunde, având la bază conceptul radarului Doppler, ce emitea unde sonore care loveau pereţii, întorcându-se apoi ca un ecou. Orice anomalie în tiparul undelor sonore avea să declanşeze alarma.

Cercetă cu privirea dormitorul, dar nu reuşi să localizeze transmiţătorul.

Exact în clipa aceea, un glas se auzi în casca agentului Alpha:

— Subiectul pleacă din locaţie. Ai opt minute la dispoziţie.

— Am înţeles.

Ieşind din dulap, agentul Alpha se deplasă rapid înspre uşa dormitorului. Alarma nu se declanşă. Nu se auziră nici vreun ţiuit strident, nici sunetul sacadat al vreunui clopoţel. În încăpere nu se afla un transmiţător de microunde. Uşa dormitorului era întredeschisă, permiţându-i să arunce o privire pe hol şi în camera de zi. Duse degetele înmănuşate la dispozitivul pentru vedere nocturnă şi folosi aparatul optic pentru a mări de patru ori imaginea. Nu avu nevoie de mai mult de cincisprezece secunde ca să localizeze dioda roşie aflată pe peretele holului de la intrare, care îi indica poziţia transmiţătorului.

Nu avea cum să o dezactiveze. Singura soluţie era să o facă să creadă că funcţiona normal.

Scoase un pistol mic din salopetă, îl aţinti cât mai precis înspre diodă şi trase. Proiectilul ieşit de pe ţeavă nu era un glonţ – cel puţin nu în sensul convenţional al cuvântului. Era un proiectil subsonic, conţinând un compus cristalin pe bază de răşină epoxidică. Proiectată să se aplatizeze la contact, răşina avea să blocheze undele sonore şi să le răsfrângă apoi înspre transmiţător. Totuşi, pentru mai puţin de o secundă, undele sonore aveau să fie perturbate. Alarma urma să fie declanşată.

Dar totul se oprea aici.

Frumuseţea şi aroganţa unui sistem dublu de alarmă erau determinate de faptul că ambele mecanisme trebuiau să fie declanşate în acelaşi timp pentru a activa alarma. Dacă senzorul termic detecta o creştere a temperaturii, se raporta la detectorul de mişcare ca să verifice dacă fusese înregistrată o întrerupere corespunzătoare în cadrul undelor Doppler. În mod similar, dacă senzorul de mişcare bazat pe unde Doppler sesiza o anomalie, apela la senzorul termic ca să verifice dacă intervenise o creştere în temperatura camerei. Dacă în ambele cazuri răspunsul era negativ, alarma nu se activa. Sistemul dublu nu fusese instalat ca să îmbunătăţească securitatea, ci ca să reducă posibilitatea unei alarme false. Nimeni nu se gândise că ar fi posibil să înşeli ambele sisteme în acelaşi timp.

Proiectilul lovi ţinta cu precizie absolută. Dioda roşiatică dispăru. Putea să pătrundă în cameră.

Agentul Alpha se uită la ceas. Mai avea şase minute şi treizeci de secunde.

Trebuia să tragă covorul în camera de zi. Senzorii de greutate erau dispuşi conform schiţei. Exista câte unul în faţa fiecăreia dintre cele două ferestre înalte cu vedere către Hyde Park, iar un al treilea era plasat în faţa uşii glisante de sticlă care ducea spre balcon. Dezactivarea fiecărui senzor dura un minut. În apropierea uşii de la intrare se mai găsea unul, care însă nu-l incomoda pe agentul Alpha. Avea să iasă în acelaşi mod în care intrase

în apartament.

Patru minute.

Liber acum să se deplaseze în voie, intrusul se duse glonţ spre camera de lucru a lui Russell. Agentul Alpha mai fusese în apartament şi făcuse tot posibilul să-şi întipărească în memorie configuraţia acestuia. Un birou de oţel strălucitor trona în mijlocul încăperii. Pe el se găseau trei monitoare LCD dispuse unul lângă altul. Un monitor mult mai mare, cu o diagonală de nouăzeci şi şase de inchi, se afla prins pe peretele din faţa sa.

Agentul Alpha lumină sub birou cu o lanternă cu halogen. Unitatea de bază a computerului se afla pe podea, în capătul spaţiului pentru picioare. Nu avea timp să copieze informaţiile de pe hard disk – doar să-l distrugă. Agentul Alpha scoase un dispozitiv electronic din rucsac şi îl plimbă de câteva ori pe deasupra computerului lui Russell. Aparatul emitea un puls electromagnetic foarte puternic ce ştergea toate datele.

Din păcate, informaţia era stocată şi în alt loc, mai dificil de distrus: creierul admirabil al lui Robert Russell.

— Intră în garaj, anunţă glasul din cască.

Era ora 02.18.

— Totul a decurs perfect, zise agentul Alpha. Poţi să dispari.

— Ne vedem la bază.

Pe birou se afla o tabletă electronică cu ecran sensibil la atingere care controla toată aparatura din apartament. Russell putea să pornească televizorul, să tragă sau să închidă draperiile ori să seteze temperatura printr-o simplă atingere. Mai avea o altă funcţie, mai interesantă. Dacă era apăsat butonul de securitate, ecranul se împărţea în patru, fiecare cadran arătând imaginile înregistrate de camerele de supraveghere. În cadranul din stânga sus putea fi văzut Robert Russell îndepărtându-se de maşină, un Aston Martin DB12. După doar o fracţiune de secundă, Russell apăru la intrarea holului aflat la subsol. În câteva clipe, putea fi văzut în cadranul din stânga jos, era în lift. Avea treizeci de ani, era

înalt şi slab, iar părul ciufulit de un blond platinat atrăgea privirile oriunde s-ar fi aflat. Purta jeanşi, o cămaşă descheiată şi un sacou sport. Cândva în trecutul său, câştigase centura neagră la jiu-jitsu brazilian. Era un om periculos din toate punctele de vedere.

Ieşi din lift şi, după o clipă, apăru în ultimul cadran: se afla în faţa uşii, introducând parola şi apăsând degetul mare pe încuietoarea biometrică.

Agentul Alpha intră în bucătărie şi deschise frigiderul. Pe raftul de sus se găseau două sticle de votcă acoperite cu cristale de gheaţă. Pe etichetă putea fi citită marca: Zubrówka. Votcă poloneză făcută din iarba zimbrului. Gustul băuturii sugera atingerea mătăsii.

Se auzi zgomotul zăvorului de la intrare, iar apoi sunetul paşilor lui Robert Russell pe podeaua de marmură. Intrusul îşi dădu jos gluga, desfăcu fermoarul salopetei şi aşteptă. Deghizarea nu mai era necesară. Era esenţial ca Russell să nu fie înspăimântat. La breloc avea un buton de panică pentru activarea alarmei.

Russell intră în bucătărie.

— Dumnezeule, mai că mi-a sărit inima din piept! exclamă el.

— Salut, Robbie. Vrei să bei ceva?

Zâmbetul lui Russell se stinse rapid, în timp ce faptele căpătau contur în mintea lui ageră.

— De fapt, cum naiba ai intrat aici?

Abia termină de rostit aceste cuvinte, că intrusul, cu numele de cod Alpha, îl izbi în cap cu sticla de votcă învăluită într-un strat de gheaţă. Russell căzu la podea, sprijinindu-se în mâini, în timp ce brelocul îi zbură pe podea. Lovitura îl ameţi, dar nu îl lăsă inconştient. Înainte să poată striga, agentul Alpha se sui deasupra lui, îi apucă maxilarul cu o mână, îi prinse părul cu cealaltă şi îi smuci violent capul spre stânga.

Gâtul lui Russell trosni ca o creangă putrezită. Se prăbuşi fără viaţă pe podea.

Agentul Alpha avu nevoie de toată forţa pentru a târî cadavrul prin camera de zi până pe balcon. Îi azvârli

braţele peste balustradă, apoi îi apucă picioarele, ridică trupul inert şi îi făcu vânt.

Femeia nu mai aşteptă să vadă cum corpul lordului Robert Henley Russell cade în gol treizeci şi cinci de metri, lovind scările de granit aflate dedesubt.

2

Zborul 99 al companiei Kenya Airways, venind de la Nairobi, ateriză pe aeroportul londonez Heathrow la ora locală 06.11. Lista cu pasagerii aparatului Airbus A340 număra două sute optzeci de persoane şi şaisprezece membri ai echipajului. În realitate, numărul depăşea cu mult trei sute de persoane, printre care vreo zece copii căţăraţi în poalele mamelor şi o mână de pasageri care, deşi aveau bilete la alte zboruri, solicitaseră să plece cu acesta, fiind acum înghesuiţi pe scaunele pliante rezervate însoţitoarelor de zbor.

Aflat pe rândul patruzeci şi trei, Jonathan Ransom se uită la ceas şi se foi neliniştit în scaun. Zburară timp de exact nouă ore, ajungând cu treizeci de minute mai devreme decât fusese programat. Majoritatea pasagerilor erau încântaţi de faptul că sosiseră mai devreme. Puteau astfel să scape de ora de vârf a traficului de dimineaţă sau să câştige un avans pentru a atinge cât mai multe obiective turistice. Întreaga săptămână, zborurile cu plecare de pe Aeroportul Internaţional Jomo Kenyatta avuseseră mari întârzieri cauzate de o grevă a controlorilor de trafic aerian din Kenya. Cu o zi înainte, zborul spre Londra ajunsese cu o întârziere de şase ore. În urmă cu două zile, fusese, pur şi simplu, anulat. Şi totuşi, zborul lui nu doar că nu avusese întârziere, ci sosise chiar mai devreme decât fusese programat. Nu ştia ce să creadă, dacă era vorba de noroc sau despre altceva. Un altceva pe care nu voia să-l numească.

„N-ar fi trebuit să vin”, îşi zise el. „Eram în siguranţă acolo unde mă aflam. Ar fi trebuit să rămân precaut şi să

nu mă expun.”

Dar Jonathan nu se sustrăsese niciodată din faţa responsabilităţii şi nu avea de gând să o facă nici acum. În plus, ştia în sinea lui că, dacă ar fi vrut să-l găsească, nu exista nici un loc suficient de îndepărtat, nici un punct suficient de izolat pe pământ în care să se poată ascunde cu adevărat.

Jonathan Ransom avea o înălţime de aproape un metru şi nouăzeci de centimetri. Purta jeanşi, o cămaşă de in şi era încălţat cu ghete din piele întoarsă, înalte până la gleznă. Avea trupul suplu şi atletic. Chipul îi era puternic bronzat de la lunile de muncă sub soarele ecuatorial. Tot pe seama soarelui puteau fi puse şi buzele crăpate şi pistruii rozalii de pe nas. Părul grizonant pe alocuri era tuns scurt, milităreşte. Avea un nas puternic şi bine conturat, atrăgând atenţia asupra ochilor săi negri. Barba nerasă de două zile îi dădea o înfăţişare de italian sau de grec. La fel de bine însă, cu puţină îndrăzneală, ai fi putut să-l consideri un sud-american de origine europeană. Dar şi bănuiala aceasta ar fi fost tot la fel de greşită. Era american, născut în oraşul Annapolis din statul Maryland, avea treizeci şi opt de ani şi provenea dintr-o familie distinsă din sud. Chiar şi în scaunul îngust, lăsa impresia că el era cel care stăpânea spaţiul pe care îl ocupa, fără să se lase controlat de acesta.

Ca să-şi abată gândurile, strânsese în geanta de piele publicaţii ştiinţifice, articole şi recenzii pe care voia să le folosească în vederea pregătirii pentru congresul medical. Cele mai multe dintre articole aveau titluri precum „Diagnoza şi prevenirea infecţiilor tropicale” sau „Hepatita C în zona subsahariană a Africii: un studiu clinic”, fiind scrise de medici prestigioşi proveniţi din universităţi de renume. Ultimul era tipărit pe coli A4 şi avea sub titlu chiar numele lui: „Tratarea bolilor parazitare în medicina pediatrică” de dr. Jonathan Ransom, doctor în ştiinţe medicale, membru în Colegiul American al Chirurgilor şi în organizaţia Medici fără Frontiere. În loc de spital, indicase actualul loc de muncă: Tabăra ONU de refugiaţi nr. 18,

lacul Turkana, Kenya.

De opt ani, Jonathan lucra pentru organizaţia umanitară Medici fără Frontiere, al cărei obiectiv era oferirea de servicii medicale în zonele de criză. Îşi folosise cunoştinţele şi îndemânarea în Liberia şi în Darfur, în Kosovo, în Irak şi în alte câteva zeci de locuri de pe glob. În ultimele şase luni, servise ca medic principal al taberei Turkana aflate la graniţa dintre Ethiopia şi Kenya. Populaţia taberei se ridica la o sută de mii de persoane. Majoritatea veneau din Cornul Africii, familii obligate să se mute din regiunile devastate de război din Somalia şi Ethiopia. Într-o tabără cu doar şase medici, Jonathan era singurul chirurg acreditat, şi îşi petrecea timpul tratând tot felul de răni, de la glezne rupte, până la plăgi prin împuşcare. Însă, anul acesta, faima îi venea dintr-un cu totul alt domeniu. Asistase venirea pe lume a o sută de nou-născuţi în o sută patruzeci de zile, fără a înregistra nici un deces la naştere.

Întâmplarea făcuse ca, de-a lungul anilor, să devină expert în bolile parazitare. Odată cu creşterea interesului comunităţii mondiale pentru problemele privind bolile şi sărăcia în rândul naţiunilor aflate în curs de dezvoltare, medicii cu experienţă „pe linia frontului” ajunseseră deodată la mare căutare. La începutul primăverii, primise de la Asociaţia Internaţională a Interniştilor invitaţia de a prezenta o lucrare pe acest subiect în cadrul congresului anual al acesteia. Subiectul merita o recunoaştere mai largă, iar ocazia de a te adresa unei adunări atât de influente nu se ivea foarte des. Nu-şi permitea să se eschiveze de la o astfel de obligaţie. Asociaţia îi plătise taxa de participare, îi aranjase deplasarea şi se ocupase de cazare. Pentru câteva zile, urma să aibă şansa de-a dormi într-un pat adevărat, cu aşternuturi curate şi o saltea comodă. Zâmbi la acest gând. Deocamdată cel puţin, această perspectivă era tentantă.

Chiar în acea clipă, Jonathan văzu escorta poliţiei, iar inima îi reacţionă ca atunci când simţi că nu mai poţi să respiri şi paralizezi de la gât în jos.

Două maşini marca Rover, vopsite în alb şi albastru, aparţinând Autorităţii Aeronautice Britanice, se deplasau pe lângă avion, de la un capăt la altul al acestuia, cu girofarurile puse în funcţiune. La mică distanţă în urma lor, li se alăturară alte două vehicule. Jonathan se lipi cu spinarea de spătarul scaunului. Îi fusese de-ajuns ceea ce văzuse.

— Emma, şopti el, în timp ce inima începea să-i zvâcnească. Vor să mă prindă.

— O să te supravegheze. Tu nici n-ai să-i vezi. Dacă se pricep, nici măcar n-ai să ştii de ei. Dar nu-ţi face iluzii, vor fi acolo. Nu lăsa garda jos. Nici măcar pentru o clipă.

Emma Ransom îl privi pe Jonathan din celălalt capăt al mesei. Părul ei castaniu şi răvăşit îi atârna pe umeri, iar flăcările şemineului îi jucau în ochii căprui. Purta un cardigan de culoare crem. Braţul stâng îi era imobilizat la piept cu un bandaj, ca să i se vindece rana prin împuşcare de la umăr.

Era spre sfârşitul lui februarie – cu cinci luni înainte de călătoria lui Jonathan la Londra –, şi, de trei zile, se refugiaseră într-o cabană pentru alpinişti aflată pe versantul la poalele căruia se găsea satul Grimentz din cantonul elveţian Wallis. Cabana era vizuina Emmei, locul în care se adăpostea atunci când lucrurile deveneau prea periculoase.

— Şi cine sunt „ei”?

— Divizia. Au oameni infiltraţi peste tot. S-ar putea să fie un medic cu care lucrezi de ceva vreme sau cineva aflat în trecere. Un inspector ONU sau un mahăr de la Organizaţia Mondială a Sănătăţii. Ştii ce vreau să zic. Oameni ca mine.

Divizia era o agenţie secretă desprinsă din Departamentul Apărării din SUA, iar Emma fusese angajata lor. Divizia se ocupa de operaţiunile sub acoperire cele mai delicate. Operaţiuni clandestine, a căror existenţă n-ar fi fost niciodată recunoscută. Dar mai important decât orice altceva era că funcţiona fără să fie nevoie să dea socoteală Congresului. Nu era un serviciu de

informaţii propriu-zis. Membrii săi nu erau spioni, ci agenţi infiltraţi în afară ca să asigure îndeplinirea unor obiective considerate esenţiale pentru securitatea SUA sau ca să-i protejeze interesele peste tot în lume. Aceste obiective puteau să presupună manipularea unui proces politic prin intimidare, şantaj, falsificarea alegerilor, distrugerea unor echipamente cu importanţă geopolitică sau, mai simplu, asasinarea unor personaje influente.

Toţi agenţii Diviziei acţionau sub acoperire. Cu toţii aveau identităţi false. Cu toţii aveau paşapoarte străine. Operaţiunile de scurtă durată se restrângeau la şase luni. Cele mai complexe se puteau întinde pe o perioadă de doi ani – sau chiar mai mult. Înainte de a fi trimişi peste hotare, se depuneau eforturi susţinute pentru alcătuirea unui profil cât mai detaliat. În cazul în care un agent era descoperit sau deconspirat, Statele Unite negau orice legătură cu acel individ şi nu făceau nimic pentru a-i obţine eliberarea.

— Şi ce-ar trebui să fac? întrebă Jonathan. Să mă ascund în munţi pentru încă douăzeci de ani?

— Vezi-ţi de viaţa ta! Prefă-te că sunt moartă. Uită-mă!

Jonathan aşează ceaşca de ceai pe masă.

— Nu pot să fac asta, spuse el.

— N-ai de ales.

Îi cuprinse mâna într-a lui.

— Greşeşti. Amândoi putem să alegem. Putem să trăim aici împreună. Putem să ne întoarcem în Africa sau în Indonezia sau... la naiba, nu ştiu... dar putem să mergem undeva. Într-un loc atât de îndepărtat, încât să nu le treacă prin minte să ne caute acolo.

— Nu există un astfel de loc, şopti Emma. Lumea a devenit tot mai mică. Nu mai există colţuri ascunse unde să te poţi duce, să închizi toate uşile în urma ta şi să dispari. Toate au fost descoperite şi sunt înţesate de camere de supraveghere şi de indivizi care vor să deschidă staţiuni de cinci stele. Chiar nu-ţi dai seama, Jonathan? Dacă ar exista vreo soluţie să rămânem împreună, m-aş da

peste cap ca să reuşim. Nici eu nu vreau să ne despărţim. Săptămâna trecută, când am alunecat în râpa aia, nu doar tu m-ai pierdut pe mine. Şi eu te-am pierdut pe tine. Nu ştiam dacă urma să te mai revăd vreodată. Trebuie să mă crezi. N-avem altă opţiune decât despărţirea. Asta dacă vrem să rămânem în viaţă.

— Dar…

— Fără nici un dar. Aşa stau lucrurile.

Jonathan încercă să protesteze, dar Emma îi duse degetul la buze.

— Ascultă-mă. Orice s-ar întâmpla, nu trebuie să mă contactezi până când nu-ţi spun eu că totul e în regulă. Oricât de dor ţi-ar fi de mine, oricât de sigur ai fi că nu te supraveghează nimeni şi că nu există nici un pericol, nici măcar să nu-ţi treacă prin cap. Ştiu cât de greu va fi, dar trebuie să ai încredere în mine.

— Şi dacă, totuşi, o fac?

— Vor şti. Şi mă vor prinde pe mine prima.

Cu zece zile în urmă, Jonathan şi Emma veniseră în Elveţia pentru un concediu amânat de multă vreme. Împătimiţi ai muntelui, hotărâseră să se caţăre pe vârful Furka, aflat la jumătatea distanţei dintre satele Arosa şi Davos. Ascensiunea se terminase dezastruos, fiind prinşi pe munte de o furtună violentă, iar Emma căzuse în timp ce încerca să coboare o pantă abruptă. Jonathan plecase, ferm convins că soţia sa era moartă. A doua zi primise o scrisoare adresată ei. Conţinutul acesteia îi descuiase o uşă înspre trecutul secret al Emmei. Ar fi putut să ignore totul, dar nu îi stătea în fire. Din principiu, evita calea cea mai uşoară. Aşa că se adâncise în lumea secretă a Emmei, nerăbdător să descopere adevărul pe care ea i-l ascunsese încă din prima zi.

La capătul căutărilor, ajunsese pe un vârf de munte din apropierea Zürichului, unde o găsise pe Emma rănită, alături de patru bărbaţi morţi.

Asta se întâmplase cu trei zile în urmă.

Jonathan o strânse de mână, iar ea îi răspunse prin acelaşi gest. Nu putea să nu sesizeze afecţiunea din

atingerea ei. Dar era vorba despre dragoste? Sau doar despre un simplu reflex?

Emma se ridică brusc şi începu să se învârtă prin cabană.

— Ai provizii suficiente pentru o săptămână. Rămâi aici. Nimeni nu ştie de locul ăsta. Când pleci, comportă-te ca şi cum aş fi moartă şi dispărută. Pentru că exact aşa stau lucrurile. Încearcă să-ţi bagi bine asta în cap. Foloseşte-ţi paşaportul american. Acceptă orice misiune îţi vor da.

— Dar Divizia? Nu crezi că va interveni?

— După cum ţi-am spus, vei fi supravegheat. Dar nu trebuie să-ţi faci griji. Eşti doar un amator. Nu-ţi vor face probleme.

— Şi dacă îmi vor face?

Emma se opri, încordându-şi umerii. Răspunsul era evident.

— Pe mine mă vor.

— Şi când te voi revedea?

— E greu de zis. Trebuie să văd dacă pot să fac astfel încât lucrurile să fie sigure.

— Şi dacă nu poţi?

Emma îl privi intens, iar pe buze i se înfiripă un zâmbet trist.

— Nu-mi mai pune întrebări.

— Dar trebuie să-mi oferi ceva mai mult de-atât, zise el.

— Aş vrea să pot, Jonathan. Chiar aş vrea.

Oftă şi îşi aruncă rucsacul pe patul de campanie, începând să-şi îndese lucrurile în el. Urmărind-o, Jonathan intră în panică. Se ridică şi merse lângă ea.

— Nu poţi să pleci încă, spuse el, încercând să-i vorbească pe tonul cu care se adresa pacienţilor. În locul soţului cuprins de amărăciune pentru pierderea soţiei, apăruse medicul care îşi sfătuia pacientul. Nici măcar n-ar trebui să-ţi mişti umărul. Există riscul ca rana să se redeschidă.

— Nu-ţi păsa prea mult de asta în urmă cu o oră.

— Atunci a fost vorba despre... începu Jonathan înghiţindu-şi apoi cuvintele.

Soţia sa zâmbea, dar juca un rol, şi el îşi dădea bine seama de asta.

— Emma, spuse el, n-au trecut decât trei zile.

— Aşa e, admise ea. A fost o prostie din partea mea să aştept atât de mult.

O privi în timp ce împacheta. Afară era întuneric. Începuse să ningă. În lumina argintie a lunii, fulgii păreau ca de sticlă, gata să se spargă.

Emma îşi puse rucsacul pe umărul sănătos şi păşi înspre uşă. N-avea să-i ofere un sărut, nu urma să-şi ia rămas-bun îndelung. Puse mâna pe clanţă şi îi vorbi fără să se întoarcă.

— Vreau să nu uiţi ceva, zise ea.

— Ce anume?

— Nu uita că m-am întors după tine.

Avionul rulă pe pistă până la terminal. Luminile interioare pâlpâiră, semn că aparatul trecuse pe motoarele auxiliare. Pasagerii se ridicară şi deschiseră compartimentele pentru bagaje. După doar câteva secunde, în compartimentul destinat clasei întîi se stârni vânzoleală. Jonathan rămase în scaun cu ochii aţintiţi asupra maşinilor de poliţie parcate perpendicular faţă de fuzelajul avionului. „Nimeni n-o să plece nicăieri deocamdată”, îşi spuse el. Îşi desfăcu centura, strecură geanta sub scaunul din faţă şi îşi aşeză picioarele în aşa fel încât să se poată ridica rapid. Privirea îi fugi dintr-o parte în alta a coridorului, încercând în zadar să găsească o cale de scăpare.

— Doamnelor şi domnilor, vă vorbeşte căpitanul. Vă rog să vă reaşezaţi pe locurile dumneavoastră. Ofiţeri de poliţie vor urca la bord ca să facă anumite cercetări în numele guvernului Maiestăţii Sale. Este absolut necesar să eliberaţi culoarul dintre scaune.

Cu un mormăit de nemulţumire colectivă, pasagerii se îndreptară spre locurile lor.

Jonathan, aflat pe scaunul său de pe rândul patruzeci

şi trei, se aplecă în faţă cu muşchii încordaţi. După doar o clipă, zări un poliţist. Era îmbrăcat în civil, şi îl urmau trei ofiţeri în uniforme şi cu veste antiglonţ, purtându-şi armele la vedere, prinse la şold. Îmbrâncind pasagerii, îşi croiră drum pe culoar, îndreptându-se direct spre el. Nu zâmbeau, nu îşi cereau scuze. Jonathan se întreba ce aveau de gând să îi facă. Se întreba dacă avea să fie interogat de autorităţile engleze sau dacă americanii aranjaseră să le fie predat. Oricum ar fi stat lucrurile, deznodământul era deja stabilit. Avea să fie dat „dispărut”.

Se hotărî să protesteze, chiar şi numai pentru a fi băgat în seamă. Trebuia să lase o dovadă că se împotrivise.

Când ofiţerul în civil se apropie, Jonathan se ridică.

— Tu, strigă poliţistul, aţintind staţia de emisie-recepţie spre Jonathan. Aşază-te! Acum!

Jonathan începu să-şi facă loc spre culoar. N-avea de gând să rămână aşezat. Voia să se opună. Ştia că ăsta era un pas spre pierzanie, dar deja nu mai conta.

— Ţi-am zis să te aşezi, repetă poliţistul. Vă rog, domnule, adăugă el pe un ton politicos. Vom părăsi avionul într-un minut. Veţi putea coborî după aceea.

Jonathan se lăsă să cadă înapoi în scaun, în timp ce şirul de poliţişti trecu rapid pe lângă el. Îşi întoarse capul şi îi văzu oprindu-se în faţa unui bărbat african, cu chipul proaspăt ras, aşezat pe ultimul rând de la clasa economică. Suspectul protesta, scuturând din cap şi gesticulând larg. Se auziră un strigăt, zgomotul unei încăierări, ţipătul ascuţit al unei femei, apoi totul se stinse. Bărbatul se sculase de pe scaun, cu braţele ridicate deasupra capului, semn că se preda.

Jonathan observă că era un om scund, încovoiat, îmbrăcat cu un pulover gros de lână, mult prea călduros pentru vara englezească. Suspectul vorbea în swahili sau într-un dialect al limbii kikuyu. Jonathan n-avea nevoie să înţeleagă limba ca să ştie că individul spunea că totul era o greşeală. Nu el era omul pe care îl căutau. Subit, suspectul îndreptă mâna spre genţile aflate în compartimentul de deasupra. Unul dintre poliţiştii în uniformă strigă şi îl

doborî la podea.

Peste câteva clipe, africanul era scos din avion, cu mâinile încătuşate.

— Pun pariu că e terorist, zise femeia în vârstă aşezată lângă Jonathan. Uită-te la el. E clar ca lumina zilei.

— N-am de unde să ştiu.

— În ziua de azi, e bine să fii cât mai precaut, adăugă apăsat femeia, dându-i lecţii naivului ei vecin de scaun. Trebuie să fim cu toţii cu ochii în patru. N-ai de unde să ştii cine stă lângă tine.

Jonathan încuviinţă din cap.

3

I se spunea Camera Neagră, fiind unul dintre cele cinci centre de operaţiuni speciale coordonate de Serviciul de Imigraţii Regal în cadrul aeroportului Heathrow din Londra. CN4 – Camera Neagră a Terminalului 4 – se afla într-un birou sufocant cu tavanul jos, situat chiar deasupra terminalului de sosiri. Ofiţerii de la Imigraţii se aflau în spatele unui panou de control dispus pe întreaga lungime a încăperii. Pe peretele din faţa lor erau suspendate o mulţime de monitoare video. Camere de supraveghere aşezate pe tavan şi ascunse în spatele unor oglinzi duble erau îndreptate spre călătorii care treceau pe la controlul paşapoartelor. Între CN4 şi inspectorii paşapoartelor de la parter era stabilită o legătură de comunicaţii fără fir.

Fiind cel mai aglomerat aeroport din lume, prin Heathrow treceau anual şaizeci şi opt de milioane de călători, sosind sau îndreptându-se spre o sută optzeci de locuri din Marea Britanie şi de peste hotare. Zece milioane dintre călători figurau ca sosiri internaţionale, însemnând o medie de douăzeci şi şapte de mii de persoane care intrau zilnic în ţară. Era treaba Serviciului de Imigraţii să-i verifice pe cei sosiţi, concentrându-se pe depistarea infractorilor, pentru a le interzice intrarea în Marea Britanie.

Utilizând camerele de supraveghere, bărbaţii şi femeile de la panoul de control făceau poze fiecărui pasager în parte din rândul care le fusese de la început atribuit. Fotografia era introdusă în software-ul de recunoaştere facială al Serviciului de Imigraţii şi era verificată în baza de date a infractorilor cunoscuţi. În cazul în care semnalmentele ar fi corespuns, suspectul era abordat de unul dintre cei aproximativ doisprezece ofiţeri sub acoperire din Serviciul de Imigraţii, care erau împrăştiaţi de-a lungul holului terminalului, şi condus într-o cameră retrasă unde era interogat şi unde se lua apoi o decizie privitoare la statutul său.

Camerele de supraveghere erau echipate şi cu un set de scanere care măsurau temperatura corpului subiectului, bătăile inimii şi ritmul respiraţiei, precum şi un dispozitiv optic bazat pe tehnologii încă secrete, capabil să surprindă ticurile faciale, trădând reacţii inconştiente ce ar fi scăpat ochiului uman. Toate datele acestea erau introduse într-un program numit MALINTENT care putea stabili cu o precizie de 94% dacă subiectul avea intenţii ilegale.

— Am dat peste unul încins, zise ofiţerul de la panoul trei.

Un supraveghetor se apropie.

— Cine e?

Ofiţerul deschise o imagine în care apărea un bărbat caucazian cu tenul închis şi cu părul tuns scurt, aflat în faţa ghişeului de verificare a paşapoartelor.

— Jonathan Ransom. E american. A venit cu un zbor al companiei Kenya Airways din Nairobi.

— Cât e de fierbinte?

— Temperatura e de 37,5 grade. Ritmul respiraţiei e accelerat, iar pulsul e de optzeci şi patru de bătăi pe minut. Indicatorii faciali sunt la nivelul şase din zece. E la limită.

— Apare în baza noastră de date?

Scanarea paşaportului lui Ransom trimisese informaţiile stocate în banda biometrică a documentului

spre baza de date cu infractori şi persoane suspecte a Marii Britanii, generând totodată o căutare în baze de date similare: în cele aparţinând Interpolului, ţărilor membre ale Uniunii Europene, Statelor Unite, Australiei, Canadei şi încă altor zece ţări, care împărtăşeau o cauză comună.

— Nu e nimic care să-l facă suspect în Marea Britanie.

— Dar în Statele Unite?

— Aşteptăm încă.

Numele lui Ransom şi numărul paşaportului său au fost apoi trimise către baza de date a FBI-ului privind infracţionalitatea; erau comparate cu o listă în care figurau numele celor bănuiţi de terorism, ale celor asupra cărora fuseseră emise mandate de arestare şi tuturor celor care avuseseră condamnări anterioare.

— Pare să fie un tip de treabă, zise supraveghetorul în timp ce-l privea pe Ransom pe monitor. Probabil s-a agitat din cauza arestării de la bordul avionului. Apropo, pe cine au ridicat băieţii de la AT?

AT era denumirea diviziei antitero, care devenise de curând cea mai mare secţiune din cadrul forţelor de Poliţie Metropolitană a Londrei, având cinci mii de angajaţi, ofiţeri şi personal auxiliar.

— Se pare că e unul dintre capii Al-Qaeda. Un comandant regional sau ceva de genul ăsta. Ofiţerul căscă ochii mari în timp ce informaţiile solicitate se încărcau pe monitor. Am primit ceva de la Interpol. Poliţia Federală Elveţiană a emis un mandat de arestare pe numele lui Ransom în urmă cu şase luni.

— Pentru ce?

— Uciderea a doi ofiţeri de poliţie. Totuşi, e ceva ciudat aici. Se pare că mandatul a fost anulat după şase zile.

— Asta e tot?

— „Nu sunt precizate informaţii suplimentare”, citi ofiţerul, apoi se roti în scaun, aşteptând instrucţiuni de la superiorul său.

— Fă-mi legătura, zise supraveghetorul în timp ce îşi

punea căştile. Să ascultăm ce are de zis.

Ofiţerul activă un microfon montat pe haina celui care se ocupa de verificarea paşapoartelor, iar în căştile supraveghetorului se auzi tot ce se întâmpla la parter.

— Doctorul Ransom, aşa e, domnule? zise ofiţerul de la ghişeu, cu aparentă detaşare. Aţi venit în Marea Britanie cu afaceri sau în interes personal?

— Particip la o conferinţă medicală organizată la hotelul Dorchester. Nu sunt sigur dacă ar trebui considerată o chestiune de afaceri sau dacă e vorba despre interes personal.

— Aş spune că se încadrează la probleme de afaceri. Cât va dura şederea?

— Trei zile.

— Nu vă rezervaţi timp şi pentru câteva obiective turistice?

— Poate la următoarea mea vizită.

— Şi veţi rămâne în Londra pe întreaga durată a vizitei?

— Da, la hotelul Dorchester.

— Care e următoarea dumneavoastră destinaţie?

— Mă voi întoarce în Kenya.

— Să înţeleg că locuiţi acolo?

— Cel puţin deocamdată.

Ofiţerul îi răsfoi paşaportul.

— Sierra Leone, Liban, Sudan, Bosnia, Elveţia. Îl privi pe Jonathan în ochi. Aţi călătorit ceva, nu-i aşa?

— Acolo unde m-a purtat meseria.

— Cu ce spuneaţi că vă ocupaţi?

— Sunt medic.

— Din câte se pare, ultimul care mai face vizite la domiciliu. Mai am doar câteva întrebări, după care puteţi să mergeţi mai departe. Aţi avut vreo boală în ultima vreme?

În Camera Neagră 4, supraveghetorul îşi scoase căştile.

— Am primit ceva de la yankei?

— Ransom apare pe un fel de listă diplomatică. Dacă

urcă la bordul unui avion spre State, trebuie să anunţăm Washingtonul. Se dă aici un număr la care trebuie să sunăm.

— Ce-ai mai aflat despre mandatul de arestare din Elveţia?

— Nimic. Ce credeţi? Să fie vreun spion?

— Nu ştiu, dar cred că e timpul să aflăm chiar noi. Hai să-l întrebăm puţin de sănătate. Camera 7 e liberă?

— Lăsaţi-l să treacă, se auzi un glas necunoscut, o voce baritonală cu accent din zona centrală a Statelor Unite şi care, prin tonul hotărât, nu lăsa loc de ezitări.

Toate privirile se întoarseră spre capătul camerei.

— Daţi-i drumul, zise americanul.

Se numea Paul Gordon, şi venise în Marea Britanie ca parte dintr-un program de control al imigrării coordonat de Agenţia pentru Protecţia Vămilor şi a Graniţelor din cadrul Departamentului pentru Securitatea Teritorială a Statelor Unite.

— Să-i dăm drumul? întrebă supraveghetorul. De ce? Îl cunoşti?

— Fă cum îţi spun! Gordon zâmbi forţat. Te rog.

— Eşti sigur?

— Da, sunt sigur.

— Atunci, fie. Supraveghetorul îi transmise prin radio ofiţerului de la parter: nu prezintă interes pentru noi. Lăsaţi-l să treacă.

Paul Gordon urmări pe monitor cum Ransom îşi strângea lucrurile în geantă, îndreptându-se spre zona de recuperare a bagajelor. Aşteptă o vreme, apoi părăsi încăperea, coborî câteva trepte şi deschise o uşă care ducea afară. Verifică dacă avea semnal la telefon, apoi activă opţiunea pentru apelare rapidă şi apăsă tasta cu numărul 1. Răspunse o voce morocănoasă de bărbat.

— Ce-i?

— Îmi pare rău că te trezesc, dar un vechi prieten de-al tău tocmai a ajuns la Londra, zise Paul Gordon.

— Cine?

— Doctorul Jonathan Ransom.

— Dumnezeule!

— Mda, mă gândeam eu că ai vrea să ştii.

4

— De la Criminalistică!

Detectivul Kate Ford, inspector-şef în cadrul Poliţiei Metropolitane din Londra, îi arătă insigna sergentului în uniformă care stătea de pază la intrarea pe aleea spre One Park.

— Îl caut pe detectivul Laxton.

— ’Neaţa, doamnă, răspunse sergentul. E înăuntru, vorbeşte cu portarul clădirii. Îl voi suna să-l anunţ că sunteţi aici.

— Aşa să faci.

În timp ce Kate intra pe aleea circulară, aruncă o privire rapidă la locul crimei. Vreo şase poli-ţişti în uniformă păzeau perimetrul, asigurându-se că trecătorii şi cei care făceau jogging ocoleau zona. O bandă de delimitare albă-albastră înconjura capătul nordic al aleii şi scările de la intrarea în clădire. Cadavrul era acoperit cu un cearşaf, dar nimeni nu ştersese sângele din jur. „Totul a fost făcut ca la carte”, gândi ea, în timp ce parca maşina şi oprea motorul. Situaţia părea sub control.

Ceasul de bord indica ora 5.45. Kate înclină oglinda retrovizoare înspre ea şi făcu o scurtă trecere în revistă a felului în care arăta. Machiajul era perfect, părul aranjat, ochii limpezi. „E prima zi când te-ai întors la lucru”, îşi spuse. „Dă tot ce ai mai bun.”

Deschise uşa şi ieşi. La câţiva metri mai încolo, staţiona o ambulanţă. Cei din echipaj stăteau sprijiniţi de caroserie, fumând şi hlizindu-se.

— Ăsta e locul unei crime, nu un bar unde să pierdeţi vremea vineri seara, zise ea. Un om a murit aici. Daţi şi voi dovadă de respect. Smulse ţigara din gura grasului şi o azvârli pe jos. Treceţi în maşină şi aşteptaţi până vă chemăm noi.

Şoferul îşi plecă uşor capul.

— Da, şefa.

Katherine Elisabeth Ford avea treizeci şi şapte de ani, era înaltă, blondă şi slabă ca o scândură. Purta un sacou albastru, tricou alb şi pantaloni călcaţi la dungă, şi, în timp ce traversa aleea, pasul ei grăbit părea să devină tot mai hotărât. „Precum un rechin care se apropie de pradă”, spusese odată cineva în secţia de poliţie. „Da, însă un rechin are simţul umorului”, venise răspunsul. Avea chipul colţuros, nasul prelung şi ascuţit, maxilarul încleştat, gata să înfrunte orice nouă provocare, iar ochii albaştri erau mijiţi asemenea unor creneluri. Ştia că avea o ţinută prea ţeapănă, că mergea prea repede şi că nu râdea suficient de tare la glumele băieţilor. Dar aşa era felul ei de-a fi, iar cei care nu înţelegeau asta n-aveau decât să se ducă naibii.

— Salutare, Katie!

Un bărbat cu părul grizonant şi atent pieptănat ieşi din clădire. Purta un costum elegant de culoare gri, cravată de un alb perlat, fiind îmbrăcat cu prea mult gust pentru un detectiv din schimbul de noapte. În timp ce coborî în grabă scările, îşi ţinu mâna pe cap ca să-şi protejeze părul de vântul dimineţii. „Doamne sfinte”, gândi Kate în timp ce-şi ridica mâna ca să-l salute. „E prea de dimineaţă pentru Kenny Frumuşelul.”

— Salut, Ken, strigă ea cu un zâmbet forţat. E nasoală treaba, nu?

Detectivul Ken Laxton din cadrul Departamentului pentru Combaterea Criminalităţii dădu mâna cu ea şi făcu semn cu capul înspre cadavru.

— Tipul ăsta nu putea să aterizeze altundeva decât pe scări, nu? A ratat o porţiune cu iarbă aflată la doar trei metri distanţă.

Râse zgomotos de propria glumă.

— De unde a căzut? întrebă Kate, nu la fel de amuzată ca el.

Laxton arătă cu degetul înspre un balcon aflat pe la mijlocul clădirii.

— De la etajul cinci. Aş zice că s-a aruncat. Apartamentul era încuiat. Alarma era activată. E un model biometric. Solicită amprentă şi introducerea unui cod. Locul ăsta e de dimensiunea Palatului Buckingham.

— Avea familie? Soţie? Copii?

— Era burlac. S-o fi săturat să fie singur şi s-a hotărât să-şi pună capăt zilelor.

— Aşadar, eşti convins că e vorba despre o sinucidere, spuse Kate. Să zicem. A lăsat vreun bilet?

— N-am găsit aşa ceva. Laxton ridică din umeri, sugerând că asta conta prea puţin. După cum ţi-am zis, era burlac. N-avea soţie. N-avea copii. Singurele rude sunt părinţii.

Kate analiza faptele. Majoritatea sinucigaşilor lăsau în urmă un mesaj sub o formă sau alta. Experienţa îi spunea că nu avea importanţă cui i-l adresau, tot ce conta era să spună adio cuiva.

— Ai zis că tatăl lui era ducele de Suffolk? E bogat?

— Aşa, cam pe la cinci miliarde de lire. Deţine jumătate din Convent Garden şi din West End. Iar tipul nostru, lordul Russell, era singurul moştenitor. Iartă-mă că te-am trezit, dar, dat fiind faptul că a fost un lord, am vrut să facem lucrurile ca la carte.

Ca ofiţer de serviciu în Departamentul pentru Combaterea Criminalităţii, Laxton era primul detectiv chemat la locul unei morţi care trezea suspiciuni sau al unei sinucideri. Era de datoria lui să facă investigaţiile preliminare şi să decidă dacă era necesară prezenţa detectivilor de la criminalistică.

— Stai liniştit. Ai procedat corect.

Laxton dădu să spună ceva, dar apoi îşi înghiţi cuvintele.

— Te-ai refăcut complet? întrebă el după o clipă.

— Mă simt mai bine ca oricând.

— Arăţi grozav, zise el, prea puţin convingător. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu Billy. Ne pare rău tuturor.

Billy era locotenentul William Donovan, logodnicul lui

Kate şi superiorul ei în cadrul Poliţiei Metropolitane. Cu o lună în urmă, operaţiunea de a aresta un suspect important luase o turnură tragică în momentul în care, fără nici un avertisment, individul deschisese focul asupra poliţiştilor. Billy încasase un glonţ în piept şi murise înainte să fi atins pământul. Kate fusese împuşcată de două ori în partea inferioară a abdomenului. Situaţia era chiar mai complicată, dar Kate nu voia să se gândească la asta acum.

— Măcar a fost o moarte rapidă, continuă Laxton. Vreau să spun că n-a suferit. Cred însă că totul a fost îngrozitor de neaşteptat. Băteaţi la uşă, convinşi că aţi pus mâna pe tip. Arestarea părea o afacere încheiată, şi, în clipa următoare, individul începe să tragă ca în Vestul Sălbatic. Nu te lăsa copleşită, Kate. Nimeni nu ştia că avea antecedente. Nici voi n-aveaţi de unde să ştiţi.

Kate îl privi pe Laxton direct în ochi. „Vrei să mă vezi plângând, filfizon ferchezuit ce eşti”, îşi zise Kate. „N-o să-ţi dau eu satisfacţia asta.”

— Cu ce se ocupa ăsta? întrebă ea, arătând înspre cadavrul aflat la picioarele ei.

— Nimeni de pe-aici nu ştie. Venea şi pleca la intervale neregulate. Conform datelor pe care le avem, era un tip serios, nu genul de chefliu care-şi risipeşte averea.

— Descrie-mi ce s-a întâmplat.

Laxton se uită în carneţel.

— Am fost sunaţi la trei fără un sfert. Unul dintre rezidenţi l-a auzit când a căzut. O prinţesă saudită. A crezut că e o bombă. Că a venit Al-Qaeda în Hyde Park. Secţia de poliţie din Mayfair a trimis un echipaj care l-a găsit. Portarul a identificat cadavrul.

— Altceva?

— Portarul a spus că Russell a intrat în clădire prin garaj şi că s-a dus direct în apartamentul lui. După nici zece minute, cădea de la balcon. Fusese plecat la părinţi, să ia masa de duminică împreună.

— Era un obicei?

— Conform portarului, puteai să-ţi fixezi ceasul după

el. Pleca în fiecare duminică la şase şi jumătate.

— Era cineva cu el când s-a întors?

— Portarul zice că nu. L-a urmărit prin camerele de supraveghere, l-a văzut urcând în lift şi apoi intrând în apartament. E sigur că nu îl însoţea nimeni.

Kate îşi propuse ca mai târziu să-l interogheze chiar ea pe portar.

— Nu era o oră cam înaintată ca să se întoarcă de la părinţi?

— Poate că ducelui îi face plăcere să cineze la miezul nopţii.

— Poate, spuse Kate. Portarului i s-a părut că Russell se comporta ciudat? Era beat? Binedispus? Ursuz?

— Îţi dai seama că portarul n-a vorbit cu el, nu?

— Da, aşa e. Dar ai spus că altcineva a sunat la poliţie. Ce făcea portarul? N-a văzut nimic? Totuşi, Russell a aterizat chiar în faţa lui.

— Era prea întuneric. Ştii că nu vezi nimic dintr-o cameră luminată. Aşa au stat lucrurile.

— Dar zgomotul?

— Bag de seamă că asculta muzică la iPod, nu? zise Laxton. Dacă mă întrebi pe mine, spune adevărul, deşi îi cam mirosea respiraţia.

— Cred că nu a apă de gură, nu?

— Mai degrabă a whisky Bushmills.

Kate îl privi insistent pe Laxton.

— N-ar fi prima dată când cineva gustă ceva în timpul serviciului.

Laxton se înroşi, dar nu zise nimic. În urmă cu doi ani, fusese suspendat pentru consum de alcool în timpul programului, după ce maşina în care se afla ajunsese pe trotuar, cât pe ce să le omoare pe o fetiţă şi pe mama ei. În urma acestui incident, pierduse o avansare la postul de inspector-şef şi îi fuseseră blocate orice şanse de a mai urca în grad. Kate ştia tot ce se întâmplase. În locul lui fusese avansat locotenentul William Donovan.

— Cam asta e tot? întrebă ea.

— Ţi-l pasez ţie, spuse Laxton. Aruncă şi tu o privire,

dar sunt sigur că e doar o formalitate. Russell are un adevărat sistem de securitate. Senzori de mişcare, senzori de greutate, senzori termici. E imposibil ca să fi intrat cineva acolo şi să-i fi făcut ceva. Crede-mă pe cuvânt, Kate. Ştiu când am de-a face cu un sinucigaş.

— Am priceput, Ken. Mersi.

— Mai rămân puţin pe-aici, în caz că mai ai nevoie de mine, zise Laxton, balansându-se pe călcâie.

— Nu ţi se termină schimbul la şapte?

— Nu contează. Îmi face plăcere să te ajut.

Kate îşi dădu deodată seama de ce era şi mai dichisit decât de obicei. Fără îndoială, moartea lui Russell avea să atragă roiuri de ziarişti, iar Kenny Frumuşelul voia să ajungă în lumina reflectoarelor. Probabil că plănuise deja cum – prin apariţia în ziare, avea să le intre din nou în graţie superiorilor din poliţie şi să obţină o nouă şansă de promovare.

— Nu va fi necesar, zise Kate.

— Serios, pot să rămân. S-ar putea să ai nevoie de o mână de ajutor.

— Mă descurc singură de acum. Ne întâlnim la secţie.

Laxton se încruntă şi plecă vijelios.

— Hei, Ken, îl strigă ea. Cui îi aparţine Roverul bleumarin de-acolo?

Arătă înspre un Rover cu patru uşi parcat lângă ambulanţă. Nici un alt vehicul privat nu se afla în zona delimitată de banda poliţiei.

— Habar n-am. Era acolo când am ajuns.

Laxton se întoarse cu pas grăbit la propria maşină. Vântul se înteţi, răvăşindu-i părul. Dar, de data asta, Kenny Frumuşelul nu făcu nici un gest ca să-şi protejeze frizura.

Kate se întoarse la maşina ei şi luă o cutie cu mănuşi de cauciuc de pe bancheta din spate.

— Sergent Cleak, strigă ea în timp ce îşi punea mănuşile. E ora 6.07. Te rog să notezi că, începând de acum, preluăm în mod oficial investigaţia.

— Da, şefa. Reginald Cleak veni în urma ei.

Cu un început de chelie, un corp robust şi un umor de neoprit, Cleak lucra de treizeci şi cinci de ani în Poliţia Metropolitană şi era mâna dreaptă a lui Kate. De-a lungul anilor, cei doi colaboraseră pentru combaterea fraudei şi a infracţiunilor informatice, iar în ultima vreme făceau parte din Flying Squad, cunoscută ca „The Sweeney”, forţa de intervenţie de elită ce avea ca obiectiv urmărirea şi capturarea celor implicaţi în jafuri armate.

Cleak ţinea într-o mână un carneţel, iar în cealaltă – un pix. Carneţelul era cunoscut oficial ca „jurnalul deciziilor”. Era de datoria sergentului Cleak să o urmeze pas cu pas pe Kate la locul crimei şi să înregistreze fiecare ordin, observaţie sau instrucţiune pe care o primea de la şefa sa. Carneţelul era completat din două motive: în primul rând, dacă, cine ştie cum, s-ar fi dovedit că lordul Russell fusese ucis, iar criminalul ar fi fost adus în faţa justiţiei, jurnalul deciziilor avea să ofere o relatare minuţioasă a fiecărui pas făcut în timpul investigaţiei. În al doilea rând, după încheierea investigaţiilor şi a procesului, jurnalul avea să fie supus unei analize detaliate de Consiliul pentru Evaluarea Crimelor.

— Victima este Robert Russell. Vârsta aproximativă, treizeci de ani. Cauza morţii, traumatisme suferite în urma căderii de la etajul cinci al reşedinţei sale aflate pe 1 Park Lane, Londra. Kate îngenunche. Hai să aruncăm o privire mai de aproape, zise ea. Sergent Cleak, ai onoarea.

Cleak îndepărtă cearşaful.

Russell era întins cu faţa în jos, avea în mod evident gâtul rupt, capul fiind răsucit grotesc într-o parte. După cum arătau lucrurile, căzuse cu capul înainte. Deşi era mult sânge în jur, pe Kate nu o afecta. Avusese parte şi de imagini mult mai şocante.

Decedatul era îmbrăcat cu un sacou albastru, cămaşă şi jeanşi. Forţa impactului îi aruncase pantofii şi obiectele personale până către capătul aleii. Kate observă că avea braţele răsfirate şi că palmele îi erau în sus. Îi ridică încheietura stângă. Geamul de la ceasul Rolex era spart.

„E ciudat”, gândi ea.

Oricât ar fi fost de hotărâţi în gestul lor, aproape întotdeauna sinucigaşii îşi ridicau mâinile ca să se oprească din cădere. Era greu să te împotriveşti instinctului de supravieţuire. Pentru ca Rolexul lui Russell să fi lovit scările în acel fel, trebuie să fi avut braţele relaxate, cel mai probabil, întinse de-a lungul corpului. Îi trecu prin minte că poate Russell şedea pe balustrada balconului şi adormise. Erau destul de comune cazurile cu studenţi beţi care căzeau de la fereastra camerelor de cămin după ce aţipiseră.

Îi spuse şi lui Cleak ce credea, ca să-şi verifice ipoteza. Acesta scutură din cap, sugerându-i parcă faptul că nu gândea limpede.

— Uită-te la balustradă. Abia dacă e destul de lată cât să-ţi sprijini cotul pe ea.

— Da, cred că ai dreptate.

Kate se întoarse la cadavru. Abia acum observă o umflătură proeminentă pe ceafa lui Russell. Îi răsfiră părul blond şi des. Scalpul era umflat ca şi cum pe sub piele ar fi fost strecurată o minge de golf. Îşi trecu privirea fulgerător de la Rolexul spart al lui Russell la balcon, apoi reveni la umflătura grotescă de pe scalpul decedatului. Era clar că, la un moment dat, fie înainte, fie după cădere, Robert Russell fusese lovit în cap.

— Interesantă treabă, şopti ea, aproape ca pentru sine.

— Poftim, şefa? zise Cleak.

— Nu e nimic sub balconul lui Russell. Nici o terasă, nici un pervaz, nimic.

— Şi atunci?

— Strânge lucrurile lordului Russell, zise Kate, fără să mai şoptească de data aceasta, ci vorbind cu glasul sigur al unui criminalist. O să avem nevoie de portofelul şi de telefonul lui. Ai grijă să-l cauţi prin toate buzunarele. Inventariază tot. Chiar şi o batistă folosită. Apoi, găseşte toate camerele de supraveghere pe o rază de cincizeci de metri. Sunt sigură că trebuie să existe una pe strada asta care să fi fost îndreptată înspre scări. Caută şi în parc. Ştiu

că era întuneric, dar poate băieţii de la laborator găsesc ceva. Pune portarii în camere separate. O să vreau să vorbesc cu ei. Să nu uit, ia legătura cu firma care administrează alarma. Află când s-a întors Russell azi-noapte. Nu doar ora, la minut.

— Da, şefa.

Kate se ridică şi îşi scoase mănuşile.

— Avem de-a face, în mod oficial, cu locul unei crime.

5

— Mâinile în buzunare, doamnelor şi domnilor.

Kate Ford deschise uşa apartamentului lordului Robert Russell. Reg Cleak şi câţiva membri ai echipei criminalistice o urmară înăuntru. Aruncă o privire la tavanele înalte şi la camera de zi imensă, cu vedere înspre Hyde Park, şi fluieră.

— Nu-i rău pentru apartamentul unui burlac.

— E doar un pic mai frumos decât pe Lambeth Walk, comentă Cleak sarcastic.

— Dacă atingi ceva, acolo te trimit.

Kate examină încuietorile încastrate în uşă. Una dintre ele funcţiona pe verticală, cealaltă – pe orizontală. În perete era încorporat un senzor biometric, iar sub el se aflau o tastatură alfanumerică şi un ecran, astfel încât proprietarul să poată vedea chipurile celor care veneau în vizită.

— Pe cine încerca să ţină la distanţă? îl întrebă Kate pe Cleak. Aş fi crezut că trei paznici care sunt de serviciu zi şi noapte şi gratiile alea medievale de jos sunt de-ajuns.

Cleak arătă înspre senzorul cu infraroşu, acum decuplat, plasat sus, pe unul dintre pereţi.

— Asta nu e tot. Şi în interior are un sistem de protecţie de ultimă oră.

Chiar în acea clipă, îi sună telefonul, şi ieşi ca să răspundă.

— Erau cei de la compania de securitate. Alarma a

fost setată la 18.30. Nu s-a raportat nici o activitate până când Russell nu s-a întors de la părinţii săi. A dezactivat sistemul la 2:41:39, după care l-a activat la loc la 2:41:48.

— Şi a căzut înainte de 2.45, zise Kate. Orice-ar fi avut loc aici, s-a întâmplat foarte repede.

Intrară în camera de zi. Kate deschise uşa de sticlă glisantă, şi ieşiră pe balcon. Observă că balustrada de metal era subţire, mult prea îngustă pentru ca un bărbat de mărimea lui Russell să se poată aşeza pe ea. Aruncând o privire în jos, putu să confirme faptul că de-a lungul clădirii nu se afla nici un obiect ieşit în afară de care s-ar fi putut lovi în cădere, înainte de a muri. Din unghiul favorabil în care se afla Kate, trupul lui Russel părea să-şi fi schimbat direcţia în cădere, apropiindu-se de clădire.

Se întoarse înăuntru. Robert Russell moştenise de la părinţii săi, pe lângă bani, şi gusturile lor. Reşedinţa părea să fi fost mobilată mai degrabă în 1909 decât în 2009. Era plină de cretoane şi de mobilă înflorată, covoare orientale şi scaune în stil Ludovic al XV-lea. Sub masa din sufragerie era un covor din piele de zebră, iar în încăpere se mai găsea un fildeş de elefant indian sculptat şi chiar pictura în ulei a navei de război HMS *Victory* aşteptând flotele franceze şi spaniole la Trafalgar. Era ca o întoarcere în timp, în perioada de apogeu a Imperiului Britanic.

Se duse în bucătărie, care era modernă şi cu aparate de ultimă oră şi unde se aflau un aragaz Viking Range, la care visa şi ea, şi un frigider Sub-Zero îndeajuns de mare cât să încapă în el o jumătate întreagă de vită. O uşă batantă ducea într-o sufragerie formală, care, la rândul ei, dădea într-un hol lung. La jumătatea coridorului găsiră dormitorul lui Russell. Semăna ca stil cu restul locuinţei: parchet din lemn, pat cu baldachin, perdelele trase, o pictură în ulei a lui Russel când era adolescent, purtând echipament de rugby, cu obrajii înroşiţi de la efort. Patul era făcut cu grijă, iar pe noptieră stătea o vază cu un buchet de flori proaspete. Kate deschise dulapul şi aruncă o privire. O mulţime de costume negre atârnau pe umeraşe într-o ordine desăvârşită, aşezate la distanţă milimetrică.

Pe comodă era un teanc de cămăşi împachetate şi călcate. Vreo douăzeci de perechi de pantofi lustruiţi erau aranjaţi pe rafturi făcute la comandă.

— Uite, Reg, are un loc special pentru pantofi. Şi tu ai aşa ceva acasă, nu?

Cleak îşi vârî capul în dulap.

— O adevărată doamnă Marcos. Pe când eu? Am pantofii de lucru, o pereche de tenişi şi pantofii de duminică. Toţi stau foarte bine sub pat, mulţumesc.

Kate luă în mână o pereche. În interior era o etichetă pe care scria: confecţionaţi de John Lobb, Ltd., pentru R.T. Russell, marchiz de Henley. Fluieră încet.

— Lordul nostru are un titlu de nobleţe.

Chiar atunci, unul dintre criminalişti dădu buzna în dormitor.

— Veniţi până la capătul holului, zise el. Am găsit centrul de comandă al lui Russell.

— Centru de comandă? repetă Kate.

— Staţi să vedeţi, răspunse acesta.

Era o cameră a viitorului. Dacă restul apartamentului părea din secolul al XIX-lea, biroul lui Russell sau „centrul de comandă”, după cum bine fusese denumit, era din secolul XXI. Podeaua era din travertin lucios. Pereţii erau îmbrăcaţi în lambriuri din lemn de un alb strălucitor. În centrul încăperii trona un birou de oţel inoxidabil pe care se aflau trei monitoare LCD. Dar mai impresionant era ecranul masiv aşezat pe peretele din faţă. Avea cel puţin doi metri în diagonală. Încăperea era luminată de becuri halogene încastrate în tavan. La fel ca restul reşedinţei lui Russell, şi această cameră era meticulos, chiar obsesiv de curată. La ambele capete ale biroului erau aşezate tăviţe pe care stăteau atent aranjate teancuri înalte de hârtii.

— Uite un orar al Gării Victoria, zise Cleak, arătând înspre o broşură. Asta de-aici se cheamă „Prognoza producţiei de petrol pe plan mondial”.

Kate răsfoi printre câteva teancuri. Unele erau date descărcate de pe internet, de pe site-uri de ştiri străine, altele erau rapoarte ilustrate ale unor companii, iar altele

păreau scrise chiar de Russell însuşi. Subiectele se refereau de la chestiuni precum vremea în Antarctica, până la ceva despre un nou sediu militar în Moscova sau la aiureli matematice în legătură cu rata de dezintegrare subatomică. Găsi chiar şi o copie din *Constabulary*, o revistă lunară „scrisă de poliţişti pentru poliţişti”. Se întrebă cine i-o dăduse.

— Ştie cineva cu ce se ocupa? întrebă Kate.

— Era analist sau cercetător, dacă mă întrebi pe mine, zise Cleak.

— Da, dar ce fel de cercetător? Se aşeză la biroul lui Russell şi deschise sertarul. Reg, zise ea cu o voce serioasă, vino să vezi ceva.

Cleak aruncă o privire peste umărul ei.

— Frumos, într-adevăr. Şi e ultimul model.

În sertar se afla un pistol semiautomat gri, din oţel, şi lângă el era o cutie cu gloanţe.

— Un Beretta? întrebă Kate.

— Browning, răspunse Cleak, care, cu câţiva ani în urmă, fusese militar în Garda Regală. E o armă standard din dotarea armatei. Zece gloanţe în încărcător şi unul pe ţeavă. Deşi nu are bătaie lungă, folosit de aproape, e o armă puternică. Ridică pistolul la nas şi mirosi ţeava. Nu s-a mai tras cu el de ceva vreme.

— De ce crezi că Russell avea nevoie de aşa ceva?

— Din acelaşi motiv pentru care avea nevoie şi de încuietorile de la uşă sau de sistemul de alarmă desprins parcă din filmele *Star Wars*. Tipul avea duşmani.

— Vreau să verific înregistrările video din apartament din ultimele şaptezeci şi două de ore. Şi pe cele din interior, şi pe cele din exterior. Noaptea trecută era cineva în apartament şi îl aştepta pe Russell când s-a întors acasă. N-are un ditamai cucuiul pentru că s-a lovit de cadrul uşii. Trebuie să fie vreo înregistrare a ucigaşului pe undeva prin clădire.

— Da, şefa.

— Trimite cadavrul în biroul legistului. Spune-le că am nevoie de o expertiză medicală preliminară până la

prânz. Vreau să ştiu cât de serios l-a afectat lovitura aia la cap.

Cleak încuviinţă, trecându-şi instrucţiunile primite în carneţel. În timp ce scria, scoase un sunet nu tocmai discret, ca şi cum ar fi supt ceva. Se opri brusc, conştient că era privit de Kate.

— Două măsele de minte care nu mai ies odată. Aştept de şase luni să ajung la un dentist prin sistemul de asigurări de sănătate, altfel trebuie să las o mie de lire la un cabinet privat de pe Harley Street. Scutură din cap. Dar nevastă-mea şi-a pus în minte că trebuie să petrecem Crăciunul la Bethlehem. N-am ce face decât să aştept, nu?

— Pot să te împrumut eu. Am din belşug. Am asigurarea lui Billy. Trebuie să-i cheltuiesc pe ceva.

— Nici să n-aud, zise Cleak pe un ton hotărât, dând de înţeles că discuţia se încheia aici. Desfăcu un pachet de gumă şi băgă două lame în gură. Asta mă va ajuta cu durerea pentru o vreme.

Kate încuviinţă din cap, apoi se întoarse la biroul lui Russell şi trase tastatura spre ea. Apăsă tasta „Enter”, gândindu-se că, cel mai probabil, calculatorul era în stand-by. Nimeni nu mai închidea computerele. Ecranul rămase negru. Încercă din nou, apoi restartă unitatea centrală. În cele din urmă, ecranul se aprinse. Apărură nenumărate pictograme reprezentând diferite fişiere, dar numele acestora erau un talmeş-balmeş: litere, simboluri, caractere Wingdings.

— Ce-i asta? întrebă ea.

— Hardul a fost defragmentat, zise unul dintre criminalişti. Pot să mă uit puţin? Tehnicianul se aşeză în locul lui Kate şi începu să tasteze. Totul e distrus. Va trebui să-l duceţi la laborator, însă nici aşa nu ştiu dacă veţi avea prea mult noroc.

— Dar hard diskul de rezervă? întrebă Kate.

— Şi ăla e distrus. Cineva a făcut asta în mod intenţionat. Două sisteme independente nu se strică singure. Una e să o păţească hardul principal, dar nu şi hard diskul de rezervă. Dacă mă întrebaţi pe mine, cineva

a trecut un magnet foarte puternic pe deasupra lor. E ca şi cum ţi-ai pune toate documentele deodată într-un distrugător de hârtie, chiar mai rău de atât. Nu doar că au fost compromise datele, dar a fost distrus şi hardul. Putea la fel de bine să pună o grenadă în unitatea centrală şi să o detoneze.

Exact în acel moment, televizorul cu ecran plat fixat pe perete se aprinse. Kate se uită la tastatură, întrebându-se dacă nu cumva o activase în timp ce tasta.

— Parcă ziceai că e stricată.

— Şşş! murmură Cleak.

În încăpere, activitatea încetă în timp ce toţi ochii se fixară asupra ecranului, unde se vedea o tânără stând într-o încăpere slab luminată şi privind înspre camera video. Era o tipă ştearsă şi neîngrijită, cu un păr şaten lung până la umeri, încâlcit şi nepieptănat, şi purta ochelari cu rame din metal şi un pulover negru cu anchior.

— Ce naiba?

Kate se uită peste umăr.

— E o transmisie în direct, zise tehnicianul. E prin intermediul unei linii de tip DSL. Independentă de dispozitivele lui Russell.

— Ne poate vedea?

— Nu ştiu. Restul computerului lui Russell e stricat. Bănuiesc că nici camera video nu funcţionează.

— Rob, eşti acolo? zise ea. E şapte. Ştiu că am intrat mai devreme, dar trebuia să dau de tine. De ce nu răspunzi la telefon? Se uită într-o parte, apoi din nou înspre cameră. Eşti acolo? Nu văd nimic. Nu ai camera deschisă?

Nu mai zise nimic, aşteptând răspunsul, şi, pentru o clipă, toată lumea din încăpere – Kate, Reg Cleak, criminaliştii – îşi ţinu răsuflarea, sperând că legătura nu se va întrerupe.

— Spune-mi că avem mobilul lui Russell, şopti Kate.

Cleak scutură din cap, fără a-şi lua ochii de la ecran.

— Nu încă. Nu-l avea asupra lui când a căzut, şi nimeni nu l-a văzut pe-aici.

— La naiba!

Pe ecran, femeia îşi trase răsuflarea, şi chipul i se înăspri.

— Mişa e în Londra, zise ea, aplecându-se cât mai aproape de cameră, ca şi cum i-ar fi împărtăşit un secret. Vine întreaga echipă. Totul e confidenţial. Un fel de vizită tainică pentru a stabili un nou protocol de siguranţă. O singură întrunire, apoi se întorc acasă. E planificată pentru mâine la ora unsprezece şi un sfert. Îmi pare rău, dar n-am aflat unde. Orice-ai fi spus, se pare că i-a cam speriat. Ştim prea bine că ai avut dreptate şi înainte în legătură cu lucrurile astea. Robbie, mi-e teamă. Implementarea actualizărilor despre care vorbeai durează mai multe luni. Şapte zile sunt insuficiente ca să ne dăm seama de unde să începem. Eşti sigur că se va întâmpla atât de curând?

De dincolo de ecran, se auzi un ţipăt sfâşietor. Femeia aruncă o privire în dreapta sa.

— Ce naiba a fost asta? întrebă Cleak. Crezi că e în pericol?

Urletul se auzi şi mai tare. Kate se apropie mai mult de ecran.

— N-am nici cea mai vagă idee.

Femeia se ridică de pe scaun şi dispăru din peisaj. Se întoarse zece secunde mai târziu, ţinând în braţe un bebeluş care plângea.

— Iată şi pericolul, zise Kate.

Pe ecran, femeia continuă:

— Sună-mă şi spune-mi dacă ai reuşit să afli ceva despre Victoria Aer. N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbea prietenul tău. Mi-am întrebat toţi cunoscuţii şi nimeni nu ştia nimic. Spune-i că e timpul să înveţe să vorbească, în sfârşit, corect în engleză. A trecut destul de când stă aici. Victoria Aer. Probabil că a încurcat lucrurile. Oricum, nu mai înţeleg nimic.

Copilul continua să se agite, iar femeia îl legăna blând.

— Sună-mă dacă mai afli ceva, zise ea. Să-mi spui dacă trebuie să plec. Promite-mi că o să ai grijă. Şi sună-mă. Nu uita!

Ecranul se stinse.

— Ce naiba a fost asta? întrebă Cleak, încrucişându-şi mâinile la sân. Tocmai am fost avertizaţi de Mary Poppins că urmează să aibă loc un atac?

— Nu sunt convinsă, zise Kate.

— Ei bine, ea cu siguranţă e. A zis şapte zile, şi părea îngrozitor de speriată.

Kate se întoarse spre tehnician.

— O poţi găsi? Nu-mi pasă pe cine trebuie să calci pe bătături. Spune-mi numai dacă e posibil.

— E posibil, răspunse tehnicianul. Dar puţin probabil. Mai întâi, trebuie să aflăm care e furnizorul de cablu al lui Russell. Apoi, intervine altă problemă, pentru că trebuie să urmărim transmisia înapoi înspre sursă. Orice lasă o urmă. La fel ca Hänsel şi Gretel şi firimiturile lor. Dar treaba e că, dacă e cineva care nu vrea să poţi da de sursă, există multe feluri de-a face ca urmele să dispară.

Kate îl chemă pe Cleak.

— Ia legătura cu părinţii lui Russell şi întreabă-i câte ceva despre profesia fiului lor, dacă are prietenă sau dacă se întâmplă ca ei să aibă un nepot. Dar ia-i uşor. Numai ce-au primit vestea. Şi, Reg, întreabă-i la ce oră a plecat Russell de la ei după cină.

În timp ce aştepta, Kate mai răsfoi şi alte hârtii de pe biroul lui Russell. Printre ele se găseau titluri precum „Democraţia în Estonia”, „Coduri de programare cu acces liber în cadrul Armatei” şi un întreg morman dedicat clubului de fotbal Arsenal, situat în nordul Londrei. „E spion”, gândi ea oarecum nebuneşte. „Un spion pasionat de fotbal”. Dar ce fel de spion are legături cu o casnică sfioasă care tocmai a născut?

Zece minute mai târziu, Reg Cleak se întoarse în încăpere.

— Russell a părăsit casa părinţilor săi din Windsor la unsprezece jumate. Imediat după ştirile principale din sport de pe BBC2.

— Unsprezece jumate? Kate îşi trecu o mână peste ceafă. Asta înseamnă că mai sunt încă trei ore de justificat.

Poate a mers prin cluburi, aşa cum se face sâmbăta seara, sau poate a vizitat un prieten. Oricum ar sta lucrurile, vreau să ştiu. Maşina lui e jos. Trimiteţi plăcuţele la MVA. Cereţi-le să verifice numărul în sistem şi să vadă dacă găsesc vreo pistă.

MVA, adică Monitorizarea Video a Autovehiculelor, era o divizie a Poliţiei Metropolitane care ţinea sub control miile de camere de supraveghere instalate în Londra şi în zonele dimprejur. Softuri avansate scanau fluxul de imagini o dată la trei secunde, identificând numărul de înmatriculare al fiecărui automobil care trecea şi păstrându-l într-o bancă de date temporară vreme de cinci zile. Căutând un anumit număr de înmatriculare pe o perioadă dată, era posibil să refaci traseul unui vehicul urmărindu-l de la o cameră la alta în timp ce se deplasa prin oraş.

— Îi voi ruga pe câţiva băieţi de la sediu să se ocupe de asta, zise Cleak.

— Ai aflat ceva despre femeie?

— Nimic. Russell e burlac. Părinţii nu ştiu să fi avut vreo prietenă.

— Trebuie s-o găsim, Reg. E prioritatea noastră.

Cleak încuviinţă din cap, notându-şi în carneţel în tot acest timp.

— Şi ce-a spus ducele de Suffolk despre ocupaţia fiului său? întrebă Kate.

— Predă, răspunse Cleak. E profesor la Christ Church College din Oxford.

— Un profesor cu un pistol semiautomat în birou? Ce preda, arta tragerii la ţintă?

— Istorie. Ducele mi-a spus că fiul său a absolvit cu onoruri când a studiat acolo.

— Sigur că suntem cu toţii cât se poate de impresionaţi. Ţi-a spus şi ce anume a studiat?

— Oh, da. Cleak ridică pistolul şi îl admiră. Rusia.

— Cum naiba a ajuns la Londra fără ştirea noastră? întrebă Frank Connor, noul director interimar al Diviziei, în timp ce studia fotografia lui Jonathan Ransom făcută la terminalul 4 de pe Heathrow cu exact trei ore în urmă. Ultima dată mi-aţi spus că era în tabăra aia uitată de Dumnezeu din Kenya.

— Tabăra de refugiaţi Turkana. Aşa este.

— Nu pare foarte vioi, nu-i aşa? Nu ştiu cum poate supravieţui cineva în iadul ăla. Cât a stat acolo? Cinci luni?

— A ajuns în Kenya la sfârşitul lui februarie, zise Peter Erskine, secundul lui Connor. N-a mai plecat de-atunci. În urmă cu două luni, a suferit o criză de malarie. A slăbit nouă kilograme.

— Când a fost reperat ultima dată?

— Acum o săptămână. Legătura noastră cu Salvaţi Copiii a raportat că l-a văzut în tabără.

— Salvaţi Copiii? Connor se îmbujoră de mânie. De cine ne vom folosi data viitoare? De fundaţia Make-A-Wish[1]?

Aruncă fotografia pe dosarul lui Ransom, un maldăr gros de vreo zece centimetri. Materialul dinăuntru era vechi de opt ani, de la prima misiune a lui Ransom în Liberia. Dar Jonathan Ransom nu era în nici un fel afiliat Diviziei. Nu primise niciodată vreun salariu de la Guvernul Statelor Unite. De fapt, până acum cinci luni, n-avusese habar că lucrase în numele lui. Ransom era ceea ce profesioniştii în domeniu numeau un pion, o persoană manipulată să facă munca guvernului fără să i se aducă la cunoştinţă intenţiile acestuia. Frank Connor avea un alt nume pentru ei: mocofani.

Oftând, Connor îşi dădu jos ochelarii şi se ridică de la birou. Peste o lună avea să împlinească cincizeci şi opt de ani şi, în dimineaţa aceasta minunată de vară, la 4.38 fix, ora Statelor Unite, simţea apăsarea vârstei sale. Trecuseră patru luni de când fusese numit director interimar al Diviziei, însă lunile acestea se număraseră printre cele mai

1 În engleză, în original, „Pune-ţi o Dorinţă” (n.tr.)

grele şi mai frustrante din viaţa lui.

Divizia a fost creată înainte de atentatele din 11 septembrie, ca urmare a eşecului CIA-ului de a-i găsi şi de a-i pedepsi pe cei responsabili pentru atentatele cu bombă asupra turnurilor Khobar din Arabia Saudită şi asupra ambasadelor americane din Nairobi şi Dar-es-Salaam şi pentru alte numeroase atacuri împotriva intereselor americane din străinătate. Beligeranţii din cadrul Pentagonului au fost supăraţi şi dornici de răzbunare. Susţineau că CIA lăsase garda jos, că devenise o organizaţie de birocraţi mulţumiţi să se ascundă în spatele birourilor. În loc să dezvolte surse în carne şi oase în interiorul teritoriilor ostile, se mulţumeau să aştepte următoarele descărcări de imagini prin satelit ca să le studieze la microscop. CIA-ul nu mai avusese un spion mai de soi în nici una dintre zonele de conflict ale lumii şi nu-i mai reuşise nici o misiune secretă de zece ani.

Pe scurt, strângerea de informaţii nu mai putea fi lăsată doar în mâna agenţilor secreţi din Langley.

Era rândul Pentagonului.

Armata Statelor Unite avea resursele şi capacitatea de a trimite pe teren oameni capabili să preia ofensiva în războiul global împotriva terorii, care, în directive şi în cărţile albe, apărea drept „GWOT”, denumire la fel de urâtă precum flagelul pe care încerca să-l înfrângă. Cuvântul de ordine era „proactiv”, iar fostului preşedinte îi plăcea cum sună. Divizia a fost creată în urma unei directive prezidenţiale emise de Agenţia de Securitate Naţională. O bestie pe cât de secretă, pe atât de nedescoperit, care să nu urmeze decât ordinele sale.

Nu trecu mult şi Divizia avu prima misiune reuşită. Asasinarea unui general bosniac căutat pentru genocid. Uciderea unui magnat al drogurilor columbian şi distrugerea reţelelor sale. Răpirea, interogarea şi, mai apoi, execuţia unor lideri Al-Qaeda din Irak şi Pakistan. Toate au fost victorii importante de pe urma cărora reputaţia Diviziei a avut de câştigat. Operaţiunile organizate şi-au lărgit aria de acţiune. Mai mulţi bani. Mai

mulţi agenţi. Mai multă libertate de a naviga pe curenţii repezi ai lumii cenuşii. Scopul lor nu mai era tactic, ci politic. Înlăturarea unui actor prost de pe scenă nu mai era îndeajuns. Se luau în considerare factori ideologici. Adoptarea democraţiei în Liban şi declanşarea Revoluţiei Portocalii în Ucraina erau numai două dintre exemple. Succesul a dat însă naştere la orgoliu. Fără să se mai mulţumească doar să implementeze acţiuni politice, Divizia a început să-şi facă propria politică. Termenul de „proactiv” a căpătat un nou înţeles. Se relua Legea lui Acton: puterea tinde să corupă; puterea absolută corupe absolut. Inevitabil, Divizia mersese prea departe.

În Elveţia, în urmă cu şase luni, planul de instigare la război între Iran şi Israel a fost zădărnicit în ultimul moment de un agent al Diviziei scăpat de sub control, şi un incident internaţional a fost împiedicat cu greu. În spatele uşilor închise, preşedintele a fost obligat să recunoască implicarea americanilor. O parte din pedeapsă a avut ca rezultat reducerea serioasă a mandatului Diviziei. Agenţii au fost revocaţi, iar birourile – mutate din interiorul Pentagonului. Bugetul Diviziei a fost înjumătăţit, şi personalul – trimis la plimbare. Lovitura de graţie a venit când s-a decis că, pentru organizarea viitoarelor operaţiuni, era nevoie de permisiunea Congresului.

În ochii comunităţii de informaţii, Divizia fusese castrată. Se vehicula că era numai o chestiune de timp până când avea să dispară din peisaj. Între timp, Divizia avea nevoie de un director interimar. Şi, de data asta, nu avea să fie ales din cadrul armatei.

Frank Connor se potrivea perfect. Nu era un soldat profesionist. De fapt, nu purtase niciodată uniforma ţării sale. Singura lui experienţă apropiată de trasul cu arma fusese faptul că aruncase în aer nişte artificii de tipul M-80 pe 4 Iulie, pe vremea când era adolescent. Dar, fără îndoială, era un luptător. Treizeci de ani de trudă în cele mai întunecate colţuri ale birocraţiei din Washington îi dezvoltaseră aptitudini de supravieţuire pe care un veteran călit în luptă le-ar fi invidiat. Lucrase la Departamentul de

Stat, la Finanţe şi la Biroul de Management şi Buget. Cunoştea secretele cele mai ascunse ale fiecărei instituţii din Washington. Dar, în ultimii zece ani, fusese un chip cunoscut în interiorul Diviziei de Operaţiuni Speciale a Pentagonului, făcuse parte din ea de la bun început.

Connor era tipul abătut care stătea într-un colţ, cu cămaşa şifonată şi cu pete de sudoare sub braţ, cel care lămurea totul până în cele mai mici amănunte. Când Divizia avea nevoie de un avion ca să transporte o echipă din Kazahstanul aliat spre teritoriile ostile ale Ceceniei, Connor ştia că numai un Pilatus P-3 avea să se descurce şi se ocupa de asta imediat. Dacă un agent din Seul cerea un paşaport fals ca să treacă în China, Connor îi putea face rost de unul în douăzeci şi patru de ore. (Şi puteai să fii sigur că era în regulă, adică numărul era corect înregistrat în ţara sa natală, în aşa fel încât să nu trezească suspiciuni.) Era nevoie să mituieşti un demnitar corupt? Connor lua legătura cu vreun bancher care îi era îndatorat, lucrând într-unul dintre cele vreo zece paradisuri fiscale de pe glob, şi tranzacţia se efectua imediat. Un transport de kalaşnikovuri înspre forţele favorabile cauzei din Columbia? Connor memorase numărul de telefon al fiecărui dealer de arme din ambele emisfere, şi probabil le ştia şi data de naştere. Se zicea că Frank Connor era cel care făcea lucrurile să funcţioneze. Rapid. Eficient. Şi, cel mai important, în secret.

Dar la fel de important pentru supraveghetorii lui de la Pentagon era ceea ce Connor nu făcea. Nu punea la cale nimic. Nu se întreba. Şi nu visa. Doar aruncând o privire la obrajii lui lăsaţi, la pungile de sub ochi şi la mersul lui deformat, îţi dădeai seama că era un om devotat agenţiei. Exact asta voia toată lumea. Un om devotat care să facă Divizia să funcţioneze până la moartea ei secretă şi clandestină.

Iar Frank Connor nu s-ar fi opus. Cel puţin, nu cu voce tare. Însă Connor avea propriile idei despre viitorul ruşinos al agenţiei, şi acestea nu luau în considerare o moarte prematură. În ciuda dezastrului din Elveţia, el nu-şi

pierduse încă încrederea. Şi, contrar părerilor şefilor mai bine îmbrăcaţi, mai bine aranjaţi şi mai bine informaţi, Frank Connor visa. Se întreba. Punea la cale ceva. În opinia lui, Divizia nu murise. Doar se odihnea. Îşi refăcea puterile în timp ce aştepta o şansă ca să-şi recâştige gloria de altădată.

Şansa lui Frank Connor.

Zilele lui ca om devotat agenţiei luaseră sfârşit.

— Ai aflat informaţii despre conferinţa medicală la care se presupune că ia parte? întrebă el.

— Au făcut un site, zise Erskine. Am descărcat esenţialul. Uită-te şi tu!

Connor studie prima pagină.

— Asociaţia Internaţională a Interniştilor – al XXI-lea Congres Anual. De ce este atât de importantă această conferinţă de reuşeşte să-l atragă pe Ransom departe de spitalul lui de campanie atât de iubit?

— E un purtător de cuvânt de bază. E programat să susţină un discurs mâine-dimineaţă.

Connor găsi programul conferinţei.

— Tratarea bolilor parazitare în medicina pediatrică. Cred că voi zice pas. Unde va sta?

— La hotelul Dorchester.

— Nu-i rău, comentă Connor şi ridică din sprânceană în timp ce răsfoia paginile. Câţi oameni avem acolo?

— În Londra? Patru, dar unul dintre ei e în concediu.

— Patru? Glumeşti.

Connor scutură din cap. Când venea vorba despre activitatea serviciilor de informaţii, Londra era capitala Europei. În urmă cu un an, Divizia se mândrise cu birouri elegante lângă Ambasada Statelor Unite, în piaţa Grosvenor, cu un personal de douăzeci de profesionişti cu normă întreagă şi cu alţi douăzeci de oameni angajaţi cu contract şi disponibili la cerere.

— Adu-l pe nenorocitul ăla din concediu chiar acum. Pregăteşte o rotaţie o dată la douăsprezece ore la hotelul lui Ransom. Câte doi agenţi deodată. Îi vreau la faţa locului, să dea raportul din oră în oră. Şi vezi cum poţi

strânge mai mulţi oameni. Ia legătura cu Berlinul sau cu cei din Milano. Sigur mai au ei pe cineva.

— Am înţeles.

Peter Erskine avea treizeci de ani, era palid şi slab, cu părul negru aranjat cu un pumn de gel şi cu ochi albaştri şi ageri cărora nu le scăpa nici o mişcare. Făcea parte din a treia generaţie de agenţi secreţi. Academia Deerfield, Universitatea Yale, bursier în Programul Fulbright şi, pe deasupra, membru al societăţii secrete Skull and Bones. Bunicul său lucrase cu Allen Dulles în Elveţia în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, iar tatăl său fusese directorul adjunct de operaţiuni al lui George H.W. Bush când „Patruzeci şi unu”[2] ocupase scaunul de director la Langley, la mijlocul anilor ’70. Erskine era mănuşa de catifea care se mula perfect pe pumnul de fier al lui Connor. El reprezenta poleiala de oficialitate necesară ca să-i asigure pe membrii Congresului interesaţi de activitatea Diviziei că puteau să aibă încredere în ea.

Connor aruncă hârtiile pe birou.

— Deci bate atâta drum din cele mai adânci şi întunecate locuri ale Africii doar ca să ţină un discurs despre paraziţii tropicali în faţa unor doctori bogaţi. Nu prea-mi vine să cred. Sigur ştie că îl urmărim. Ea trebuie să-l fi avertizat. De ce s-ar compromite? E acolo dintr-un alt motiv.

— I-am întrebat pe organizatorii conferinţei, zise Erskine. Ransom a fost invitat în urmă cu trei luni. Ei suportă cheltuielile pentru biletul de avion şi pentru hotel.

— Nu, zise Connor, încrucişându-şi mâinile peste pieptul larg şi privindu-l pe adjunctul său. E vorba despre ea.

Nu era nevoie să fie menţionat vreun nume. „Ea” era Emma Ransom.

Connor se duse la fereastră. Birourile Diviziei fuseseră mutate într-o clădire obişnuită din Tysons Corner,

2 George H.W. Bush a fost al patruzeci şi unulea preşedinte al SUA (n.red.)

un complex dintr-o suburbie rezidenţială aflată la douăzeci şi cinci de kilometri sud-est de Washington. Împărţea clădirea cu Fiscul şi cu Biroul Internaţional de Măsuri şi Greutăţi. De la etajul doi, de unde se afla el, se uita la o zonă de asfalt distrus şi la un atelier auto. Nu era tocmai celebrul bazin cu apă de la Monumentul lui Lincoln.

— De la ea a pornit, Pete. N-a fost ideea lui să meargă la o conferinţă pretenţioasă în Londra. Urăşte astfel de lucruri. Emma a pus la cale totul.

— Cu tot respectul, domnule, o înţeleg că-şi doreşte să-şi vadă soţul, dar de ce ar alege Londra? E cel mai supravegheat oraş de pe pământ. Au peste cincizeci de mii de camere de supraveghere dispuse în jurul oraşului, iar astea sunt doar ale guvernului. Omul de rând e fotografiat de cincizeci de ori doar când traversează Oxford Street. E ca şi cum ai intra într-un acvariu de rechini când îţi curge sânge din nas.

— Pare exact stilul ei, zise Connor.

Emma Ransom fusese cea care periclitase operaţiunea din Elveţia şi trăsese în jos Divizia. Era prima pe lista de VIP-uri a lui Connor. Nici Divizia şi nici Frank Connor nu aveau cum să facă progrese până când nu se ocupau de ea.

— Dar telefonul lui Ransom? întrebă el.

— Mobilul? Numărul pe care-l avem în dosar e înregistrat în reţeaua Vodafone.

Vodafone era cea mai mare companie de telefoane mobile din Europa.

— Ştim pe cineva de la biroul lor din Londra?

— Acum nu mai avem pe nimeni acolo.

Connor de-abia reuşi să-şi reţină o înjurătură. Era irlandez şi catolic, şi încă se ducea la liturghie de două ori pe săptămână. Chiar dacă nu mai credea, se mai ruga şi acum cu fervoarea unui proaspăt convertit. Era genul de om care căuta să se asigure că, indiferent de cum ar fi stat lucrurile, avea să iasă bine din orice situaţie.

— Când se întoarce Ransom?

— În trei zile.

— Trei zile? Deci îşi ia o zi liberă.

— Teoretic da, dar…

— Dar nimic. L-a contactat. Vrea să-l întâlnească.

— Dar de ce? insistă Erskine. N-ar risca niciodată să se vadă cu el. Nu acolo. Nu acum. Nu după ce s-a întâmplat în Italia în aprilie. E conştientă că suntem la curent cu venirea soţului ei în ţară. E mai bună de-atât.

— Poate da, poate nu.

Connor îşi puse coatele pe masă şi îşi legănă bărbia cărnoasă între mâini. Ochii lui căprui congestionaţi priveau fix afară pe fereastră, şi, când vorbea, aveai senzaţia că se adresa chiar lui însuşi, ca şi cum ar uita că Erskine se afla în încăpere. Îşi punea la punct planul pentru misiunea viitoare.

— La Roma, am avut şansa s-o eliminăm. Am pregătit momeala, am atras-o în cursă, apoi am ratat. Acum, prin bunăvoinţa Domnului, ni s-a mai oferit o şansă. E în Londra. A venit să-şi vadă soţul. Ştiu sigur. Şi, de data asta, vom pune mâna pe ea.

Connor dădu două telefoane înainte să plece. Primul a fost către birourile de la primul etaj al Pentagonului, care nu-şi încetau niciodată activitatea, cunoscute drept Agenţia pentru Logistica Apărării Naţionale.

— Am nevoie de un avion.

— Îmi pare rău, Frank. Nu se poate. Nu mai eşti pe lista noastră.

— Dă-o încolo de listă! Asta e neoficial. Connor îşi puse receptorul sub bărbie în timp ce căuta prin sertar după un paşaport. Canada. Australia. Belgia. Luă un paşaport de Namibia cu numele de Standish şi verifică dacă totul era în regulă cu vizele. Deci?

— E vorba despre ea?

— Doar dus, la Londra, continuă Connor ca şi cum n-ar fi auzit întrebarea. Cred că aveţi un Lear liber pentru ministru. Nu va pleca niciunde azi. Saudiţii vor face presiuni pentru o întâlnire de urgenţă în dimineaţa asta. Vor avioanele alea de luptă cu orice preţ.

— De unde naiba ai ştiut…?

— Să fie gata alimentat şi pregătit într-o oră.

— Frank, nu-mi uşurezi munca.

Connor se opri din ce făcea şi se ridică dintr-odată, cu spatele drept.

— Nu mă face să pomenesc despre asta, zise el cu aceeaşi voce calmă. Datoriile sunt atât de stânjenitoare.

La ambele capete ale firului, se lăsă o tăcere de zece secunde.

— Nu-ţi pot da avionul directorului, dar pe aeroportul Dulles e un Citation al cărui echipaj e gata de decolare. Singura chestie e că, fiind de la compania FlightAware, e pe lista de urmărire a FAA[3]. Vei fi pe radar. E vreo problemă?

Connor se gândi câteva momente.

— Nu, zise el, lăsând la o parte paşaportul de Namibia şi luând unul american, singurul pe care era scris numele său real. Nici o problemă.

— Ah, şi Frank…

— Da?

— Pot să-ţi aduc o stewardesă.

— Nu e nevoie, zise Connor, trăgându-şi haina pe el. Voi călători singur.

Al doilea telefon a fost către o linie telefonică sigură, la un număr privat din Anglia. Prefix 207, pentru centrul Londrei.

— Eu sunt, zise el când persoana de la celălalt capăt al firului răspunse.

— Salutare, Frank. Încă mai dai preavize?

— Deocamdată, am terminat cu asta. De fapt, te-am sunat ca să-ţi ofer posibilitatea de-a te întoarce… dacă eşti interesat.

— Ştii că sunt.

— Ai planuri pentru seara asta?

— Nimic ce nu pot contramanda.

— Bine. Aş vrea să iei parte la o reuniune. Hotelul Dorchester. Ora 18.00. E organizată pentru nişte doctori,

3 Federal Aviation Administration (Autoritatea Aviaţiei Civile din SUA) (n.red.)

aşa că te vei integra perfect. Ascultă.

7

Era după-amiaza târziu. În apartamentul său de la hotelul Dorchester, Jonathan Ransom se uita peste programul pe care îl primise când se cazase. Recepţia avea să înceapă la ora 18.00. „Ţinuta obligatorie”. Era şi un bileţel scris de mână: „Doctore Ransom, aştept cu nerăbdare să vă întâlnesc ca să discutăm despre discursul dumneavoastră. Colin Blackburn”. Blackburn era preşedintele Asociaţiei Internaţionale a Interniştilor, iar Jonathan venise ca urmare a invitaţiei acestuia.

Jonathan făcu un duş şi se bărbieri. Baia avea o arcadă din marmură de Carrera, cu oglinzi impunătoare şi cu obiecte de toaletă încântătoare aranjate pe poliţe. Nu ieşi de-acolo prea repede.

Îşi puse o pereche de pantaloni gri din bum-bac, o cămaşă albă şi un sacou albastru neşifonabil. Fără tragere de inimă, îşi puse şi o cravată şi chiar îşi dădu interesul, preţ de câteva secunde, ca să-şi facă un nod ca la carte. „Rezultatul e mai bun decât mă aşteptam”, gândi amuzat, în timp ce-l privea pe străinul din oglindă. Lumea chiar l-ar fi putut lua drept doctor.

O plăcuţă de pe hol arăta că recepţia se ţinea în Sala Ateneului. O săgeată indica direcţia. De partea cealaltă a sălii, o femeie aşezată la o masă înmâna ecusoane cu numele fiecăruia. Erau aranjate alfabetic, dar Jonathan nu reuşi să şi-l găsească. Îi spuse femeii despre această problemă şi îi dădu numele.

— Unul dintre conferenţiarii noştri, se entuziasmă femeia. Pe al dumneavoastră îl ţinem într-un loc deosebit. Mă întorc imediat.

Un bărbat deşirat, cu părul grizonant şi cârlionţat, se aşează lângă Jonathan.

— Când te gândeşti că sunt atâţia oameni cu tot felul de diplome pe-aici, ai crede că ar trebui să existe un pic

mai multă organizare.

— De obicei, e exact invers, replică Jonathan. Ceva de genul copilului cu prea multe moaşe.

— Vă numiţi Ransom? întrebă străinul.

— Ne cunoaştem? întrebă Jonathan precaut.

— Nu, dar v-am recunoscut din program.

Bărbatul scoase o broşură din haină şi o deschise la pagina din mijloc. Jonathan îşi studie fotografia. Fusese făcută cu patru ani în urmă pentru paşaport, în aeroportul din Amsterdam. Se întreba cum făcuseră rost de ea. Nu-şi amintea să le-o fi trimis el.

— Mă numesc Blackburn, zise bărbatul mai în vârstă.

— Doctore Blackburn. Mă bucur să vă cunosc.

Dădură mâna.

— Aţi călătorit bine?

Blackburn avea aproape şaizeci de ani, ochi negri şi fermi şi un stil direct. Jonathan îl plăcu imediat.

— Am ajuns mai devreme, dacă vă vine să credeţi, zise Jonathan. În zilele noastre, e mai mult decât ţi-ai putea dori.

— Cei de la hotel au grijă de dumneavoastră?

— E prea mult, pe cuvânt. Nu era nevoie să cheltuiţi atât. Numai baia…

— Ca un lupanar. Între noi fie vorba, soţiei mele i se potriveşte de minune. Mă tem că n-aţi rezista mult la mine acasă.

Chiar atunci, femeia se întoarse cu ecusonul lui Jonathan şi i-l prinse de sacou. În timp ce toate celelalte ecusoane erau scrise pe o hârtie de şapte pe doisprezece centimetri şi erau acoperite de un plastic transparent, al lui părea considerabil mai mare şi era prins cu o panglică albastră.

— Trebuie să-l purtaţi tot timpul, îl instrui femeia. Unii dintre membrii noştri nu le prea au cu numele.

— Mulţumesc.

Jonathan aruncă o privire îngrozită spre pieptul său. Arăta ca un porc medaliat la târgul comunal. Se întoarse să vorbească cu Blackburn, dar bătrânul dispăruse în

mulţime.

Încăperea începea să se aglomereze. Jonathan observă că, printre medicii prezenţi, numărul femeilor şi al bărbaţilor era egal, aproape fiecare fiind însoţit de consort sau de consoartă. Toţi erau îmbrăcaţi la patru ace: femeile purtau rochii de seară, iar bărbaţii, costume de culoare închisă. Merse la bar şi-şi comandă o Stella.

— Mulţumesc, n-am nevoie de pahar, zise el.

Berea era rece ca gheaţa, exact aşa cum îi plăcea, şi dădu pe gât jumătate de sticlă. O picătură îi alunecă pe lângă colţul gurii, şi o şterse cu mâneca.

— Există şi şerveţele, se auzi un glas gutural, cu accent britanic din spatele său.

— Îmi cer scuze, eu… Jonathan se răsuci şi se trezi faţă în faţă cu un bărbat rotofei, cu înfăţişare plăcută, păr creţ de culoare castanie şi ochi de-un albastru jucăuş. Jamie. Ce surpriză!

— Dacă o să vrei vreodată să mi te alături pe Harley Street, va trebui să te mai şlefuim puţin, zise Jamie Meadows. Pacienţilor mei le plac chirurgii dichisiţi. Sacou alb, pantofi lustruiţi. Dumnezeule, să nu-mi zici că eşti încălţat cu bocanci.

Jonathan îl cuprinse pe Meadows în braţe, strângându-l cu putere. Cei doi studiaseră împreună la Oxford, fiind amândoi beneficiari ai unei burse în chirurgia reparatorie, şi, timp de un an, împărţiseră un apartament pe High Street.

— Ce cauţi aici? întrebă Jonathan.

— Chiar crezi că aş fi ratat ocazia să arunc cu roşii în vechiul meu coleg de cameră? replică Meadows în timp ce scotea din buzunar broşura conferinţei, lovind-o scurt de podul palmei. Educaţia continuă. Conferinţa ta o să-mi asigure două ore de reputaţie. Ţin să te pun în gardă, mi-am pregătit câteva întrebări interesante care o să te pună, cu siguranţă, în dificultate în faţa tuturor.

Jonathan zâmbi. Jamie era neschimbat.

— Cum îţi mai merge?

— Una peste alta, nu mă plâng, zise Meadows. Sunt

la un cabinet privat de şase ani. Mă ocup de latura cosmetică. Sâni, fese şi sprâncene. Numai de-ar avea ziua mai multe ore! Am o sală de operaţii în birou.

— Cum a rămas cu Serviciul Naţional de Sănătate? Credeam că ai fost trimis în zona aia sălbatică din Ţara Galilor pentru a fi medic de intervenţie rapidă în caz de urgenţe.

— Nu în Ţara Galilor, în Cornwall, spuse Meadows pe un ton ofensat. N-a durat nici şase luni. Guvernul e îngrozitor. N-ar scoate banii nici pentru un rinichi, ce să mai zic de o pereche nouă de ţâţe? Ce-i rămâne de făcut unui om cu ambiţii? Puse o mână pe umărul lui Jonathan şi îl trase mai aproape. N-am glumit când am pomenit despre slujbă. E destul loc în cabinetul meu, dacă te decizi să schimbi tabăra. Programul e încărcat, dar câştigi bani frumoşi. Chiar mai mult de-atât. Eu şi Pru tocmai ne-am cumpărat o cocioabă în Saint-Tropez.

— Nu ştiam că există cocioabe în Saint Tropez.

— Nici nu există. Te curăţă de un milion de lire şi îţi spun că e vilă.

Cei doi rămaseră privindu-se reciproc, încercând să-şi dea seama de schimbările aduse de trecerea anilor. Cu pantalonii şi sacoul lui uzate, Jonathan se simţi ponosit şi, poate pentru prima dată, puţin nesigur pe sine, aşa cum părea acum alături de Meadows, acesta purtând haine de la cei mai buni croitori de pe Savile Row şi pantofi într-atât de lustruiţi, încât Jonathan chiar putea să se oglindească în ei.

— Iisuse, ce te mai uram, zise Meadows. Erai mai bun decât noi toţi laolaltă şi, pe deasupra, mai erai şi yankeu. Şi ceea ce pune capac la toate e faptul că tu încă faci ceea ce ne angajaserăm cu toţii să facem. Zi-mi sincer, îţi place?

— Îmi place, răspunse Jonathan din cap.

— Chiar te cred. Meadows zâmbi, dar era un surâs melancolic. Şi tot burlac eşti? întrebă el, înseninându-se. Să nu-mi zici că nu te-ai însurat niciodată. La Oxford erai ca un călugăr. Trăiai în spital de dimineaţa până noaptea.

— Nu, m-am însurat, spuse Jonathan. De fapt, am cunoscut-o chiar la câteva luni după absolvire.

— A rămas în Kenya?

Jonathan răspunse repede, mirându-se de cât de duplicitar putea să fie.

— Nu, îşi vizitează nişte prieteni. Cred că e singurul om de pe lumea asta care urăşte chestiile astea mai mult decât mine. Zâmbi strengăreşte ca să facă minciuna mai credibilă. Dar tu, ai copii?

— Trei fete. Una are opt ani, alta cinci, iar cea mai mică e încă în scutece. Sunt lumina ochilor mei. Deodată, Meadows se ridică pe vârfuri şi îşi flutură mâna înspre celălalt capăt al camerei. Uite-o. Prudence. N-ai cunoscut-o la Oxford? Era studentă la St. Hilda, chimie principal, muncea la Butlers pe High Street. Pru, vino aici!

Jonathan zări o femeie suplă, cu părul închis la culoare, care le făcu cu mâna şi începu să-şi croiască drum înspre ei.

— Pru, el e Jonathan, spuse Meadows, întâmpinându-şi soţia cu un sărut. Spune-i că şi el arată la fel de gras şi de ieşit din formă ca mine. Nu te sfii. Nu trebuie să-l menajezi. Nu te lăsa înşelată de aparenţe, nu-i aşa sensibil precum pare.

— Arăţi minunat, îi spuse Prudence Meadows în timp ce-i strângea mâna. Jamie aştepta cu nerăbdare să vă reîntâlniţi.

— De fapt, a fost o chestie de ultim moment, zise Meadows. Pru e cea care a dat peste numele tău în broşură.

— Mincinosule! exclamă Prudence. Ne-am înscris acum câteva luni. Aşteptam de-o veşnicie ocazia asta.

— Serios? A, da, ai dreptate. Meadows îşi lăsă umerii să cadă, ca şi cum ar fi fost deconspirat. M-a dat de gol, dar nu voiam să ţi se urce la cap. Se întoarse înspre soţia sa. Ascultă, Pru, încerc să-l conving pe Jonathan să-şi vândă talentul celui care dă mai mult, adică *moi*.

— Lucrezi alături de Jamie? o întrebă Jonathan pe Prudence Meadows.

— Eu? Dumnezeule, nu! Dar pe-aproape. Sunt în industria farmaceutică.

— E cel mai mare reprezentat de vânzări din Marea Britanie, se umflă în pene Meadows. Scoate pe piaţă suficient de mult Prozac cât să sedeze întreaga naţiune. Câştigă mai mult decât mine.

— N-aş zice, protestă Prudence. Dar, serios, Jonathan, chiar ar trebui să vezi cabinetul lui Jamie. E cel mai bun medic de pe Harley Street.

— Aşa, aşa, nu te opri, interveni Meadows.

— Mai tacă-ţi gura, spuse Prudence, arzându-i soţului un cot în coaste. Îşi îndreptă iar atenţia asupra lui Jonathan. Nu se ocupă doar de chirurgie estetică. Jamie are şi destule intervenţii reparatorii. Din câte-am înţeles, asta e specialitatea ta.

— Atunci când apuc să fac asta, zise Jonathan. În majoritatea cazurilor, ne lipseşte echipamentul necesar. Dar vă sunt recunoscător pentru invitaţia de-a vizita cabinetul. Stau doar trei zile, însă, dacă am timp, mi-ar plăcea să vin.

Jonathan o măsură din priviri pe Prudence Meadows. Era frumoasă fără să epateze, cu ochi căprui şi înguşti, iar forma buzelor trăda o umbră vagă de amărăciune. Îşi sondă memoria încercând să-şi dea seama dacă o zărise în toţi anii aceia cât fusese la Oxford, dar fără rezultat. Era convins că nu se mai întâlniseră niciodată.

— Mă scuzaţi acum. Trebuie să fug, spuse el, gesticulând în direcţia opusă. Vreau să-l găsesc pe tipul care m-a invitat. Poate ne întâlnim mâine-seară?

— La cină. La noi acasă, zise Jamie Meadows. Nu accept un refuz. Notting Hill. Numărul îl găseşti în carte. Se repezi brusc spre Jonathan, şi, când îi strânse mâna, ochii îi erau umezi. Mă bucur că te-am văzut. A trecut atâta timp. Nu-mi vine să cred.

— Şi eu, Jamie, răspunse Jonathan, mişcat de scena plină de emoţie.

— Rămâne pe mâine, zise Meadows, venindu-şi în fire. Abia aştept s-aud marele discurs. Îţi dau detaliile

despre cină atunci. Noroc!

— Da, baftă cu discursul, zise Prudence, zâmbind cu căldură.

Jonathan se duse înapoi la bar şi mai comandă o bere. Încăperea era plină ochi. Tonul conversaţiilor se transformă dintr-unul vioi într-unul gălăgios. Nu era nici un doctor cumpătat printre ei. Se uită prin mulţime după doctorul Blackburn, dar, cum nu-l văzu, ieşi pe coridor şi se îndreptă spre toaletă. Era timpul să meargă să-şi ia şi ceva de mâncare. Nimeni nu putea să spună că nu făcuse act de prezenţă.

Uşa toaletei se deschise. În clipa următoare, îl zări pe Blackburn în oglindă, foarte agitat.

— Haide, zise el. Urmează-mă!

— Poftim?

Blackburn arătă spre uşă.

— Trebuie să plecăm înainte să ajungă ei aici. Să ne grăbim!

Jonathan nu se clinti.

— Care ei?

— Ştii tu. Blackburn ieşi din toaletă. Încurcat, Jonathan îl urmă. Bărbatul o luă înainte de-a lungul coridorului, coti pe după colţ, apoi deschise uşa unei săli de conferinţe. Ce mai aştepţi?

Jonathan intră în grabă.

— Ce se întâmplă? îl întrebă pe Blackburn după ce acesta închise uşa în urma lor. Cum adică înainte să ajungă ei aici?

— N-avem vreme de întrebări. Fă cum îţi spun. Poţi pleca pe fereastră. Nu e blocată. Du-te la staţia Green Park şi ia metroul spre Marylebone. Va trebui să schimbi linia la Piccadilly. Mi s-a spus că te descurci prin Londra.

— Mai mult sau mai puţin.

— Bine, atunci. Coboară la Marylebone şi ia-o la vest pe Edgware Road. Caută numărul şaizeci şi unu. E un bloc cu două etaje. O uşă neagră cu numere aurii. Vei vedea câteva nume şi interfoane. Nu le lua în seamă. Uşa va fi deschisă. Du-te la etajul doi. Camera 2C.

Blackburn scoase un breloc cu o cheie agăţată de el.

— Despre ce naiba vorbeşti? îl întrebă Jonathan, luând cheia.

— Aşteaptă înăuntru până când primeşti un telefon, îl instrui Blackburn, mai calm acum, văzând că Jonathan îl asculta cu atenţie. Vei primi şi alte instrucţiuni după ce ne asigurăm că n-ai fost urmărit.

— Urmărit?

— Doi dintre ei au stat cu ochii pe tine la petrecere.

— Cine-s cei doi? N-am văzut pe nimeni.

Blackburn îi aruncă o privire care-i sugera că nu era prea surprins.

— Du-te! E cineva care vrea să te vadă. Şi îmi imaginez că şi tu îţi doreşti s-o vezi.

Inima lui Jonathan începu să bată cu putere. „E aici. E în Londra.”

Blackburn se îndreptă către uşă.

— Trebuie să te grăbeşti, zise el.

8

Aflat în faţa unei pajişti largi, acoperite cu iarbă sălbatică şi mărginite de apele binefăcătoare ale râului Isis, cunoscută sub numele de Meadow, Christ Church College de la Oxford este simbolul învăţământului superior britanic. Colegiul fusese înfiinţat în 1524 de cardinalul Thomas Wolsey, care expropriase terenul de la un grup de călugări îndărătnici. Henric al VIII-lea îşi apropriase terenul de la Wolsey şi transformase biserica mănăstirii în catedrala diocezei Oxford. Astfel, Christ Church devenise singurul colegiu de la Oxford care funcţiona ca biserică şi ca instituţie de învăţământ superior. Dar astfel de date istorice se găsesc doar în ghidurile turistice. Singurul lucru pe care oamenii, printre ei numărându-se şi Kate Ford, îl mai ştiu astăzi despre Christ Church College e că sala principală a colegiului fusese folosită ca platou de filmare pentru sala de mese a şcolii Hogwart din *Harry*

Potter. Era impresionată.

Kate îşi strecură capul în cabina întunecată a portarului şi îşi anunţă sosirea:

— Îl caut pe Anthony Dodd.

— Etajul doi. Prima uşă pe dreapta.

Începu să urce scara de lemn. Era aproape şase seara, şi se simţea deja obosită până în măduva oaselor. I se trăgea de la casetele video. Stătuse toată ziua în biroul de control al clădirii One Park şi urmărise înregistrările de la camerele de supraveghere în speranţa că avea să-l zărească pe ucigaşul lui Robert Russell. Nimeni însă – nici ea, nici Reg Cleak, nici vreunul dintre portarii care lucraseră în ziua precedentă – nu reuşi să identifice vreo persoană necunoscută care să fi intrat în clădire sau care – *şi asta era chestiunea crucială* – să treacă prin dreptul uşii de la apartamentul lui Russell de la etajul cinci. Pierduse opt ore fără să găsească măcar un indiciu.

La ora patru, primise un telefon de la legist care îi confirma faptul că lui Russell îi fusese fracturat craniul înainte de cădere. Conform opiniei legistului, fusese folosit un obiect contondent, ceva precum un ciocan cu cap rotund. Şi, deşi nu putea spune dacă lovitura îi fusese fatală lui Russell, putea să afirme fără ezitare că individul rămăsese inconştient în urma acesteia. Datele veneau să-i confirme bănuiala că, în momentul în care căzuse de la balcon, Russell era deja mort, sau cel puţin incapabil să se apere, întărindu-i convingerea că agresorul îl aşteptase în apartament. Rămânea, totuşi, o întrebare: Cum naiba reuşise să intre?

Ajunsă la etajul al doilea, Kate înaintă pe un coridor întunecos. Prima uşă de pe dreapta era întredeschisă. Într-un birou înghesuit, inundat de lumina soarelui, un tânăr zdravăn, îmbrăcat în echipament de rugby, stătea aplecat peste un birou, răscolind printr-un teanc de hârtii. Kate îşi strecură capul înăuntru.

— Aici e biroul profesorului Dodd?

— Aici, răspunse studentul fără să-şi ridice privirea.

— Profesorul e prin zonă?

— Este, este. Tânărul lăsă hârtiile din mână şi se ridică. Era mai înalt decât se aşteptase Kate. Avea aproape un metru nouăzeci şi cinci şi era un bărbat chipeş. Obrajii îi erau îmbujoraţi, iar sub coama castanie şi răvăşită se vedeau sprâncenele încărcate de broboane de sudoare. Picioarele erau însă cele care îi atrăseseră atenţia lui Kate. Avea coapse zdravene ca nişte trunchiuri de copaci, cu musculatură puternică.

— Unde e?

— Chiar în faţa dumneavoastră. Dodd o salută din cap şi îi întinse mâna. Nu trebuie să vă simţiţi prost. Sunt obişnuit să mi se întâmple asta. Săptămâna viitoare împlinesc patruzeci de ani şi, mă rog să-mi apară şi mie un fir de păr alb.

— Sunteţi norocos, spuse Kate. Eu mi le smulg încă de la treizeci de ani. Sunt detectivul Ford, inspector-şef.

— Mi-am dat seama. Dodd îşi luă mingea de rugby de pe un scaun, făcându-i semn lui Kate să se aşeze. Pot să vă ofer ceva? Apă, o bere, un suc?

— Puţină apă, vă mulţumesc.

Dodd luă un telefon mobil şi îşi chemă rapid asistentul.

— Iertaţi-mi costumaţia, zise el apoi. Vin de la antrenament. Nu mai e mult până începe sezonul. Deşi sunt antrenor, vreau să-mi păstrez condiţia fizică. Îşi căută o poziţie comodă, sprijinindu-se de birou. În fine, să vorbim despre Robert.

— L-aţi cunoscut bine?

— I-am fost îndrumător, zise Dodd. I-am coordonat lucrarea de doctorat. Timp de trei ani, ne întâlneam de două ori pe săptămână. Apoi am păstrat legătura. Pot să spun că-l cunoşteam suficient de bine cât să ştiu că nu s-ar fi sinucis. Din câte am înţeles, nici dumneavoastră nu prea credeţi asta.

Chiar în acel moment, ceasul din Tom Tower bătu ora şase. Dodd îşi aruncă privirea spre fereastră, şi amândoi aşteptară ca bătăile din turnul cu ceas să înceteze. În timp ce ultimul sunet de clopot se stingea, îşi aţinti din nou

privirea asupra ei.

— Nu, domnule profesor Dodd, zise Kate, nici noi nu credem asta.

— Spune-mi Tony. Cu ce vă pot fi de folos?

— Aş vrea să strâng ceva mai multe date despre lordul Russell.

— Ce vrei să ştii?

— Totul, spuse Kate. E OK dacă-mi iau notiţe?

Dodd încuviinţă printr-un gest al mâinii. Kate îşi scoase carneţelul şi pixul din sacou. Nu umbla cu poşetă. Doar femeiuştile purtau poşete, iar ea nu se număra printre ele. Ţinea asupra sa toate obiectele de care avea nevoie – insigna, actele, telefonul, portofelul şi arma.

— Robbie s-a înscris în ’96, începu Dodd să povestească. Venea de la Colegiul Eton. Dar era altfel decât ceilalţi. Era un tip umil, nu arogant. Şi suficient de inteligent cât să-şi dea seama că nu ştia tot. Nu ţi-e dat adesea să vezi oameni ca el, nu printre cei care provin din astfel de familii. Familia Russell e cam tot atât de veche precum *Doomsday Book*[4]. Au luptat alături de William Cuceritorul la Hastings. Dar Robbie nu punea preţ pe toate astea. Era genul de om care trăia în prezent. S-a pus cu burta pe carte încă din prima zi. Avea o minte remarcabilă.

— În ce fel?

— Vedea dincolo de fapte. Avea o memorie de invidiat. Dodd îşi lovi tâmpla cu arătătorul. Avea o întreagă enciclopedie aici sus. A mers însă cu un pas mai departe. El întrezărea tipare acolo unde muritorii de rând vedeau doar jocuri de umbre. A identificat tendinţe cu mult înainte ca ele să devină altceva decât evenimente aleatorii. Putea să intuiască intenţii. S-a aventurat chiar să facă predicţii. Şi n-a greşit nici măcar o dată.

Kate încuviinţă politicos din cap. *Tipare. Tendinţe. Intenţii.* Tot acest limbaj o depăşea. Simplă flecăreală, aşa îl percepea. Era o fetişcană simplă care se bucura de

4 Recensământ al terenurilor şi animalelor din cea mai mare parte a Angliei şi o parte din Ţara Galilor, realizat în 1086 la comanda regelui William I (n.red.)

cartofii prăjiţi cu maioneză şi de-o halbă de Guiness călduţă.

— Mai precis, ce studia Russell?

— Istoria Rusiei în secolul XX. În special perioada postbelică. Lucrarea lui se intitula „Cazul unui nou stat autoritar: despotul binevoitor sau ţarul totalitar?” Nu era foarte optimist în privinţa evoluţiei actuale a Rusiei. Studia şi limba rusă, dar cu un alt îndrumător. A locuit o vreme în Moscova, lucrând pentru o bancă. La întoarcere, a primit aici un post de cadru didactic.

— Asta preda? Istoria Rusiei?

— La început, da.

— Iar apoi?

Dodd se ridică brusc şi începu să măsoare biroul cu pasul, învârtind mingea de rugby în mâini.

— Sincer să fiu, nu ştiu cu ce se ocupa în ultima vreme.

— Dar credeam că aţi rămas prieteni.

— Aşa e. Nu-mi vine încă să cred că s-a dus.

— Vă întâlneaţi în mod regulat?

— Nu şi în ultimul an.

— Poţi să-ţi aminteşti când l-ai văzut ultima dată?

— În urmă cu o lună, poate trei săptămâni.

— Ţi s-a părut că ar fi cumva abătut?

— N-aş putea spune. Dodd se întoarse spre ea, cu ochii umezi şi scăpărând de mânie. Trase aer în piept, şi furia i se risipi. Nu mai eram apropiaţi. Rob era preocupat de proiectele lui, eu de ale mele. Eu sunt genul care se ataşează de trecut. El avea ochii aţintiţi spre viitor. Nu discutam despre munca noastră.

— Ce poţi să-mi spui despre studenţii lui?

— Nu avea studenţi. Nu *mai* avea. Şi-a încetat activitatea de îndrumător în urmă cu un an.

— Şi-atunci care era poziţia lui în universitate?

Dodd se opri din mers şi lăsă mingea din mâini.

— Vrei să spui că nu ştii? întrebă el, devenind subit prevăzător, pierzându-şi stăpânirea de sine. Nu ei te-au trimis aici?

— Care ei? întrebă Kate.

— Credeam că ai primit aprobare pentru asta. Adică, voi ăştia nu vorbiţi între voi?

— Nu cred că înţeleg la ce te referi.

Dodd se apropie de Kate şi, când vorbi, glasul îi era aproape stins şi grav:

— Ascultă-mă, inspectore-şef Ford, iată cum stau lucrurile. Munca pe care o desfăşura Robbie nu era deschisă accesului public. Credeam că ştii asta.

— Se ocupa cu ceva ce i-ar fi putut pune viaţa în pericol?

— Mă pui într-o poziţie dificilă.

— Chiar aşa?

Dodd nu răspunse. Rămase cu privirea aţintită asupra ei, scuturând din cap. De aproape, putea să-i vadă ridurile care se întindeau pornind de la colţurile ochilor. Acum nu i se mai părea greu de crezut că avea patruzeci de ani.

— Ai fi surprins dacă ţi-aş spune că avem dovezi care confirmă faptul că lordul Russell a fost ucis? întrebă ea.

Dodd se întoarse şi se apropie de fereastră.

— Robbie ştia în ce se băga.

— Şi în ce se băga?

— În joc.

— Care joc?

— Există un singur joc, nu-i aşa? Dodd o privi peste umăr. Dacă te rog, ai putea să mă laşi acum? Ajunşi în punctul ăsta, nu te mai pot ajuta.

— Nu pot să-l găsesc pe ucigaşul lui Robert Russell dacă nu ştiu de ce şi-ar dori cineva să-l vadă mort. Kate se opri şi, precaută, căută să-i întâlnească privirea. La urma urmei, îţi era… *student*. Cred că şi-ar fi dorit să ne ajuţi să-l găsim pe cel care i-a luat viaţa.

Dodd cumpăni pentru o clipă cele spuse, apoi îşi feri privirea.

— Alfred Street numărul 5, spuse el. O să-i găseşti acolo. Dar nu te aştepta să stea de vorbă cu tine. Sunt genul de oameni secretoşi. E specificul meseriei lor.

— Dar cine sunt ei? Despre ce fel de meserie este vorba?

— OA. Oxford Analytica.

Kate pronunţă de câteva ori numele în gând, convingându-se că nu-l mai auzise.

— Cu ce se ocupă?

— Cu ceea ce Robbie ştia să facă cel mai bine. Dodd îşi întoarse privirea de la ea, îndreptând-o spre fereastra deschisă şi înspre Tom Tower, cu profilul său ameninţător. Ei prevăd viitorul.

9

Emma este în Londra.

Jonathan sări pe fereastră şi ateriză pe trotuar cu o zdruncinătură uşoară. Ea era aici. Venise să-l vadă. Îşi continuă drumul pe Park Lane, apoi coti la stânga pe Piccadilly. Trotuarul mişuna de pietoni, turişti şi localnici deopotrivă, cu toţii părând la fel de grăbiţi ca el. „Mai încet”, îşi zise. „Te urmăresc”. Dar cine? Unde?

După spusele lui Blackburn, doi dintre ei nu-l pierduseră din ochi în timpul recepţiei, dar era greu să-ţi imaginezi că ar putea cineva să-l urmărească printr-o asemenea mulţime. Îşi reglă pasul, începând să meargă vioi şi croindu-şi drum printre oameni. Se uita peste umăr de fiecare dată. Dacă erau acolo, el nu-i văzuse.

Drept în faţă, zări semnul pentru staţia de metrou Green Park. Coborî repede scările şi cumpără un bilet pentru întreaga zi, ceea ce-i permitea să circule necondiţionat cu metroul timp de douăzeci şi patru de ore. Alerga din nou, însă de data aceasta nu-i mai păsa dacă-l vedea cineva. Nu voia să scape următorul metrou. Urmă semnele prin tunelurile placate cu teracotă albă până când ajunse la linia Bakerloo – direcţia nord.

O adiere de vânt, un vuiet crescând, şi metroul se apropie cu repeziciune de peron. Urcă în ultimul vagon şi rămase lângă uşă, transpirând, deşi aerul condiţionat era

chiar puternic. Cronometră călătoria după bătăile inimii sale. „De ce nu mă simt fericit?” se întrebă în timp ce metroul ieşea din staţie. Trecuseră şase luni de când n-o mai văzuse pe Emma. În mod normal, ar fi trebuit să fie încântat. În definitiv, ea îi spusese că avea să-l contacteze la momentul potrivit, şi numai atunci. Dar, mai mult decât orice, era înspăimântat. Ce căuta în Londra în acelaşi timp cu el? De ce se expunea dacă ştia că el era urmărit? Şi atunci, îşi dădu seama că nu se temea pentru el, ci pentru ea.

La Piccadilly schimbă linia. Nu aşteptă mult metroul. După cum fusese instruit, coborî la Marylebone şi străbătu pasajele lungi cu repeziciune. Mai mulţi navetişti aşteptau în rând ca două scări rulante să îi ducă la suprafaţă. Trecu printre ei şi o luă pe scara normală, urcând câte două sau trei trepte odată. Un minut mai târziu, ajunse în stradă, cu răsuflarea tăiată, dar mai liniştit.

Edgware Road era plin de hoteluri ieftine cu camere ce puteau fi închiriate cu ora şi de apartamente dărăpănate. Zona fusese întotdeauna populată de turişti care voiau să facă economie, imigranţi abia ajunşi în ţară şi cupluri ilicite. Valul de îmburghezire care revendicase atât de multe dintre cartierele sărăcăcioase ale Londrei nu avansase încă atât de mult înspre nord.

Aflat la umbra arborilor înfrunziţi, nr. 61 se găsea vizavi de o tutungerie şi de o băcănie cu specific oriental. După cum i se promisese, uşa era deschisă. Curtea interioară mirosea a friptură de miel şi a fum de ţigară. Din spatele pereţilor subţiri străbăteau voci străine. Urcă scările până la etajul al doilea. Introduse cheia care îi fusese dată într-o încuietoare bine unsă. În interior, apartamentul era distrus şi în cea mai mare parte nemobilat. Podelele scorojite acoperite de linoleum căpătaseră igrasie. Fereastra din camera de zi fusese înlocuită cu un placaj. De pe tavan atârna un bec fără lustră. Îl aprinse, dar era ars.

În douăzeci de secunde, îşi băgase capul în fiecare cameră şi se întorsese la intrare. Apartamentul era gol cu

excepţia unei saltele rupte, a câtorva măsuţe şi a unui telefon vechi şi negru cu rotiţă, datând aproximativ de prin 1960, aşezat pe podeaua din camera de zi.

„Aşteaptă telefonul nostru”, îi spusese Blackburn. „Trebuie să ne asigurăm că n-ai fost urmărit.”

Jonathan ridică receptorul şi auzi tonul. Spera ca metodele lor de supraveghere să fie mai moderne decât telefonul. Îşi trecu o mână peste gură. „Sună”, îşi zise el. „Spune-mi unde trebuie să mă întâlnesc cu Emma”. Se uită la ceas. Era aproape şapte seara. Razele soarelui străbăteau prin ferestrele acoperite de funingine, învăluind apartamentul într-o lumină antică. Încercă să deschidă o fereastră, dar văzu că fusese bătută în cuie.

Aşteptă cinci minute, apoi alte cinci. Se uită în jos spre stradă. Traficul serii era asemenea unui alai ce se târa greoi, împroşcând cu noxe. Se învârti de colo-colo până când nu mai rezistă şi, se aşeză, dar se simţi şi mai rău. Cu spatele sprijinit de perete, cu picioarele întinse, rămase cu ochii aţintiţi asupra telefonului.

Camera era încinsă şi cu un aer greu. Berea pe care o băuse îi deschisese apetitul, iar acum stomacul lui cerea de mâncare. Deodată, nu mai rezistă să aştepte. Sări în picioare şi încercă din nou fereastra. Transpira, avea spatele ud şi broboane de sudoare pe frunte.

În cele din urmă, telefonul sună.

Jonathan duse receptorul la ureche:

— Alo?

— Şi eu care-am crezut în toţi anii ăştia că-ţi plac situaţiile fierbinţi.

Era ea.

Dar vocea care vorbea într-o engleză perfectă nu venise din telefon. Se auzise de undeva de aproape din spatele lui. Se întoarse şi o văzu pe Emma stând în prag, strecurându-şi mobilul în buzunarul blugilor.

— Salut, zise el.

— Salut şi ţie.

— Ce te aduce la Londra?

— Unul dintre cunoscuţii mei e în vizită aici. M-am

gândit că mi-ar face plăcere să-l văd. Să recuperăm timpul pierdut. Ştii tu.

— Da, cred că ştiu.

Emma îşi dădu o şuviţă de păr pe după ureche, şi Jonathan văzu că avea ochii umezi. Se îndreptă încet spre ea, vrând mai întâi doar s-o privească. Era îmbrăcată cum şi-o imaginase întotdeauna. Blugi strâmţi, tricou negru, sandale, părul castaniu căzându-i în bucle dezordonate peste umeri. La încheietura de la mâna stângă purta o brăţară din păr de elefant, iar în jurul gâtului avea colierul de jad pe care i-l dăduse el la aniversarea de douăzeci şi cinci de ani.

Îi puse o mână pe obraz, privind-o în ochii ei verzi, serioşi.

— Mă bucur să te…

Îl sărută înainte de a-şi termina fraza.

— Mi-a fost dor de tine, zise ea, dându-se în spate doar atât cât să-şi poată vârî nasul în obrazul lui.

— Şi mie. Jonathan o cuprinse în braţe, ţinând-o strâns lângă el. Eşti de mult aici?

— În Londra? De câteva zile.

— Arăţi bine. Adică, mai bine decât când te-am văzut ultima dată.

— Ultima dată, numai ce-mi smulseseşi un glonţ din umăr.

— Prefer să cred că ţi l-am extras cu multă abilitate.

— Cu abilitate sau nu, a durut ca naiba.

— Ai o memorie bună.

— Da, păi, ştii cum se zice, nu uiţi niciodată primul glonţ.

— Credeam că e primul sărut. Cu mâna pe umărul ei, Jonathan o îndepărtă puţin, fericit să o privească, să o atingă. Ce-ţi face umărul?

Emma se trase în spate şi îi arătă demonstrativ cât de amplu îşi putea mişca braţul.

— E ca nou.

Jonathan încuviinţă din cap. Dintr-odată, se uită spre uşă.

— Asta înseamnă că nu m-a urmărit nimeni?

— Deocamdată. În caz că te interesează, sunt două.

— Două ce?

— Două santinele. Un tip într-un trening albastru care se dă drept bodyguard oficial pentru una dintre oficialităţile care stau la hotel. Celălalt era în maşină, în faţa hotelului. Un Ford arămiu. Divizia cumpără întotdeauna maşini americane. Te-au avut în vizor până ai ajuns la metrou. A trebuit să creez o diversiune ca să-i distrag de pe urmele tale.

— Păi, mulţumesc atunci. Cercetă cu privirea apartamentul acela ponosit, rămas brusc fără cuvinte. Sper că nu stai aici.

— Dumnezeule, nu, zise Emma, dar îşi îndepărtă privirea de a lui şi nu intră în amănunte.

— Şi ce cauţi aici, Em?

— Ţi-am spus că o să apar când va fi sigur. M-am interesat şi am aflat că vii la Londra să participi la conferinţa asta. Mi s-a părut momentul potrivit.

— Dar cum rămâne cu tipii de la hotel care mă urmăresc?

Emma ridică din umeri.

— Riscurile meseriei. Am hotărât că meriţi osteneala.

Jonathan zâmbi. Bănuia că era ceva mai mult de-atât, se afla în Londra şi pentru alte motive decât să-l vadă pe el. Emma fusese foarte reţinută cu propriile emoţii. Dar Jonathan era prea covârşit de moment ca să îşi bată capul cu asta.

— Mă bucur că ai venit, zise el. Începusem să mă îndoiesc că te voi mai vedea vreodată.

— Cum merg lucrurile în tabără?

— Nu prea rău, având în vedere situaţia. Am mai avea nevoie de ceva ajutor, dar, cel puţin deocamdată, suntem aprovizionaţi cum se cuvine. Asta spune ceva.

— Aveţi destule antibiotice?

— Crucea Roşie ne aduce transporturi aeriene cu diferite medicamente o dată pe lună. Avem destule cât să ţinem malaria şi febra de Aden sub control. Săptămâna

trecută s-a întâmplat un lucru nebunesc. Trebuie să-ţi povestesc. O fetiţă se juca la râu, şi un crocodil i-a înşfăcat mâna. I-a smuls-o de sub cot. Tatăl său a privit scena. S-a supărat într-o asemenea măsură încât s-a luptat cu crocodilul până l-a scos din apă şi l-a omorât. Era un monstru, avea cel puţin trei metri şi jumătate. Oricum, a spintecat crocodilul şi a găsit braţul fetei intact, abia dacă avea o zgârietură. Am adus-o pe masa de operaţie la mai puţin de-o oră de la accident şi i-am reataşat braţul. Dacă reuşim să împiedicăm infecţia, cred că-şi va putea folosi, parţial, degetele.

— Tu şi mâinile alea ale tale, zise Emma. Făcătoare de minuni.

— Poftim?

— Mâinile tale. Eşti talentat. Eşti cel mai bun chirurg pe care l-am văzut vreodată.

— N-aş zice.

— Eu da. Şi ştiu asta din proprie experienţă. Emma îi luă mâna dreaptă şi îi depărtă degetele unul câte unul, sărutându-i-le în primă fază jucăuş, apoi mai puţin în joacă. Şi nu doar pe masa de operaţie, şopti ea, apropiindu-se de el astfel încât trupurile lor se lipiră unul de altul, iar Jonathan îi simţi mirosul. Din câte îmi amintesc, mâinile tale sunt talentate şi în alt domeniu.

— Îmi cer scuze, doamnă, dar şi-au ieşit din formă.

— Hmm? Chiar aşa? Trebuie să ne convingem de asta, nu?

Îi descheie cămaşa şi îşi trecu mâinile peste pieptul lui. Apoi, mâinile îşi schimbară direcţia, şi Jonathan închise ochii.

— Nu ţi-a luat mult să-ţi aminteşti, nu-i aşa, domnule? zise ea. Dumnezeule, aproape uitasem!

Jonathan îşi puse mâinile în jurul ei şi o ridică.

— Lasă salteaua.

După, Jonathan rămase întins, simţindu-se liniştit şi satisfăcut, poate chiar fericit.

— Trebuie să găsim o cale să te întorci cu mine…

— Opreşte-te chiar acum.

Jonathan se propti în cot, vrând să-i explice.

— Nu, nu aşa, adică nu să vii cu mine în acelaşi avion. Ci… cum călătoreşti tu de obicei. Via Paris, sau Berlin, sau…

— Jonathan…

— Sau Havana.

— Havana? Emma izbucni în râs. Se trase mai aproape de el. Şi din Havana încotro? Sau mai e cazul să întreb?

Jonathan se gândi. Ceva din vocea ei îl făcu să spere că poate întrebarea nu era doar de formă.

— Venezuela, zise el.

— Venezuela? Caracas sau Barranquila? Amândouă au aeroporturi decente.

— Alegerea îţi aparţine. Dacă nu-ţi place nici una dintre variante, poţi să mergi la Sao Paolo. Brazilia nu are acord de extrădare cu Statele Unite. Odată ajunsă în America de Sud, îţi va fi mult mai uşor să mergi în Kenya.

— Cu o navă comercială de data asta? Sau ai altă idee?

— Eu mă gândeam, mai degrabă, la un avion cu reacţie. Nu pot să mai aştept încă şase luni să te văd.

Emma încuviinţa din cap în timp ce el vorbea, încercând să înţeleagă.

— Şi bănuiesc că ne vom întâlni în tabăra Turkana? îl întrebă ea pe un ton mai puţin rezonabil.

— Da. Vom fi în siguranţă acolo.

— Şi pot să mă mut cu tine sau îmi poţi construi o colibă cu acoperiş de paie în pădure, unde mă poţi vizita în fiecare zi după ce-ţi termini treaba sau oricând te simţi plictisit, şi să ne ducem viaţa sub stele aşa cum obişnuiam? Asta vrei, Jonathan? Să-ţi ţii soţia ascunsă pentru puţină acţiune în plus?

Nu răspunse. Sesizase timbrul înţepător din vocea sa. În sufletul ei, Emma era o realistă şi nu tolera visele deşarte.

— Mai am o singură întrebare, continuă ea. Cum rămâne cu tipii care te urmăresc să vadă dacă apar eu

acolo?

— Ai spus că m-au supravegheat doar când am venit la Londra. Nu mă urmăreşte nimeni în tabără.

— Eşti absolut sigur?

Jonathan dădu aprobator din cap.

— Suntem doar nouă oameni care stăm permanent în tabără. Şi şapte dintre noi n-au mai plecat de mai bine de doi ani. Îi cunosc, Emma. Nu lucrează pentru nici un guvern. Pe lângă asta, sunt foarte atent. Nu ţi-am menţionat niciodată numele. N-am încercat să te contactez decât atunci.

— Dar Hal Bates?

— Hal Bates? Te referi la Hal cel saşiu, care face parte din Comisia ONU pentru Refugiaţi? Crezi că e interesat de mine? Să fim serioşi! Tipul apare o dată pe lună pentru o zi sau două, face o numărătoare prin tabără, ne întreabă dacă avem nevoie de nişte raţii mucegăite, apoi se întoarce în Nairobi. Nici măcar nu vorbesc cu el.

— Hal e de douăzeci de ani în CIA. Chestia cu ONU e slujba lui principală. De fiecare dată când vine în tabără, întreabă de tine. Nu e nimic agresiv, bineînţeles. Doar întrebări obişnuite pe ici, pe colo. „Apropo, prietene, nu l-ai văzut cumva pe doctorul Ransom împreună cu soţia sa cea impunătoare? Ştii tu, o *mwanamke* arătoasă cu nişte ţâţe decente?” Te duce cu gândul la Hal? Chiar îţi face şi câteva fotografii şi le trimite la Langley, iar de acolo pleacă mai departe spre Connor, la Divizie. Totul pentru cooperarea în cadrul agenţiei.

— Nu se poate, protestă Jonathan. Adică, cineva mi-ar fi spus şi mie toate astea. Îi ştiu pe toţi cei care lucrează acolo şi chiar şi pe localnici. Îmi sunt prieteni. În plus, îi urmăresc să văd dacă mă supraveghează prea îndeaproape. Sunt atent, Em. Mi-aş fi dat seama dacă sunt supravegheat.

— Nu ştii la ce să fii atent, zise ea cu o compasiune care îl irită pe Jonathan. N-ai putea să-l observi pe vreunul dintre spionii noştri nici dacă ar fi un şarpe care ţi s-ar urca pe picior. Nu te-am lăsa noi.

— Te înşeli!

— Şi Betty? întrebă Emma fără întârziere.

— Betty cea care ne pregăteşte micul dejun? Jonathan rămase consternat la pomenirea numelui ei. De unde să ştie Emma ceva despre ea? Are paisprezece ani. E în tabără de ani de zile. Vrei să spui că e spion?

— Nicidecum. Dar nici nu e nevoie să fie. Tot ce trebuie să facă e să fie pe fază şi gata să raporteze dacă te vede cu vreo femeie europeană care nu lucrează în tabără. Din câte am auzit, onorariul curent pentru un pont este de o sută de dolari – chiar dublu dacă pontul este valabil. Asta înseamnă venitul pe jumătate de an prin părţile alea. Cu cât o plătiţi pe Betty bucătăreasa?

— N-o plătim, zise Jonathan. Primeşte masa, un loc unde să trăiască oarecum în siguranţă, îngrijire medicală şi merge la şcoala din tabără de trei ori pe săptămână.

— Am înţeles. E o prietenă de-a ta. Ai încredinţa viaţa soţiei tale în mâinile ei.

„Cazul e închis”, se gândi Jonathan. Nu mai avea argumente. Verdictul urma să fie rapid şi osânditor. Inculpatul, Jonathan Ransom, e găsit vinovat de neglijenţă, punând astfel în pericol viaţa soţiei sale. Sentinţa pentru o asemenea infracţiune era moartea. Dar nu a lui. Ci a Emmei.

Emma se întoarse pe-o parte, iar Jonathan observă o cicatrice mare pe spatele ei, chiar deasupra rinichiului. Îşi trecu degetul peste ea.

— E grav, zise el, ridicându-se în capul oaselor şi privind mai atent. Ce s-a întâmplat?

— A, asta. Nu-i nimic, zise Emma. Am căzut şi m-am tăiat, atâta tot.

Cicatricea era lungă de treisprezece centimetri, suturată cu precizie şi încă umflată.

— A fost o incizie adâncă, zise el. Treaba a fost făcută de-un chirurg. Cum ai căzut, mai exact?

— N-a fost nimic. Nişte sticlă spartă, cred. Nu te agita din cauza asta.

Ştia că minţea.

— Să nu mă agit? Mă gândesc la tine în fiecare zi. Mă întreb pe unde umbli şi dacă eşti în siguranţă sau dacă te voi mai vedea măcar. Apoi apari din senin cu o cicatrice urâtă pe spate, nu-mi spui ce s-a întâmplat şi te comporţi ca şi cum am fi nişte adolescenţi care s-au întâlnit pe furiş fără ştirea părinţilor. Cât vrei să mai continuăm aşa? Trebuie să trăiesc ca un călugăr care tânjeşte după tine până când un bărbat sau o femeie apare la uşa mea şi-mi spune că ai murit?

— Nu, spuse Emma, mult prea înţelegătoare.

Jonathan se lăsă pe spate.

— Deci nu poţi veni cu mine?

— Nu.

— Şi nici eu nu pot veni cu tine?

— Nu cred că va merge aşa.

— Atunci cum, Emma? Spune-mi cum va merge.

— Nu pot.

— Ce vrei să spui?

Emma se uită la ceas şi se ridică brusc.

— La naiba! Trebuie să te ducem înapoi la hotel.

— Nu încă. Nu înainte de a-mi da un răspuns.

Dar Emma era deja în picioare.

— Am stat prea mult. Jos ne aşteaptă o maşină. Îmbracă-te!

— Bine, bine. Stai puţin.

Apucându-l de mână, Emma îl trase după ea până la primul etaj, apoi ieşiră pe uşa din spate a clădirii. Odată ajunşi în stradă, acţiunile ei deveniră prudente, disciplinate. Îşi întoarse capul în stânga şi în dreapta. Era expusă, ceea ce însemna că era în pericol.

Merseră înspre un Audi negru parcat la două clădiri în susul străzii. Dezactivă alarma cu ajutorul cheii, apoi se urcă pe scaunul şoferului. Jonathan ocoli maşina şi se aşeză pe scaunul pasagerului. Nici unul nu vorbi cât dură drumul spre hotel. Îl lăsă la o sută de metri de intrare. El îşi băgă capul pe geamul deschis.

— Când te voi revedea?

— Mâine, zise ea.

— Sigur? Cum te voi găsi? Să-l întreb pe Blackburn?

— Nu prea cred că e o idee bună, spuse Emma. Te vom găsi noi. Du-te acum. Şi baftă cu discursul! Să n-ai emoţii. O să te descurci perfect.

Chiar în acea clipă, o maşină claxonă. Emma băgă viteză şi acceleră, înscriindu-se în trafic.

Jonathan urmări maşina îndepărtându-se, apoi se duse la hotel. Numai ce intră în hol, când un bărbat plinuţ şi cu figură serioasă alergă spre el. Purta un costum gri cu dungi şi o garoafă la rever.

— Aici eraţi, doctore Ransom. Aşteptăm de-o veşnicie să vorbim cu dumneavoastră. Unde aţi fost?

— Am făcut o plimbare prin parc, zise Jona-than. Aveam nevoie de aer. Din cauza schimbării de fus orar.

— Desigur. Bărbatul mai scund îl luă pe Jonathan de cot şi îl conduse spre recepţie. Era chel, cu tenul închis la culoare şi cu ochi negri, inteligenţi. Aţi primit biletul meu? întrebă el. Am mâzgălit ceva pe programul dumneavoastră. M-am gândit că ar fi util să ne coordonăm planurile înainte de discursul de mâine-dimineaţă. Portarul m-a asigurat că a fost trimis în camera dumneavoastră.

— Biletul? Doar atunci îşi aminti Jonathan de caligrafia elegantă. „Abia aştept să vă salut. Vă voi răpi câteva minute să discutăm despre observaţiile dumneavoastră”. Dumneavoastră aţi trimis programul?

— Bineînţeles că eu. Cine credeaţi că l-a trimis?

Cum Jonathan nu răspunse, bărbatul continuă:

— Sper că vă place hotelul. Unii dintre membri consideră că e cam pretenţios, dar eu cred că trebuie să ne retragem într-un mediu discret. Suntem medici, nu instalatori. Nu se poate să ne întâlnim la Earls Court. Dar să nu mai vorbim despre asta. Cum a fost zborul până aici? Totul a decurs bine?

Însă Jonathan nu răspunse. Nu mai auzea cuvintele bărbatului. În cele din urmă, văzu ecusonul cu numele gazdei.

Scria: „Dr. Colin Blackburn”.

10

— Nu pot să vorbesc despre natura muncii lui Robert Russell pentru firma noastră, zise bărba-tul încrezător şi arogant care stătea la birou în faţa lui Kate. Toţi colaboratorii noştri beneficiază de confidenţialitate absolută. Nu că n-am vrea să vă ajutăm cu ancheta, dar nu putem. Regulile sunt reguli.

Având şaizeci de ani, un păr subţire pe creştetul capului şi ochelari bifocali aşezaţi în vârful unui nas acvilin, Ian Cairncross, directorul Oxford Analytica, o fixa pe Kate cu o privire plictisită. Cei doi stăteau în biroul lui de pe Alfred Street numărul 5. De la pubul Coach and Arms, din apropiere, larma mulţimii urca pe zidurile aleii de piatră, intrând pe ferestrele deschise. Timp de zece minute, Kate ascultă lunga istorie a firmei Oxford Analytica.

Aceasta fusese înfiinţată cu treizeci de ani în urmă de un avocat american care lucrase ca asistent al lui Henry Kissinger la Casa Albă în timpul preşedinţiei lui Nixon. Ideea îi venise când îşi încheia doctoratul la Oxford. După părerea lui, mulţimea de îndrumători şi de savanţi de la Oxford reprezenta o incredibilă confluenţă de experţi mondiali în toate domeniile, de la economie la ştiinţe politice sau geografie. Dacă putea să exploateze aceste cunoştinţe, putea să le şi utilizeze ca să răspundă la întrebările de importanţă majoră pentru guvernele şi corporaţiile multinaţionale din întreaga lume. Voia ca experţii să analizeze problemele astfel încât să poată estima preţul petrolului sau să ghicească cine avea să fie următorul prim-ministru rus. Oxford Analytics reprezentase din toate punctele de vedere primul „serviciu oficial de informaţii” al lumii. Şi această expertiză era accesibilă tuturor nou-veniţilor, cu condiţia să fie de acord cu taxele deloc neînsemnate ale OA.

— Şi Poliţia Metropolitană are reguli, zise Kate. Şi nouă ni se interzice să dezvăluim detalii despre cazurile pe

care le anchetăm. De exemplu, aş da dovadă de neglijenţă dacă v-aş spune că lordul Russell ţinea un pistol încărcat în birou când a fost ucis, pe care n-a putut să-l folosească însă împotriva agresorului său. Ar fi, de asemenea, o neglijenţă din partea mea dacă v-aş spune că Russell a suferit o lovitură la cap înainte de a cădea de la balcon, dar nu se ştie dacă i-a fracturat craniul sau nu. Şi nu am nicidecum vreun drept să vă dezvălui faptul că oricine l-ar fi aşteptat noaptea trecută când s-a întors acasă, la ora 2.40, a reuşit nu numai să treacă de trei portari şi de camerele de supraveghere care monitorizau fiecare centimetru pătrat al spaţiilor publice ale clădirii, dar i-a venit de hac şi unui sistem de alarmă de ultimă oră conectat la cea mai bună firmă de securitate din Londra. Şi acum urmează cea mai rea parte: n-avem nici cea mai vagă idee cum a ieşit agresorul, pentru că alarma lui Russell era încă activă când am ajuns noi acolo. Totuşi, aş putea să vă prezint presupunerile mele, zise Kate. Aţi vrea să le auziţi?

Ian Cairncross încuviinţă din cap, ochii trădându-i curiozitatea. Kate continuă:

— Cel care l-a ucis pe domnul Russell era un profesionist. Şi nu mă refer la vreun bătăuş de prin Brixton, care a mai omorât şi el un om sau doi, ci la cineva care a fost antrenat de cei mai buni în domeniu. Şi nu e vorba despre vreun serviciu *oficial* de informaţii. Totodată, susţin că, dacă acea persoană, dintr-un motiv sau altul, crede că altcineva – cineva precum dumneavoastră, de pildă – ştie ceva despre ceea ce cerceta Russell, n-ar da nici o ceapă degerată pe el şi nu ar ezita să-l ucidă.

Kate urmări cum vorbele ei se strecurau în mintea bărbatului, chipul lui Cairncross căpătând o paloare cadaverică.

— Mai e ceva, adăugă ea. În caz că vă hotărâţi să încălcaţi regulile, sunt autorizată să vă ofer protecţie non-stop, pentru a mă asigura că nu veţi face un mic salt de la balconul casei dumneavoastră – asta în caz că aveţi. Un balcon, vreau să zic. Sunt sigură că toţi cei interesaţi cunosc adresa dumneavoastră. Îşi înălţă capul şi zâmbi.

Aşa că, domnule, dacă nu vă deranjează, vă voi întreba pentru ultima dată, cu ce se ocupa Robert Russell?

Răspunsul abia se auzi:

— MPTG.

Kate se lăsă pe spate în scaun şi îşi scoase carneţelul.

— Continuaţi!

— Matricea Punctelor de Tensiune de pe Glob, zise Cairncross, cu ceva mai multă forţă în glas. Face parte dintr-un sistem de avertizare pe care-l oferim clienţilor noştri. MPTG este conceput să prezică riscurile viitoare. Am alcătuit o listă cu douăzeci de indicatori de bază care ne permit să estimăm cu un mare grad de acurateţe desfăşurarea evenimentelor într-o zonă de interes.

— Ca de exemplu?

— Cine va fi următorul prim-ministru japonez. Rata inflaţiei pe termen lung a Statelor Unite. Numărul de sonde petroliere care vor fi puse în funcţiune în Arabia Saudită şi efectul pe care îl vor avea asupra preţului petrolului.

— Nu prea îmi vine să cred că lordul Russell a fost ucis pentru că ar fi estimat greşit preţul unui baril de petrol, sublinie Kate.

— Nu, zise Cairncross. Putem să fim destul de siguri că nu. Robert a dus programul nostru MPTG cu un pas mai departe. Vă este cunoscută noţiunea strângerii de informaţii cu acces liber?

Kate îşi amintea vag că văzuse ceva cu un titlu asemănător pe biroul lui Russell, dar habar nu avea la ce se referea.

— Toată lumea se orientează în direcţia asta în zilele noastre, zise Cairncross.

— Şi cine e toată lumea?

Cairncross o săgetă cu o privire aruncată pe sub sprâncene.

— E suficient să spunem că printre clienţii noştri nu se numără doar corporaţiile. Există oameni în guvernul nostru şi în altele care s-au arătat interesaţi de ceea ce facem. Se credea că, pentru a fi considerate valoroase,

informaţiile trebuiau clasificate ca secrete, sau chiar mai mult de atât. Dacă un lucru era cunoscut de toată lumea, atunci se considera că nu valora nici cât… Cairncross se opri pentru a găsi cuvântul potrivit. După cum v-aţi exprimat atât de elocvent înainte, „nici cât o ceapă degerată”. Dar această concepţie era total greşită. Se pare că toate informaţiile de care ai nevoie pentru a stabili ce plănuiesc prietenii şi duşmanii tăi se află deja la dispoziţia ta. Lumea e asaltată de informaţii. Problema nu e că sunt prea puţine, ci, dimpotrivă, prea multe. Dificultatea constă doar în a le obţine. Din cauza internetului, lanţul de conexiuni care leagă doi indivizi s-a redus de la şase la cel mult trei verigi. Să aruncăm o privire în lumea celebrităţilor! Deşi nu îl cunoaşteţi personal pe David Beckham, ştiţi cine îi sunt prietenii, unde a luat cina aseară, cât a lăsat bacşiş şi încotro va călători poimâine. În alte domenii, sunt ceea ce s-ar chema informaţii care declanşează modalităţi de acţiune. Vă puteţi imagina ce ar fi însemnat să deţinem astfel de date despre Adolf Hitler, Stalin sau chiar despre Saddam Hussein? Cine mai are nevoie de o cameră de fotografiat microscopică pentru spioni când există telefoane mobile? Toţi oamenii au devenit spioni în zilele noastre. Doar că nu sunt conştienţi de asta. Iar informaţia pe care o furnizează e accesibilă în timp real. Cu asta se ocupa Robert. Alcătuia o reţea de informaţii creditabile, RIC, în care erau cooptaţi indivizi care să strângă asemenea informaţii.

— Vreţi să spuneţi că lordul Russell era spion?

— Nimic de acest gen. Oxford Analytica nu este un serviciu de informaţii *per se*. Pur şi simplu, Robert crea o metodologie pentru colectarea în timp real de informaţii exacte despre diferite subiecte de interes pentru clienţii noştri. Capacitatea lui extraordinară consta în stabilirea acestor reţele care cuprindeau surse aflate în poziţii-cheie şi care îi furnizau date neoficial.

— O reţea de informatori?

— Exact.

— Şi cine erau aceste surse?

— Puteau fi oricine. Ministrul adjunct al apărării din Brazilia. Directorul financiar al unui concern de exploatare auriferă din Africa de Sud. Un general rus care se ocupă de transportul militar în Cecenia. Oricine posedă în timp real informaţii de o importanţă strategică. Cu tehnologia de azi, orice persoană care are acces la informaţii private poate să le transmită imediat şi anonim.

— În special subiectele sensibile.

— Bineînţeles.

— Vândute celui care oferă cel mai mult.

— Dacă insinuaţi că ar fi vorba despre activităţi cu caracter de trădare, vă înşelaţi, zise Cairncross apăsat. Lumea s-a schimbat. Graniţele sunt de domeniul trecutului. Informaţia nu are nevoie de paşaport. Aparţine tuturor.

— Şi totuşi, lordul Russell avea un pistol în caz că dădea peste cineva cu o viziune mai puţin democratică.

Pentru prima dată, Cairncross rămase fără replică. Kate continuă:

— Să înţeleg atunci că, în decursul acestui proces de strângere de informaţii cu acces liber, acţiune pe care nu o desfăşura în numele guvernului britanic, a descoperit ceva ce ar fi trebuit să rămână ascuns?

Cairncross îşi luă ochelarii de pe nas şi îi şterse cu batista.

— Evenimentele din această dimineaţă par să vă confirme presupunerea, zise el cu nepăsare, dar evitând să-i întâlnească privirea.

— Russell nu v-a dat nici un indiciu despre ceea ce cerceta în prezent?

— Doar tangenţial.

— Tangenţial?

— Da… periferic, să zicem aşa.

Kate răsuflă zgomotos.

— Domnule Cairncross, nu sunt interesată de ceea ce e tangenţial ori periferic sau de matricele globale de tensiune. Mă interesează faptele. Lordul Russell v-a spus despre descoperirea lui? Da sau nu?

Cairncross continuă să-şi şteargă ochelarii.

— Robert a menţionat că descoperise ceva ce-l ţinea treaz toată noaptea. A spus că problema era lipsa de timp şi că interesul său pentru ceea ce cerceta nu ar fi fost apreciat. Mă tem că nu vă mai pot spune altceva.

— A pomenit ceva despre vreo ameninţare? Despre vreun atac împotriva teritoriului britanic? Orice care să îi fi pus în pericol viaţa?

— Dumnezeule, nu, zise Cairncross, părând cu adevărat surprins. Nimic de genul ăsta. Cu câţiva ani în urmă, ne-a adus la cunoştinţă atacul asupra prim-ministrului libanez. Vă asigur că am transmis informaţia autorităţilor în timp record.

— Dacă îmi amintesc bine, prim-ministrul libanez a fost aruncat în aer într-un atentat cu bombă din Beirut, zise Kate.

— Din păcate, aşa este, consimţi Cairncross. Informaţia a fost trimisă prea târziu pentru a-l mai putea salva pe sărmanul om. Altfel, munca lui Robert a fost strict academică.

— A menţionat pe cineva cu numele Mişa? Mi s-a spus că e derivat de la numele Mihail. Amândouă sunt nume ruseşti.

— Nu ştiu nimic despre nici un Mişa. Îmi pare rău.

— Dar Victoria Aer vă spune ceva?

Cairncross scutură din cap.

— Pot să vă întreb de unde aveţi aceste informaţii?

Kate se lăsă pe spate în scaun şi îşi împreună mâinile.

— Mă tem că nu vă pot spune. Mai am o singură întrebare: Russell a menţionat ceva despre vreo întâlnire stabilită pentru mâine-dimineaţă – ceva cu o importanţă aparte?

Cairncross îşi ţuguie buzele, căutând să-şi aducă aminte.

— Nu, nu pot spune că a zis aşa ceva. Totuşi, era destul de îngrijorat în legătură cu altă chestiune. Era ceva ce cerceta de o vreme, dedicându-şi toate resursele…

Chiar atunci se auzi o bătaie puternică, şi uşa biroului se deschise câţiva centimetri. Kate văzu un cap blond cu maxilarul pătrat aşteptând în hol.

— Ian, putem vorbi…

Cairncross se uită înspre Kate, apoi îşi îndepărtă privirea de la ea, dar nu înainte ca aceasta să sesizeze scânteia de panică din ochii lui.

— Vă rog să mă scuzaţi o clipă.

Se ridică şi, când ajunse lângă bărbatul din hol, Kate văzu cum îl prinse de umăr şi îl trase deoparte. Cairncross se întoarse câteva minute mai târziu.

— Îmi cer scuze, zise el. A intervenit ceva. Mă tem că întâlnirea noastră se va sfârşi aici.

— Spuneaţi că Russell era îngrijorat de ceva.

— Era vorba despre petrol. Un şoc economic. Asta ar putea provoca un atac asupra unei mari rafinării de petrol să zicem, de pildă, din Nigeria sau din Arabia Saudită. Dar vă garantez că nu a menţionat niciodată numele de Mişa. Poate că moartea lui Robert n-a avut de-a face cu munca lui. Cine ştie ce gusturi avea în particular?

— Poate, zise Kate.

Dacă înţelesese bine, Cairncross tocmai încercase să îi păteze reputaţia lui Russell. Îşi băgă carneţelul în haină şi se ridică.

— Oferta pentru protecţia dumneavoastră e încă valabilă.

— Nu, nu, bâigui Cairncross, nerăbdător s-o însoţească afară din cameră. Nu e nevoie. Cred că suntem cu toţii cam supăraţi de moartea lui Robert. Asta e tot.

Kate nu se lăsă zorită afară.

— Sunteţi sigur că nu mai e şi altceva? replică ea, zăbovind în prag şi întrebându-se cine era cel care le întrerupsese întâlnirea, punându-i capăt în mod violent.

— Absolut nimic.

Îi dădu cartea ei de vizită.

— Dacă vă mai amintiţi ceva, chiar dacă nu are legătură directă cu cazul, sunaţi-mă.

Kate ieşi din clădire, simţindu-se amăgită şi înşelată.

Era sigură că Ian Cairncross avea mai multe de zis, iar instinctul îi spunea că era vorba despre ceva ce s-ar fi putut dovedi util în găsirea criminalului lui Russell. Mai mult, încercarea de pe ultima sută de metri de a insinua că tendinţele sexuale ale lui Russell ar fi putut duce la uciderea lui o enerva. Uciderea lui Russell nu fusese o crimă pasională. Fusese mult prea bine calculată. Stăpânindu-şi mânia, se întoarse la maşină.

Îi sună telefonul. Era tonul de apel al lui Cleak.

— Da, Reg.

— Sunt în apartamentul lui Russell. Trebuie să ajungi aici cât de repede poţi. Am găsit.

Kate se opri din mers şi, pentru a auzi mai bine, îşi duse degetul la ureche ca să acopere zgomotul străzii.

— Ce-aţi găsit?

— Cum a intrat criminalul în apartamentul lui Russell.

— Spune-mi!

— Va trebui să vezi ca să crezi.

— Vin acum.

Kate închise. Şi, în timp ce înainta pe alee, mai aruncă o ultimă privire în spatele său. Ochii i se îndreptară spre biroul lui Cairncross de la etajul al doilea. Fereastra fusese închisă şi, deşi soarele se reflecta în ea, Kate reuşi să distingă conturul unui cap blond cu maxilarul pătrat care o privea concentrat.

„Tu cine naiba mai eşti?” întrebă ea silueta tăcută.

11

Componentele erau aşezate pe podeaua garajului, aranjate frumos lângă peretele din spate.

Douăzeci de batoane de explozibil plastic, strânse câte patru într-o cărămidă, fiecare cărămidă cântărind cinci kilograme şi fiind izolată termic în plastilină portocalie.

Patru saci a câte cincisprezece kilograme de cuie

pentru tâmplărie de zece centimetri.

Zece saci a câte zece kilograme de şuruburi din oţel de opt centimetri.

Cinci saci a câte cinci kilograme de alice cu diametrul de 8,38 mm.

Patru saci de douăzeci şi cinci de kilograme de ciment.

Un mosor de cablu electric de cupru.

O bucată de un metru de fitil detonant fabricat de compania Bofors din Suedia.

O cutie cu zece bucăţi de amorse.

O cutie metalică de gel inflamabil, cunoscut sub denumirea de napalm.

Un telefon mobil (aflat încă în ambalajul original) şi o cartelă SIM cu un credit de douăzeci de lire.

Şi, nu în ultimul rând, vehiculul cu care avea să fie făcută livrarea, proaspăt curăţat şi strălucind în lumina neoanelor, care ocupa centrul garajului.

Fusese ales un BMW. Automobilele scumpe atrag mai puţin atenţia decât cele ieftine, iar acesta costase o sută douăzeci de mii de lire, aproape două sute de mii de dolari, dacă incluzi şi TVA-ul. Era un model seria 7 nou-nouţ, de un gri metalizat şi cu interiorul din piele, cu ampatament prelungit şi cu jante de cincizeci de centimetri. Era o maşină demnă de un diplomat, care s-ar fi încadrat perfect pe străzile din Whitehall, districtul londonez care găzduia multe birouri guvernamentale.

În garaj se afla un bărbat care studia automobilul. Era palid şi slab şi purta o salopetă albastră. Cu excepţia mâinilor, nu ieşea prin nimic în evidenţă. La mâna stângă nu avea decât trei degete – îşi pierduse inelarul şi degetul mic din cauza unui detonator defect. Mâna dreaptă, deşi intactă, era înţesată de cicatrici şi grotescă. Când se aprinde, fosforul alb fuzionează cu carnea omului şi nu poate fi stins cu apă. Erau mâinile unui bărbat care făcea bombe.

Şi el fusese adus pe furiş în ţară, deşi ruta era mai puţin ocolitoare decât a BMW-ului furat. Venise din Calais,

Franţa, fusese transportat în secret de-a lungul Canalului Mânecii într-o barcă cu motor de mare viteză Cigarette şi debarcase pe o plajă din Dover în urmă cu douăzeci şi patru de ore. După ce construia bomba, avea să se întoarcă la aceeaşi plajă pentru a pleca spre destinaţia călătoriei sale, dar nu se ştia dacă se întorcea la Calais sau se ducea în altă parte. Oamenii ca el nu-şi făceau cunoscut itinerarul.

Nu avea nume. Era cunoscut doar după profesia sa. Mecanicul.

Mecanicul se învârti în jurul maşinii, trecându-şi mâna peste capotă, peste partea de sus şi peste portbagaj. Fiecare dispozitiv exploziv era diferit şi trebuia construit în conformitate cu scopul său. Pentru a doborî o clădire, era nevoie de cinci sute de kilograme sau poate mai mult de explozibil de mare putere şi de abilitatea de a ajunge în apropierea ţintei. În acest scop, cea mai potrivită era o camionetă sau o dubă, precum şi dorinţa de a-ţi sacrifica viaţa. Pentru a mări numărul de victime, era nevoie de mai puţin explozibil, dar de mai mult echipament metalic sau şrapnel. Proximitatea era esenţială. Viteza la detonare a explozibililor plastici ai armatei ajungea la opt mii de metri pe secundă. Doar valul exploziei putea să distrugă un automobil aflat în apropiere. La viteza asta, un cui de tâmplărie putea să parcurgă o distanţă lungă şi fatală.

Misiunea care îi fusese încredinţată în seara aceasta se situa undeva între cele două. Şase ore îi fuseseră necesare ca să termine.

La sfârşit, examină BMW-ul cu ochiul unui fost poliţist. Vehiculul nu părea cu nimic diferit, adică nici nu se înclinase într-o parte, nici nu i se lăsaseră suspensiile. Explozibilii erau distribuiţi în mod egal pe partea stângă a automobilului, partea pasagerului, şi ascunşi în portbagaj, în pragul maşinii, în capotă şi la motor.

Mecanicul concepuse încărcătura după un model pe trei niveluri. Mai întâi acoperi cadrul cu napalm. Apoi aranjă în straturi echipamentul metalic (cuiele, şuruburile, alicele). Şi, la sfârşit, modelă şi ataşă explozibilul plastic.

Cimentul era folosit ca agent-tampon. Pusese un sac de ciment în partea dreaptă a portbagajului. Împărţise celălalt sac în pachete mai mici şi le împrăştiase în compartimentul motorului. Cimentul avea rolul de-a devia forţa exploziei în direcţia dorită.

Un celular obişnuit ataşat unei amorse avea să detoneze dispozitivul. Dacă pe mobil era primit un apel, acesta transmitea o încărcătură electrică, aprinzând amorsa. La rândul ei, amorsa aprindea fitilul detonant, care declanşa instantaneu explozibilul plastic. Timpul de detonare avea să fie de o sutime de secundă.

Mai era un singur lucru pe care trebuia să-l facă. Se aplecă sub volan şi instală un dispozitiv antiblocare. În încercarea de a se proteja, ţintele deveniseră la fel de sofisticate precum agresorii care voiau să le ucidă. Nu era ceva neobişnuit pentru maşini să aibă încorporat un dispozitiv de blocare care să respingă semnalele telefonice receptate, acţionând ca un sistem de apărare împotriva potenţialelor bombe. Cutia neagră pe care o legase la bateria maşinii avea să oprească dispozitivul de blocare. Rămânea de văzut care dintre ele avea să acţioneze primul.

Când termină, ieşi de sub maşină şi se ridică.

Atunci o văzu stând lângă uşă.

— E gata? întrebă ea.

Mecanicul îşi şterse mâinile cu o cârpă din piele tăbăcită. Femeia avea ochi de un verde intens şi părul castaniu şi ondulat. Frumuseţea ei era la fel de neaşteptată precum modul cum se furişase înăuntru. Ştia că ar fi fost o prostie s-o întrebe cum se numea.

— Nu deschide telefonul până nu parchezi. Au dispozitive de depistare.

— Care e numărul? În timp ce i-l citea, femeia îl introduse în telefonul ei. Ce-i cu cuiele şi cu şuruburile? întrebă ea.

Mecanicul aruncă o privire înspre unul dintre colţurile garajului, dar nu răspunse.

— Ce-i cu cuiele? repetă ea. Pierduse o săptămână ca

să strângă cele necesare, şi materialele de ultim moment, cuiele, alicele şi şuruburile, o puseseră pe gânduri. Explozia va fi mai mult decât suficientă ca să-şi facă treaba.

— Ca să se asigure că treaba va fi dusă la bun sfârşit exact aşa cum vreau, răspunse o voce gravă, baritonală.

Un bărbat scund şi îndesat apăru dintr-un cotlon al garajului şi se îndreptă spre maşină. În colţul gurii ţinea o ţigară fără filtru. Ca întotdeauna, era îmbrăcat într-un costum gri cu dungi de o calitate îndoielnică.

— Nu-ţi face griji, zise el. E o încărcătură bine gândită. Explozia se va duce direct la ţintă. Daunele colaterale vor fi minime.

— Salutare, Papi, zise femeia.

— Salutare, copilă.

— Ce cauţi aici?

— Am venit să-ţi urez succes.

— Două sute de kilometri pentru o îmbărbătare? Drăguţ din partea ta.

— M-am gândit că prezenţa mea te va face să conştientizezi cât de dedicaţi suntem misiunii noastre.

— Sunt conştientă.

Papi aruncă ţigara şi o strivi cu pantoful.

— Cuie, da? Te îngrijorează? Nu mă surprinde. Întotdeauna ai fost mai sensibilă decât ai vrut să recunoşti.

— Precaută. E o diferenţă.

Papi se încruntă. Nu era de acord.

— Am riscat aducându-te înapoi.

— Tu m-ai dat afară prima dată.

— N-a fost o opţiune personală. Nu mai puteam să te plătesc. Sistemul era distrus. A fost o necesitate financiară.

— Dar eram o familie. Spune-mi, eram fiica ta sau eram altcineva?

Papi îşi duse o mână spre faţa ei şi îşi trecu degetele aspre peste buzele femeii.

— Văd că soţul tău nu te-a învăţat să-ţi ţii gura. *Americanii ăştia.* Atât de slabi.

Ea se întoarse brusc.

— Mulţi se bazează pe tine, continuă Papi, căutându-şi o altă ţigară în haină.

— Mai ales tu.

— Mai ales eu. Recunosc. Voiam să mă asigur că nu te-au năpădit îndoielile în ultimul moment.

— De ce aş avea îndoieli?

Papi îşi luă un fir de tutun de pe limbă.

— Tu să-mi spui, zise el dintr-odată, aprinzându-şi bricheta Zippo cu striuri, pe care o avea de când îl ştia ea.

— Ai uitat de Roma? Emma Ransom îşi ridică tricoul şi îşi expuse cicatricea. Să mă întorc nu e o opţiune.

— Amândoi ştim asta. Bărbatul cel îndesat o sărută pe Emma pe ambii obraji, apoi îi puse cheile maşinii în mână. Succes la vânătoare!

12

La mai bine de douăsprezece ore după ce reşedinţa lordului Robert Russell fusese declarată locul unei crime, apartamentul abunda de activitate. Membrii echipei criminalistice treceau pe holuri cărând genţile pentru probele de laborator, camerele de supraveghere şi echipamentul pentru cartografierea locului crimei. Treaba lor era să fotografieze apartamentul, să ia amprentele şi să cerceteze clădirea de sus până jos în căutarea unui indiciu. Aveau să-şi continue munca şi în ziua următoare.

Reg Cleak stătea lângă intrare când sosi Kate. Îi zâmbi politicos, dar Kate îşi dădu seama că munca de peste zi îl obosise. Ridurile îi erau accentuate precum o hartă în relief, iar obrajii îi atârnau de parcă ar fi fost doi saci.

— Salut, Reg, zise ea, strângându-i mâna. Eşti pe calea cea bună.

— Ca întotdeauna, şefa. Cleak schiţă un zâmbet. Urmează-mă, te rog!

Merse de-a lungul foaierului şi intră în bucătărie,

ţinându-i uşa lui Kate. Am pus echipa să caute ceva care ar fi putut servi drept arma crimei. Ştii tu, ceva tare şi greu. Au examinat lămpile, statueta ciudată, uneltele, ustensilele de bucătărie, ca să vadă dacă găsesc urme de ţesut sau vreun fir de păr. Te gândeşti că rămân urme dacă loveşti pe cineva atât de tare.

— Şi-au găsit ceva?

Cleak oftă.

— Credeai că te-am adus aici ca să luăm mostre de budincă? Uită-te! Deschise uşa frigiderului, lăsând să se vadă rafturi pline de carne congelată, produse semipreparate şi îngheţată.

— L-a lovit cu o pungă de mazăre congelată? întrebă Kate.

— Nu eşti departe. Cleak îngenunche şi deschise un sertar din partea de jos a compartimentului. Când se ridică, ţinea în mână o sticlă de votcă învăluită în cristale de gheaţă. Ai mai văzut aşa ceva?

Kate scutură din cap.

— Eu beau votca la temperatura camerei sau, dacă am noroc, cu câteva cuburi de gheaţă.

— Haide, poţi s-o iei. Cleak îi înmână sticla. Erau două. Criminaliştii au luat arma ca probă.

— Arma? Vrei să spui că l-a lovit pe Russell în cap cu o sticlă de votcă rusească?

— Nu rusească, poloneză. Oricum, am găsit trei fire de păr cu sânge inserate în gheaţă. S-au dus la laborator pentru testul ADN, dar cred că se potrivesc.

Kate puse sticla în frigider şi închise uşa.

— N-ar fi fost primul loc unde aş fi căutat arma crimei, recunoscu ea. Cunoştea bine apartamentul, nu-i aşa?

Cu o mişcare a capului, Cleak îi făcu semn să-l urmeze.

— Şi asta nu e tot. Înainte, când clădirea era un hotel, toboganul era folosit pentru rufele date la spălătorie, îi explică el. E făcut din oţel de Manchester. N-a ruginit deloc de acum o sută de ani, când a fost construit. Există o

uşă de acces la fiecare etaj. Când noii proprietari au renovat locul, au cimentat toboganul şi au reparat uşile.

Cei doi ofiţeri îngenuncheaseră în interiorul dulapului lui Robert Russell, uitându-se cu ajutorul unei lanterne printr-o deschizătură pătrată tăiată în perete. Piesa lipsă de tapet era în drum spre laborator, pentru a fi examinată şi amprentată.

— A venit de la subsol, zise Cleak. S-a descurcat bine cu reparatul peretelui. Nu s-a grăbit.

— Vrei să spui că a reuşit să urce cinci etaje prin sicriul ăsta de oţel?

— Un Spiderman obişnuit.

Kate aruncă o privire în toboganul fără fund, întrebându-se ce fel de persoană avea curajul sau abilităţile necesare pentru a urca printr-un loc atât de strâmt şi de întunecat. Părea interminabil. Dintr-odată, rămase fără răsuflare şi o luă ameţeala. Scutură din cap ca să-şi vină în fire şi ieşi din dulap.

— Te simţi bine? o întrebă Cleak, urmând-o îndeaproape.

— Sunt OK, răspunse ea cu glasul stins. N-am nimic. Nu-mi plac spaţiile înguste. Asta e tot. Îşi muşcă buza până când durerea îi alungă temerile, apoi zise cu o voce mai puternică: Deci ucigaşul a pornit de aici, apoi s-a îndreptat spre biroul lui Russell. Să vedem cum a reuşit.

Sistematic, refăcură traseul de dinainte cu optsprezece ore al ucigaşului. În fiecare cameră, Cleak arăta spre locul unde erau fixate diferite dispozitive: senzori de mişcare, detectori termici, senzori de greutate. Zece minute mai târziu, ajunseră în camera cu atmosferă controlată a unui birou.

— Cât crezi că i-a luat să neutralizeze sistemul ăsta? întrebă Kate.

— Nu contează cât timp, zise Cleak. Încă încercăm să înţelegem *cum* a reuşit. Structura acestuia ar trebui să fie invincibilă.

— Nu aşa e cu toate? Odată ajunşi în biroul lui Russell, ochii lui Kate se opriră asupra ecranului plat. Ce

se mai aude cu ea? Aţi avut noroc în găsirea femeii misterioase?

— Din păcate, nu, zise Cleak. Am luat legătura cu furnizorul de cablu, dar vrea un mandat de la Departamentul de Interne înainte de a se uita cine a trimis mesajul. Dar, chiar şi aşa, va fi o luptă anevoioasă. Dacă Russell a luat măsuri ca să-şi ascundă urmele, va fi aproape imposibil să o găsim. Cel puţin pentru moment.

— La naiba! zise Kate. Trebuie să o găsim. E tot ce avem. Cine ştie, poate că e şi ea în pericol. S-ar putea ca Russell să nu fi fost singurul vizat. Sunt profesionişti, Reg. Avem de-a face cu nişte indivizi daţi naibii. Bătăuşi antrenaţi de guvern.

— Indivizi? Credeam că e vorba doar despre unul singur.

— Mă îndoiesc.

Kate părăsi biroul şi o luă de-a lungul holului, cu paşi repezi, cum mergea de obicei. În timp ce înainta, îi spuse lui Cleak ce aflase despre munca lui Russell la Oxford Analytica. Îşi băga nasul unde nu-i fierbea oala, dragul nostru lord Russell. Operaţiunea asta a fost plănuită până la ultimul detaliu. Au avut acces la planurile clădirii, la planul sistemului de securitate al apartamentului, la tot. Nu m-ar mira să fie implicaţi cel puţin trei oameni. Unul care să supravegheze clădirea, unul care să-l urmărească pe Russell şi ucigaşul. Profesionişti, Reg.

Cleak se opri la uşa de la intrare, cu răsuflarea tăiată.

— Vrei să mergi mai încet? O să-mi provoci un atac de cord. Unde te grăbeşti aşa?

— La panoul cu camere de supraveghere al clădirii, zise Kate peste umăr.

— Dar ne-am uitat deja la casete, protestă Cleak. N-am găsit nimic.

Kate aştepta în lift în timp ce Cleak reuşi să se strecoare printre uşile care se închideau.

— Nu ne-am uitat cu destulă atenţie, zise ea.

Panoul de supraveghere se afla la etajul al doilea al

clădirii One Park. Era o cameră înghesuită plină de o mulţime de monitoare video fixate pe un singur perete şi, în ciuda faptului că fumatul era interzis, duhnea a tutun. Kate se sprijinea cu spatele de peretele din capăt, în vreme ce ochii îi fugeau de colo-colo la cele şaisprezece ecrane cu imagini pe viu. Reg Cleak stătea într-o parte, iar în cealaltă se aflau administratorul clădirii şi şeful departamentului de securitate.

— Motivul pentru care nu l-am văzut mai devreme pe agresor e că el era deja aici, zise Kate în timp ce aşteptau ca primul DVD să se încarce şi să se sincronizeze.

— Mă tem că la subsol nu există cameră de supraveghere, zise şeful departamentului de securitate. Fusese ofiţer de infanterie, avea o mustaţă ţepoasă şi şchiopăta uşor, asigurându-se că toată lumea ştia că ajunsese aşa în urma bătăliei de la Goose Green din insulele Falkland. Nu ne-am gândit că ar fi nevoie. La subsol nu se poate intra din stradă. Singura cale de acces e cu liftul sau pe scări, iar zonele astea sunt acoperite.

— Exact, zise Kate. Aş vrea să încep cu DVD-urile pe care sunt monitorizate liftul şi casa scărilor. Să ne uităm la ultima parte înainte de uciderea lui Russell, începând de la miezul nopţii.

Şeful departamentului de securitate găsi DVD-urile cerute şi le introduse în aparat. Pe ecranul principal apăru imaginea lifturilor luată dintr-un unghi larg. În colţul din stânga jos apăru înscris timpul. Kate le ceru să sincronizeze înregistrările cu camerele de supraveghere din hol şi din parcare. Astfel, puteau să stabilească dacă vreo persoană care intrase în lift la un etaj superior coborâse în hol sau în garaj.

În momentul acela, mai toţi locatarii se întorceau în apartamentele lor după o seară petrecută în oraş. Rezidenţii puteau fi văzuţi traversând garajul sau holul, apoi zărindu-se într-unul dintre lifturi. De fiecare dată când apărea cineva în cadru, administratorul clădirii le spunea numele persoanei:

— El este Sir Bernard. Sau: El este domnul Gupta.

Fluxul de oameni scăzu după ora 1.00. Derulară DVD-ul pe viteză mărită, oprindu-l numai când apărea vreo figură pe ecran. Când ajunseră la înregistrarea de la 2.25, ora la care murise Russell, şi fiecare individ văzut pe ecran fusese identificat, şeful departamentului de securitate îi întrebă dacă vor să facă o pauză.

— Să continuăm, zise Kate. Dacă a ieşit pe la subsol, trebuie să fi urcat apoi.

Se uitară în continuare la DVD-uri. Spre uimirea ei, în imagini nu apărea nici un bărbat care să se fi suit în lift, la nici un etaj – de la subsol până la etajul al unsprezecelea –, de la 2.20 dimineaţa până la sosirea detectivului Ken Laxton, la 3.15. La 3.17, îl văzură pe detectivul cu frizură impecabilă intrând în lift şi stând lângă o femeie cu părul castaniu. Kate avu nevoie de câteva clipe ca să-şi dea seama că nu se lega ceva.

— Stai puţin, zise ea tăios. Ea cine e?

— Te referi la Kenny Frumuşelul? întrebă Cleak chicotind în timp ce se freca la ochi.

— Vreau să zic cine e femeia care e lângă el în lift?

— Nu ştiu, zise şeful departamentului de securitate. Pot să spun sigur că nu locuieşte aici. Mi-aş fi amintit.

Kate şi Cleak schimbară priviri între ei.

— De unde naiba a apărut la 3.17 dimineaţa?

— Îmi imaginez că a intrat cu maşina în garaj, zise şeful departamentului de securitate.

— N-am văzut pe nimeni intrând în garaj. Dar tu, Reg? Derulează înapoi.

Şeful departamentului de securitate îngheţă toate ecranele, apoi derulă până la cadrul care arăta parcarea. Kate avusese dreptate. Nu intrase nici o maşină în garaj.

— Du-te înapoi la lift. Probabil că n-am văzut-o când a intrat.

Derulară DVD-ul şi îl priviră pe Ken Laxton cum ieşea cu spatele din lift. Femeia necunoscută rămase înăuntru, ceea ce însemna că era deja acolo când intrase Laxton. Cadrele se succedau în continuare. Cu unsprezece secunde mai devreme, la 3:16:45, uşa se deschise din nou, şi femeia

ieşi.

— S-a urcat în lift la subsol, spuse Kate.

Reg Cleak îşi ţuguie buzele, ca şi cum i-ar fi venit greu să accepte toate consecinţele care decurgeau din concluzia lui Kate. Aceasta îşi înfundă mâinile în buzunare şi se întoarse cu spatele la monitor.

— Dar cum a intrat în clădire?

Şeful departamentului de securitate scutură din cap.

— Ne-am uitat în registru şi am verificat toţi vizitatorii din ultimele patru zile.

Kate cumpăni informaţia.

— Aduceţi-mi DVD-urile cu filmările din garaj.

Le mai luă încă o oră, dar găsiră ceea ce căutau. În după-amiaza zilei de dinainte, la ora două, Russell intrase cu Aston Martinul său DB12 în garaj, parcase pe locul rezervat şi se dusese la lift. Cinci minute mai târziu, lumina din garaj pălise. Şi, după alte cinci minute, portbagajul Aston Martinului se deschisese. Dinăuntru ieşise o femeie îmbrăcată elegant, cu o geantă de piele atârnându-i pe umăr. Dar locul era prea întunecat pentru a-i se vedea bine chipul femeii. Traversase repede garajul, ferindu-şi faţa de camere. Kate privi femeia intrând în lift şi urcând un etaj până la subsol. Intrusa nu-şi ridicase nici măcar o dată faţa ca să poată fi observată pe cameră. „O profesionistă”, îşi reaminti Kate. „Poate mai mult decât atât.”

— Ea este „agresorul” nostru.

13

Lui Frank Connor nu-i plăcea Anglia. Mâncarea era groaznică, vremea era mohorâtă, iar locul era din cale-afară de scump. Englezilor le plăceau berea caldă şi friptura rece. Şi cel mai rău, insistau să conducă pe partea greşită a drumului. De două ori, fusese pe punctul de a fi lovit fiindcă uitase să se asigure din dreapta înainte de a trece strada. După ce îşi termină de băut Cola, începu să

mestece un cub de gheaţă, privind cum întinderea de pajişti înverzite şi colinele deluroase se înălţau în lumina amurgului, întâmpinându-l. Doar după ce roţile atinseră pista şi avionul se opri, îşi dădu seama de ce îi displăcea într-atât această ţară. Nu era America.

O maşină cu şofer de la birou îl aştepta pe pistă la aeroportul Stansted, aflat la patruzeci şi opt de kilometri est de Londra. Connor coborî din avion şi îi înmână paşaportul funcţionarului de serviciu. Pilotul transmisese dinainte prin radio detaliile despre Connor. Paşaportul îi fu verificat rapid pentru a-i confirma identitatea, şi i se făcu semn să treacă. Nimeni nu-i controlă bagajul.

— Care-i treaba? întrebă Connor, urcându-se în maşină pe locul din faţă.

— E aici, zise şoferul, un scoţian morocănos cu umerii căzuţi, intrând cu maşina pe autostradă.

— Ai reuşit s-o vezi?

— Nu, dar tipul tău, Ransom, pune ceva la cale. A reuşit să se facă pierdut.

— Explică-te!

— S-a cazat la hotel în dimineaţa asta, la opt. Pe la prânz, a alergat puţin prin parc, apoi şi-a petrecut după-amiaza în cameră. La şase, a coborât pentru o petrecere. S-a amestecat prin mulţime. A băut câteva beri. E civil, şi se vede. Nu s-a uitat nici măcar o clipă spre mine sau spre Liam. După treizeci de minute, s-a dus până la baie. Nu ne-am putut apropia foarte mult, ca să nu-l speriem. Când a ieşit, era cu unul dintre doctorii de la conferinţă. Un domn înalt. Distins. Cei doi au intrat într-o sală de conferinţe de la capătul holului. Asta nu ne-a trezit suspiciuni imediat. Una peste alta, Ransom se comportase firesc până atunci.

— Şi? întrebă Connor.

— După vreo cinci minute, doctorul iese, dar Ransom nu.

Connor se simţi brusc tulburat, însă apoi îşi reaminti că asta era ceea ce voise. Un semn, chiar dacă nu putea să profite de pe urma lui.

— Unde s-a dus?

— Singura ieşire din încăpere era o fereastră care îl scotea pe Park Lane. Aveam un om afară, care l-a văzut la timp pe Ransom luând-o în jos pe Piccadilly. Ajunsese destul de departe. L-am prins intrând la metrou după trei străzi, la capătul drumului. De-acolo nu mai ştim nimic de el.

— Şi unde „a reuşit să se facă pierdut”?

— E o adevărată grădină zoologică acolo, protestă scoţianul. Era oră de vârf. Eram doar doi oameni care să ne ocupăm de treaba asta, nu un întreg detaşament.

Connor mormăi. Mai putea adăuga încă un motiv pentru care nu-i plăcea ţara asta. Nu puteau să urmărească pe nimeni dintre cei care contau.

— Nu-i nimic, zise el liniştitor, pentru că politica lui era să-şi încurajeze întotdeauna oamenii. Sunt sigur că aţi făcut tot ce-aţi putut.

Agenţii Diviziei fuseseră aduşi din toate cele patru colţuri ale lumii serviciilor de informaţii. Unii veneau din rândurile Forţelor Speciale ale Armatei Americane, fiind pregătiţi în cadrul Trupelor Speciale ale Marinei Americane, Beretele Verzi sau Rangers. Alţii se transferaseră de la Serviciul Secret de Informaţii al Ministerului Apărării, de la Oficiul Consular din cadrul Departamentului de Stat sau chiar din rândurile Serviciilor Secrete. La urmă, erau cei care fuseseră aduşi de pe ţărmuri străine. Unul dintre cele mai bine păstrate secrete ale Diviziei era că angaja spioni internaţionali de pe piaţa liber-profesioniştilor: agenţi secreţi antrenaţi în străinătate care îşi pierduseră slujba din cauza reducerilor de buget, a diferenţelor ideologice, a comportamentului neadecvat sau din orice alt motiv.

— Unde e Ransom acum?

— S-a întors în holul hotelului, fără să dea socoteală cuiva, la ora opt. Dar parcă era un alt om. Înainte, fusese calm, de-a dreptul relaxat. Acest Ransom era foarte agitat. Se tot uita peste umăr de parcă aştepta ca să se strecoare cineva în spatele lui şi să-i dea cu o bâtă în cap. L-am auzit spunându-i unui alt doctor că s-a dus la o plimbare prin

parc ca să-şi revină din cauza diferenţei de fus orar. Timp de două ore? Nişte minciuni. L-a speriat ceva.

Sau cineva.

Era trecut de ora zece când Frank Connor trecu pe lângă monumentul Marble Arch şi merse de-a lungul Park Lane. Când ajunse în dreptul hotelului Dorchester, îşi întinse gâtul.

— L-aţi găsit pe celălalt doctor? întrebă el. Pe cel care l-a dus în sala de conferinţe?

— Negativ. Parcă a intrat în pământ. *Nu* era civil.

— Deci lucrează într-o echipă.

— Aşa s-ar părea, şefu'. Şoferul se uită pieziş la Connor. Dar pentru cine lucrează?

— Asta e întrebarea, nu-i aşa? Connor privi luminile strălucitoare de la intrarea acoperită, portarii în uniformele lor elegante şi fluxul de oameni frumoşi care treceau prin uşa rotitoare. Scoase un carneţel şifonat din haină şi scrise: „Privighetoarea e în Londra". „Privighetoarea" era numele de cod dat Emmei Ransom.

— Încotro, domnule Connor?

— Spre Notting Hill. Trebuie să vorbesc numaidecât cu cineva.

14

Cling!

Jonathan auzi sunetul şi se trezi imediat. Se ridică în capul oaselor, cu ochii deschişi şi cu urechile ciulite să prindă şi cel mai mic zgomot. Obişnuia să doarmă cu fereastra deschisă şi cu draperia trasă. Lumina lunii pline dădea camerei o nuanţă argintie şi o umplea de umbre alungite, sinistre. Nu văzu nimic care să-l alarmeze şi nu mai auzi nici un sunet. Se dezveli şi se dădu jos din pat, îndreptându-se apoi spre uşă. Era închisă şi încuiată, dar lanţul de alamă pe care îl fixase înainte să se culce atârna în aer, legănându-se uşor.

Se întoarse spre pat, cu simţurile ascuţite la

maximum. Nu era sigur dacă cineva chiar intrase în cameră sau dacă doar încercase şi nu reuşise. Jonathan aprinse lumina. Dormitorul era gol, aşa că se îndreptă spre salon şi îşi vârî capul în camera de zi spaţioasă. Nici de data asta nu văzu pe nimeni. În încăpere pătrunse un curent cald, vălurind draperiile.

Cling!

Privirea îi căzu asupra unei mese aflate într-un loc unde draperia răsturnase din greşeală o vază de sticlă şi o lovise de perete. Mută vaza din calea draperiei. Relaxându-se, îşi duse mâna la bărbie şi se întrebă dacă fixase într-adevăr lanţul mai devreme. Poate da. Poate nu. Fusese obosit şi mai mult decât stresat.

Chiar atunci, de undeva din apropiere auzi sunetul gol al unui obiect de sticlă care era fixat pe o suprafaţă tare. Simţi o prezenţă în spatele lui. Puse imediat mâna pe vază. Auzi un pas şi îşi spuse: „Acum e acum. Ştiu că am văzut-o pe Emma. Au venit după mine”. Dar, înainte de a reuşi să ridice vaza şi să se întoarcă să vadă cine era în spatele lui, cineva îi puse mâna pe gură cu hotărâre şi îi trase cu putere capul pe spate.

— Şşş. Nu sunt aici, şopti cât putu ea de încet.

Buzele pe care le cunoştea atât de bine zăboviră pe urechea sa. Mâna îşi slăbi strânsoarea. Jonathan se întoarse şi o văzu pe Emma stând cu degetele duse la gură. Îi făcu semn că înţelesese şi aşteptă, nemişcat, în timp ce ea dădu ocol camerei, trecând un mic instrument dreptunghiular peste pereţi, pe lângă lămpi, televizor şi telefon. Găsi ceea ce căuta în spatele unei gravuri ecvestre şi în baie, ataşat de spatele unei oglinzi ovale. Puse dispozitivele de ascultare într-un pahar şi umplu paharul cu apă de la chiuvetă. Apoi închise uşa băii şi traversă camera înspre el.

Era îmbrăcată în negru din cap până în picioare. Jeanşi negri, tricou negru şi balerini negri. Avea părul strâns într-o coadă de cal, obrajii îmbujoraţi şi nu era deloc machiată. Îşi trecu mâna peste pieptul lui dezgolit.

— Mi-am spus că nu voi face asta.

— Ce anume?

Îl sărută cu ochii deschişi, apoi se dădu un pas înapoi şi îşi scoase tricoul. Fără să-şi ia privirea de la el, îşi desfăcu sutienul şi îl lăsă să cadă, apoi se dezbrăcă şi de jeanşi.

— Cum ai intrat? întrebă el.

— Am cheia de la cameră.

Într-un fel, asta nu-l surprindea deloc.

— Şi lanţul?

— E un truc ieftin. O să-ţi arăt într-o zi.

— Sunt sigur, zise el. Un truc ieftin, la fel ca aptitudinea ei de a dezasambla un pistol cu ochii închişi. Credeam că ne vedem mâine.

— Lipsă de disciplină. N-am nici o scuză, domnule. Emma stătea întinsă pe pat, învăluită în aşternuturi. Va fi mai greu decât am crezut.

— Ce anume?

— Ceea ce am să-ţi spun.

Jonathan se întoarse pe o parte. Se uită în ochii soţiei sale, inventariind sclipirile de chihlimbar din apele lor verzui.

— Aici sunt, şopti el. Spune-mi!

Emma îşi trecu un deget peste obrazul lui.

— Plec.

— Pentru încă cinci luni?

— Mai mult.

— Eşti sigură? De unde ştii?

— Pentru că trebuie să plec departe.

— Deja ai plecat, zise el. Ai spus că vei rezolva lucrurile şi că ne vom vedea când va fi sigur.

— Speram ca lucrurile să funcţioneze altfel.

— Despre cât timp e vorba?

— N-aş putea spune…

— Un an? Doi?

— Da… Adică, nu ştiu. Cel puţin un an. Poate mai mult. Poate pentru totdeauna.

Jonathan îi studie trăsăturile, căutând locurile secrete unde-şi ascunsese îndoielile. Dar era de neclintit:

aceeaşi femeie hotărâtă, încăpăţânată de care se îndrăgostise.

— Trebuie să existe o altă cale.

— Nu există. O ştim amândoi.

— Nu mai vorbi ca şi cum aş avea şi eu ceva de zis în treaba asta. E decizia ta. E viaţa ta.

Dădu la o parte aşternuturile şi coborî din pat.

— Nu mai e, zise Emma. Am dat-o la schimb în urmă cu zece ani.

— Pentru ce?

— Pentru datorie. Pentru sentimentul de apartenenţă. Pentru nevoia de a contribui. Acelaşi lucru la care luăm parte cu toţii.

— Ai făcut toate astea, zise el, întorcându-se şi întinzându-şi mâna spre ea. Ai făcut mai mult de atât. Guvernul ar trebui să-ţi fie recunoscător.

Emma îşi coborî privirea.

— Divizia a fost mustrată pentru operaţiune. Congresul a vrut să o desfiinţeze, dar preşedintele i-a mai dat o şansă.

— O altă şansă? E nebun?

— Ţi-am spus eu, zise Emma. Divizia e la fel ca Hidra. Taie-i capul, şi în locul lui cresc alte zece. Divizia are utilitatea ei. Preşedintele nu e atât de prost încât să-şi limiteze opţiunile.

— Ai vorbit cu ei? Cu cei din Divizie?

— Glumeşti.

— Vreau să zic…

— Ce vrei să zici?

— Cu toate legăturile tale, mă gândeam că poate găseşti o cale să le explici de ce ai fost nevoită să încalci ordinele. Trebuie să înţeleagă.

— Sunt o proscrisă, Jonathan. Nu doar că am nesocotit ordinele, ci pur şi simplu am părăsit tabăra. Am încercat să scufund corabia. Devin automat duşmanul lor.

— Dar ai împiedicat doborârea unui avion de pasageri.

— Nici un „dar”. Iar apoi, *tu* eşti cel care a salvat

avionul. Imediat ce am să mă arăt la faţă, am să mă trezesc cu un glonţ în cap. Credeam că ţi-am explicat asta deja. Tu chiar crezi că trăiesc asemenea unui criminal de război pentru că-mi face plăcere?

— Iartă-mă. Îmi dau seama că n-am cum să ştiu prin ce ai trecut.

— Nu, chiar nu ştii. Emma trase o gură de aer. Ascultă-mă, noul tip care conduce Divizia e un nenorocit ordinar. Îl cheamă Frank Connor. Nu e de-ai noştri. Vreau să zic că n-are experienţă pe teren şi alte asemenea lucruri. Şi-a petrecut întreaga carieră în spatele unui birou, iar acum vrea să recupereze timpul pierdut. Numai Dumnezeu ştie cum l-au ales. E suficient de deştept cât să-şi dea seama că superiorii lui n-au să-l lase să mişte un deget până când nu se ocupă de mine.

— Tipii de jos sunt oamenii lui?

— Cel mai probabil.

Jonathan îşi dădea seama că lucrurile nu se rezumau la atât.

— Ce s-a întâmplat, Em? A încercat deja ceva? Cicatricea de pe spatele tău – spune-mi sincer cum te-ai ales cu ea.

— Chiar mai contează?

— Bineînţeles că da.

Emma se ridică, privindu-l în faţă.

— Ei bine, Jonathan, da, a încercat deja. Cu asta ne ocupăm noi, ştii? Vânăm inamici. Îi găsim, îi urmărim şi, când vine momentul, îi eliminăm. Singura diferenţă e că de data asta eu sunt cea vizată.

Jonathan încuviinţă din cap. Ar fi vrut să se ridice şi s-o îmbrăţişeze, dar ştia că era mai bine să se abţină.

— Unde te aflai?

— La Roma.

— Ce căutai acolo?

— Vizitam nişte vechi prieteni, Jonathan. Cel puţin, asta am crezut, că îmi erau prieteni. M-am înşelat. Ce să-ţi spun, eram la Grădinile Borghese, aşteptam la un colţ de stradă în timp ce mă îndreptam spre un restaurant să iau

cina. Am încălcat toate regulile din manual. Eram singură, nu era nimeni care să-mi păzească spatele, într-un oraş pe care nu-l cunoşteam prea bine. Am lăsat garda jos pentru zece minute. Atunci s-au năpustit asupra mea.

— Dumnezeule mare, Emma!

— Lui Blakemore îi place să-şi folosească cuţitul, zise ea deodată, în timp ce îşi pipăia cicatricea încă nevindecată. Dar a uitat că eu ştiam asta. Am scăpat, însă m-am ales cu douăzeci şi şapte de copci şi cu un rinichi sfârtecat. Ce să zic, am fost norocoasă.

— Dar cum te-au găsit?

— Prin tine.

— Prin mine?

— M-ai sunat. Era în aprilie. Îţi urmăreau telefonul.

— Dar e imposibil. Am cumpărat telefonul ăla din Nairobi. Nu m-a sunat nimeni în afara colegilor din tabără.

— Ţi-am spus. Au ochi şi urechi peste tot.

— Dar s-a întâmplat o singură dată…

— Nici n-au nevoie de mai mult. Au obţinut numărul meu, m-au localizat. Mi-au înscenat o întâlnire. Au folosit numele unui vechi om de legătură. Cineva în care ştiau că am încredere. După cum ziceam, am încălcat toate regulile.

— Îmi pare rău.

Jonathan se aşează, debusolat.

— Nu-i vina ta. Pe mine trebuie să mă învinuiesc. N-ar fi trebuit să păstrez telefonul. Adevărul e că voiam să mă suni. Voiam să-mi spui că simţi nevoia să mă vezi. Când eşti fugar, cel mai greu e că oboseşti după o vreme. Uiţi că ei te pândesc chiar dacă tu nu îi vezi. Îţi pierzi acuitatea. Sau, mai rău, devii sentimentală.

— Dar cu el ce s-a întâmplat?

— Cu Blakemore? E mort.

Emma rosti cuvintele fără să trădeze nici o emoţie. Le spuse cu tonul unui agent, cel pe care-l folosea când vorbea despre munca ei, rece şi pragmatic, ca şi cum n-ar fi fost nimic neobişnuit în faptul că cineva înfige un cuţit în tine şi că tu îl omori în timp ce lupţi ca să te aperi.

Jonathan continuă să o privească în timp ce Emma îşi trecea degetul de-a lungul cicatricei. Umbra unui zâmbet îi înflori pe buze. „Ce naiba poate să însemne?” se întrebă el. Gustul victoriei? Al supravieţuirii? Al răzbunării?

— Aş putea să plec undeva, zise el. Să mă ascund. După vreo doi ani s-ar da bătuţi.

Emma scuturâ din cap fără să scoată o vorbă.

— Trebuie să existe o cale, continuă el.

Emma se apropie de el, îi aşeză o mână pe umăr şi îl privi în ochi.

— Ai idee cam ce implică faptul că am reuşit să ne vedem astă-seară? Îţi imaginezi prin ce riscuri am trecut ca să fiu în această încăpere? E adevărat, pot să trec de câteva uşi încuiate, dar nu pot să-i păcălesc pe toţi nenorociţii din oraşul ăsta. Ştii care e primul lucru pe care îl învăţăm? În fiecare operaţiune, nu ţi se oferă decât o şansă: prima şi ultima. Jonathan, şi de-aş avea nouă vieţi, mi le-am consumat. Acum mă bazez pe noroc. Ceea ce-am făcut astă-seară e de-a dreptul o tâmpenie. Problema e că, deşi ştiam asta foarte bine, totuşi am făcut-o. Simţeam nevoia să te văd. Eşti periculos, Jonathan. Tu eşti otrava mea.

Emma se dezlipi de el şi se îndreptă spre fereastră. Rămase acolo, încadrată de cerul amurgului, în timp ce draperiile se unduiau uşor în jurul picioarelor ei dezgolite. Îl privi peste umăr şi zâmbi cu tristeţe.

— Emma Ransom a murit în seara asta.

Jonathan veni în spatele ei şi o cuprinse cu braţele. O jelise deja o dată. Cunoştea suferinţa de a-şi pierde soţia. Dar, cumva, de data asta era mai rău. Ideea că Emma era în viaţă, rătăcind pe cine ştie unde, şi că el nu putea să o vadă i se părea insuportabilă. O tristeţe amară îl cuprinse.

Rămaseră aşa multă vreme, privind soarele care incendia copacii din Hyde Park şi caii cu călăreţi care se iveau pe aleile şerpuitoare, ascultând sunetul nervos şi mecanic al oraşului care îi învăluia.

Emmei îi sună telefonul. Fără să scoată o vorbă, se rupse din îmbrăţişarea lui Jonathan şi îşi căută mobilul. Se

uită la numărul care o apela, apoi îşi ridică privirea spre el. Într-o clipită, îşi schimbă cu totul starea. Ochii ei îl aţinteau cu o privire goală, ca şi cum ar fi fost un străin sau, mai rău, chiar duşmanul.

Emma se răsuci pe călcâie şi intră în baie. Răspunse la telefon abia după ce închise uşa în urma ei. Două minute mai târziu, când ieşi, era total diferită. Doamna Jonathan Ransom dispăruse. Acum era femeia despre care el aflase că răspundea la numele de cod Privighetoarea, fost agent al Guvernului SUA, în momentul de faţă o fu-gară hăituită.

— Trebuie să plec, zise ea, strângându-şi hainele ghem în braţe.

— Cine te-a sunat?

— Nu te priveşte.

Emma încercă să-l ocolească, dar Jonathan i se puse în cale.

— Unde vei merge după ce pleci de-aici? vru el să ştie.

— Dă-te din calea mea!

— Imediat. Dar, mai întâi, spune-mi unde mergi.

Emma îşi coborî privirea şi dădu să-l ocolească. Jonathan o apucă de braţ.

— Ţi-am pus o întrebare.

— Iar eu ţi-am răspuns. Nu te priveşte. Jonathan, te rog…

— N-ai venit aici ca să-ţi iei rămas-bun de la mine. Eşti într-o misiune sau cum naiba îi spun ei. Ţi se citeşte pe chip. Acum o clipă, erai Emma – vreau să zic, Emma mea –, iar în următoarea ai devenit omul lor. Cine te-a sunat?

— Jonathan, dă-mi drumul.

Rosti vorbele cu un glas aspru şi golit de emoţie care nu făcu decât să-l înfurie şi mai mult. Jonathan o smuci spre el, făcând-o să-şi scape hainele pe podea.

— Vreau să ştiu unde te duci.

Deodată, totul o luă razna. Se trezi cu picioarele în aer, capul zburându-i spre covor, braţele încercând să se agaţe de ceva. Ateriză pe spate, pierzându-şi răsuflarea.

Cu repeziciune, Emma îşi strânse hainele şi intră în baie. Trânti uşa în spatele ei, şi Jonathan auzi încuietoarea.

Se chinui să se ridice şi se repezi spre baie. Dacă ea îşi închipuia că totul se termina aici, se înşela. N-avea de gând să mai suporte ca ea să stabilească termenii relaţiei lor. Nu putea să apară şi să dispară din viaţa lui oricând avea chef.

Telefonul Emmei era pe covor, pe jumătate ascuns sub canapea. Cu siguranţă îi căzuse dintre haine când o trase cu brutalitate înspre el. Aruncă o privire spre uşa de la baie, ridică telefonul şi apăsă butonul pentru registrul apelurilor. Pe ecran apăru numărul care o apelase. Avea ataşat un mesaj cu următorul conţinut: „Pachetul e gata pentru livrare. Ora sosirii 11.15. Parcarea e asigurată. LT 52 OXC Vxhl. Întâlnire la WS, ora 17.00.”

Continuă să caute în registrul apelurilor, urmărind telefoanele primite. Găsi acelaşi număr şi alte apeluri cu număr ascuns. Trecu la a doua pagină şi văzu un prefix internaţional care îi era cunoscut: 33, prefixul Franţei. Nu recunoscu însă prefixul oraşului. Văzu că fusese primit în urmă cu o săptămână.

Din baie se auzi un zgomot puternic. Jonathan se grăbi să arunce telefonul pe podea şi începu să se îmbrace. O secundă mai târziu, Emma apăru, părând abătută.

— Unde e? Unde mi-e telefonul?

— Habar n-am.

— Pe dracu’! Tu mi l-ai luat.

Jonathan repetă faptul că nu ştia de el, dar Emma nu-l asculta. Trecu în grabă pe lângă Jonathan şi luă telefonul din locul în care îl aruncase el, sub canapea.

— Spune-mi că nu te-ai atins de el, şi am să te cred.

— Nu m-am atins de el, minţi Jonathan.

— Îţi mulţumesc, zise Emma, îmblânzindu-se. Crede-mă pe cuvânt, e mai bine aşa.

Jonathan o privi insistent, fără să răspundă.

— M-am decis să-ţi spun unde merg, zise ea.

— Cum de te-ai răzgândit?

Emma se apropie de el, plecându-şi capul.

— Nu vreau să ne despărţim certaţi. M-a sunat un prieten. Cineva care mă ajută să-mi păzesc spatele. A făcut toate pregătirile ca să ies din ţară în dimineaţa asta. Am un zbor la ora zece care pleacă de pe aeroportul din City. Merg la Dublin. Dar nu rămân mult acolo. Nici măcar eu nu ştiu încotro plec în continuare.

— Cred că va trebui să mă mulţumesc cu atât. Dar în mintea lui se înghesuiau zeci de întrebări. Despre ce pachet era vorba? Cine urma să sosească la 11.15? Ce însemna LT 52 OXC? Şi, totodată, cu cine avea să se întâlnească Emma la WS la ora 17.00?

Emma îl privi pe sub sprâncene. Era felul ei de-a spune că voia să cadă la pace. Îl cuprinse cu braţele pe după gât şi îl sărută.

— Te iubesc, spuse ea. Orice vei auzi despre mine în viitor, orice îţi va spune unul sau altul, trebuie să crezi măcar atâta lucru.

Jonathan o îmbrăţişă, strângând-o lângă el. În cele din urmă, Emma se desprinse din braţele lui.

Fără nici un cuvânt, o privi cum îşi strânge lucrurile şi cum pleacă fără să-şi ia rămas-bun.

15

Timp de opt ani, Jonathan fusese ca un orb care bâjbâie în întuneric. Timp de opt ani, fusese căsătorit cu o femeie pe care o iubise şi în care avusese încredere, dar despre care nu ştiuse mai nimic. De mult prea multe ori, asistase la plecările inopinate ale Emmei către destinaţii vagi. Dacă soţia lui îi spunea că lua trenul de noapte spre Mombasa ca să aducă chinină, nu punea la îndoială vorbele ei. Dacă avea nevoie să plece la Veneţia timp de două zile ca să-şi refacă puterile alături de o prietenă, el nu se opunea câtuşi de puţin. Nu o lua niciodată la întrebări. Avea încredere în ea până în pânzele albe.

Însă apoi, în urmă cu cinci luni, descoperise că totul fusese o minciună. Nu doar călătoriile la Mombasa sau la

Veneţia, ci totul – numele ei, trecutul ei, devotamentul ei faţă de cei care aveau cea mai mare nevoie de îngrijire medicală. Încă din ziua în care o întâlnise, Emma acţionase ca agent pentru Guvernul SUA, iar Jonathan, fără să ştie nimic, fără să bănuiască nimic, îi servise drept acoperire. Timpul nu vindecase câtuşi de puţin această rană. Ba chiar, odată cu trecerea anilor, ea se adâncise. Jonathan nu era bănuitor, dar avea orgoliul lui. Stând cu spatele lipit de uşă, hotărî că opt ani de zile fuseseră îndeajuns.

Aşteptă un minut după ce Emma părăsi ca-mera, apoi ieşi în hol şi coborî cu liftul la parter. În hol, îi văzu de îndată pe doctorul Blackburn – adevăratul doctor Blackburn – şi pe Jamie Meadows, alături de alţi câţiva medici prosperi şi bine hrăniţi, strânşi în jurul unei mese aflate într-un colţ. Chiar dacă aceia care-l supravegheau erau şi ei pe acolo, el nu reuşi să-i zărească. Nu era nici un bodyguard în trening albastru care să privească înspre el. Nici un individ suspect cu o mână dusă la casca din ureche, urmărindu-i fiecare mişcare prin ochelari de soare întunecaţi.

Chiar şi aşa, Jonathan se furişă prin hol, cu capul plecat, înaintând de-a lungul pereţilor. Urma să îşi ţină discursul peste vreo două ore şi ceva, şi, dacă l-ar fi văzut cineva, cu siguranţă că şi-ar fi făcut griji. Nu se bărbierise şi nu făcuse duş. În jeanşi, încălţat cu bocanci, cu un sacou albastru tras peste o cămaşă Old Basque Sheepherder, părea genul de pungaş pe care portarii sunt plătiţi să nu-l lase să intre.

Trecu prin uşa rabatabilă şi ieşi în stradă. Îşi răsuci capul într-o parte şi în alta, sperând să zărească o femeie îmbrăcată în negru, cu părul strâns legat într-o coadă de cal. Nu o văzu, dar nu se pierdu cu firea. Nu îşi imaginase că intrase pe uşa principală când venise să îl vadă aseară şi nici că ar fi ieşit pe acolo în toată agitaţia dimineţii. O luă spre stânga, dădu ocol clădirii şi ajunse în zona de serviciu. În garaj erau parcate camioane de aprovizionare din care muncitorii descărcau lăzi cu bere, cutii cu produse proaspete şi prosoape ce tocmai soseau de la

spălătorie. Privi dincolo de balustradă. Uşa era închisă. Rotindu-şi privirea, cercetă aleile din spate, încercând să-şi dea seama pe unde ar fi putut s-o apuce Emma. O stradă înainta în paralel cu Park Lane, având de o parte şi de alta fostele grajduri convertite în locuinţe. O alta se întindea spre est, ducând chiar în inima zonei Mayfair, dar se înfunda după vreo patru cvartale. La dreapta, la vreo douăzeci şi cinci de metri, o alee înainta spre Green Park. În această direcţie fusese instruit să meargă cu o seară în urmă. Începu să înainteze cu pas grăbit, încercând să surprindă vreo siluetă în negru.

Se opri la primul colţ. În timp ce aştepta ca o maşină să vireze spre stânga, Emma se ivi ca din senin la o sută de metri în faţa sa. Privind mai atent, îşi dădu seama că ieşise dintr-un magazin. Sub impulsul unui reflex sau al unui instinct, se trase în cadrul unei uşi, şi în acea clipă ea se întoarse, aruncând o privire în spate. Jonathan rămase nemişcat. În timp ce aştepta, observă că asuda şi că inima îi bătea într-un ritm alert.

Numără până la cinci, dar, înainte să iasă, aruncă o privire în spatele său, de-a lungul străzii.

La un cvartal distanţă, un Ford Mondeo arămiu vira încetinind. Lumina dimineţii bătea direct în parbriz şi se reflecta în treningul albastru al şoferului. Un bodyguard oficial ce avea permis de portarmă, conform descrierii furioase a Emmei. Observă o altă siluetă în scaunul de lângă şofer şi, probabil, o alta pe bancheta din spate. Iată-i, urmăritorii lui Jonathan în carne şi oase.

„Te vor urmări ca să pună mâna pe mine.”

Îşi mută atenţia asupra Emmei. Înainta aproape lipită de vitrinele magazinelor, fără să arunce nici măcar o privire în urma ei, apropiindu-se de intersecţia cu New Bond Street.

În acel moment, Jonathan se hotărî ce să facă.

Păşind pe trotuar, avansă în direcţia soţiei sale. Ajuns la următorul semafor, aşteptă răbdător să se schimbe culoarea. N-avea nevoie să privească peste umăr ca să verifice dacă Fordul îl urma. Se descurcă perfect cu

ajutorul oglinzii laterale a unui taxi care poposise lângă el. Jonathan învăţa din mers trucurile meseriei Emmei.

Semaforul trecu pe verde. Pătrunse în intersecţie, dar, după ce înaintă până la jumătatea străzii, ţâşni spre dreapta şi reveni pe trotuar. Căută din priviri un magazin în care să se strecoare, un loc în care ar fi putut să se facă pierdut preţ de un minut sau două. Dar de-a lungul străzii nu se găseau decât locuinţe private. Uşă după uşă, toate erau încuiate. Privi în spate. Prins în trafic, Fordul nu apucase încă să vireze. Vizavi, Jonathan ochi un magazin pentru distribuţia presei. Poate că totuşi mai era timp…

Se aruncă în mijlocul traficului, ferindu-se de maşinile care se deplasau cu viteză, ignorând claxoanele şi scrâşnetul frânelor. După ce ajunse pe trotuarul de pe partea cealaltă, deschise larg uşa magazinului, declanşând clinchetul dement al unor clopoţei. După o clipă, văzu Fordul trecând în viteză. Cu răsuflarea încă tăiată, îl urmări până când dispăru din raza privirii lui. Abia atunci părăsi magazinul.

— Unde dracu’ e? strigă Frank Connor, aflat pe bancheta din spate a Fordului.

— Nu-l văd, zise şoferul. Dar tu, Liam?

Bărbatul zvelt cu părul negru din dreptul şoferului scutură din cap.

— Întoarce, îi ceru Connor, răsucindu-şi trupul voinic ca să privească prin lunetă. E într-unul dintre magazinele astea. N-are unde altundeva să fie.

— Nu pot să întorc încă, zise şoferul, arătând înspre torentul compact de maşini.

— Dă-l naibii de trafic, răspunse Connor. Schimbă direcţia de mers.

— O să provoc un accident.

— Fă-o şi gata. Acum! Uite un spaţiu liber!

Şoferul întoarse maşina, apăsând puternic cu o mână pe claxon. Virajul brusc îl proiectă pe Connor direct în portieră. Îşi ridică privirea chiar în clipa în care o dubă albă aluneca înspre ei. Se auziră scârţâitul frânelor, cacofonia claxoanelor, urmate de scrâşnetul impactului

dintre metal şi metal pe care îl simţeai până în viscere. Ciocnirea îl aruncă pe Connor în cealaltă parte a maşinii, şi se lovi violent cu capul de geam. Fordul opri, şi Connor reuşi să-şi recapete echilibrul.

— Ţi-am spus eu, urlă şoferul. Ştiam că n-avem cum să întoarcem. Rahat!

— Ai fost tu prea încet, zise Connor. N-ai reflexe. Timp era destul.

— Pe dracu'!

— Las-o moartă, i-o trânti Connor.

Bărbatul cu numele de Liam arătă cu degetul înspre capul lui Connor.

— Sângerezi, Frank.

Connor îşi trecu mâna peste sprâncene şi îşi privi degetele năclăite de sânge. Ceru o batistă şi o ţinu la frunte, apoi ieşi din maşină. Traficul era deja blocat în ambele direcţii. O femeie nervoasă înainta de-a lungul străzii, blestemând şi spunând că „şofează ca dracu'" şi că e „un tâmpit şi jumătate". Connor o împinse din calea sa şi se avântă spre trotuar. Privi în lungul străzii înspre intersecţia unde îl văzuse ultima dată pe Jonathan Ransom, dar era inutil. Medicul dispăruse.

Connor le ceru oamenilor săi să se ocupe de dezastrul produs, pentru ca apoi să o ia de unul singur pe stradă. Ar fi trebuit să aibă mai multă minte şi să nu se bazeze pe propriile forţe, şi aşa epuizate.

Era timpul să cheme întăriri.

New Bond Street era o alee comercială cunoscută pentru reprezentanţele unor mărci de renume şi pentru galeriile de artă elegante. La 9.30 dimineaţa, trotuarele erau aglomerate până la refuz. Jonathan făcea slalom printre şuvoaiele de oameni, încercând să vadă părul castaniu al soţiei sale. „E imposibil", îşi spuse el. Pur şi simplu, erau prea mulţi oameni. Oxford Street era la două cvartale distanţă, şi ştia că, dacă nu avea să o zărească pe Emma cât de curând, n-avea cum să-i mai dea de urmă.

Începu să alerge, ciocnindu-se de trecători, oprindu-se doar pentru a se ridica pe vârfuri, aruncând câte o

privire în faţă. După încă o sută de metri, renunţă. N-avea nici un sens. Oamenii nu se împuţinau, dimpotrivă, trotuarele erau tot mai aglomerate. Ieşi cu un pas în stradă, rămânând expus, şi îşi trecu privirea peste cascada de umeri şi capete ce alunecau cu viteză.

„Acolo…”

Era Emma. Se afla la un colţ la celălalt capăt al străzii, la fel ca el, cu un picior pe asfalt şi cu o mână ridicată pentru a opri un taxi.

Jonathan se uită în dreapta. Văzu un taxi liber şi îi făcu semn să oprească. Cu îndemânare, şoferul trase lângă el. Jonathan se aplecă prin geamul pasagerului.

— Trebuie să întorci. Vreau să urmăresc un taxi care merge în cealaltă direcţie.

— Nu pot să întorc aici, şefu’. Nu-i tocmai legal, nu crezi?

Jonathan îi aruncă o bancnotă de cincizeci de lire pe scaun.

— E o urgenţă, *nu crezi*?

— Urcă-te, zise şoferul. Şi care-i maşina pe care vrei s-o urmăresc?

Jonathan se repezi pe bancheta din spate, cu un ochi aţintit asupra Emmei în tot acest timp. În timp ce şoferul încerca să întoarcă, văzu perfect cum soţia sa se urca într-un taxi maro, având un afiş cu T-Mobile lipit pe portiere.

— Aia e maşina, zise Jonathan. Ai grijă să nu te apropii prea mult.

Urmăriră taxiul Emmei fără nici o problemă, ajungând la o casă din Hampstead, un cartier rezidenţial din suburbiile nordice ale Londrei. Şoferul părea înnăscut pentru astfel de tertipuri. Fără nici un efort, rămase la o distanţă sigură de Emma, lăsând întotdeauna între ei patru maşini. Într-un oraş în care taxiurile aproape că depăşesc numărul de maşini personale, al lor era pur şi simplu invizibil. După ce opriră în spatele unui şir de maşini parcate la capătul străzii, văzură cum Emma îşi plăteşte călătoria, îndreptându-se spre o casă modestă care imita stilul din epoca Tudorilor, intrând pe una dintre uşile

laterale. Jonathan se uită la ceas. Era trecut de zece. În mod oficial, Emma pierduse avionul spre Dublin.

Altceva îl preocupa însă pe Jonathan. Peste o oră şi ceva trebuia să fie înapoi la hotel ca să-şi ţină prezentarea. Dacă pleca acum, erau şanse să ajungă la timp, dar trebuia să se bărbierească şi să facă duş într-un timp record. Blackburn şi asociaţii săi cheltuiseră o grămadă de bani ca să-l aducă la Londra şi să-l cazeze la un hotel de cinci stele, aşa cum considerau că merita. Jonathan nu voia să-i dezamăgească. Şi totuşi, nu se putea încumeta să plece.

În acea clipă se deschise uşa garajului, şi toate gândurile despre întoarcerea la Dorchester se risipiră. Jonathan se aplecă în faţă, cu ochii fixaţi asupra BMW-ului gri care ieşea din garaj, îndreptându-se înspre ei.

— Pune lampa pe „Liber”, ordonă el în timp ce se întinse cât era de lung pe bancheta din spate.

— Am făcut-o deja.

— Ea e? întrebă Jonathan, încă întins.

— Bingo, şefu’! Ea e.

— Şi atunci ce mai aştepţi? Dă-i drumul!

Emma avu nevoie de exact treizeci de minute ca să ajungă la destinaţie. Se deplasă înspre sud, întorcându-se prin Hampstead până pe Bayswater Street, de unde trecu prin Hyde Park înspre St. James. Conduse încet, cu mai multă grijă decât de obicei. Emma pe care o ştia el – adevărata Emma, după cum îi plăcea să creadă – era precum un şofer de curse în căutarea unui circuit. Pentru ea, maşina mergea doar în două feluri – rapid şi foarte rapid. Dar de data asta, frâna când semaforul trecea pe galben în loc să apese acceleraţia până la podea pentru a se strecura, semnaliza în mod conştiincios şi doar arareori schimba benzile. Era limpede ce implica asta. Agentul Emma, Privighetoarea, nu îşi permitea să fie oprită de poliţie.

După St. James, intrară într-un labirint de străzi rezidenţiale înguste, virând în mod constant la stânga, apoi la dreapta, dar îndreptându-se în permanenţă spre Tamisa. Temându-se să nu fie văzut, Jonathan îi strigă şoferului să

rămână mai mult în urmă, şi, de două sau de trei ori, o pierdură cu totul. Totuşi, norocul era de partea lor, şi, după cinci, zece secunde chinuitoare, o zăriră din nou.

Parcă pe Storey's Gate. Era o stradă îngustă, cu circulaţie din ambele sensuri, străjuită de clădiri lipite între ele, datând din secolul al XIX-lea. Toate aveau câte cinci etaje, înălţate din acelaşi amestec de ciment, parte dintr-un proiect ambiţios de a îmburghezi zona. Abia mai apoi îşi dădu Jonathan seama cât de bine se sincronizase şoferul care plecase de pe locul ocupat acum de Emma, amintindu-şi că maşina era un Vauxhall, la fel precum cea menţionată codat în mesajul de pe telefonul soţiei sale. Pentru moment, pusese totul pe seama norocului Emmei.

— Acum ce facem? întrebă şoferul în timp ce priveau BMW-ul de la o distanţă de o sută de metri. Profilul Emmei era perfect vizibil. Stătea în spatele volanului, nemişcată ca o statuie.

— Acum aşteptăm, zise Jonathan.

16

Trecuse de şapte dimineaţa când Kate Ford se întoarse acasă şi închise uşa bucătăriei în urma ei.

— Dumnezeule, bâigui ea, în timp ce un miros de lapte acrit îi asaltă simţurile.

Aprinse lumina şi identifică imediat vinovaţii: un castron de cereale pe jumătate mâncat şi o cutie de lapte erau aşezate pe masă exact acolo unde le lăsase cu vreo douăzeci şi şase de ore în urmă. Grăbindu-se să ajungă la One Park, uitase să strângă în urma ei.

Deschise imediat fereastra ca să alunge mirosul îngrozitor. Spre deosebire de lordul Robert Russell, ea nu se bucura de beneficiile unui sistem central de aer condiţionat. East Finchley se afla la o distanţă mult mai mare de Park Lane decât cei douăzeci de kilometri de pe hartă. Oftând, aruncă restul de cereale în chiuvetă, apoi şi laptele acrit. Nu aşa îşi imaginase întoarcerea acasă după

prima zi la lucru.

Sus, dădu drumul la duş. Când apa se încălzi, se dezbrăcă şi îşi lăsă costumul şi bluza să cadă grămadă pe podea. Venise timpul să le ducă la curăţătorie. Nu-i plăcea ideea de a plăti zece lire ca să le cureţe şi să le calce, dar o liniştea ideea că nu avea să duhnească. Intră sub duş cu grijă. Apa era fierbinte, curgând cu o presiune îndeajuns de puternică încât să decojească vopseaua, adică exact aşa cum îi plăcea. Îşi spălă părul, apoi îşi săpuni corpul, frecându-şi braţele şi picioarele cu un burete natural. Avea grijă să evite cicatricea de deasupra şoldului. În urmă cu câteva săptămâni, când se întorsese acasă de la spital, se umflase precum o lipitoare ghiftuită. Glonţul pătrunsese prin spate, cu puţin deasupra splinei, provocând o rană aproape perfect delimitată la intrare, dar străpunsese partea cealaltă precum trece un baros prin lemnul putrezit. Cartuşele de tip dum-dum erau cauza. Medicii se exprimaseră în mod unanim că era o minune că schijele proiectilului nu secţionaseră nici o arteră şi că nu provocaseră leziuni interne mai semnificative.

Kate rămase sub duş până când şi ultima picătură de apă caldă se scurse, iar acum era stropită de un jet îngheţat precum un pârâiaş scoţian. Stătu aşa vreme îndelungată, până când i se făcu pielea de găină şi carnea îi amorţi. Amorţeala făcea tăcerea mai suportabilă. Preocupată să se frece frenetic cu prosopul, nu mai observa că nu se auzea zumzetul unui radio, nici clinchetul vaselor de la micul dejun, mânuite neîndemânatic de un bărbat, nici glasul baritonal de East End care îi poruncea să se mişte repede la maşină ca să plece la muncă împreună.

În oglinda agăţată pe perete îşi zări pentru o clipă trupul, mai slab acum ca oricând. Îşi privi pieptul, încordat şi sârmos sub pielea palidă, pelvisul, atât de ascuţit şi de fragil, apoi cicatricea. „Glonţul v-a distrus unul dintre ovare”, îi explicase chirurgul cu o compasiune ce o înnebunea. „De asemenea, v-a sfâşiat ţesutul uterului. Pentru a putea controla sângerarea, am fost nevoiţi să

extirpăm uterul cu totul. Îmi pare rău. Am făcut tot ceea ce ne-a stat în putinţă.”

Nici măcar nu adusese vorba despre copil, deşi era imposibil să nu fi ştiut. O sarcină de şase săptămâni nu era încă vizibilă. Poate că se aşteptase ca ea să întrebe. Sau poate că se gândise că, de fapt, Kate nu ştia şi încercase să o ferească de o suferinţă în plus. Nici măcar nu aflase dacă era băiat sau fată.

Îşi atinse cicatricea şi simţi o înţepătură în interior, ascuţită ca o suliţă. Icnind de durere, se văzu pe ea însăşi şi rămase cu ochii aţintiţi la femeia speriată care stătea sprijinită în faţa oglinzii. „Plângi”, spuse ea reflexiei. „Nu te vede nimeni. Ai rezistat destul. Nu trebuie să demonstrezi nimănui cât de puternică eşti. E timpul.”

Durerea dispăru. Kate se îndreptă. Se uscase, şi, întorcându-se cu spatele la oglindă, îşi înfăşură prosopul în jurul corpului.

Cineva bătea la uşa din spate.

Încă înfăşurată în prosop, Kate coborî repede scările şi îşi vârî capul în bucătărie. Fu surprinsă să vadă un bărbat înalt, cu tenul deschis, îmbrăcat într-un costum negru, care stătea acolo cu mâinile în buzunare ca şi cum ar fi fost la el acasă.

— Cred că vi s-a stricat laptele, zise el.

— Tu cine naiba mai eşti?

— Graves. Cinci. Îmi cer scuze că am intrat aşa. Am bătut la uşă o vreme, şi mă temeam că vecinii vor deveni curioşi.

„Cinci” venea de la MI5, agenţia britanică de securitate naţională şi de luptă împotriva terorismului, cunoscută sub numele de Serviciul de Securitate Britanic. Trebuia să-şi fi dat seama după ţinuta lui. Arăta ca şi cum ar fi avut o bară de oţel în loc de coloană.

— Ce ramură?

— Ramura G.

Ramura G se ocupa de antiterorism în toate ţările, mai puţin în Irlanda de Nord. Kate se uită pe fereastră. Trotuarul din faţa casei sale era gol.

— Unde e Roverul bleumarin? întrebă ea, având o sclipire, amintindu-şi de maşina parcată în interiorul spaţiului delimitat de banda reflectorizantă pe aleea spre One Park, cu o zi în urmă.

— L-am parcat la capătul drumului. Crezi că ai putea să te îmbraci? Ne aşteaptă la sediu. Traficul e infernal la ora asta.

Kate se uită îndelung la bărbatul care intrase neinvitat în casa ei. Avea cam patruzeci de ani, era înalt şi slab, cu părul blond şi des, tuns într-un stil mai puţin formal decât s-ar fi aşteptat ea. Purta un costum bleumarin cu dungi, în mod cert cumpărat de pe Savile Row, cu o bucată de manşetă de cămaşă obligatoriu la vedere. Pantofii lui negri, cu model perforat, erau de un bun-gust ireproşabil şi într-atât de lustruiţi, încât ar fi trezit invidia unui soldat. Dar ceea ce îi atrăsese aten-ţia erau ochii lui. Erau de un albastru ca de diamant, de-o intensitate supraumană. Erau aceiaşi ochi pe care îi văzuse seara trecută fixând-o cu privirea din biroul de la Oxford Analytica.

— Aveţi un prenume, domnule Graves?

— Da, zise el. Colonelul.

MI5 îşi avea sediul la Thames House, o clădire impozantă, lungă cât un cvartal, situată (după cum se poate deduce din nume) pe malul râului Tamisa, în zona Millbank din Londra, cu vedere spre podul Lambeth. Biroul lui Graves era la primul etaj, la celălalt capăt al holului faţă de cel al directorului. Kate, o aspirantă înnăscută, era cât se poate de impresionată. Era un birou pe colţ, decorat cu mobilă modernă şi elegantă. Ferestrele mari ofereau o privelişte uimitoare asupra malului sudic al râului.

— Ia loc, zise colonelul Graves. Ştii de ce te afli aici. E vorba despre Robert Russell. Sau, mai precis, despre chestia la care lucra el.

— Am înţeles că nu lucra pentru Serviciul de Securitate, zise Kate, aşezându-se pe o canapea joasă de culoare maronie.

În faţa ei se afla o măsuţă de cafea confecţionată din

sticlă şi crom. Lângă mai multe numere din diferite reviste juridice, se afla o scrumieră plină ochi de mucuri de ţigară.

— Nu lucra, răspunse Graves. Nu conştient, cel puţin. Ai vorbit cu Ian Cairncross. Ţi-a spus despre interesul lui Russell pentru RIC – reţeaua de informaţii creditabile. Ştii tu… experţii pe care-i strânsese să adune informaţii despre diferite subiecte. Să zicem că lordul Russell era un membru al RIC-ului meu personal.

— Se pare că era membru al mai multor reţele.

Graves încuviinţă din cap.

— Când a murit, Russell strânsese deja informaţii care demonstrau că pe teritoriul Londrei urma să se organizeze un fel de atentat sau de complot. Am luat uciderea lui drept o confirmare a faptului că avea dreptate. În consecinţă, am accelerat puţin lucrurile.

— De ce aţi aşteptat până acum?

— De ce nu l-am adus pe Russell mai devreme? E o chestiune de resurse, inspectore-şef Ford. Tot timpul urmărim câteva zeci de comploturi în diferite etape de plănuire. Trebuie să alegem grâul de neghină. Graves îşi duse mâna în haină după un pachet de Silk Cuts. O ţigară?

Kate refuză. Graves îşi aprinse una şi scoase fumul recunoscător.

— Acum ar trebui să aduc vorba despre Legea Secretelor de Stat. Ştii tu, să-ţi cer să juri că nu vei divulga nici o informaţie aflată în cadrul acestei investigaţii. Se zice că ai fi de încredere. Nu trebuie să te punem să semnezi nimic, nu-i aşa?

— Asta e partea în care vei recunoaşte că MI5 îl supraveghea pe Russell fără să aibă mandat?

— Cam aşa ceva.

— Sunt poliţistă, zise Kate. Nu militant pentru drepturile civile. Sunt sigură că avem aceleaşi interese.

— Bine.

Graves luă o telecomandă de pe măsuţa de cafea şi o îndreptă înspre un monitor plat de pe perete. Era o tabletă electronică, un monitor interactiv HD cuplat la reţeaua centrală a computerului din birou. Pe ecran apăru chipul

gospodinei obosite şi timide pe care Kate o văzuse cu o dimineaţă în urmă pe computerul din apartamentul lui Russell. Toate privirile se concentrară asupra ecranului în timp ce îi vorbea lui Russell despre Mişa, Victoria Aer şi întâlnirea secretă stabilită la 11.15 în această dimineaţă – în mai bine de o oră din acel moment.

— Ştii ce înseamnă asta? întrebă Kate după aceea.

— N-am nici cea mai vagă idee. Numai în ambasada rusă sunt vreo sută de Mişa, asta fără să ţinem seama de nenorociţii care au pus stăpânire pe West End. Vine în vizită o delegaţie de la Kremlin, dar astăzi sunt în Whitehall, baricadaţi cu cei din Marină. Pentru moment, sunt în siguranţă.

— Asta pare ceva secret, nu-i aşa? zise Kate, citând din mesajul video.

— De fapt, e o informaţie publică. Nu există nici un Mişa printre ei. Doar câţiva cu numele de Ivan, Vladimir şi Iuri. A, şi o Svetlana.

— Şi Victoria Aer?

— Am căutat numele în toate dosarele noastre, dar n-am găsit nimic. Băieţii noştri experţi în decodare se ocupă de asta chiar acum.

— Ai reuşit să dai de urma femeii? Sursa lui Russell? Sincer, sunt îngrijorată pentru ea. Dacă Russell a fost ucis din cauza a ceea ce ştia, de ce să n-o omoare şi pe ea?

— Încercăm să o localizăm. Nu e aşa uşor. Modul de funcţionare a sistemului nostru e să strângem tot ce a intrat în căsuţa electronică a lui Russell în forma originală. Asta nu înseamnă că ştim de unde a venit. Să refacem traseul invers spre sursă e mai complicat. Te-am chemat aici să vedem dacă ai descoperit ceva în timpul investigaţiei, ceva care să ne ajute să înţelegem lucrurile.

Kate bănuia că Graves ştia mai mult decât dezvăluise. Auzise adeseori că MI5 avea spioni în interiorul Poliţiei Metropolitane.

— Robert Russell a fost ucis de o femeie care a intrat în apartamentul său pe la subsol, apoi a urcat târându-se printr-un tobogan de rufe până în dulapul din dormitorul

principal. Odată ajunsă înăuntru, a dezactivat sistemul de alarmă, l-a lovit cu o sticlă de votcă îngheţată ca să-şi piardă cunoştinţa, apoi l-a aruncat peste balcon ca să pară o sinucidere. Am avut noroc că a aterizat cu faţa în jos. Altfel, n-am fi bănuit nimic. Nu e nevoie să mai adaug că femeia e o profesionistă. Cunoştea apartamentul lui Russell, aşa că e de presupus că a avut acces la planurile clădirii, inclusiv la sistemul lui de securitate din casă. Bănuiala mea e că face parte dintr-o echipă şi că partenerul sau partenerii ei îl supravegheau pe Russell.

Graves se aplecă în faţă, cu cotul sprijinit pe genunchi.

— Ce te face să spui că e o femeie?

Kate scoase un DVD din haină.

— Avem o înregistrare video.

— Îmi permiţi? întrebă Graves, ridicându-se din scaun. Îi înmână DVD-ul unui ajutor, iar acesta îl introduse în DVD-player. În clipa următoare, imaginea ucigaşei cu părul castaniu surprinse de camera de supraveghere apăru pe ecran.

— Cu greu s-ar putea numi o pistă, zise Kate. S-a descurcat perfect în a-şi ascunde chipul de cameră.

— O profesionistă, după cum spuneai.

În acea clipă, se auzi un ciocănit puternic în uşă. Reg Cleak intră cu răsuflarea tăiată.

— Iertaţi-mi întârzierea, zise el, traversând camera şi aşezându-se pe scaunul de lângă Kate. Abia aţipisem, când m-am trezit cu un vlăjgan la uşa din spate. Nevastă-mea mai că şi-a dat sufletul.

Se făcură prezentările, dar Cleak nu se arătă foarte interesat.

— Tocmai am vorbit cu băieţii de la Monitorizarea Video a Autovehiculelor. N-au reuşit să urmărească maşina pe tot traseul de la Windsor, dar nici departe n-au fost.

— Unde s-a dus Russell după ce a plecat de la casa părinţilor? întrebă Kate.

— La clubul lui din Sloane Square, unde a rămas aproximativ o oră.

— Asta înseamnă cam până la ora unu dimineaţa, zise Kate. Unde s-a dus apoi?

— Ia-o încetişor, şefa. Ajung imediat la partea interesantă. De la club, Russell a mers pe Storey's Gate. Avem imagini cu maşina lui parcată pe trotuar timp de o oră. Dar nu mă întrebaţi ce-a făcut acolo.

— Pe Storey's Gate? Nu e departe de aici.

Graves îi ceru ajutorului să încarce o hartă a Londrei pe tableta electronică. În clipa următoare, apăru o hartă urbană, cu un cerc ce indica locaţia. Storey's Gate era o stradă scurtă şi îngustă, cu circulaţie din ambele sensuri, întinzându-se de la est la vest, la mai puţin de un kilometru de Palatul Buckingham şi de parcul St. James.

— Vedeţi şi voi ce văd eu? întrebă Kate, ridicându-se şi îndreptându-se spre monitor.

— Ce anume? întrebă Cleak, dar Graves încuviinţa deja din cap.

Kate îşi trecu degetul de-a lungul a Storey's Gate Road, luând apoi colţul pe o stradă mai largă. În dreptul ei apărea inscripţia „Victoria Street".

— Iat-o şi pe Victoria noastră.

Aşteptându-se ca Graves să se arate surprins, Kate se simţi dezamăgită. El rămase ţintuit în scaun, fumându-şi ţigara gânditor.

— E un loc, deci, spuse el. Nu un nume. Ce facem acum?

Dar Kate nu terminase. Alunecând cu degetul de-a lungul străzii, ajunse în dreptul unui contur gri, indicând de obicei clădirile guvernamentale.

— Asta e o clădire ministerială. Cred că pe vremuri era Ministerul Comerţului. Ai idee ce găzduieşte acum?

Graves pocni din degete, şi ajutorul lui dădu un clic pe harta interactivă. Pe ecran apăru o fotografie a clădirii, având dedesubt denumirea instituţiei actuale. „Ministerul Afacerilor, Întreprinderilor şi Reformei de Reglementare, fostul Minister al Comerţului şi Industriilor."

— Afacerilor, Întreprinderilor şi Reformei de Reglementare, spuse Kate. A-I-R-R.

— Aer[5], zise Graves, cu aceeaşi voce calmă.

Cleak se schimonosi.

— Eu nu m-aş fi gândit la asta.

— Dar dacă ai fi fost străin, precum persoana care i-a dat indiciul fetei lui Russell? întrebă Kate. „Aer” mi se pare o variantă destul de apropiată. „Aer” de pe Victoria Street, adăugă Kate. *Victoria Aer.*

— Să mă trăsnească, adăugă Cleak, cu ochii cât cepele, fâţâindu-se în scaun, fiind singurul din încăpere care nu se abţinea să-şi manifeste emoţiile.

— Vreau să văd o listă cu instituţiile din clădire, ordonă Graves.

În clipa următoare, pe ecran apăru o listă cu toate agenţiile guvernamentale care îşi aveau biroul pe Victoria Street numărul 1. Printre ele erau Oficiul Forţelor de Muncă, Agenţia Dezvoltării Economice, Biroul Concurenţei şi Centrul pentru Cercetare Ştiinţifică.

— Ia legătura cu cei de la Siguranţa Diplomatică, continuă Graves. Interesează-te dacă e programată vizita vreunui demnitar străin la oricare dintre aceste agenţii. Apoi vorbeşte cu şeful departamentului de securitate de la AIRR. Spune-i să izoleze toată clădirea până ajungem noi. O să ne ia cam zece minute.

— Ce facem cu traficul? întrebă Kate. N-ar trebui să închidem toate străzile care duc la clădire?

— Dacă am opri traficul de fiecare dată când apare o ameninţare, Londra s-ar duce pe apa sâmbetei în vreo două săptămâni. Graves îi aruncă o privire asistentului. Cheamă-i şi pe genişti. Nu strică să fie acolo. Se ridică şi se uită la Kate. Presupun că o să mă însoţeşti.

Kate, Graves şi Cleak coborâră cu liftul până la parter, unde Roverul lui Graves stătea în aşteptare cu motorul pornit şi cu portierele deschise. Kate se aşeză în faţă lângă Graves, în timp ce Cleak urcă în spate. După lăsarea barierei, Graves acceleră pe Horseferry Road, prinzându-se repede în trafic. Roverul înainta încet,

5 În engleză, în original, *air* înseamnă „aer”; joc de cuvinte pornind de la acronimul AIRR. (n.red.)

reuşind să se strecoare printre restul maşinilor. Kate se uită la ceas: era 11.03.

— N-aveţi o sirenă? întrebă ea, referindu-se la un girofar portabil.

— Mi-e teamă că nu. Încă ne ocupăm cu achiziţiile.

Semaforul se făcu verde, şi Graves trecu de intersecţie. După ce merse cincizeci de metri, se opri din nou. Victoria Street era la mai puţin de doi kilometri distanţă. În condiţii normale, ar fi fost un drum de trei minute cu maşina. Dar acum, ar fi ajuns în mai bine de douăzeci de minute.

Graves vorbea la telefon cu ajutorul lui.

— Nu există nici o delegaţie străină care să viziteze ministerul astăzi, îi spuse el lui Kate, transmiţându-i veştile pe parcurs ce le primea. Ministrul e în Leeds. Totul pare să se desfăşoare normal.

Maşina înainta cu viteza melcului.

Kate observă că obrajii lui Graves se înflăcăraseră şi că lovea cu palma în volan.

— Poate ar fi mai bine să mergem pe jos, sugeră ea.

— Nici să nu te gândeşti. Graves cerceta din priviri drumul, iar ochii săi albaştri îşi pierduseră siguranţa olimpiană. Deodată, smuci maşina pe banda din direcţia cealaltă. Drumul era liber pe o distanţă de treizeci de metri. Apăsă acceleraţia Roverului până la podea, cu mâna strânsă pe claxon, până când un camion îl obligă să revină pe banda sa.

Erau din nou blocaţi.

Ceasul afişa ora 11.06.

Peste încă cinci minute, ajunseseră la intersecţia cu Victoria Street. Graves viră spre dreapta şi răsuflă uşurat când observă că traficul înainta fluent. Acceleră până la optzeci de kilometri pe oră, legănându-se în scaun şi bombănind:

— Hai odată! Semaforul trecu pe roşu, şi Graves frână puternic.

— Acolo e, zise Kate, arătând înspre o clădire de birouri modernă, aflată la trei sute de metri de ei.

— Doamne ajută, interveni Cleak de la postul lui de pe bancheta din spate.

Semaforul se făcu verde, dar maşinile nu se mişcau. Şoferul din faţa lor deschise portiera şi scoase un picior afară. Kate coborî din maşină.

— Au oprit traficul temporar, zise ea, strecurându-şi capul în maşină. Trebuie să treacă cineva. Vreun barosan de pe Whitehall sau vreun demnitar străin. Parcă spuneai că nu e nimic programat în această zonă.

— Am spus că nu e nimic programat în clădire. Graves deschise portiera cu forţă şi ieşi. Avea telefonul mobil la ureche, dar Kate nu reuşi să-şi dea seama cu cine vorbea.

În acea clipă, zări prima maşină din coloana oficială ieşind cu viteză de pe Storey's Gate Road şi intrând pe Victoria Street, în faţa lor. Era un SUV, cu geamurile fumurii şi cu garda la sol joasă. Era un vehicul blindat, ce se deplasa cu viteză.

— Cine e în vizită oficială în oraş? îl întrebă ea pe Graves. Ce naiba, parcă ar fi chiar preşedintele Statelor Unite!

Graves scutură din cap.

— N-am nici o informaţie, zise el, pierzându-şi treptat calmul.

De undeva de la distanţă, Kate auzi un bărbat strigând. Nu putea să distingă ce spunea din cauza zgomotului produs de motoarele maşinilor din coloana oficială. Părea a striga pe cineva pe nume. Un lucru era însă sigur: era surescitat.

— Auzi şi tu? Ceva e în neregulă.

— Unde? întrebă Graves, ascultând doar pe jumătate. Era în mijlocul unei ciondăneli cu cei de la birou, cerând să i se spună ce demnitar străin era în oraş şi de ce nu fusese informat.

Kate se ridicase pe vârfuri, lungindu-şi gâtul în încercarea de a identifica sursa strigătelor. Pe trotuar, cam la trei sute de metri de ei, văzu doar capul cu păr negru al unui individ alergând în direcţia lor. Acesta apărea şi

dispărea în mulţime. Era vizibil pentru o clipă, fiind de negăsit în următoarea. Era vorba despre un bărbat caucazian. Avea părul grizonant. O haină albastră. Asta era tot ce putea distinge.

Un alt SUV intră în intersecţie, urmat de trei Mercedesuri, toate negre, toate cu geamuri fumurii, pentru a împiedica privirile duşmănoase să identifice pasagerii. De antena Mercedesului din faţă era prins un steag miniatural. Albastru, alb şi roşu – Kate recunoscu tricolorul Rusiei.

Se uită la ceas. Era 11.15.

„Mişa”, gândi ea.

17

Aflat pe bancheta din spate a taxiului, Jonathan văzu cum Emma coboară din BMW, îndepărtându-se de maşină. Avea banii pregătiţi, şi, imediat ce Emma făcu vreo zece paşi, îi dădu şoferului două bancnote de câte cincizeci de lire. Mai aşteptă o clipă, cu ochii lipiţi de soţia sa, ca şi cum ar fi fost legaţi printr-un fir, apoi deschise portiera şi porni de-a lungul trotuarului. Înainta foarte aproape de faţada clădirilor, încetinind din când în când pentru a lăsa câţiva trecători să se strecoare între el şi soţia sa. „E ceea ce se cheamă acoperire naturală”, îi spusese ea când îi mai explicase câte ceva despre munca ei.

Emma continuă să meargă pe Storey’s Gate Road pentru încă un cvartal, înainte de a se opri la intersecţia cu Victoria Street. Culoarea semaforului se schimbă. Pietonii din jurul ei începură să traverseze, dar Emma rămase nemişcată.

Jonathan se opri, urmărind-o cu privirea. În orice clipă putea să apară o maşină care să oprească în dreptul Emmei, şi astfel s-ar fi sfârşit totul. N-avea să-şi mai vadă niciodată soţia. Se întoarse, căutând un taxi, dar de data asta nu se arătă nici unul. Îşi încleştă pumnul, lovindu-se peste coapsă. N-ar fi trebuit să renunţe la taxi.

Era aproape 11.15. Probabil că doctorul Blackburn îl căuta înnebunit la hotel, întrebându-se unde dispăruse conferenţiarul invitat. Şi-l imagina pe Jamie Meadows bătând la uşa camerei lui, întrebând dacă era totul în regulă. Însă Jonathan îşi şterse totul din minte. Putea să-şi ţină prezentarea a doua zi.

Abia în acea clipă văzu o motocicletă de poliţie trecând în viteză pe lângă el, şi toate gândurile legate de conferinţă se risipiră. Motocicleta înaintă spre intersecţia dintre străzile Storey's Gate şi Victoria, opri acolo, iar motociclistul descălecă şi blocă tot traficul ce venea dinspre partea de est. Imediat, drumul se goli de maşini şi totul deveni calm. Jonathan se gândi involuntar la liniştea dinaintea furtunii.

Până acum, Emma fusese înconjurată de un grup de trecători. Chiar şi aşa, Jonathan o putea vedea clar, stând cu un telefon mobil la ureche şi privind insistent în faţă.

În spatele lui, auzi huruitul unui motor puternic. Se întoarse la timp pentru a vedea o străfulgerare de culoare neagră, şi un SUV Chevrolet trecu rapid pe lângă el, urmat îndeaproape de un altul identic. În spatele lor, venea un şir de Mercedesuri negre. Erau trei cu totul. Văzu un steag fâlfâind la una dintre maşini. Roşul, albul şi albastrul steagului străluceau în lumina puternică a soarelui. De-abia după câteva secunde îşi dădu seama despre ce ţară era vorba. Nu era Franţa, nici Olanda… Era *Rusia*.

Atunci înţelese. Ştia de ce aştepta Emma la colţ.

Liban. Kosovo. Irak. Îi spusese despre munca ei în aceste locuri. Inevitabil, aceasta implicase răpirea sau asasinarea unei figuri importante considerate ostile cauzei – adică siguranţei şi bunăstării Statelor Unite ale Americii. Nu era o coincidenţă că ea se afla în acel colţ de stradă chiar în momentul când prin Londra trecea o coloană oficială cu demnitari ruşi.

Emma venise la Londra ca să ucidă pe cineva sau, aşa cum o auzise odată spunând, „să îndeplinească un obiectiv politic".

Toate acestea i se derulară lui Jonathan în minte în

decurs de o secundă.

Începu să alerge, strigând-o pe nume. Nu era sigur de ce făcea asta. Emma se chinuise să-i explice de ce erau necesare acţiunile ei, şi de fiecare dată el ajunsese să-i împărtăşească punctul de vedere. Mulţi sunt cei care cred în mod greşit că misiunile de întrajutorare ar reprezenta o forţă eliberatoare. De fapt, timpul petrecut în ţările sărace, îngrijindu-i pe sărmani, pe bolnavi, pe cei asupriţi avusese efectul opus. Jonathan nu-i tolera pe cei corupţi şi puternici care-şi înmulţeau câştigurile pe socoteala compatrioţilor. Nu conta din ce ţară erau. Nu credea nici în posibilitatea unei a doua şanse. E adevărat că majoritatea oamenilor care ajunseseră pe lista Emmei o meritau. Dar acum era diferit. De data asta, era şi el implicat. De data asta, *ştia*. Să privească fără să facă nimic, să stea nemişcat şi să asiste tăcut – asta era prea mult pentru el. Nu avea să fie complice la crimă.

— Emma!

Trecu şi ultimul Mercedes. Scârţâitul cauciucurilor şi huruitul agresiv al atâtor motoare puternice acoperiră vocea lui Jonathan. Coloana oficială trecu de-a lungul străzii, de-abia acum ajungând în dreptul BMW-ului gri.

Maşina.

Locul de parcare care se eliberase în mod convenabil.

Mesajul de pe telefonul Emmei îi era întipărit în memorie. „Pachetul e gata pentru livrare. Ora sosirii 11.15. Parcarea e asigurată. LT 52 OXC Vxhl. Întâlnire la WS, ora 17.00.”

BMW-ul era pachetul. Atentatul urma să aibă loc la 11.15. Maşina care eliberase locul de parcare era un Vauxhall.

— Emma!

În cele din urmă, se întoarse spre el, şi, cu o clipă înainte de explozie, privirile li se întâlniră. În momentul în care unda de şoc îl lovi, ridicându-l în aer şi azvârlindu-l cu o forţă inimaginabilă prin parbrizul unui Range Rover parcat în zonă, nu mai putu să sesizeze decât explozia

dezlănţuită, iar în mijlocul ei i se întipări în minte privirea acuzatoare a Emmei.

Nu o văzuse niciodată atât de furioasă.

18

Primul lucru de care Kate deveni conştientă era liniştea. Nu gândi: „Dumnezeule, sunt în viaţă. Ce naiba s-a întâmplat?” Ştia că era în viaţă după cât de puternic îi vâjâia capul, iar durerea ascuţită din coaste n-ar fi lăsat-o să uite. Ştia, de asemenea, că fusese un atentat cu o maşină-capcană. Văzuse străfulgerarea luminoasă, sfera de foc de o incandescenţă portocalie, iar apoi unda de şoc o doborâse la pământ. În schimb, nu anticipase liniştea. Era ca şi cum întregul oraş şi-ar fi ţinut răsuflarea.

Treptat, deveni conştientă de ploaia fină de cioburi şi de scrâşnetul metalului contorsionat. Începea să vadă mai clar. Mai întâi, îi apăru o coloană de maşini în flăcări. Toate automobilele parcate pe o rază de douăzeci de metri faţă de bombă erau mistuite. „Cred că au explodat instantaneu”, gândi ea, pentru că auzise un singur bubuit, apoi se întrebă dacă nu cumva îşi pierduse cunoştinţa câteva clipe bune.

Încercă să se ridice şi simţi o durere în piept.

— Dumnezeule, murmură ea. De data asta, am călcat chiar pe mină. Îţi vine să crezi, Reg? Privi peste umăr, căutându-l pe Cleak, dar era de negăsit. Reg? Eşti teafăr, amice?

Era întins la pământ lângă maşină. Ochii îi erau deschişi şi ficşi, ca şi cum ar fi zăbovit privind înspre cer. O bucată de metal îi ieşea din frunte. Un şurub de opt centimetri.

Kate căzu în genunchi, ducându-i o mână la gât ca să vadă dacă mai avea puls. Inima nu-i mai bătea.

În apropiere, Graves stătea cu telefonul la ureche, vorbind neverosimil de calm în timp ce îşi instruia subordonaţii să trimită o echipă de genişti la intersecţia

dintre străzile Victoria şi Storey’s Gate, cerând abia apoi „să trimită şi nişte ambulanţe, cât mai multe”. Închise telefonul şi se uită la Kate, apoi la Cleak.

— E mort. Ajută-mă să izolez perimetrul exploziei.

— Eşti rănit, zise ea ăi arătă înspre obrazul lui.

Graves păru iritat de observaţie. Îşi duse mâna la faţă şi, văzând-o însângerată, înjură, apoi scoase o batistă, apăsând-o pe rană.

— Ia legătura cu OS15, zise el, referindu-se la Oficiul Special 15 al Poliţiei Metropolitane. Pune-i să emită un comunicat de evacuare pentru această zonă.

Kate se ridică, iar durerea din coaste deveni tot mai acută. Cu multă grijă, îşi deschise haina şi văzu o dâră de sânge pe bluză. Ţesătura era sfâşiată, iar prin despicătură îşi văzu carnea crestată. Privind mai îndeaproape, găsi o gaură în haină, acolo pe unde trecuse un şurub sau un cui, julind-o. Dacă ar fi nimerit cu doar câţiva centimetri mai spre dreapta, probabil n-ar fi supravieţuit.

Se sprijini de portiera maşinii, rămânând împietrită în faţa peisajului infernal. Bomba fusese detonată în momentul în care prin dreptul ei trecea cel de-al treilea Mercedes. După cum se prezentau lucrurile, unda de şoc ridicase automobilul în aer, izbindu-l de zidul clădirii. Maşina cu tabla boţită, cuprinsă de flăcări, era acum doar o epavă. La nici zece metri de ea, cel de-al doilea Mercedes era răsturnat pe o parte. Două cadavre atârnau prin parbriz, pe jumătate prinse în caroseria maşinii, care era şi ea cuprinsă de văpaie, flăcările ţâşnind ca nişte limbi de şerpi prin sutele de perforaţii din învelişul său.

„Cuie”, gândi Kate, aruncând o privire înspre Cleak şi resimţind totodată durerea propriei răni. Înţesaseră maşina precum vesta unui sinucigaş cu bombă.

Mercedesul din faţă se ciocnise de un stâlp stradal. Observă că se declanşaseră airbagurile şi că cineva părea să mişte înăuntru. Portiera din spate se deschise. Un bărbat se târî afară şi se prăbuşi la pământ, cu chipul însângerat.

Mai aproape de ea, caroseriile celor două SUV-uri

care asiguraseră escorta erau, de asemenea, punctate de orificii, având cauciucurile explodate şi geamurile făcute ţăndări. Toate portierele erau larg deschise, şi bărbaţi zdraveni, cu piepturile late, purtând costume de culoare închisă ieşeau împleticindu-se, câţiva dintre ei fluturând pistoale-mitralieră, alergând înspre Mercedesul din faţă. Doi dintre bodyguarzi scoteau deja un al doilea bărbat de pe bancheta din spate.

Graves străbătu în fugă intersecţia, trecu de SUV-uri, îndreptându-se spre primul sedan. Îşi făcu loc printre bodyguarzi, spunându-şi numele şi legitimându-se ca poliţist. Kate veni în urma lui.

— Cine era în coloana oficială? întrebă Graves.

— Pe mine mă ţinteau, zise bărbatul însângerat. Stătea întins pe asfalt, sprijinit într-un cot.

Graves îngenunche lângă el.

— Cum vă numiţi, domnule?

— Ivanov. Ministrul de interne Ivanov.

Kate îi cunoştea numele, chiar dacă nu îl asocia cu un chip. Ivanov era unul dintre cei şase posibili candidaţi pentru preşedinţia Rusiei.

— Rămâneţi aici, îl sfătui ea. Cât de curând, va sosi o ambulanţă.

Ivanov se întinse.

Ţipetele sirenelor ce se apropiau le copleşiră auzul. În doar treizeci de secunde, Kate numără cinci maşini care veneau din toate direcţiile. Liniştea dispăruse. Graves se ridică de lângă ministrul de interne rus, îndreptându-se spre cel de-al doilea Mercedes. Din interiorul maşinii ţâşniră flăcări. În mijlocul văpăii, trupul şoferului rămânea ţintuit în scaun. Fusese decapitat de explozie. Cei doi bărbaţi care fuseseră aruncaţi prin parbriz păreau, de asemenea, morţi, la fel şi un altul prăbuşit pe bancheta din spate. Era dificil să-ţi dai seama cu exactitate, din cauza focului.

Nu încăpea îndoială că sedanul fusese ţinta atentatului. Interiorul părea de-a dreptul nimicit. Caroseria era grotesc deformată. Din ceea ce fusese interiorul

vehiculului, doar rămăşiţele banchetelor mai erau vizibile.

— Cine se afla în celelalte maşini? îl întrebă Graves pe unul dintre bodyguarzii ruşi.

— Domnul Witte şi domnul Kerenski, asistenţii ministrului de interne Ivanov. Şi domnul Orlov, ambasadorul nostru în Marea Britanie.

— Dar Mişa? întrebă Kate, gândindu-se la mesajul video primit de Russell.

— Nici un Mişa.

— Ba da, spuse Kate. Făcea parte din delegaţia oficială.

— Nu, răspunse bodyguardul, mai vehement de astă dată. Nu era nimeni cu numele de Mişa în delegaţia noastră.

Sosiră primele maşini de poliţie. Poliţiştii fugiră să ajute victimele, dar Graves le făcu semn să se apropie.

— Încercuiţi perimetrul cu bandă de delimitare. Clădirile astea sunt în curs de evacuare, şi n-aş vrea ca orice neavenit să-mi calce în picioare dovezile. După ce terminaţi, puteţi să vă ocupaţi de răniţi.

Kate se îndepărtă de Graves şi începu să înainteze pe Storey’s Gate Road, trecând pe lângă locul exploziei. Chiar înainte de detonare, auzise un bărbat strigând ceea ce părea a fi un avertisment. În mod bizar, uitase de asta până în momentul în care îl auzise pe Graves vorbind despre nevoia de a păstra dovezile nealterate. Îşi aminti că zărise un tip cu păr grizonant şi cu o haină albastră.

Bărbaţi şi femei începuseră deja să iasă în şuvoi din clădirile aflate de o parte şi de alta a străzii. În cazul unui atac terorist, legea municipală cerea ca toate clădirile din zonă să fie evacuate. Mulţimea năvălea în stradă, încercând cu disperare să scape. Alţii mergeau la pas, dând dovadă de o curiozitate morbidă în privinţa vehiculelor avariate de explozie şi în legătură cu soarta pasagerilor.

Kate se deplasa împotriva curentului. Victimele exploziei erau întinse pe trotuar. Cei mai mulţi păreau a avea răni superficiale: sângerări nazale de la forţa undei

de şoc, timpane sparte, tăieturi de la cioburile de sticlă; alţii erau în stare de şoc. Se opri ca să-i anunţe că aveau să primească ajutor, apoi îşi continuă căutarea.

Păr grizonant. Sacou albastru. Nu vedea pe nimeni care să se potrivească profilului.

În locul exploziei se formase un crater. Maşina, contorsionată şi cuprinsă de flăcări, se afla la trei metri distanţă. Trecând pe lângă ea, ridică un braţ ca să se apere de căldura feroce. Fumul negru se ridica înspre cer, amestecat cu praf şi cu rămăşiţe, arzându-i ochii şi împiedicând-o să vadă. Duse o batistă la gură, dar, chiar şi aşa, aerul era fierbinte şi încărcat de funingine. Începu să tuşească.

La o vreo zece metri distanţă, se afla un alt Mercedes în flăcări. Deodată, un bărbat ieşi din vehicul şi începu să se îndepărteze, târându-se. O aură de flăcări îi învăluia capul. De braţe şi de piept îi atârnau zdrenţe, iar spatele părea jupuit până la os. Auzi un glas strigând „Stai întins” şi văzu un alt bărbat sărindu-i în ajutor, aruncându-i un sacou peste cap pentru a stinge flăcările. Samariteanul avea părul grizonant, iar sacoul cu care stinsese flăcările era albastru.

Kate luă legătura prin radio cu Graves.

— Sunt pe Storey’s Gate, pe la mijloc. Vino aici. L-am găsit pe bărbatul pe care îl căutam.

În câteva secunde, Graves era alături de ea, urmat de doi poliţişti.

— Unde e?

— Uite-l! E cel îngenuncheat lângă bărbatul rănit.

Graves începu să dea instrucţiuni, şi unul dintre poliţişti o luă înainte şi îl trânti pe bărbat la pământ.

— Nu-l atinge, strigă samariteanul, cuvintele auzindu-se clar, trădând un puternic accent american. Chipul îi era acoperit de sânge, dar părea în putere şi stăpân pe el. Are arsuri de gradul trei pe toată suprafaţa corpului. Ia o pătură şi acoperă-l. Sunt prea multe rămăşiţe în aer. Trebuie să protejezi arsurile, altfel va muri din cauza infecţiei.

Kate îngenunche lângă el.

— Cum te numeşti? îl întrebă ea.

— Ransom. Jonathan Ransom. Sunt medic.

— De ce ai făcut asta? vru ea să ştie.

— Ce anume?

— Asta. Bomba, spuse femeia. Te-am văzut strigând după cineva. Cine era?

— Eu nu…

Bărbatul îşi înghiţi cuvintele.

— Ce nu?

Se scurseră câteva secunde bune fără ca bărbatul să răspundă. Stătea cu privirea aţintită dincolo de ea, şi, pentru un moment, se gândi că intrase în stare de şoc. În cele din urmă, o privi.

— Nu ştiu, zise el.

Apoi îşi aşeză capul pe asfalt şi închise ochii.

19

Din biroul Diviziei aflat în Lambeth, la sud de Tamisa, Frank Connor auzise explozia, şi porni imediat televizorul. În decurs de cinci minute, un buletin de ştiri întrerupse programul. O fotografie cu Ministerul Afacerilor, Întreprinderilor şi Reformei de Reglementare era afişată pe ecran în timp ce un reporter oferea primele detalii succinte despre un atentat cu bombă lângă Victoria Street chiar în inima Londrei. Urmă un martor ocular locvace, descriind explozia.

Connor urmări totul cu atenţie, deschizându-şi o cutie de Cola şi aruncând din când în când câte o privire pe fereastră. Nu dură mult şi văzu norul de fum plutind în zare. Se pricepea la explozii, iar asta era de-a dreptul înfiorătoare.

Una dintre funcţionarele biroului intră în încăpere.

— Am reuşit să dau de Hubert Lorenz, zise ea. E disponibil, dar cere o sută de mii de lire.

Lorenz era un vânător de recompense neamţ,

cunoscut în meseria lui pentru precizia cu care opera şi pentru că te puteai încrede în el.

Dar Connor nu răspunse. Preferă să tragă televizorul mai aproape, cu privirea încremenită asupra imaginilor ce erau acum transmise în direct de la locul exploziei. Camera filmă în lungul unor maşini deformate şi zăbovi asupra victimelor însângerate, întinse pe trotuare. Reporterul anunţă că fusese confirmată moartea a şapte persoane şi că numărul răniţilor se ridica la cel puţin douăzeci. Pe Connor îl surprinse faptul că acele cifre nu erau mai mari.

— Vă aşteaptă la telefon, continuă asistenta, cu accentul ei enervant din nordul Angliei. Şi nu e genul de om căruia să-i placă să fie lăsat să aştepte.

— Bine, bine, lasă-mă puţin.

Connor dădu televizorul mai tare. Reporterul anunţă că se credea că ţinta atacului era Igor Ivanov, ministrul de interne rus, adăugând că demnitarul fusese dus la un spital din apropiere şi că veşti despre starea lui urmau să fie date publicităţii în orice clipă.

— Şi? şopti Connor ca pentru sine, asemenea unui parior care mizase pe acest joc. E mort sau e viu?

— Domnule Connor, ce să fac cu domnul Lorenz?

Connor se răsuci în scaun.

— Spune-i să se ducă dracului! Nu vezi că sunt ocupat?

— Poftim?

— M-ai auzit bine. Cară-te! Sunt ocupat, ce naiba!

Asistenta se retrase cu pas grăbit.

Connor se ridică şi deschise fereastra. Norul de fum negru se întinsese deja precum o prelată ameninţătoare, învăluind Big Benul şi acaparând o suprafaţă semnificativă din întinderea cerului. Elicoptere roiau la orizont, zburând la joasă înălţime. Ţipetele sirenelor veneau din toate direcţiile. Londra era din nou atacată.

Iar Frank Connor ştia cine era responsabil.

Revenită în fosta debara, care-i servea acum de birou, asistenta lui Connor puse telefonul în furcă şi tăie

numele neamţului de pe lista cu agenţi în aşteptare pe care o pregătise pentru şeful ei. Observă deodată că mâna îi tremură şi aşează stiloul pe birou. Niciodată în decursul a cinci ani nu-l auzise pe domnul Connor înjurând. Întotdeauna fusese respectuos, politicos şi decent. În jurnalul ei se referea la el ca la un „tip de treabă”, ceea ce, pentru o fată din clasa muncitoare, era un apelativ care trăda stima. Izbucnirea lui o dărâmase. Dar nu epitetele fuseseră cele care o lăsaseră fără cuvinte, ci sălbăticia tonului său şi furia care-i ţâşnise din priviri. Pentru o clipă, fusese convinsă că avea să-i facă rău.

Copleşită, nu-şi mai putu stăpâni plânsul şi fugi la toaletă.

20

— Câţi oameni? întrebă Jonathan.

— Până acum sunt şapte morţi, spuse femeia, pe numele ei Kate Ford, inspector-şef în cadrul Poliţiei Metropolitane. Cam douăzeci şi cinci de răniţi, câţiva dintre ei în stare critică. Aş zice că ai cam dat de belea.

— E puţin zis, spuse Graves, recomandându-se ca făcând parte din serviciul antitero al MI5. Ca să fiu mai precis, sunt şapte capete de acuzare împotriva ta pentru complicitate la omor, şi eşti, de asemenea, reţinut pentru conspiraţie în vederea comiterii unui atac terorist pe teritoriul britanic.

Jonathan privi înspre chipurile aspre, interogative. Era întins pe un pat de campanie cu un grilaj de fier la picioare, aşternuturi aspre şi o pătură verde de lână. La capul patului era aşezat un tensiometru portabil, iar alături de acesta – o perfuzie cu lichid transparent, glucoză sau soluţie salină, după cum bănuia el, care îi era injectat în braţul stâng. În salon nu erau nici televizor, nici un alt pat în afară de al său. Doar un paznic la uşă îmbrăcat în uniformă militară, cu un pistol-mitralieră strâns la piept.

Jonathan fusese transportat de la Londra cu o

ambulanţă cu geamuri fumurii. Fusese însoţit doar de un poliţist care îi spusese să-şi ţină gura de câte ori încercase să-i pună o întrebare. Cu zece minute înainte de a ajunge, ambulanţa oprise, iar şoferul venise în compartimentul din spate, oferindu-şi ajutorul în timp ce lui Jonathan îi era trasă o cagulă neagră peste cap. Abia după ce îl instalaseră în pat, îi scoseseră cagula.

Asta se întâmplase în urmă cu trei ore.

— Unde mă aflu? întrebă el.

— Într-un loc liniştit şi izolat, zise Graves. Într-un loc în care putem să discutăm faţă în faţă despre întâmplările din dimineaţa asta, unde pereţii n-au ochi şi urechi.

— Trebuie să fim siguri că pricepi exact ce se întâmplă, zise inspectorul-şef Ford.

— Pricepe el, n-ai grijă, spuse Graves, apropiindu-se. Doctorul Ransom e un om inteligent. N-avem de ce să ne îndoim de asta. Ei bine, doctore Ransom, voi începe prin a spune că sunt puţine lucruri pe care ai putea să ni le zici şi pe care să nu le ştim deja. Mai exact, faptul că ai sosit ieri-dimineaţă cu un zbor al companiei Kenya Airways de la Nairobi, că ai venit pentru a participa la o conferinţă medicală, că eşti cazat la hotelul Dorchester şi că plănuieşti să te întorci peste două zile în Africa. Făcu o pauză. Ceea ce vrem de la tine e un răspuns sincer în legătură cu ceea ce făceai pe Storey’s Gate Road în dimineaţa asta.

— Avem o înregistrare cu explozia, zise inspectorul-şef Ford. De fapt, avem imagini ale detonării filmate din vreo trei sau patru unghiuri.

Graves aşeză un DVD-player pe noptiera de lângă patul lui Jonathan. Apăsă butonul de rulare, şi pe ecran apăru un cadru larg de pe Storey’s Gate Road. În centrul cadrului se afla BMW-ul gri pe care Jonathan îl urmărise din nordul Londrei. Se scurseră câteva secunde, şi portiera şoferului se deschise. Emma coborî şi începu să se îndrepte spre intersecţia cu Victoria Street. Jonathan văzu cum se aşază în dreptul trecerii de pietoni, rămânând acolo în timp ce culoarea semaforului se schimbă şi toţi

pietonii din jurul ei încep să traverseze. Sosiră motocicletele de poliţie şi blocară traficul. Primul SUV intră în cadru şi viră în viteză. Apăru şi al doilea, urmat de şirul de Mercedesuri. Deodată, nu mai văzu decât un flash. Când camera focalizează din nou, din BMW ţâşneau flăcări şi fum. Unul dintre Mercedesuri era răsturnat pe o parte; altul intrase într-un stâlp stradal. Dar Jonathan nu zăbovi asupra dezastrului. Era preocupat de intersecţie, căutând-o pe Emma, voind să se asigure că, într-adevăr, pe ea o văzuse.

— A dispărut, spuse Graves, ca şi cum ar fi reuşit să-i pătrundă gândurile. Mă refer la soţia ta. Emma Rose Ransom. După ea te uitai, nu-i aşa?

„S-a ajuns şi aici”, gândi Jonathan. Adevăr sau ficţiune. Mărturisire sau negare. Trebuia să decidă de partea cui se afla cu adevărat. „Spune-le tot”, îl instruise Emma în urmă cu douăsprezece ore, adică acum o mie de ani. „Oricum ştiu deja”. Numai de-ar fi atât de simplu! Cumpăni în gând faptele aşa cum le cunoştea el. Emma plănuise şi executase cu bună ştiinţă un atentat cu bombă în urma căruia şapte oameni îşi pierduseră viaţa şi mulţi alţii fuseseră grav răniţi. Îl minţise în legătură cu motivul venirii ei în Anglia. Îl transformase în complice fără voie al acţiunilor ei. Pe talerul celălalt al balanţei atârna loialitatea pe care un soţ i-o datora soţiei sale.

— Soţia mea e moartă, zise Jonathan. A murit într-un accident de alpinism în Alpi acum şase luni.

— Aşa am auzit şi noi. Când ţi-am făcut verificarea, am descoperit un mandat de arestare emis pe numele tău de Poliţia Federală Elveţiană, în februarie. Ne-au trimis dosarul tău. Conţinea o fotografie cu soţia ta, presupusă a fi murit într-un accident de alpinism pe data de 8 februarie a anului curent. Ăsta e motivul pentru care apari-ţia ei în Londra în urmă cu câteva zile e de două ori suspectă.

„În urmă cu câteva zile?” Jonathan nu se putu abţine să nu reacţioneze la aflarea acestei veşti.

— E imposibil, bâigui el neconvingător. E moartă.

— Chiar aşa? Hai să analizăm totul mai atent. Aceste

fotografii au fost făcute în Londra în urmă cu treizeci şi şase de ore.

Inspectorul-şef Ford scoase o serie de fotografii dintr-un dosar şi i le risipi în poală, pe pătura cu care era acoperit. În ele apărea o femeie îmbrăcată elegant, cu părul castaniu, aflată într-un lift. În fiecare instantaneu, chipul femeii stătea aplecat, fiind dificil să-i desluşeşti trăsăturile. Totuşi, era izbitor de clar pentru Jonathan că femeia era Emma.

Ofiţerul de poliţie ridică una dintre fotografii şi o compară cu o imagine surprinsă de una dintre camerele de supraveghere de pe Victoria Street.

— E sau nu soţia ta?

— Nu sunt sigur, zise Jonathan.

Ford aşează imaginile surprinse în Londra alături de fotografia din paşaportul Emmei, trimisă de autorităţile elveţiene. Era, neîndoielnic, aceeaşi femeie.

— Dar acum?

— Pare a fi ea, spuse Jonathan. Capul îi vâjâia. Era prea obosit ca să mai continue toată mascarada.

— Putem deci să presupunem că e încă în viaţă?

Jonathan nu spuse nimic.

Ford adună fotografiile.

— Numele Robert Russell îţi spune ceva?

— Nu, zise Jonathan. Ar trebui?

— A fost ucis ieri-dimineaţă. Prima fotografie cu soţia ta pe care ţi-am arătat-o provenea de la o cameră de supraveghere din clădirea în care locuia acesta. Avem dovezi care o implică în uciderea lui Russell.

DVD-ul rula încă, arătând imagini cu explozia BMW-ului, surprinse dintr-o altă poziţie.

— Pentru o clipă e acolo, spuse Graves, arătând cu degetul spre ecran. Maşina bubuie, şi, în clipa următoare, a dispărut. Dacă stai să te gândeşti, e chiar puţin înfricoşător. Unde s-a evaporat? Era prea departe pentru a fi nimicită de explozie. Uită-te cu atenţie. Inspectorul Ford e chiar în partea cealaltă a intersecţiei. Poţi să o vezi înainte şi după explozie. Dar soţia ta a dispărut. Încă n-am

reuşit să ne dăm seama cum. Opri aparatul. Deci ce încercai, doctore Ransom, să faci, alergând de-a lungul străzii?

Jonathan nu răspunse.

— Ce făceai? ceru Graves să afle.

— Încercam să o opresc.

— Deci ştiai că există o bombă?

— Nu, pur şi simplu…

— Recunoaşte, spuse Graves. Tocmai ai zis că încercai să o opreşti. Ce s-a întâmplat? Te-ai răzgândit în ultimul moment? Despre asta e vorba? Eşti novice în chestiile astea, nu?

Jonathan îl ţintui pe Graves din priviri.

— N-am ştiut nimic despre bombă, spuse el.

Graves veni mai aproape.

— Avem relatări care ne confirmă că erai foarte abătut la sosirea pe aeroportul Heathrow. Ai trezit tot felul de bănuieli. Mie mi se pare că ştiai exact ce plănuise.

— Nu-i adevărat, spuse Jonathan. Abia aseară am aflat că Emma e în Londra.

— Fii serios, ripostă Graves, abordându-l deodată pe un ton amical. Nu ne mai minţi. E clar că ştiai tot. Ai ajutat-o pas cu pas. Tu ai introdus în ţară explozibilul? Ai strecurat nişte explozibil plastic de la amicii tăi rebeli din Africa? Asta era misiunea ta? Mai încolo, poate ne zici şi cum l-ai trecut pe sub nasul băieţilor noştri. Dar acum ne interesează mai mult să aflăm de ce voiaţi, tu şi soţia ta, să-l omorâţi pe ministrul de interne rus. Pentru cine lucrezi, doctore Ransom?

Jonathan îşi aminti de steagul alb, roşu şi albastru prins de antena maşinii. Ministrul de interne putea să se considere norocos că scăpase. Nu se întâmpla prea des ca Emma să rateze.

— Nu ştiu nimic nici despre rus, nici despre bombă. Am fost invitat să ţin o prezentare la o conferinţă medicală. Nu lucrez pentru nimeni.

— Şi atunci ce căutai exact în locul în care a avut loc atacul?

— V-am spus deja. Încercam să o opresc.

— Încercai să opreşti o femeie moartă care plănuia un atac de care tu nu ştiai nimic? Graves continuă necruţător: Te rog, doctore Ransom, ascultă şi tu ce zici. Nu ne lua de proşti.

Exact în acea clipă, Jonathan auzi un bubuit în depărtare, ecoul fiind purtat în cele patru zări. Era obişnuit cu exploziile de artilerie. Pipăi pătura de lână aspră. Îl închiseseră într-o bază militară. Era în afara sistemului, şi ştia prea bine ce fel de lucruri se petreceau aici. Dacă voia să mai scape, era nevoit să coopereze. Emma avusese dreptate. Trebuie să le spună totul.

— Emma lucra pentru Guvernul SUA, spuse el. Era agent al unei organizaţii numite Divizia. Se află în administrarea Ministerului Apărării, dar n-are rost s-o căutaţi. Nu există. Nu oficial, cel puţin. S-a întâmplat ceva în Elveţia, în februarie. O misiune care n-a ieşit cum trebuie… De fapt, Emma a sabotat-o. Mai mulţi dintre oamenii Diviziei au fost ucişi, inclusiv şeful ei. Era necesar să pretindem că şi ea a murit.

— De ce? întrebă Graves.

— Emma ştia că Divizia avea să vină după ea. Trebuia să se ascundă. Abia aseară am aflat că e în Londra. Eram la hotel, la o recepţie organizată pentru conferinţă, şi Emma a trimis pe cineva ca să-mi spună că se afla acolo. A aranjat să ne întâlnim într-un apartament de pe Edgware Road.

Kate Ford ceru adresa, apoi schimbă o privire cu Graves.

— Şi de ce a vrut să te vadă?

— Ca să-şi ia la rămas-bun. Voia să-mi spună că situaţia devenea prea periculoasă pentru ea. Nu-şi mai permitea să rişte să intre în contact cu mine în viitor. A venit la hotelul meu la ora patru în dimineaţa asta. Înainte de a pleca din camera mea, a primit un telefon. Mi-am dat seama că era ceva în neregulă. Înţelegeţi ce vreau să zic, că punea ceva la cale. Am întrebat-o de ce se afla cu adevărat aici şi mi-a zis să nu-mi bag nasul. Nu ştiam că

era vorba despre o misiune sau că avea vreo legătură cu ruşii. Credeam că era ceva legat de preocuparea ei de a fi în siguranţă. Că încerca să fie cu un pas înaintea urmăritorilor. Oricum, nu conta prea mult. Nu îmi păsa decât că avea să plece. Gândul că n-aveam s-o mai văd niciodată era insuportabil. După ce a ieşit din cameră în dimineaţa asta, am urmărit-o. A mers la o casă din Hampstead, de unde a luat maşina.

— Poţi să ne spui adresa? întrebă Ford.

— Nu, dar, dacă mă duceţi acolo, cred că pot să o găsesc.

Graves îi aruncă o privire neîncrezătoare lui Ford.

— Continuă, zise el.

— Apoi am urmărit-o până pe Storey's Gate Road. A rămas în maşină pentru o vreme, şi asta mi-a trezit bănuieli. Dar, de cum am văzut coloana oficială, mi-am dat seama. Când vine vorba despre Emma, nu există îndoieli. De asta strigam după ea. Nu voiam să ducă lucrurile până la capăt.

— Deci declari că n-ai ştiut nimic despre planul ei de a-l asasina pe Igor Ivanov până când n-ai ajuns pe Storey's Gate Road? îl presă Ford.

— Bineînţeles că n-am ştiut, zise Jonathan mai încrezător, acum că mărturisise tot adevărul.

— Eu cred că am auzit destul, replică Graves, pufăind ca şi cum n-ar fi înghiţit nimic din cele spuse. Americanii n-au auzit niciodată de soţia ta. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să luăm legătura cu cei de la Langley. Am vrut să le oferim şansa să scuipe tot, dacă mă înţelegi. Fiindcă tu eşti american. Au negat tot. N-au auzit niciodată de Emma Ransom. N-au nici cea mai vagă idee despre vreun complot de a-l ucide pe Ivanov. Au fost şocaţi. Înfuriaţi. S-au oferit să ne ajute, iar eu îi cred. Nici nu le-ar fi trecut prin gând să pună la cale un astfel de atentat pe teritoriul nostru. De asemenea, am oameni de legătură în FBI. Numele soţiei tale nu le spune nici lor nimic. Singurul lucru care pare să semene a adevăr din ceea ce ne-ai spus e că a fost în Elveţia în luna februarie, dar lasă-mă să-ţi zic

şi eu ceva. Paşaportul britanic cu care călătorea era fals. Iar acum vrei să mă faci să cred că lucra pentru nu ştiu ce agenţie secretă numită…

Graves aşteptă ca Jonathan să-i furnizeze numele.

— Divizia, completă Jonathan.

— Divizia, repetă Graves, care acum e, acum nu e parte din Ministerul Apărării al Statelor Unite. Şi că era un fel de agent secret, rătăcind prin Europa şi îndeplinind tot felul de misiuni? Iartă-mă, doctore Ransom, dar noi avem un cuvânt pe-aici pentru genul ăsta de poveşti. Rahat.

— Crezi ce vrei, zise Jonathan. Eu m-am săturat de asta.

Graves scutură din cap dezgustat.

— Nu ştiu ce mă opreşte să te arunc în gura lupilor.

Jonathan se ridică, ignorând durerea de cap.

— Pentru că nu sunt implicat. Poţi să înţelegi asta sau eşti prea greu de cap?

Graves se apropie şi mai mult de pat.

— Ţi-am luat cămaşa şi am pus-o într-una dintre maşinăriile noastre sofisticate. A rezultat că erau destule reziduuri de explozibil pe ea cât să declanşeze o mie de scannere. La un moment dat în ultimele douăzeci şi patru de ore, te-ai aflat în contact direct cu explozibili plastici.

— E imposibil. Dar, chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, Jonathan ştiu că *era* posibil – într-un fel sau altul, era mâna Emmei.

Graves continuă:

— După cum văd eu lucrurile, eşti complice la crimă şi te faci vinovat de conspiraţie în vederea comiterii unui atac terorist. Ai recunoscut că femeia pe care am văzut-o pe înregistrare e soţia ta. Avem imagini cu tine la locul exploziei chiar înainte de atentat. Dacă adăugăm la asta şi reziduurile de explozibil de pe cămaşa ta, nu cred că o să rezişti nici măcar o dimineaţă în faţa judecătorilor de la Old Bailey. Nu-mi pare rău decât că nu mai executăm gunoaie ca tine. Le lăsăm doar să putrezească în închisoare. Acum spune-ne cum să dăm de soţia ta.

— Nu pot.

— Nu poţi sau nu vrei?

— Nu ştiu nici eu mai multe decât voi.

Jonathan se lăsă pe spate. Totul se sfârşea aici. Avea să stea la închisoare pentru multă vreme.

Poliţiştii reveniră în cameră după o oră. Era clar că starea lor de spirit se schimbase. Nu şi a femeii. Era la fel de ţeapănă şi de rigidă ca înainte. Dar Graves părea mai relaxat, mai hotărât ca niciodată, dar cumva mai degajat, ca şi cum ar fi descoperit o cale nouă şi garantată de a-l face pe Jonathan să vorbească.

— Ascultă-mă bine, zise bărbatul de la MI5. Nu că aş crede vreun cuvinţel din ceea ce ne-ai spus. Totuşi, mi-am propus să discut cu un om pe care s-ar putea să îl cunoşti. De fapt, e un vechi amic de-al meu. Marcus von Daniken de la Serviciul Elveţian de Analiză şi Prevenire. Văd că numele îţi spune ceva. În fine, cum noi doi facem cam aceeaşi treabă, mi-am zis să-l întreb şi pe el dacă ştie ceva de soţia ta. I-am zis că a fost implicată în evenimentele de azi şi că am reuşit să te reţinem pe tine. Să zicem că i-au scăpat câteva lucruri pe care alţii n-ar fi atât de dispuşi să mi le destăinuie. Nu vreau să spun că aş şti ceva despre un atentat asupra unui avion El Al sau despre o organizaţie numită Divizia. În mod oficial, nu ştiu nimic, şi aşa o să rămână lucrurile. Totuşi, von Daniken mi-a spus ceva. Vrei să afli ce anume?

Jonathan încuviinţă din cap.

— Mi-a zis că eşti un împielităt al naibii de îndărătnic. Că ai făcut pe dracu'-n patru ca să afli ce punea la cale soţia ta. Ţinând cont de aceste lucruri şi de alte câteva chestiuni pe care nu sunt autorizat să le dezvălui, o să-ţi cer să faci ceva pentru noi.

— Ce anume?

Graves se aşează pe marginea patului şi, fără grabă, îşi încrucişă braţele, făcându-se cât mai comod.

— E un motiv pentru care ne aflăm aici la ţară, la Hereford, şi nu în oraş la Scotland Yard, spuse el. Din momentul în care eşti considerat suspect, n-aş putea să mă mai apropii de tine. A avut loc un act criminal. Oameni

nevinovaţi au fost ucişi. Pur şi simplu, e o chestiune de aplicare a legii. În aceste clipe, amicii mei de la OS15 se dau de ceasul morţii ca să pună mâna pe tine. Dar am vorbit cu şeful meu, şi el a vorbit cu şefii lui, şi, una peste alta, am decis că ar fi cel mai bine ca această parte a investigaţiei să mai rămână puţin sub supravegherea mea. Deocamdată, nu vor fi formulate capete de acuzare împotriva ta. Tehnic vorbind, eşti un om liber.

Jonathan se uită fix în ochii lui Graves. Era un individ capabil, inteligent şi nu tocmai măcinat de scrupule. Jonathan ştia prea bine că nu trebuia să se încreadă în el.

— Şi, mai precis, ce anume vreţi de la mine?

— O să ne duci la ea, conchise Graves cu un zâmbet. O să ne ajuţi să o găsim pe soţia ta.

21

Se numea Serghei Şveţ şi era directorul Serviciului Federal de Securitate rus, FSB, continuatorul atât de renumitului şi temutului KGB. Aflat pe scaunul copilotului în elicopterul Kamov, privea nerăbdător unduirea calmă a apelor Mării Negre ce se întindeau dedesubt. Era un bărbat robust, cu ochii negri adânciţi în orbite, cu fălci de buldog şi cu un smoc de păr argintiu. Avea cincizeci de ani. În Rusia, îşi arăta vârsta. În Paris, în New York sau în Londra, oamenii i-ar fi dat şaizeci de ani. Deşi în cabină era răcoare, avea stropi de sudoare pe frunte şi pe buza superioară.

— Cât mai avem? îl întrebă pe pilot.

— Cinci minute.

— Perfect, zise Şveţ, uitându-se la ceas.

E recomandabil ca, la unele întâlniri, să nu întârzii.

În faţa lor, risipit de-a lungul coastei semicirculare, pe o suprafaţă de o sută cincizeci de kilometri, se întindea oraşul Soci, iar în spatele acestuia, înălţându-se dintr-un nor de ceaţă rozalie, se zăreau crestele acoperite de zăpadă ale Munţilor Caucaz. Vreme îndelungată, oraşul

Soci fusese staţiunea estivală preferată a liderilor comunişti. Asemenea acelor lideri, oraşul se remarca prin cumpătare şi conformism, fiind aproape ruşinat de climatul subtropical cu aer burghez. Totuşi, în ultimii ani, un val de schimbări se revărsase asupra oraşului. Mulţimi gălăgioase şi împopoţonate din elita proaspăt îmbogăţită a ţării veniseră în Soci pentru a se desfăta pe plajele însorite şi pe terasele cafenelelor. De-a lungul ţărmului răsăriseră vile luxoase, una mai impunătoare decât cealaltă. Drumuri ce fuseseră construite pentru mărci autohtone precum ZIL sau Lada erau acum înţesate de Mercedesuri şi de Land Roveruri. Soci fusese rebotezat Saint-Tropez de pe coasta rusească.

Dar, de curând, preşedintele le oferise compatrioţilor săi un motiv nou ca să se îngrămădească în Soci. În 2014, staţiunea de pe malul Mării Negre avea să fie gazda celei de-a douăzeci şi doua ediţii a Jocurilor Olimpice de Iarnă.

Şveţ numără macaralele care se profilau la orizont şi ajunse la paisprezece. Acelaşi număr ca ultima dată când venise aici. În timp ce elicopterul zbura la joasă înălţime deasupra oraşului, observă că o parte dintre şantierele de construcţii păreau pustii, iar, în unele cazuri, de-a dreptul abandonate. Asemenea partidului Rodina, oraşul Soci învia sau murea, în funcţie de preţul petrolului. Însă timpul nu îi permitea să se mai gândească la asta. Îşi zărise deja destinaţia, şi se îndreptă în scaun, ştergându-şi fruntea şi aranjându-şi nodul de la cravată.

Bociarov Rucei, reşedinţa de vară prezidenţială construită în anii 1950, era situată pe o fâşie largă de pământ de la ţărm, la câţiva kilometri sud de oraş. Elicopterul ateriză pe un gazon din apropierea clădirii de birouri a complexului rezidenţial. Era aşteptat de un vehicul care îl duse în spatele încăperilor ocupate de preşedinte. În timp ce se îndrepta spre intrare, observă o umbră deasupra lui. Privi în sus. Lunetişti ai Ministerului de Interne erau plasaţi pe acoperişul fiecărei clădiri din complex. Preşedintele se temea. Ăsta era un lucru nou.

Odată intrat, pe Şveţ îl conduseră la un lift, cu care

coborî două etaje până la subsol, ajungând la poligonul de tragere al preşedintelui. Un asistent îi oferi căşti pentru amortizarea sunetului. Şveţ şi le puse peste urechi înainte de a păşi prin uşile de sticlă care duceau la poligon. Cu spatele la perete, privi cum preşedintele trage foc după foc în silueta întunecată a unui puşcaş marin american.

În cele din urmă, preşedintele se întoarse şi îi făcu semn lui Şveţ să se apropie.

— Ei bine? întrebă preşedintele.

— Ivanov trăieşte, dar e la terapie intensivă. Încă n-am primit veşti despre starea lui. Ambasadorul Orlov e mort, la fel şi câţiva dintre membrii staffului său. Poliţia nu a reţinut pe nimeni. Detaliile sunt încă vagi, însă e clar că n-a fost o operaţiune improvizată. Pentru un asemenea atac a fost nevoie de experţi în planificare, execuţie şi strângerea de informaţii.

Preşedintele se chinui să pună piedica pistolului. Nu era nici la fel de priceput în mânuirea armelor precum predecesorul său, nici la fel de predispus spre violenţă. Prin firea sa, era nevolnic, dar şiret. Era precum un vulpoi, având dinţii la fel de ascuţiţi. Şi foarte inteligent. Ştia că în Rusia era nevoie de un conducător care să aibă imaginea unui bărbat puternic şi era hotărât să nu-şi dezamăgească compatrioţii.

— Orlov era un om bun, spuse el. Îi cunosc familia. Am să mă asigur că va avea parte de funeralii de stat. Reuşi în cele din urmă să pună piedica şi îşi ridică privirea spre musafirul său. N-am avut nici un semn care să ne indice că se pregăteşte ceva?

— Nimic, răspunse Şveţ. Ţinând cont de istoria lui Ivanov, e dificil să intuim motivul. Dacă a existat vreun om care să nu ducă lipsă de duşmani, atunci acela e Igor Ivanov.

— Aşa e, dar sunt convins că n-a avut nimic de-a face cu Igor Ivanov.

— Poftim?

— Dacă duşmanii lui Ivanov ar fi vrut să-l ucidă, le-ar fi fost mult mai simplu să o facă în Moscova.

Preşedintele scoase încărcătorul pistolului, şi Şveţ văzu că era vorba despre acela fabricat în 1911 de Tokarev, special pentru ţarul Nicolae al II-lea, chiar arma cu care se zvonea că ar fi fost ucis alături de familia sa. Deşi aflat la câţiva paşi distanţă, putea să vadă vulturul familiei Romanov bătut în nestemate pe mânerul pistolului.

— Nu, n-a fost un atentat împotriva lui Ivanov, continuă preşedintele. A fost un atac împotriva ţării noastre. O tentativă de a ne lovi acum când suntem slabi.

Şveţ se gândi la şantierele abandonate pe care le văzuse din aer, la clădirile pe jumătate neterminate. Nu putu să contrazică afirmaţia. Ţara era într-o situaţie lamentabilă, şi toată lumea ştia asta.

În ultimii zece ani, economia Rusiei crescuse cu o rată medie anuală de şapte procente. Creşterea se datora în totalitate exploatării vastelor resurse naturale: lemn, aur, diamante, gaze naturale şi, mai mult decât orice, petrol. Rezerva era estimată la optzeci de miliarde de barili – a şaptea ca mărime din lume –, iar experţii erau convinşi că alte o sută de miliarde de barili urmau să fie descoperite. Producţia crescuse de la şase milioane de barili pe zi în 2001 la zece milioane pe zi în ultimul an. Această creştere, alături de explozia preţului petrolului în aceeaşi perioadă, adusese după sine un val de lichidităţi. În momentul de apogeu, Rusia câştiga mai bine de un miliard de dolari pe zi, reprezentând peste şaizeci şi cinci la sută din produsul intern brut al ţării.

De atunci însă, preţul petrolului scăzuse dramatic şi nu dădea semne de revenire. Operaţiunile de la bursă se diminuaseră cu optzeci la sută, iar investiţiile străine directe secaseră cu totul. Şi, mai rău, rubla ajunsese la jumătate din valoarea unui dolar, asta doar în ultimele trei luni.

Ţara era în cădere liberă.

— Ştii de ce l-am trimis pe Igor Ivanovici la Londra? întrebă preşedintele.

Şveţ recunoscu că nu avea habar.

— L-am trimis pentru o întâlnire cu un consorţiu de

companii petroliere europene în speranţa că vom reuşi să le recâştigăm încrederea, astfel încât să ia în calcul posibile investiţii alături de noi. În trecut am fost aroganţi. Nu ne-am respectat promisiunile făcute partenerilor noştri de afaceri. Am avut un comportament agresiv. Voiam totul pentru noi. Nici nu-i de mirare că şi-au luat tălpăşiţa. Trebuie să recunosc că a fost vina mea, dar ceea ce a fost făcut e bun făcut. Ivanov mi-a deschis ochii. Fără ajutor din vest, n-avem nici o şansă să aducem din nou producţia de petrol la nivelul anterior, cu atât mai puţin să o creştem. Având binecuvântarea mea, s-a prezentat în faţa marilor producători de petrol cu o ramură de măslin. N-a fost o decizie tocmai populară.

— Chiar aşa?

— Cei care administrează industria noastră petrolieră nu se arată prea încântaţi când vine vorba să cedeze chiar şi o rublă altora. Sunt nişte tipi îmbuibaţi care s-au lenevit. Au devenit incapabili să distingă între propria prosperitate şi cea a ţării.

Şveţ îi cunoştea prea bine.

Înainte de a trece în sectorul privat, avuseseră cu toţii cariere în KGB. Unul fusese şef de operaţiuni în Mozambic. Altul fusese vicesecretar al Naţiunilor Unite. Un al treilea făcuse pe agentul dublu în cadrul ambasadei ruse din Madrid, pretinzând că era cea mai importantă sursă a americanilor. Şveţ însuşi condusese Directoratul S din cadrul KGB-ului, ocupându-se de operaţiunile clandestine, chestiuni precum infiltrarea de agenţi sub acoperire în străinătate sau spionajul industrial în beneficiul Rusiei şi chiar executarea de acte de terorism pe teritoriu străin.

Era o adevărată frăţie a spionilor.

Şi, aşa stând lucrurile, nu te puteai încrede în nici unul.

Şveţ ştia de ce postase preşedintele lunetişti în complexul rezidenţial.

— Credeţi că vreunul dintre ei a avut de-a face cu atacul asupra lui Ivanov? întrebă el.

— N-am spus aşa ceva. Dar expresia plină de amărăciune a preşedintelui transmitea un alt mesaj. Igor Ivanovici ne e prieten. De asemenea, e patriot, ceea ce nu poate fi spus şi despre alţii. Vei utiliza toate resursele statului ca să găseşti şi să pedepseşti atacatorii. Preşedintele îl îmbrăţişă şi îl sărută pe Şveţ de trei ori pe obraz, după cum era obiceiul. Serghei, adăugă el, ţinându-şi braţul pe umărul spionului, dacă se va dovedi că au fost ruşi, Dumnezeu mi-e martor că am să-i execut cu mâna mea.

22

În Londra, ministrul de interne Igor Ivanov dormea în patul său din secţia de terapie intensivă a spitalului St. Catharine. Prin una dintre perfuziile din braţ i se scurgeau picături de glucoză. O alta îi administra doze de fenobarbital la fiecare oră, pentru a-l ţine într-o comă indusă. Tensiunea îi era monitorizată cu ajutorul unui dispozitiv prins de braţ. De degete îi erau ataşate cleme care îi măsurau oxigenul din sânge. Faţa sa – sau ceea ce se mai vedea din ea de sub bandaje – era de un roşu violent în mai multe nuanţe. Avusese nevoie de nouăzeci şi nouă de copci pentru rănile suferite pe frunte şi pe obraji. Nu era un bărbat prea arătos. La externare, în cazul în care avea să supravieţuiască, avea să fie şi mai puţin arătos.

— Ştiţi cine este? întrebă asistenta de gardă, o brunetă pe nume Anna care vorbea încet.

Doctorul Andrew Howe, şeful secţiei de neurologie, termină de completat fişa medicală cu semnele vitale ale pacientului.

— Ivanov? E un fel de diplomat, nu-i aşa?

— E un monstru.

— Poftim? întrebă Howe, luat prin surprindere de vorbele injurioase ale femeii.

— Acasă îi spunem Diavolul Negru.

Howe lăsă fişa medicală şi se uită cu mai multă atenţie la numele de pe ecusonul femeii. Anna Bakareva.

— Acasă unde?

— Groznîi, Cecenia, zise ea. Am plecat de-acolo cu multă vreme în urmă, la vârsta de unsprezece ani. Dar îmi amintesc de Ivanov. El a condus trupele care au prădat oraşul.

Howe era şi el fost cadru militar, chirurg pe lângă Garda Regală a Scoţiei, şi îşi aminti că auzise despre atrocităţile armatei ruseşti săvârşite în timpul atacului asupra capitalei Ceceniei, pe la jumătatea anilor 1990. Fusese un spectacol macabru.

Ochii mari şi negri ai asistentei rămăseseră tot timpul aţintiţi asupra lui Ivanov.

— Soldaţii lui au venit în cartierul meu să-l caute pe unul dintre liderii rezistenţei. Negăsindu-l, au strâns toţi bărbaţii din clădirea în care locuiam eu şi din toate celelalte aflate de-a lungul străzii şi i-au dus pe stadionul de fotbal. Au luat şi bătrâni, şi tineri. N-avea importanţă. Au fost şapte sute cu totul. L-au luat şi pe fratele meu. Avea zece ani. Se opri şi arătă înspre Ivanov. El cu mâna lui l-a împuşcat pe fiecare dintre ei.

— Îmi pare rău, zise Howe.

— Va supravieţui? întrebă asistenta pe un ton nu tocmai potrivit pentru un cadru medical.

— E prea devreme să ne pronunţăm. Nu are nimic grav, doar ceva tăieturi şi vânătăi. Nu are oase rupte. Nu are sângerări interne. Dar mă tem să nu fi păţit ceva la cap. A fost zdruncinat binişor în interiorul maşinii.

Howe ştia câte ceva despre traumatismele cerebrale. Cu câţiva ani în urmă, făcuse un stagiu în Basra, în sudul Irakului. Dispozitivele explozive improvizate, sau IED-urile, erau cauza principală a rănirilor. În tot acel timp, văzuse peste două sute de cazuri asemănătoare cu cel al lui Ivanov. Era imposibil să formulezi un pronostic precis la atât de puţin timp după traumatismul iniţial. Unii pacienţi îşi recăpătaseră controlul total asupra tuturor facultăţilor vitale. Alţii rămăseseră într-o stare vegetativă pentru mai

multe săptămâni sau luni. Alţii nu se mai treziseră niciodată. Însă cei mai mulţi pendulau între diferite stări, suferind afecţiuni de lungă durată, de la pierderea memoriei pe termen scurt, la dispariţia simţului gustului şi al mirosului şi până la tulburări neurologice mai complicate.

— Tomografia nu arată nimic grav, zise Howe. Vom şti mai multe după ce-i dispare umflătura.

Asistenta din Cecenia încuviinţă din cap. Era evident că veştile o nemulţumeau.

Howe părăsi încăperea şi se duse direct la recepţie, ca să se asigure că sora Anna Bakareva nu avea să se mai îngrijească de Igor Ivanov, Diavolul Negru. Nu credea că avea de gând să-i facă rău în mod intenţionat. Totuşi, ar fi putut să uite să-i administreze un calmant sau să fie neglijentă şi să-i dea o doză dintr-un alt medicament. Nu era dispus să-şi asume acest risc.

23

Ghemuit pe bancheta din spate a Roverului colonelului Charles Graves, Jonathan văzu cum drumul de ţară din Hereford se transformă într-o şosea cu două benzi, iar dealurile vălurite lăsară loc întinderilor asfaltate. În cele din urmă, ajunseră pe autostrada M4 şi merseră direct spre Londra. O escortă a poliţiei le deschidea calea, cu luminile girofarurilor aprinse, dar cu sirena dezactivată. O altă maşină de poliţie venea în urma lor, lipită parcă de bara de protecţie a Roverului. Era trecut de şase, dar soarele arzător nu dădea semne de îmblânzire. În interiorul maşinii, aerul condiţionat sufla din răsputeri, împrăştiind un vânt umed şi călduţ.

Teoretic, Jonathan era un om liber. Aşa îi spusese Graves. Dar Jonathan nu-şi făcea iluzii în legătură cu starea reală a lucrurilor. Era prizonier, şi aşa avea să rămână până când le aducea capul Emmei. Dacă îndrăznea să gândească altfel, nu trebuia decât să se uite la cei doi

poliţişti de lângă el sau la brăţara electronică prinsă de glezna stângă.

— E un model militar, ţinuse Graves să sublinieze în timp ce i-o fixa de picior, strângând-o în mod intenţionat mai tare decât era nevoie. Am creat-o special pentru băieţii răi din triburile pakistaneze. Semnalul transmis te poate localiza cu aproximaţie de un metru, oriunde te-ai afla pe suprafaţa pământului. Şi, dacă încerci s-o dai jos, îţi va sfârteca piciorul în două.

Când zisese asta, Graves chicotise, dar privirea lui îl făcuse pe Jonathan să se întrebe dacă glumea cu adevărat sau nu.

Interogatoriul începuse la spital şi continuase în timp ce i se făcuse o radiografie cranianã pentru o posibilă fractură sau contuzie (nu păţise nimic), apoi când se schimbase în hainele sale şi continua şi în momentul de faţă. Graves şi Ford mergeau în faţă şi îl bombardau pe rând cu întrebări. La ce oră coborâse pentru petrecere? Când îl contactase pretinsul Blackburn? Îl mai văzuse şi înainte? (Iar aici, Graves se grăbi să insiste că tot ce-l interesa era dacă îl mai văzuse în timpul în care fusese cu Emma.) Pe ce drum o luase Jonathan de la Dorchester până la metrou? Care era adresa apartamentului de pe Edgware Road? Mai văzuse pe altcineva înainte de sosirea Emmei? Cu ce maşină îl dusese înapoi la hotel? Şi, cel mai important, dacă Jonathan avea vreo idee pentru cine lucra Emma.

Jonathan le răspunse supus, dar când începură să-i pună întrebări ce vizau chestiuni personale, deveni precaut. Unde crescuse Emma? Părinţii ei mai trăiau? Dacă da, unde? Şi unde mersese la şcoală? Avea prieteni în Londra? Acestea erau chestiuni care nici lui nu-i erau prea clare.

Până în urmă cu cinci luni, crezuse că fusese născută şi crescută în Penzance, pe coasta de sud-vest a Angliei, şi că absolvise colegiul Brasenose de la Oxford. Între cele două momente se desfăşura povestea copilăriei, brodată cu tot felul de amănunte, câini fideli, coate julite, moartea

părinţilor şi chiar şi o năzuroasă soră mai mare pe nume Bea, pe care Jonathan chiar o întâlnise de vreo trei ori. Toate erau însă invenţii de la un capăt la altul. Un goblen ţesut din minciuni. O viaţă tot atât de adevărată precum satele lui Potemkin[6].

Emma nu se născuse în Penzance, ci în Hoboken, New Jersey. Tatăl ei nu fusese un profesor mort într-un îngrozitor accident de maşină, ci un colonel în Aviaţia Statelor Unite, decedat în urma unui atac de cord la cincizeci de ani. Se alesese cu impecabilul ei accent englezesc în cei opt ani în care tatăl ei fusese încartiruit la Baza Aeriană Lakenheath din Suffolk. Cât despre facultate, făcuse trei ani la Long Beach State din California – mai departe de Oxford decât atât nici că se putea, atât la propriu, cât şi la figurat. Numele ei adevărat nu era Emma, chiar dacă hotărâse să-l păstreze pentru că aşa şi-o evoca Jonathan când se gândea la ea.

Cu toate acestea, îşi dădu toată silinţa să le răspundă. Le spuse ceea ce ştia, chiar dacă era conştient că datele pe care le avea erau incorecte.

Dar, chiar în timp ce Jonathan se conforma dorinţelor lor, îşi desfăşura propriul interogatoriu. Nu avea îndoieli în legătură cu soarta Emmei dacă ar fi reuşit să o găsească. Pe scurt, avea să fie interogată de MI5, apoi predată Diviziei (camuflată de CIA, DIA sau de orice altă agenţie oficială), interogată din nou, iar apoi dată „dispărută”. Asta însemna împuşcată, spânzurată sau, cu exprimarea foarte elocventă a lui Graves, „legată de coada calului, sfârtecată în bucăţi şi cu leşul lăsat pe seama ciorilor”. Dacă Divizia îşi dorea să scape de Emma, acum, după atentatul împotriva lui Igor Ivanov, era de două ori mai dornică să o vadă moartă. În jocul ăsta existau doar două tabere. Dacă Emma nu lucra pentru ei, atunci era în slujba duşmanului.

---

6 Potemkiniadă, termen prin care se face referire la o metodă de înfrumuseţare (şi falsificare) a realităţii. Cu ocazia unei vizite în Rusia a împăratului Iosif al II-lea şi a regelui Poloniei, prinţul Grigori Potemkin a pus să fie construite nişte uriaşe decoruri de teatru, închipuind case, sate şi oraşe înfloritoare. (n.red)

Peisajul pe lângă care treceau devenea tot mai familiar pe măsură ce se apropiau de Londra. Trecură pe lângă Victoria and Albert Museum, pe lângă magazinul Harrods, iar apoi virară pe Park Lane.

În ciuda minciunilor pe care i le servise, în ciuda tuturor ascunzişurilor şi a duplicităţii, Jonathan era conştient că încă o iubea pe Emma. Petrecuseră opt ani împreună. Considera că, în bună măsură, femeia cu care îşi împărţise viaţa şi iubirea îi împărtăşea sentimentele. N-avea nici o dovadă în acest sens. Doar ceea ce-i spunea inima. În ultimă instanţă, asta e tot ce ai.

Îl privi pe Graves, aşezat rigid pe scaunul din faţă. „Duşmanul", gândi el, cu o răutate care îl făcu să tresară.

N-avea s-o dea pe mâna călăului.

Pe de altă parte, Jonathan n-avea nici o intenţie să-şi petreacă tot restul vieţii într-o închisoare britanică. Nu-şi pusese în gând nici să facă pe martirul.

Nici măcar pentru Emma.

La ora şase fix, Roverul intră pe aleea hotelului Dorchester şi opri în faţa intrării. Un ofiţer în haine civile deschise portiera şi rămase lângă maşină în timp ce Jonathan era ajutat să iasă. În hol se aflau alţi poliţişti, trasându-i calea către lift. Graves deschidea şirul, urmat îndeaproape de Ford.

— Impresionant comitet de primire, zise Jonathan. Unde vă închipuiţi că m-aş duce?

Sosi liftul. Graves îl apucă de braţ şi-l împinse înăuntru.

— O să te duci acolo unde îţi spunem noi să te duci, zise el.

În faţa uşii de la camera lui, aştepta un alt ofiţer în haine civile. Văzându-l pe Graves, şopti cu glas respectuos:

— Domnule.

Apartamentul lui Jonathan era ca un stup de albine. După cum arătau lucrurile, tocmai terminaseră de percheziţionat camera, şi acum toate lucrurile erau puse la loc. Graves le zise ultimilor ofiţeri să plece şi închise uşa. Jonathan deschise dulapul şi observă că hainele erau mult

mai ordonat puse pe umeraş decât înainte.

— Aţi găsit ceva? întrebă el peste umăr.

— Fă un duş şi ia-ţi nişte haine curate pe tine, lătră Graves. Ai la dispoziţie zece minute.

— Unde mergem?

— O să afli la momentul potrivit.

— Credeam că vreţi să vă ajut să daţi de Emma.

— Stai liniştit, o să ne ajuţi. Acum fă ce ţi-am zis.

Jonathan intră în baie, închise uşa şi porni duşul. Camera se umplu de aburi. Îşi scoase cămaşa, iar apoi privi la brăţara prinsă de gleznă. Deschise uşa şi îi văzu pe Graves şi pe Ford la câţiva paşi de el, prinşi într-o discuţie aprinsă.

— Acum ce mai vrei? întrebă Graves, privind înspre el.

Jonathan arătă înspre brăţară.

— Chestia asta e rezistentă la apă?

Graves scutură din cap, apropiindu-se.

— Ar trebui să te pun să faci duş cu un picior afară. Se scotoci în buzunar după cheie, apoi îngenunche şi desfăcu brăţara. Am auzit că, dacă o porţi destul de mult timp, epiderma ajunge să fuzioneze cu oţelul. Doctorii trebuie să te opereze ca să ţi-o scoată. Ştii ceva despre chestia asta?

— Nimic.

Graves se ridică, ţinând brăţara într-o mână.

— Asta e ultima dată când ţi-o scot înainte de a pune mâna pe nevastă-ta. Ne-am înţeles?

— Mersi. Jonathan dădu să închidă uşa, dar se opri. Colonele Graves, ce te face să fii atât de sigur că Emma e încă în Anglia?

Graves aruncă o privire înspre Ford, apoi se întoarse din nou spre Jonathan.

— Toate la timpul lor, doctore Ransom. Acum treci şi te spală.

— Emma Ransom este suspectul principal în uciderea lordului Robert Russell, zise Kate Ford. Avem dovezi care o plasează la locul crimei. Nici o altă persoană n-ar fi putut să pătrundă în apartamentul lui. Cazul ţine de brigada anticrimă.

— Acum e o chestiune de competenţa celor de la antitero, inspectore-şef Ford, răspunse Graves. Au fost ucişi cetăţeni străini, printre ei numărându-se şi câţiva diplomaţi de rang înalt. Ruşii ţipă ca din gură de şarpe să facem ceva. Igor Ivanov e candidatul cu cele mai multe şanse la alegerile prezidenţiale de peste doi ani. Dacă moare, relaţiile dintre ţările noastre se vor înăspri pentru o bună bucată de vreme. Nu mai e o simplă crimă. E un incident de nivel naţional.

— Chiar şi aşa, brigada anticrimă trebuie să participe la investigaţii.

— Nici nu se pune problema. Dacă nu-ţi convine, poţi să mergi până la prim-ministru. Chiar acum s-a reunit Comitetul de Urgenţă al Cabinetului. Pentru că bomba a fost detonată atât de aproape de Whitehall, vor să decidă dacă a fost un atentat împotriva guvernului sau pur şi simplu unul contra lui Ivanov. Ministrul de interne ia în calcul posibilitatea evacuării tuturor oficialilor guvernamentali de la Westminster. E mult mai mult decât o crimă.

— Eu ţi-am adus cazul ăsta, zise Kate, rostind cuvintele rar şi limpede. Am tot dreptul să particip.

— Dacă îmi amintesc bine, eu te-am contactat. Eu eram ăla care stătea în bucătăria ta azi-dimineaţă.

— Asta datorită muncii efectuate de echipa mea. Ştiai că am descoperit ceva şi aveai nevoie de ajutorul meu.

— Aş zice că lucrurile s-au schimbat dramatic în ultimele douăsprezece ore.

— Dar Jonathan Ransom nu te poate ajuta. Chiar nu-ţi dai seama că spune adevărul?

— Chiar nu. Cred că reziduurile de explozibil plastic pe care le-am găsit pe cămaşa lui îmi întunecă vederea.

După ce se spală, o să mergem în toate locurile unde pretinde că şi-a întâlnit soţia. Dacă nu se arată mai predispus să colaboreze, îl duc înapoi la Hereford, să schimbe câteva opinii cu băieţii din regiment.

— Vrei să-l baţi până scoţi adevărul de la el? În felul ăsta, n-o să obţii nimic.

— Ştii şi tu prea bine că nu ne-am atinge de el. Dar o să ne dăm toată silinţa să-l băgăm în sperieţi. Graves trase draperiile. Vezi tu, inspectore-şef Ford, eu cred că doctoraşul nostru minte, zise el, privind înspre Hyde Park. Sunt convins că ştia exact ce făcea nevastă-sa. Am eu teoria mea: motivul pentru care Ransom fugea înspre soţia sa nu era pentru a o opri să detoneze bomba. Voia să-i zică s-o detoneze mai repede.

— Ce vrei să spui?

— Ivanov era în primul Mercedes, nu în al treilea. Ransom l-a văzut când a trecut pe lângă el şi încerca să-şi avertizeze soţia că trebuie să declanşeze bomba mai repede.

— Dar geamurile maşinii erau negre ca smoala, răspunse Kate. Nimeni n-ar fi putut să vadă prin ele. Ransom n-avea cum să ştie cine e în oricare dintre maşini.

Graves se întoarse, cu braţele încrucişate.

— Cred că discuţia se încheie aici.

Însă Kate nu era gata să renunţe.

— Dacă ne axăm asupra crimei, o să ajungem mai repede la Emma decât prin Ransom şi prin toată joaca ta de-a spionii.

— Chiar aşa?

Graves vorbi peste umăr în timp ce se îndrepta spre uşă.

— Trebuie s-o găsim pe femeia care i-a trimis mesajul video lui Russell. Informatorul ei i-a dat lui Russell pontul despre Victoria Street. Asta înseamnă că obţinuse informaţii de la cineva din organizaţia care plănuia atacul. Bănuiala mea e că e vorba despre cineva aflat destul de sus în ierarhia organizaţiei. Are legătură cu toată bălmăjeala aia despre RIC, reţeaua de informaţii

creditabile. Dacă aflăm de unde a primit pontul, o să descoperim de la cine îşi primeşte Emma Ransom ordinele. Femeia asta e cheia poveştii.

— Dar n-o s-o găsim niciodată. Şansele de a ajunge la sursa mesajului sunt egale cu zero. Eu mizez pe Ransom. Ştii proverbul: nu da yankeul din mână… Graves se opri, cu mâna încleştată pe clanţă. Între timp, ai toată libertatea să investighezi cazul după cum pofteşti, dar fără implicarea biroului meu. De Jonathan Ransom ne ocupăm noi.

Deschise uşa care dădea în hol. Doi ofiţeri în haine civile îşi strecurară capul înăuntru. Graves le făcu semn că totul era în regulă.

— Uiţi de Reg Cleak? întrebă Kate.

— Cine? Graves îşi aminti brusc, şi chipul i se înăspri. A, da, îmi pare rău de partenerul tău.

— După ce plec de-aici, merg direct la el acasă. Intenţionez să-i spun soţiei sale că îmi asum chiar eu responsabilitatea de a da de persoana, gruparea politică sau organizaţia care se face vinovată de moartea lui. Investigaţia mea ar avea mult de câştigat dacă aş beneficia şi de resursele MI5.

— Noapte bună, inspectore-şef Ford.

— Fă-o de dragul lui Reg, încercă Kate să-l convingă.

Graves îşi apropie chipul de-al ei, astfel încât putu să vadă petele maronii din ochii lui albaştri şi neclintirea din privirea lui.

— Asta e partea întunecată a lumii, inspectore-şef Ford. Noi nu facem favoruri.

25

Jonathan rămase sub duş până când Graves deschise uşa trântind-o şi îi spuse să iasă dracului mai repede. Agentul de informaţii stătea la nici un metru de el, privindu-l pe Jonathan îmbrăcându-se, bâiguind câte un „grăbeşte-te” şi jucându-se cu brăţara de monitorizare,

aruncând-o dintr-o mână în alta. Jonathan luă lucrurile pe îndelete, refuzând lenjeria intimă şi pantalonii pe care Graves i le întindea până când nu consideră el însuşi că era gata. Se bărbieri şi se pieptănă, apoi ieşi din baie în căutarea unei cămăşi curate.

Dar, în tot timpul ăsta, îi trecea prin gând aceeaşi idee. Emma nu terminase. Atentatul era doar un pas dintr-un proces mai complex. Nu conta pentru cine lucra, de ce acţionase astfel sau dacă scopurile lor erau justificate. Actele ei criminale erau acum ale lui. În ochii legii, şi chiar şi în ochii lui, era complicele de-o viaţă al Emmei. Avea o singură cale prin care putea să-şi reabiliteze numele. Trebuia să o găsească pe Emma înaintea autorităţilor.

Abia atunci observă că în apartament se mai aflau doar ei doi.

— Unde e detectivul Ford? întrebă Jonathan, stingherit de liniştea şi de solitudinea care domneau.

— Inspectorului-şef Ford i s-a solicitat prezenţa în altă parte.

— Deci pot să mă schimb aici?

— Ar fi şi timpul, bombăni Graves. Ia-ţi o cămaşă şi o haină pe tine. Hai odată!

— O să mă mai întorc aici?

— Asta depinde de tine.

Jonathan îl privi pe Graves, văzu umflătura de sub braţul stâng, fără îndoială pistolul, apoi brăţara electronică pe care o ţinea strâns în mână. Observă pentru prima dată că Graves era, de fapt, mai scund decât el şi mai slab fără armura costumului. Avea mâinile subţiri şi unghiile bine îngrijite, aproape feminine. Observă, de asemenea, cearcănele din jurul ochilor şi faptul că ţinuta rigidă a corpului său dădea semne de slăbiciune. Era o privire pe care Jonathan o recunoştea foarte bine. O văzuse de nenumărate ori în oglindă, după ce operase neîntrerupt timp de o zi şi o noapte. Graves era epuizat.

Jonathan îşi văzu de treabă, dintr-odată însufleţit. Erau doar ei doi. Afară mai aşteptau însă alţii. Când intraseră, doi păzeau uşa. Fără îndoială, încă vreo câţiva

erau plasaţi la parter. Oriunde ar fi urmat să meargă, grupul însoţitorilor n-ar fi făcut decât să sporească. Dar deocamdată, preţ de câteva minute, erau doar ei doi.

Jonathan luă o cămaşă din dulap şi o îmbrăcă. Scoase şi o jachetă, aşezând-o pe spătarul unui scaun. Încă era cald afară, dar el gândea în perspectivă. Se gândea la cum avea să fie peste şase ore sau peste douăsprezece ore sau, dacă mai avea măcar o brumă de noroc, peste mai multă vreme. Îşi luă şi portofelul din dulap şi îl strecură în buzunarul de la spate, apoi scoase o pereche de şosete dintr-un sertar.

Graves măsura camera în lung şi în lat precum un câine de pază, cu telefonul mobil la ureche.

— Ce-a găsit echipa de intervenţie rapidă în Hampstead? Nimic? Imposibil! Omul meu a zis că maşina a fost parcată acolo. A văzut-o cu ochii lui. Mai verificaţi o dată. Trebuie să fie reziduuri de explozibil în garaj. Nu sunt camere de supraveghere pe stradă? Atunci întrebaţi vecinii – trebuie să fi fost *cineva* care să-i fi văzut intrând şi ieşind din casă. Proprietarii sunt în concediu? În Immingham? Nimeni nu merge în concediu în Immingham. Închise telefonul şi se întoarse spre Jonathan. Se pare că povestea ta nu se prea leagă, doctore. E o problemă cu reşedinţa aia din nordul Londrei de unde pretinzi că ai văzut-o pe nevastă-ta luând maşina. Mă întreb dacă ar trebui să te dau direct pe mâna inchiziţiei sau dacă să urmez sfântu-mi ceaslov cu reguli şi să-ţi mai acord o şansă să te întorci la Iisus.

Dar, în ciuda insistenţei lui Graves, Jonathan se prefăcu a nu-l băga în seamă. Stătea cu spatele la el, cu capul aplecat, mormăind.

— M-ai auzit? întrebă Graves.

Jonathan nu răspunse nici de această dată. Precum un orb, întinse mâna, pipăind în aer până când găsi un scaun, apoi se târî într-acolo şi se aşeză.

— Ce naiba ai? întrebă Graves, mai mult iritat decât curios.

— E o problemă, zise Jonathan, cu glas stins.

— Aici chiar ai dreptate, replică Graves, apropiindu-se. Povestea ta nu se verifică. Şi o să lămurim lucrurile chiar acum.

— Am ceva la cap. Mă doare îngrozitor.

— Ce dracu' vrei să spui?

— E ceva în neregulă. Nu ştiu ce se întâmplă. Am o durere de cap înfiorătoare. Gemu. Am probleme şi cu vederea. S-ar putea să fie din cauza deshidratării sau o comoţie.

— O să-ţi revină vederea după ce ieşim să iei o gură de aer. Bea nişte apă şi o să fii ca nou. Graves îngenunche la picioarele lui şi începu să-şi facă de lucru cu brăţara de monitorizare. Întinde piciorul. Nu-mi pasă care. Tu alegi.

Jonathan gemu şi întinse piciorul stâng. Graves trecu inelul metalic în jurul gleznei şi îl închise. Trase de el pentru a se asigura că era bine prins, apoi se aşeză pe vine.

— S-a rezolvat şi cu asta. Deschide ochii. Mă vezi ca lumea?

Ridică bărbia pentru a-l privi pe medic în ochi.

În momentul ăla, Jonathan acţionă.

Îl lovi cu piciorul drept, nimerindu-l pe Graves în maxilar, exact în punctul pe care-l calculase, la vreo doi centimetri sub ureche, în locul în care mandibula se prinde de oasele craniene. Graves se prăvăli pe spate, năucit. Înainte de-a putea să reacţioneze, Jonathan se aruncă peste el, ţintuindu-l la pământ cu antebraţul, apăsând cu degetele mâinii drepte chiar pe artera carotidă, împiedicând circulaţia sângelui spre creier. Graves se zbătu. Reuşi să-i dea un pumn în obraz. Apoi, incapabil să mai riposteze, îşi pierdu cunoştinţa. Ochii i se dădură peste cap. Expiră puternic încă o dată, apoi corpul i se înmuie.

Totul durase şase secunde.

Jonathan continuă să apese pe arteră până când se asigură că Graves era inconştient, apoi se ridică în picioare. Oglinda de pe perete îi dezvălui un bărbat cu privirea sălbatică şi cu răsuflarea tăiată. „Nu se poate

altfel”, îşi zise el.

Îngenunche din nou, scotocind în buzunarele lui Graves în căutarea cheii de la brăţară. O găsi şi descuie cătuşa. Apoi îi luă portofelul şi telefonul. Atinse cu mâna patul pistolului lui Graves, dar se hotărî să nu-l ia. Doar un infractor ia arma. Cel nevinovat o lasă acolo. Se ridică şi merse în grabă la uşă. Se uită pe vizor şi văzu doi ofiţeri în haine civile, stând de o parte şi de alta a uşii.

Exact în acea clipă, sună telefonul lui Graves. Jonathan se repezi în baie şi închise uşa. Pe ecran se putea citi: „Directorul general Allam”. Presupuse că era vorba despre directorul MI5. Smulse un prosop de pe suport şi înfăşură telefonul în el. Acesta mai sună de patru ori, parcă interminabil, iar apoi încetă. Fugi înapoi la uşă, dar cei doi bărbaţi erau nemişcaţi. Graves zăcea în continuare ţeapăn pe podea. Avea să rămână inconştient pentru încă trei până la zece minute. Jonathan nu putea să facă nimic pentru a prelungi acest timp, asta dacă nu voia să-l sugrume. Graves îi era suficient de antipatic încât să ia în calcul şi această variantă.

Jonathan merse în celălalt capăt al camerei şi deschise uşile glisante de la balcon. Înaintă până la balustradă şi aruncă o privire jos. Se afla la o înălţime de opt etaje, deasupra intrării principale a hotelului. Fiecare balcon era protejat de o tendă. Cea de dedesubt era cam la un metru de balconul lui. Teoretic, nu era o coborâre prea dificilă. Jonathan era un alpinist cu experienţă. De nenumărate ori coborâse pe suprafaţa aproape lucie a stâncilor, folosindu-se uneori de prize nu mai late decât un cuţit de bucătărie. Îşi aminti şi că, deşi avea o frânghie şi un ham cu care se legase uneori ca să nu cadă de pe stâncă, alunecase în repetate rânduri. De data asta, nu avea voie să facă nici o greşeală.

Se lăsa înserarea. Cerul devenise de un violet insipid. Traficul de pe Park Lane părea o coadă densă care înainta încet. Jos, în curte, pe sub acoperişul de la intrare, trecea un val constant de taxiuri şi de automobile. Erau prea mulţi oameni care se foiau de colo-colo ca să-i mai numere.

„Doar să nu vă uitaţi în sus”, le ordonă el în gând.

Îşi trase repede pe el jacheta şi băgă portofelul şi telefonul lui Graves în buzunar. Gândindu-se mai bine, îi ridică lui Graves marginea pantalonului şi îi fixă brăţara electronică în jurul gleznei. Aruncă cheia în toaletă. Apoi Jonathan reveni în balcon şi păşi abil peste balustradă.

Se lăsă în genunchi, apucându-se cu vârfurile degetelor de balcon.

Coborî un picior până când atinse suprafaţa tendei.

Apoi mişcările lui deveniră repezi şi agile. Eliberându-şi o mână, se lăsă în jos ca să găsească bara de oţel care susţinea tenda. Întinzându-se, îşi strecură degetele pe sub marginea acesteia şi apucă bara care forma suportul orizontal al tendei. Apoi îşi eliberă şi cealaltă mână cât putu de repede şi repetă mişcarea. Acum ţinea strâns bara cu amândouă mâinile. În clipa următoare, îşi aruncă picioarele în aer şi începu să se balanseze. Tenda scârţâi, dar rezistă. Ateriză pe balustrada îngustă a balconului de la etajul al şaptelea.

Se uită pe fereastră. Nu era nimeni acolo. Trăgându-şi răsuflarea, se lăsă în jos şi repetă mişcările până când ajunse la etajul al şaselea. Sudoarea îi ardea ochii şi îi încreţea pielea palmelor. Nu era atât de mult consecinţa căldurii sau a efortului, cât a concentrării, căci voia să evite chiar şi cea mai mică greşeală. Nu simţea nici un fel de teamă sau de nelinişte. Lumea se redusese la cei doi metri de deasupra lui şi la cei doi de dedesubt.

„Întinde. Apucă. Aruncă-ţi picioarele. Aterizează acolo. Respiră.”

Jonathan îşi concentră toată energia pe coordonarea minţii şi a trupului, ca să înşele gravitaţia. Devenind mai încrezător, începu să se mişte mai repede. Ajunse la etajul al cincilea, la al patrulea, apoi pe acoperişul de piatră de la intrare. Trecuseră patru minute. Alergă până la marginea acoperişului, sări pe balustrada care îi venea până la mijloc, coborî de pe marginea acesteia şi apoi sări jos.

Ateriză lângă unul dintre portarii îmbrăcaţi în redingotă care tresări. Cu obrajii îmbujoraţi, Jonathan îl

bătu pe umăr.

— Sunt rezident al hotelului. Poţi să-mi chemi un taxi?

— Bineînţeles, domnule. Încotro?

— La Heathrow.

O monedă de două lire încheie târgul. Portarul fluieră şi îi făcu semn următorului taxi.

— Spre Heathrow, domnule? întrebă şoferul.

— M-am răzgândit, zise Jonathan. Alese cel mai aglomerat loc din Londra pe timpul nopţii. La Piccadilly Circus. Du-mă la Avenue Shaftesbury, la capăt.

— Să trăiţi.

Taxiul ieşi de pe străduţă şi o luă pe Park Lane. Nici nu înaintară bine vreo cinci sute de metri, că sună telefonul lui Graves. De data asta, Jonathan se hotărî să răspundă.

— Alo? zise el.

— Ransom, spuse Graves calm, ai făcut o mare greşeală.

— Se poate.

— Îţi mai dau o şansă. Întoarce-te imediat, şi înţelegerea noastră rămâne valabilă. Ajută-ne să o găsim pe soţia ta, şi vei fi liber. Altfel, târgul nostru cade.

— Ce înţelegere e asta? Eu n-am avut de-a face cu explozia. Ceea ce propui tu e şantaj.

— Spune-i cum vrei. E ceea ce trebuie să fie.

— Ai zis c-ai auzit despre Divizie. Atunci ştii că tot ce ţi-am spus despre ea e adevărat.

— Am auzit un zvon. Nu schimbă cu nimic lucrurile.

— Cine ţi-a spus? Cineva pe nume Connor? Frank Connor?

— Nu pot să-ţi dezvălui această informaţie.

— Dacă vrei ajutorul meu, ai face mai bine să-mi spui.

Graves profită de invitaţie.

— Deci ştii unde e?

— N-am zis asta.

Urmă o pauză.

— Deja ţi-am spus. A fost omologul meu de la FBI. Scuze, fără nume, dar n-a fost Connor. Ce-a făcut, mai exact, soţia ta?

— Divizia a fost condusă de generalul-maior John Austen. Poate ai citit despre el. Generalul american ucis într-un accident de maşină în Elveţia, anul trecut în februarie.

— Îmi amintesc ceva despre asta. Nu a murit doar Austen, ci şi alţi câţiva oficiali care îl însoţeau. S-a insinuat că ar fi putut fi vorba despre un complot terorist.

— Nu a fost un complot şi nici un accident. Austen voia să atace un avion El Al ca să provoace tensiuni în Orientul Mijlociu. Emma l-a oprit.

— Vrei să spui că l-a ucis.

— Vreau să spun că a salvat cinci sute de vieţi.

Jonathan nu intră în amănunte. El fusese cel care apăsase pe trăgaci şi pusese capăt vieţii lui Austen.

— Acţiunile ei au împiedicat declanşarea unui război, dar nimănui nu-i mai pasă de asta acum. Tot ce contează pentru ei e că Emma a încălcat ordinele. Că s-a rupt de ei. Nimeni din Washington nu vrea s-o felicite. Vor cu toţii s-o omoare.

— E absurd.

— Chiar e?

Pentru prima dată, Graves rămase fără replică.

— E îngrozitor ceea ce-a făcut azi soţia mea. Nu are nici o scuză. Pot doar să spun că amândoi ştim că a acţionat la ordinele cuiva. Dar, îmi pare rău, colonele Graves, nu te voi ajuta s-o găseşti.

— Cum să te conving? Bani, asta vrei?

— Nimic…

Jonathan îşi înghiţi cuvintele. Graves trebuia să ştie că nu şi-ar trăda soţia pentru bani. Oferta era ridicolă şi ofensatoare. Graves încerca să-l distragă, să-l ţină la telefon.

Jonathan se uită afară pe geamul din spate. La o sută de metri în urma lor, zări o maşină de poliţie. Ajuns la Piccadilly Circus, văzu o altă maşină care se apropia

dinspre Regent Street, cu girofarul aprins, dar fără sirenă. Dintr-odată, girofarul se stinse. Încordat cum era, Jonathan era sigur că poliţistului i se spusese să nu atragă atenţia asupra sa. Şi dacă până acum văzuse două maşini, cu siguranţă mai erau şi altele prin preajmă. Era din cauza telefonului lui Graves. Jonathan uitase că MI5 putea să-l localizeze la fel de uşor ca pe brăţara de la gleznă. Îşi întinsese singur capcana.

Acoperi telefonul cu mâna.

— Opreşte aici, îi ordonă taximetristului.

— Credeam că vreţi pe Shaftesbury Avenue.

— Chiar aici!

— Ransom, mai eşti la telefon? întrebă Graves cu vocea lui mieroasă.

— La revedere, Colonele.

— Eşti un om mort.

— Nu încă.

Într-o seară de vară caldă, la ora opt, Piccadilly Circus era la fel de aglomerat ca Times Square în ajunul Revelionului. Firmele clădirilor dimprejur învăluiau strada într-o lumină strălucitoare, fluorescentă. Jonathan îi plăti taximetristului şi coborî pe trotuar. Mulţimea care se mişca fără încetare îl înghiţi imediat. Merse la grămadă cu ceilalţi, trecând pe Coventry Street şi îndreptându-se apoi spre nord, fiind atent în tot acest timp la cele două maşini de poliţie care se apropiau de piaţa aglomerată. În acel moment, o altă maşină de poliţie trecu pe lângă el. Avea fereastra lăsată, şi putu auzi sâsâitul şi cârâitul staţiei radio şi o voce care dădea ordine. „Suspectul a părăsit taxiul şi se deplasează pe jos. Instalaţi filtre rutiere pe străzile Coventry, Piccadilly şi Shaftesbury. Toate unităţile libere să vină la Piccadilly Circus. Subiectul e un bărbat caucazian, treizeci şi opt de ani, un metru optzeci, păr grizonant, ultima dată când a fost văzut purta o cămaşă albă, jeanşi…”

Jonathan nu aşteptă să mai asculte şi restul. Se strecură în mulţime, se întoarse şi o luă în direcţia opusă. Intră în primul magazin pe care-l văzu, un butic pentru

turişti unde se vindeau de toate, de la tricouri, până la figurine cu capul prinţesei Diana. Magazinul era plin de rafturi cu haine. Îşi alese un tricou negru şi o şapcă de baseball. După ce plăti, îşi puse imediat tricoul şi şapca. Nu putea face nimic în legătură cu jeanşii.

În puţinul timp petrecut de Jonathan în magazin, poliţia se strânsese într-un număr mare. Se formau filtre pe toate arterele care duceau la Piccadilly Circus. Pe Regent Street apăruse o dubi-ţă din care coborau ofiţeri în uniformă. Claxoanele sunau zgomotos. Traficul se oprise.

Jonathan revenise pe trotuar şi se ţinea aproape de clădiri, pierzându-se în grupuri de trecători. Trecea de la un grup la altul, căutând o cale de scăpare. Luându-se parcă după automobilele care rămăseseră nemişcate, trecătorii începură să se oprească şi ei. O stare de agitaţie cuprinse mulţimea.

Jonathan zări doi poliţişti cu veste portocalii fluorescente îndreptându-se înspre el şi studiind fiecare chip pe lângă care treceau. Se uită peste umăr şi văzu patru şepci de poliţist. Fără să ştie ce altceva să facă, se opri şi îşi îndreptă atenţia spre vitrina celui mai apropiat magazin. Era un oficiu de schimb valutar. Era deschis. La ghişeu era coadă. Se aşează la rând, cu mâinile în buzunare şi privind drept înainte. Îşi imaginã poliţiştii apropiindu-se şi simţi cum i se face părul măciucă.

În faţa lui se afla un bărbat puţin mai în vârstă care îşi număra monedele din portofel. Jonathan înaintă un pas şi îl lovi ca din întâmplare, iar bărbatul scăpă monedele pe jos. Acestea zăngăniră pe podea.

— Îmi cer scuze, zise Jonathan, aplecându-se pentru a-l ajuta pe bărbat să-şi strângă monedele. N-am fost atent. Daţi-mi voie să vă ajut.

— Mulţumesc, bâigui bărbatul într-o engleză cu accent.

Jonathan stătea cu ochii aţintiţi în podea în timp ce aduna monedele împrăştiate. Cu coada ochiului zări două perechi de bocanci lustruiţi trecând pe lângă el. Când poliţiştii plecară, se ridică şi îi dădu monedele bărbatului.

— Le-am găsit pe toate?

Bărbatul le numără şi încuviinţă din cap.

Coada înainta. Jonathan se duse la ghişeu şi schimbă o sută de dolari în lire. După ce încheie tranzacţia, continuă să meargă de-a lungul străzii, ţinându-se aproape de clădiri.

La câţiva metri în faţă, văzu semnul de metrou. Coborî treptele până în staţie. Cu siguranţă era mai aglomerat decât pe stradă. Staţia se întindea pe o suprafaţă la fel de mare ca intersecţia de deasupra. Doi ofiţeri păzeau turnichetele, căutându-l pe bărbatul înalt de un metru optzeci îmbrăcat în cămaşă albă şi blugi şi cu părul grizonant. Îşi cumpără un bilet, dar, înainte de a trece, aşteptă ca poliţiştii să ajungă în partea cealaltă a staţiei.

Trecu de turnichet şi se îndreptă înspre cel mai apropiat pasaj. Direcţia nord spre Bakerloo. Era acelaşi metrou pe care îl luase cu o seară în urmă. Pe măsură ce înainta prin pasajele placate cu teracotă, oamenii se împuţinau. Dintr-odată, se trezi singur, însoţit doar de ecoul paşilor săi. Coborî un ultim rând de scări până pe platformă. Metroul ajunse nouăzeci de secunde mai târziu.

După cinci minute, Jonathan coborî la staţia Marylebone.

Era un om liber.

26

La numărul 25 pe Notting Hill Lane era o casă cu două etaje în stil Eduard, vopsită într-un albastru-deschis, având ferestre cu frontoane la etaj, iar la intrare, o uşă neagră lăcuită, cu un ciocănel de alamă. Era nouă şi jumătate, şi, când Jonathan urcă cele câteva trepte şi bătu la uşă de trei ori, se înserase deja. Uşa se deschise aproape imediat, făcându-l pe Jonathan să tresară.

— Bună, zise o fetiţă cu părul negru, strâns în două codiţe împletite.

— Tăticul tău e acasă?

— Jenny, ce tot faci? Ar trebui să fii în pat. O femeie obişnuită, cu părul negru şi îmbrăcată în pantaloni de trening şi un pulover cu nasturi, veni în grabă la uşă. Jonathan o recunoscu pe Prudence Meadows de la petrecerea de seara trecută.

— Bună, zise el. Jamie e acasă?

— A, bună, Jonathan. Nu, Jamie nu s-a întors încă de la spital. Vrei să intri?

— Vine repede?

— Trebuie să sosească imediat. Intră. Poţi să aştepţi în camera de zi până se întoarce.

Jonathan intră, iar Prudence Meadows închise uşa în urma lui. Îl rugă să aştepte puţin până o ducea pe fiica ei înapoi în pat şi dispăru pe scări. Jonathan traversă foaierul şi îşi vârî capul pe după colţ, uitându-se în camera de zi. Pe o masă aflată într-un colţ se găseau fotografii cu Jamie şi familia sa. Mai erau o canapea şi un fotoliu jos fără spătar, peste care era aruncată o pătură tricotată de mână. Podeaua era plină de jucării şi de animale de pluş.

— Ce-ai vrea să-ţi aduc? întrebă Prudence Meadows, coborând scările. Cafea? Ceai? Poate ceva mai tare?

— Doar nişte apă. Mulţumesc.

Trecu pe lângă el, dar, când îi văzu faţa, încetini.

— Ce ţi s-a întâmplat? Eşti zgâriat tot.

— Am fost implicat într-un accident astăzi.

Prudence Meadows se ridică pe vârfuri, ducându-şi mâna la obraz de parcă ar fi fost o asistentă care îl interna în spital.

— Dumnezeule! Eşti teafăr?

— Doar puţin răvăşit.

— De-asta ai lipsit de la conferinţă? Jamie a sunat de la hotel şi a spus că era o agitaţie incredibilă. A vrut să te contacteze, dar nu avea numărul tău.

— Oarecum. E complicat.

Jonathan o urmă în bucătărie şi se aşeză pe scaunul de lângă masă. Prudence îi dădu un pahar cu apă, şi el îl bău până la fund. Fără să-l întrebe, pregăti un platou cu

biscuiţi şi cu fructe proaspete şi i-l aşează în faţă. O clipă mai târziu, îi oferi un pahar de coniac.

— M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de ceva care să-ţi dea vigoare, zise ea. Pari epuizat.

— Se poate spune şi aşa. Jonathan luă o înghiţitură din tărie, aşteptând să se relaxeze. Aveţi o casă frumoasă, zise el.

Prudence zâmbi.

— Şi tu? Jamie mi-a spus că eşti căsătorit, dar că nu v-aţi stabilit nicăieri permanent.

— Munca ne ţine în mişcare. Nu avem timp să prindem rădăcini.

— Trebuie să fie interesant, zise ea. Toate acele locuri străine.

— Câteodată.

— Nu aveţi copii?

— Încă nu. Jonathan se uită la ceas. Era aproape zece. Îşi termină coniacul şi se ridică. Ar trebui să plec. E târziu.

— Nu te prosti. Jamie m-ar omorî dacă ar afla că te-am lăsat să pleci fără să vă întâlniţi. Mai bea nişte coniac până îl sun să văd pe unde e.

Îi umplu paharul şi ieşi din încăpere, zâmbind.

Jonathan se învârti prin bucătărie. Pe frigider erau prinse desenele copiilor şi un blocnotes pe zile. Din cealaltă cameră se auzea Prudence vorbind cu soţul ei. Uitându-se la blocnotes, dădu o pagină înapoi, după care încă una. O linie neagră groasă trasă cu cerneală de-a lungul paginii îi atrase atenţia. În ziua precedentă, întâlnirea la cină cu „Chris şi Serena” fusese tăiată. În locul ei era scris: „Dorchester, ora 18.00. Operaţia de la 16.00 anulată.”

— E pe drum, anunţă Prudence. Trebuie să parcheze pe alee dintr-o clipă în alta. De fapt, cred că-l aud.

Din spate, se auzi sunetul unui automobil. Motorul se opri şi portiera se trânti. Câteva clipe mai târziu, Jamie Meadows intră în casă.

— Dumnezeule, omule, uită-te la tine! Ce naiba s-a

întâmplat?

— Putem să vorbim? replică Jonathan.

Jamie îşi sărută soţia.

— Ne ducem sus în birou, Pru. Fii drăguţă şi adu-mi şi mie ceva de mâncare. Un sendviş cu şuncă ar fi perfect. Cu mult muştar. Din acela iute.

Meadows îl conduse pe Jonathan într-un birou intim cu lambriuri de lemn de la etajul al doilea şi arătă înspre un scaun de lemn cu spătarul înalt.

— Aşază-te, îi ordonă el. Vorbeşte!

Jonathan se aşeză, oftând.

— Am nevoie de un loc unde să stau.

— Credeam că stai la Dorchester.

— Stau. Adică, *stăteam*. Am plecat de-acolo.

— Vorbeşti serios? Şi vrei să stai aici? Nu mă înţelege greşit, eşti bine-venit. Poţi să stai cât vrei. Doar că nu cred că o ladă de pat cu roţi în camera copiilor e un schimb cinstit.

— A intervenit ceva.

Meadows îi umplu paharul lui Jonathan. Lăsând sticla din mână, arătă înspre tăieturile de pe faţa acestuia.

— Parcă ai fi luat parte la o luptă şi ai pierdut.

— E o poveste lungă.

— Termină cu asta! Sunt eu, Jamie. Am destule secrete murdare, cât pentru două familii. Îi zâmbi şmechereşte în semn de consolare. Nu-i vorba despre o femeie, nu? Vă ştiu eu pe voi, doctorii ăştia. Aveţi câte o iubită în fiecare port.

— Nu chiar.

— Nu-i vorba despre Emma, nu? Doar nu te ascunzi de soţia ta?

— Mă ascund, dar nu de Emma. Mă ascund de poliţie.

— Nu-ţi mai bate joc de mine. Ce s-a întâmplat?

Jonathan îşi privi prietenul în ochi.

— Nu glumesc.

Lui Meadows îi pică faţa.

— Pe bune? De poliţie?

— Ai auzit de explozia cu maşina-capcană de azi?

— La naiba cu ei de sălbatici, zise Meadows. Londra a devenit nesigură.

— Am fost acolo. Aşa m-am ales cu zgârieturile astea. De la sticla aruncată în aer. De la reziduuri explozibile. De fapt, se poate spune că am luat parte la toate astea.

— Glumeşti!

Dar tonul lui Meadows nu trăda nici un fel de încântare.

— Aş vrea să fie aşa.

— Ce făceai acolo? întrebă Meadows. Adică, de ce… cum?

— Nu-ţi pot spune. Crede-mă, nu vrei să ştii. N-ai fi în siguranţă.

— În siguranţă? Fugi de poliţie şi vii în casa mea, unde dorm copiii mei. Nu-mi vorbi mie despre siguranţă. Dacă mă tragi după tine, vreau să ştiu despre ce este vorba.

— Nu pot. Nu e vorba doar despre faptul că mă ascund de poliţie. E mai mult de-atât. Jonathan se ridică şi dădu să plece. Îmi pare rău că am venit. Îmi dau seama acum că n-ar fi trebuit. Nu m-am gândit.

Meadows de-abia se ridică şi el.

— Aşteaptă o clipă. N-ai fost arestat, nu?

— Nu, zise Jonathan. Nu oficial.

— Nu tu ai declanşat bomba, nu?

— Bineînţeles că nu.

— Nu adăpostesc un criminal în serie?

Jonathan nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Nu. E în regulă.

— Bine atunci. Oferta rămâne în picioare. Poţi să stai cât vrei. Dar va trebui să-i spun şi lui Pru. Nu tot, desigur, dar măcar ceva. Poţi să stai în camera lui Frannie. Nu te deranjează spiriduşii şi unicornii, nu? A ajuns la faza când e înnebunită după zâne. S-ar putea ca patul să fie cam scurt, dar măcar e moale.

— Canapeaua de jos e perfectă, zise Jonathan, ridicându-se.

— Nici să n-aud. Nu-l pot lăsa pe cel mai bun chirurg pe care-l ştiu să-şi rupă spatele pe drăcia aia monstruoasă. Trebuie să avem grijă de mâinile alea făcătoare de minuni. Trebuie să le păstrezi în formă până când vine vremea să salveze şi alte vieţi.

— Mulţumesc, Jamie. Nici nu pot să-ţi spun cât de mult înseamnă pentru mine.

— Dar ce-ai de gând să faci? întrebă Meadows.

— Acum? O să dorm.

— Da, dar mâine sau poimâine? Nu poţi fugi la nesfârşit.

— Ai dreptate.

— Şi atunci?

Jonathan îşi puse mâna pe umărul cărnos al lui Jamie şi îl bătu încet în semn de mulţumire.

„Mâini făcătoare de minuni.”

Cuvintele îl loviră ca un ciocan. Cu o noapte în urmă, Emma folosise aceeaşi expresie ca să descrie talentul său chirurgical.

„Trebuie să fie o coincidenţă”, îşi spuse în gând, privindu-l pe Meadows în ochi. Cu siguranţă, era o expresie comună. Dar nu se lăsa păcălit de linguşirea subiectivă, de obligaţia camaraderiei sau a loialităţii. Un chirurg putea avea mâini talentate, mâini agile sau mâini tămăduitoare, dar „mâini făcătoare de minuni”? Nu mai auzise această expresie înainte.

Jonathan îl privi şi mai intens pe Meadows. Dacă se gândea mai bine, referirea la mâinile lui nu era singura coincidenţă. Prima dată, Jamie fusese trimis de Serviciul Naţional de Sănătate în Cornwall. În povestea inventată de Emma, aceasta crescuse în Penzance şi, de asemenea, în Cornwall. Jamie studiase la Oxford. Emma pretinsese că şi ea absolvise acolo.

Şi ce era cu agenda aceea? Prudence Meadows afirmase cu tărie că plănuiseră dinainte să meargă la conferinţa medicală. Dar, potrivit agendei, aveau de gând să ia cina cu Chris şi Serena. O întâlnire în mod clar anulată în ultimul moment.

„Nu există coincidenţe”. Era, practic, zicala Emmei.

— Pe aici spre tărâmul zânelor, zise Meadows. Vino, bunule Oberon.

Jonathan îl urmă până în dormitor. După ce îşi urară noapte bună, aşteptă câteva minute, apoi se furişă pe hol. Pe coridor era întuneric şi linişte. Meadows coborâse la parter. Îl auzi vorbind grăbit la telefonul din bucătărie. Fără îndoială îi sunase pe cei din Divizie ca să-i înştiinţeze că pusese mâna pe soţul Emmei Ransom şi să ceară instrucţiuni.

Jonathan se strecură în biroul lui Meadows. La lumina lămpii, căută ceva pe post de armă. Privirea îi căzu pe un cuţit pentru scrisori. Era lung şi ascuţit, cu un mâner de fildeş cioplit. Arăta mai mult ca un pumnal decât ca un obiect de birou. Îl luă.

Coborî scările fără zgomot.

Meadows stătea la masa de la bucătărie. Dintr-odată, se uită în sus.

— M-ai speriat.

Jonathan se apropie precaut, ţinând cuţitul pentru scrisori apăsat de picior.

— Cu cine ai vorbit?

Meadows încercă să schiţeze un zâmbet.

— A, asta era… cu nimeni.

— Cu cine, Jamie?

— Cu asistenta mea. Avem un caz special mâine-dimineaţă. Mi-am amintit că aveam nevoie de nişte medicamente.

— Ai spus că am mâini făcătoare de minuni.

Meadows stătu o clipă pe gânduri, confuz.

— Aşa am spus?

— Emma a folosit aceeaşi expresie ieri când ne-am întâlnit. Mă întrebam cum v-aţi gândit voi doi la asta.

Meadows îl privi pe Jonathan uluit.

— Noi doi? Eu şi Emma? Nu ne-am gândit. N-am întâlnit-o niciodată pe soţia ta.

— Mi s-a părut o coincidenţă bizară. Vreau să spun, n-am mai auzit-o niciodată sub forma asta, iar apoi te

găsesc vorbind la telefon despre mine. Despre mine vorbeai, nu-i aşa, Jamie?

— Bineînţeles că nu. Ţi-am spus, vorbeam cu asistenta mea.

Jonathan continuă:

— Cât e ceasul în Washington? Să vedem… trebuie să fie în jur de cinci după-amiaza. Tot personalul se află încă la birou? Emma a spus că Divizia lucrează douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Nu se opresc niciodată.

Meadows scutură din cap.

— Nu vorbeam la Washington. Vorbeam la birou.

— La unsprezece noaptea? Jonathan îşi arătă dezaprobarea. Aş spune că povestea ta e slăbuţă. Nu se ridică la standardele Diviziei.

Meadows zâmbi stânjenit.

— Ce naiba e „Divizia” asta despre care vorbeşti?

— Tu să-mi spui. La urma urmei, eşti acolo de multă vreme. Sunt curios, te-au racolat înainte să intri la Oxford sau după? Tu ai împins-o pe Emma spre mine? Întotdeauna m-am întrebat cum a fost.

— Vrei să termini odată cu prostiile? Ca să fiu sincer, Jonathan, mă cam sperii.

— Ce vor să faci? Să mă ţii aici până apar ei? Să mă ucizi sau doar să mă urmăreşti?

— Să te ucid? Meadows căscă ochii mari. Ar fi mai bine să pleci. Ai avut dreptate, nu e sigur.

— Ai lucrat în Cornwall, zise Jonathan.

— La spitalul Duchy. Şi ce-i cu asta?

— E lângă Penzance, de unde zicea Emma că se trage. La Oxford, înainte de medicină, ai studiat la Colegiul Brasenose. La fel ca Emma. Apoi, mai e şi chestiunea canapelei.

— Canapelei?

— Cred că ai ales o metodă bună. Nu mă puteai lăsa să dorm acolo. E prea aproape de uşa din faţă. Aş fi putut să mă trezesc şi să plec fără ca tu să ştii. Aveai nevoie să fiu la etaj, ca să mă poţi supraveghea până vin prietenii tăi.

O picătură de sudoare apăru pe fruntea lui Meadows.

— Prieteni? Ce prieteni? Dumnezeule, Jonathan, vino-ţi în fire! Sunt eu, Jamie.

Dar Jonathan nu-l asculta. Ştia despre antrenamentul Emmei. Era vorba despre acoperire. Aruncă o privire spre uşa din faţă.

— Sunt în drum spre noi acum?

De-abia atunci văzu şi Meadows cuţitul pentru scrisori.

— Nu face asta, zise el, ridicând vocea. Orice ţi-ar trece prin minte, n-o face. Nu fac parte din Divizie. N-am întâlnit-o niciodată pe Emma. Jur pe viaţa copiilor mei. Chestia cu mâinile a fost doar o coincidenţă. Probabil am auzit-o pe undeva. O simplă întâmplare. Dădu să se ridice de pe scaun, ţinându-şi mâinile în faţă. Sudoarea îi curgea, strângându-i-se în sprâncenele stufoase şi prelingându-i-se apoi pe obrajii rozalii. Pru! începu Meadows să strige, dar Jonathan înconjură masa şi ajunse la el înainte să apuce să-şi termine propoziţia.

Îi acoperi gura lui Meadows şi ţinu vârful cuţitului pentru scrisori apăsat pe gâtul lui.

— Linişte, zise el.

Meadows încuviinţă din cap furios.

Jonathan lăsă în jos cuţitul, apoi îşi luă mâna de la gura lui Meadows.

— Am nevoie de bani.

— La mine în portofel. E pe masă, lângă coşul cu chei. Ia-i pe toţi. Trebuie să fie câteva sute de lire. Ia şi cardul. PIN-ul e 1111. Fără predici, te rog. E prea uşor, ştiu asta deja. Poţi să iei şi maşina. E un Jaguar. E foarte rapid. N-o să sun la poliţie. Nu imediat, cel puţin. Mai târziu, va trebui s-o fac. E vorba de asigurare şi toate cele. Maşina asta costă o avere.

Jonathan găsi portofelul şi numără bancnotele. În total erau cinci sute şaptezeci de lire. Înşfăcă cheile maşinii.

— Cea de-afară din spate?

Meadows încuviinţă din cap.

— Nu era nevoie să faci asta, să ştii. Puteai doar să

mă rogi.

— Poate, dar atunci… Jonathan îşi trase răsuflarea. Era ceva în privirea lui Jamie care nu i se păru în regulă. Bărbatul era de-a dreptul speriat. Jonathan îşi dădu seama cu o încredere subită şi totală că nu juca teatru. Nu faci parte din Divizie, nu-i aşa? Jamie Meadows scutură din cap. Şi n-o cunoşti pe Emma?

— N-am avut plăcerea.

Jonathan oftă. Brusc, se simţi foarte obosit.

— O să aştepţi până mâine să suni la poliţie în legătură cu maşina?

Meadows îi făcu semn că nu era nici o problemă.

— O să aştept o săptămână.

— O să-ţi înapoiez banii.

— Când poţi. Nu-i nici o grabă.

Jonathan încuviinţă din cap, întorcându-se spre uşa din spate. Făcu un pas, apoi se opri. Mai rămăsese o ultimă chestiune care nu-i dădea pace.

— Cum rămâne cu conferinţa? De ce mi-ai spus că plănuiai de mult să mergi?

— A fost ideea mea, zise Prudence Meadows din capătul celălalt al camerei. Nu voiam să crezi că de-abia aflasem că eşti în oraş. Ai fi intrat la bănuieli.

Stătea la capătul scărilor. Purta pijama de mătase, iar în mâna dreaptă ţinea un pistol.

27

— Pru, ce naiba faci? întrebă Jamie Meadows.

— Linişte, dragule. Doar nu vrem să trezim copiii. Înşuruba un amortizor pe ţeava pistolului. Când termină, îl ridică drept în faţă, ţintind către pieptul lui Jonathan. Pe mine m-a auzit Jamie. Eu am vorbit despre mâinile tale făcătoare de minuni. Era ceva ce Emma mi-a spus cu ani în urmă. N-a încetat niciodată să te ridice în slăvi.

— Despre ce vorbeşti? continuă Meadows ceva mai tare decât înainte. Ce naiba ţii în mână?

— Jonathan, vrei să-i spui tu? Ai putea, de vreme ce ai crezut de cuviinţă să-i spui atâtea altele.

— Soţia ta lucrează pentru Divizie, zise Jonathan fără s-o piardă din ochi pe Prudence Meadows. Încearcă s-o găsească pe Emma şi s-o omoare.

— Prostii, protestă Meadows de parcă nu şi-ar fi văzut soţia aflată şase metri mai încolo fluturând prin faţa lor un pistol semiautomat. Pru? Spune-i! E o încurcătură la mijloc. Şi ce mai e şi Divizia asta despre care tot vorbiţi?

— E o agenţie de informaţii condusă de americani, spuse Prudence. Noi deţinem MI6. Ei au CIA-ul. Divizia e mai mică şi puţin mai secretă.

— Nu înţeleg, zise Meadows.

— Lucrează pentru aceeaşi organizaţie pentru care lucra şi Emma, zise Jonathan. Întreprind în întreaga lume operaţiuni secrete vizând probleme legate de securitatea SUA. În principiu, omoară oameni.

— Nici eu n-aş fi putut explica mai bine, remarcă Prudence, făcând un pas înainte. Privi spre soţul ei. Aş adăuga că ucidem doar oamenii care trebuie ucişi.

— Nu te-am mai văzut înainte, nu-i aşa? întrebă Jonathan.

— Lucrez la birou. Mă ocup de mersul lucrurilor la biroul nostru din Londra. Sau, mai precis, asta făceam. După şmecheria Emmei, practic ne-au închis. Au mutat toată treaba la Lambeth. *Lambeth!* Dar nu, nu ne-am văzut înainte. Nu putem fi toţi ca soţia ta. Se putea şi mai rău. Sunt un antitalent când vine vorba despre limbi străine. Tot ce am e accentul englezesc. Mă mulţumesc cu atât.

— Accentul englezesc? repetă Jamie consternat. Eşti din Shropshire. Bineînţeles că ai accent englezesc.

— N-aş fi aşa sigur, repetă Jonathan.

Pru se uită la ceas, apoi continuă:

— Ai fost văzut intrând în ţară ieri-dimineaţă. Şeful m-a sunat şi mi-a oferit repunerea totală în drepturi dacă reuşesc să te predau. Chiar şi o mărire de salariu. Suntem cu toţii nerăbdători să o găsim pe soţia ta.

— Ai înţeles greşit, Pru. Nu vrea decât să plece din

Anglia, susţinu Meadows cauza lui Jonathan. Haide, spune-i. Îl caută poliţia, dar e o greşeală.

— Taci din gură, Jamie, zise Jonathan. Trebuie să discut cu soţia ta.

— Te-ai întâlnit cu ea? întrebă Prudence Meadows. Din cauza asta ai lipsit de la conferinţă?

Jonathan nu răspunse. O văzu pe Prudence uitându-se din nou la ceas şi bănui că oamenii Diviziei erau pe drum. Era imperios necesar să plece cât mai curând posibil.

— Şi ce-ai plănuit mai departe? continuă Pru. Să te întâlneşti cu Emma ceva mai încolo? Nu va fi uşor cu toate agenţiile de informaţii şi cu toate secţiile de poliţie pe urma ta. Nu cred că, dacă scapi de-aici, rezolvi mare lucru. E timpul să intervii. Mesaj către Jonathan: Divizia vrea să te ajute.

— Asta ţi-au spus să-mi transmiţi?

— Cuvintele lui Frank Connor. Poţi să-l întrebi chiar tu. Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

Micşoră distanţa dintre ei, apropiindu-se cu paşi neregulaţi. Jonathan ridică mâinile într-un gest de capitulare şi lipsit de violenţă şi, când ajunse în lumină, văzu că Prudence nu era atât de calmă şi de stăpână pe sine după cum vorbea. Clipea încontinuu şi îşi trăgea fiecare răsuflare ca şi cum ar fi fost ultima. Se vedea că se ocupa de munca de birou, după cum zisese chiar ea. Emma era cea care făcea munca de teren.

— Ai dreptate, zise Jonathan. Un bilet dus nu mă va ajuta prea mult. Dar nici nu cred că, dacă voi vorbi cu şeful tău, lucrurile se vor îmbunătăţi.

— Bineînţeles că se vor îmbunătăţi, insistă Meadows. Era în picioare şi se îndrepta spre Pru ocolind masa, scuturând din cap ca şi cum întreaga situaţie era doar o neînţelegere între prieteni. Întotdeauna ajută să vorbeşti.

— Rămâi pe loc, dragule, zise Pru.

Dar Meadows continua să înainteze.

— Am zis să te opreşti! strigă Prudence.

Meadows îngheţă.

— La naiba, Jonathan, spuse el. Nu vor decât să-ţi vorbească.

— Nu, Jamie, nu asta vor. Vor să le spun unde e soţia mea, după care ne vor ucide, probabil, pe amândoi.

— Pru, aşa este? întrebă Meadows.

— Nu, Jamie. Nu intenţionăm să-l rănim în nici un fel pe Jonathan. Nu vrem decât să vorbim cu el.

— Vezi, Jonathan? Trebuie s-o crezi pe Prudence.

— Îmi pare rău, Jamie, dar trebuie să plec acum. Jonathan se uită fix la Prudence. Nu ştiu unde e soţia mea. Asta să-i transmiţi lui Connor. Am întrebat-o unde se duce, dar n-a vrut să-mi spună.

— Nu pot să-ţi permit să faci asta, zise Pru. Rămâi unde eşti. Nu mai durează mult.

Meadows stătea lângă un stâlp care despărţea bucătăria de camera de zi. Expresia lui spunea că toate astea fuseseră prea mult pentru el. Arma, descoperirea că soţia sa era agent secret, situaţia încordată.

— Stai puţin, Pru, zise el. Chiar ai de gând să-i faci rău?

— Stai jos, Jamie, şi vezi-ţi de treaba ta.

— Nu, zise Meadows, plin de energie şi de curaj. Jonathan îmi e prieten. Nu-mi pasă ce faci sau pentru cine lucrezi. Vom rezolva asta mai târziu. Deocamdată, vei pune pistolul jos şi-l vei lăsa pe Jonathan să plece.

Pistolul se descărcă, şi o bucată de tencuială din stâlp zbură la jumătate de metru de capul lui Meadows.

— Rămâi pe loc şi taci din gură, dragule. Vom vorbi despre asta mai târziu.

Dar împuşcătura nu făcu altceva decât să-l încurajeze pe Meadows.

— Nu mă interesează, Pru, continuă el înfierbântat. Ai de gând să-l împuşti? Ai de gând să mă împuşti şi pe mine? Nu te prosti!

— Jamie, opreşte-te! zise ea.

— Tu să te opreşti!

Prudence îndreptă pistolul spre soţul ei.

— La naiba, am zis să te opreşti!

Meadows îl împinse pe Jonathan din calea lui şi se năpusti asupra pistolului. Acesta se descărcă a doua oară, iar Meadows se prăbuşi în genunchi.

— Pru, zise el abia şoptit şi fără s-o învinovăţească, de parcă ar fi fost victima unui accident întâmplător. M-ai împuşcat.

— Jamie? murmură ea.

Meadows căzu la podea. Din colţul gurii îi şiroia sânge. Jonathan îngenunche şi îl rostogoli pe Meadows pe spate, eliberându-i mai întâi căile respiratorii. Îi descheie cămaşa şi, la trei centimetri deasupra sternului, văzu o gaură neagră perfectă care pulsa sânge. Dacă glonţul nu străpunsese chiar inima, sigur atinsese o arteră coronară.

— Adu-mi nişte prosoape, zise el. Cheamă o ambulanţă.

Pru se uită la soţul ei.

— N-am apăsat pe trăgaci, bâigui ea. Nu se poate s-o fi făcut. Fă ceva! îi zise apoi lui Jonathan.

— Cheamă o ambulanţă!

Pru alergă în bucătărie şi sună la serviciul de urgenţă.

Jonathan trase pătura de pe fotoliu şi o folosi ca să şteargă sângele. Apoi îşi împinse arătătorul în gaură, încercând să găsească artera pentru a opri sângerarea.

— Nu te opri, spuse Meadows, încercând să-şi ridice capul. Nu-ţi face griji cu durerea. Nu simt nimic. Probabil că glonţul a nimerit coloana vertebrală.

— E cam alunecos, zise Jonathan, îndoindu-şi degetul şi trecându-l prin ţesutul muscular până în cutia toracică. Stai să încerc şi în partea asta.

— L-ai găsit?

— Încă nu.

— Caută în continuare.

Jonathan se aplecă mai aproape de el, cu ochii mijiţi.

— Rezistă. Îl scot imediat.

— Ştiu. Dintr-odată, pe Meadows îl cuprinseră spasmele. Corpul îi tresăltă. Îşi înălţă capul, şi din gură începu să-i curgă sânge arterial negru. Jon… ajută-mă.

— Stai culcat, Jamie. Putem s-o facem.

Jonathan îl întinse pe Meadows pe podea, îşi trase răsuflarea şi începu din nou să orbecăie în căutarea arterei afectate.

— Dumnezeule, fetele, zise Meadows. Sunt atât de mici.

— Acum trebuie să-ţi faci griji pentru tine. Rezistă. Te ducem la spital imediat. Ai înţeles?

— Doar că…

Vorbele lui Meadows se stinseră treptat.

— Rămâi cu mine! Jonathan îşi mută degetul spre dreapta şi simţi un curent de sânge. Înaintând mai adânc, localiză sursa hemoragiei interne. Gata, zise el. L-am găsit. Acum stai nemişcat.

— Doamne-ajută, şopti Meadows, întâlnindu-i privirea lui Jonathan. Ransom ăsta e un băiat pe cinste. Deci chiar e adevărat.

— Ce anume?

— Mâinile făcătoare de minuni. Ai, într-adevăr, asemenea mâini.

Apoi îşi dădu ultima suflare şi rămase nemişcat.

Jonathan privi cum pupilele prietenului său se dilată şi cum îi dispare culoarea din obraji. Schimbarea se petrecu imediat şi dramatic. Îşi trase uşor degetul şi se lăsă în spate, cu ochii aţintiţi spre trupul nemişcat.

Pru se întoarse în camera de zi, trecându-şi privirea de la Jonathan la corpul soţului ei.

— Ce s-a întâmplat? Cum se simte? *Jamie?*

— E mort, zise Jonathan.

— Cum? Dar ambulanţa e pe drum. Au spus că ajung în trei minute. Nu se poate. Prudence aşează pistolul pe o masă laterală, îngenunche şi îşi puse mâna pe obrazul soţului ei. Jamie, îi şopti ea la ureche. Haide! Mai rezistă puţin. Ambulanţa trebuie să ajungă. Divizia va înţelege. Eşti soţul meu. Trebuie să înţeleagă.

— Îmi pare rău, zise Jonathan.

— Nu, e imposibil, protestă femeia. Nu poate fi mort. N-am vrut… Adică a fost un accident.

În încăpere se lăsă tăcerea, iar aerul se umplu de miros de praf de puşcă.

— Tu ai făcut asta, zise Prudence după o clipă. Ochii îi erau plini de lacrimi, dar vocea îi rămase monotonă. Tu l-ai ucis. Tu şi Emma.

— Nu, zise Jonathan obosit.

Prudence se ridică şi se întinse după pistol.

Jonathan reacţionă instinctiv. Se văzu o strălucire argintie, după care se auziră un zgomot înfundat şi un icnet ascuţit. Luă pistolul şi se dădu un pas în spate.

Prudence Meadows se uita îngrozită la cuţitul pentru scrisori care îi ţintuise mâna de masă, dar nu scoase nici un sunet. Îi întâlni privirea lui Jonathan. În depărtare, se auzea sirena ambulanţei.

— Jenny, o strigă pe fiica ei mai mare cu un calm incredibil. Trezeşte-te! A intrat un intrus şi l-a împuşcat pe tati!

Jonathan fugi pe uşă.

Cinci minute mai târziu, conducea Jaguarul lui Jamie Meadows de-a lungul autostrăzii A4, îndepărtându-se de Londra.

28

În mod oficial era cunoscut ca Departamentul de Monitorizare Telefonică din cadrul Poliţiei Metropolitane din Londra, dar toţi poliţiştii îi spuneau Acvariul. Acvariul era situat la al treilea etaj subteran de sub Whitehall, clădirea guvernamentală. Construcţia impunătoare, ridicată din cărămizi roşii şi mortar, fusese proiectată şi înălţată în secolul al XVII-lea de un ucenic al lui Inigo Jones[7], dar Acvariul părea cât se poate de adaptat secolului XXI. Locul cărămizilor fusese luat de oţel şi nu mai găseai nici urmă de mortar, doar mii de kilometri de cabluri de fibră optică trecând prin pereţi, pe sub podele, prin labirintul de separeuri, spaţii de lucru şi camere de

7 Primul mare arhitect britanic al perioadei moderne (n.red.)

conferinţă izolate fonic, acoperind o suprafaţă de dimensiunea unui teren de fotbal. Departamentul de Monitorizare Telefonică fusese creat cu scopul de a asculta conversaţiile telefonice şi de a urmări corespondenţa prin e-mail a vreo cinci mii de oameni consideraţi „persoane de interes” de către guvernul Maiestăţii Sale.

Kate Ford înainta grăbită de-a lungul platformei care străbătea Acvariul. Un panou de sticlă izolant fonic se afla între ea şi zona de lucru. La fiecare douăzeci de metri, se găseau câte o ieşire şi nişte trepte care legau platforma de podea. Era trecut de unsprezece noaptea, dar peste tot agitaţia continua. În lumea digitală, nu se mai făcea distincţia între zi şi noapte.

Se opri la cea de-a treia ieşire, îşi trecu legitimaţia prin cititorul de carduri, aşteptă până când se aprinse ledul verde şi apoi aşeză degetul mare pe scannerul biometric. În mod ironic, măsurile de securitate creşteau după ce pătrundeai în clădire. Coborî treptele. Labirintul era atât de complex, încât coridoarele care se încrucişau pe suprafaţa enormă primiseră câte un nume. Trecu pe lângă indicatoare pe care se putea citi Belgravia şi Covent Garden, oprindu-se la Pimlico.

Tony Shaffer stătea aplecat la birou, având tastatura în poală în timp ce lucra la computer.

— Salutare, zise el, observându-i prezenţa. Mai am ceva de terminat.

— Grăbeşte-te, spuse Kate, găsind un scaun liber pe care-l trase în separeul lui Shaffer.

Shaffer era tânăr şi nebărbierit, cu o claie de păr negru.

— Am început să verific informaţiile pe care mi le-ai dat, spuse el.

— Ai găsit ceva?

— Nu prea.

Kate se încruntă. După ce plecase de la Dorchester, îl sunase pe Shaffer, cerându-i să găsească IP-ul şi adresa femeii care îi trimisese lui Russell mesajul video cu o dimineaţă în urmă.

— Numele şi adresa se verifică?

— Nu aici e problema, zise Shaffer, lăsând impresia că se scuza, ceea ce o irită pe Kate. Robert Russell era abonat la British Telecom şi la Vodafone. Am numărul tuturor telefoanelor şi liniilor din apartamentul lui. Teoretic, n-ar trebui decât să monitorizez traficul de pe banda lui Russell.

— Şi-atunci de ce ai faţa asta?

— Informaţiile lui Russell sunt blocate. Nu pot să le accesez.

— Cum vine asta? Azi-dimineaţă am fost la MI5. Interceptau numerele lui Russell de câteva săptămâni. Au făcut chiar şi o înregistrare a transmisiunii.

— Tocmai cei de la MI5 sunt problema. Au instalat un filtru pe releul din acea parte a oraşului. În principiu, înregistrează întregul flux de comunicaţii din Mayfair, fie că au mandat, fie că nu. Russell e doar vârful aisbergului.

— Ai cerut copii după traficul din apartamentul lui?

Shaffer încuviinţă din cap.

— Da, dar refuză să mi le pună la dispoziţie. Mi-au servit ceva de genul că siguranţa naţională are întâietate în faţa unei investigaţii locale.

— Nu-i o investigaţie oarecare, e vorba despre o crimă.

— Le-am zis. Nici nu m-au băgat în seamă.

Kate se aplecă în faţă, ciupindu-se de nas.

— Femeia e cheia. Ea e filiera umană. De la informatorul ei a ajuns la Russell chestia cu „Victoria Aer”. Ea e cea care ne poate spune cine se află în spatele atentatului.

— Va trebui să înaintezi o cerere Serviciului de Securitate, dar nu mi-aş face prea mari speranţe.

— Credeam că trăim în epoca unei colaborări intense.

— Chiar s-a intensificat colaborarea. Crede-mă pe cuvânt. Înainte, cei de la MI5 nici nu mi-ar fi răspuns la telefon. Shaffer se scărpină în cap. N-ai altă modalitate de a-ţi găsi omul? Spuneai că e vorba despre un mesaj video.

Ai analizat sunetul de fundal? Poţi să dai peste cele mai neaşteptate lucruri. Un radio pornit în altă cameră, sunetul clopotelor de la câţiva kilometri, tot felul de lucruri care te pot ajuta să identifici locaţia emiţătorului. Apoi poţi să aplici ingineria inversă. Delimitezi locul pe o rază de câţiva kilometri, identifici releul şi vezi cine din acea zonă îi trimitea un mesaj lui Russell.

— Şi cât ar dura toată treaba asta?

— Câteva zile, poate o săptămână – asta în cazul în care se ocupă cineva de tine. Doar aşteptarea durează vreo două luni.

— Mersi de pont, Tony.

— Îmi pare rău că n-am putut să te ajut.

— Nu-ţi face griji.

Kate îl bătu pe umăr şi se îndreptă spre scări. „Analiza sunetului de fundal”, gândi ea. „Trebuie să existe şi o cale mai uşoară”. Scutură din cap. „Clopotele unei biserici, ca să vezi.”

Chiar atunci, îşi aminti ceva în legătură cu mesajul video, un detaliu pe care îl observase, dar care i se păruse că ar fi însemnat să se agaţe de un fir de aţă. Probabil că nu ducea nicăieri, dar…

Urcă scările în fugă şi deschise larg uşa înainte de a-şi veni în fire. Alergatul e interzis, îşi reaminti ea. Nu trebuie să-i laşi niciodată să vadă că te preocupă ceva.

Trase aer în piept, înaintă cu pas hotărât de-a lungul platformei şi ieşi din clădire. Trebuia să mai vadă o dată înregistrarea video. La naiba cu Graves, trebuia să se întoarcă la Thames House.

29

— Nu aprinde lumina! strigă un glas înţepat.

Kate înaintă în încăperile biroului de la primul etaj al Thames House. Cu ochii mijiţi, reuşi să distingă profilul întunecat din spatele biroului masiv.

— Totul e în regulă, colonele Graves?

— Ce vrei? Cuvintele se auziră nedesluşit, silabele împleticindu-se indistinct.

Kate îşi trecu mâna de-a lungul peretelui şi aprinse lumina. Încăperea reveni la viaţă. Graves ridică mâna pentru a se feri de lumina strălucitoare şi o privi cu ochii săi injectaţi plini de ură. Pe birou se aflau o sticlă de whisky şi un pahar plin aproape până la buză.

— N-am putut să dau de tine. Asistentul tău a spus că e posibil să te găsesc aici.

— Aminteşte-mi să-l concediez.

— Ce-i cu toate astea?

Kate se referea la sticla de whisky, la pahar şi la starea lamentabilă în care se afla.

— Nu-i nimic, inspectore-şef Ford. Totul merge strună. Pe frontul de vest, nimic nou. Te poţi întoarce imediat la trupele tale.

— Îmi închipuiam că deja eşti pe undeva în drum spre Timbuktu, urmându-ţi credinciosul copoi yankeu.

— Ransom? Vrei să zici că n-ai auzit? Ecoul râsului gutural al lui Graves se împrăştie prin cameră ca un lătrat deznădăjduit.

Cu pas ezitant, Kate se apropie de birou.

— Ce s-a întâmplat?

— E dus de mult.

— Cum adică? L-ai predat americanilor? Au recunoscut până la urmă că ştiu cine este?

— Americanii? Nici vorbă.

— Şi atunci?

— A evadat.

— Ce-a făcut? întrebă Kate, convinsă că nu era vorba decât despre cine ştie ce şotie încâlcită.

— Şi-a luat tălpăşiţa. A luat-o la sănătoasa. Nu se mai află în custodia poliţiei. Nu te mai uita aşa la mine. Eşti tare de cap şi nu pricepi ce-ţi zic?

Kate se prăbuşi în scaunul din faţa biroului lui Graves. Era furioasă. Îi venea să turbeze gândindu-se la incompetenţa care permisese ca un suspect să scape din custodia poliţiei.

— Când am plecat, era încuiat în cameră, cu suficient de mulţi paznici cât să-l păzească pe papă. Spune-mi exact ce s-a întâmplat.

— Flăcăul a escaladat clădirea. A ieşit pe balcon şi a coborât pe faţadă. Din câte se pare, nu-i atât de dificil pe cât ai crede. Graves îşi împinse scaunul în spate şi se ridică. Nu mi-ai spus că e alpinist, zise el, dând ocol biroului cu pas ameninţător. Abia am aflat chestia asta. Dacă m-ar fi pus cineva la curent, poate mă ducea şi pe mine capul să acţionez altfel. Nu-s chiar aşa tâmpit cum cred unii dintre tipii de la etaj.

— Acum dai vina pe mine?

— Nu, replică Graves. În cazul ăsta, e doar vina mea. Dacă-i scoţi cătuşele unui prizonier şi-l laşi să-şi vadă de treabă ca şi cum ar fi Prinţul de Wales, iar tu faci pe valetul lui, atunci nu prea mai poţi da vina pe altcineva. Eu sunt singurul vinovat. Îndreptă un deget spre ea. Ăsta ar fi momentul în care ai putea să zici că sunt un bou înfumurat care şi-a făcut-o cu mâna lui. Arunc prosopul în faţa reprezentantului poliţiei.

— Nu-mi stă în fire, zise Kate.

— Ironia e că mie îmi stă, comentă Graves, aproape înveselit. Mai bine zis, îmi stătea.

— Să înţeleg că ţi-au făcut vânt?

Graves scutură din cap ca şi cum n-ar fi fost nimic mai neadevărat.

— Bineînţeles că nu. Tratează chestiunile astea cu ceva mai multă diplomaţie. Directorul va mai aştepta cam o săptămână, asta ca să nu atragă şi mai mult atenţia asupra problemei. Însă e doar o chestiune de timp. Nu poţi să laşi să-ţi scape printre degete suspectul principal dintr-un atentat cu bombă în care au pierit şapte oameni, printre care şi nişte draci de diplomaţi de seamă veniţi tocmai din Rusia. Mai ales când reuşiseşi să-l prinzi în lanţuri. Întrebi dacă mi-au făcut vânt? O să am noroc dacă nu mă răstignesc.

— Îmi pare rău.

Graves îşi dădu ochii peste cap.

— Dumnezeule mare, am parte de sinceră compasiune. Ridică paharul şi luă o înghiţitură mare de whisky. Dar tu ce cauţi aici?

— Încerc să dau de femeia care l-a contactat pe Russell.

— N-o să te ducă niciunde. Nu ţi-a spus asta amicul tău Tony Shaffer din Acvariu?

Chiar şi în aceste clipe, Graves trebuia să-i arate lui Kate că era cu un pas înaintea ei.

— Mi-a spus că oamenii de la MI5 nu cooperează.

— Asta pentru că nu puteam să recunoaştem că suntem depăşiţi de problemă, zise Graves. Mesajul a ajuns la Russell prin servere de pe tot globul. Înainte de a ajunge în Anglia, a trecut prin Franţa, Rusia şi India. Ar dura o lună până să-i localizăm sursa. Izbucni într-un hohot de râs. Probabil că şi femeia e o profesionistă. Copilul era doar o acoperire.

Kate se răsuci în scaun pentru a-l urmări pe Graves, care se rotea prin birou.

— Ai la îndemână o copie a mesajului?

— Da, dar pot să-ţi spun de pe acum că oamenii cei mai buni pe care-i am l-au analizat în detaliu şi n-au găsit nimic.

— Am putea să-l vedem?

Graves deschise dulapul cu aparatură şi porni DVD-playerul. În clipa următoare, mesajul începu să ruleze.

— Opreşte-l aici, zise Kate, cam pe la jumătatea discursului femeii.

Graves opri cadrul. Pe ecran, femeia se aplecase cu câţiva centimetri pentru a-şi linişti copilul. Îl mângâia pe obraz.

— Uită-te la inel, zise Kate, arătând înspre degetele întinse ale femeii.

— Ce-i cu el?

— Are un blazon. Cred că e inelul unei universităţi.

Graves mări imaginea, iar femeia umplu ecranul; focaliză asupra mâinii. Kate se apropie de monitor.

— Dacă nu mă înşel, e un inel de la Oxford.

— Cum de ştii asta?

— Pentru că am vrut cu disperare să studiez acolo.

Graves analiză imaginea preţ de câteva secunde, apoi se răsuci pe călcâie, îndreptându-se spre birou.

— Fir-ar să fie, poate chiar ai descoperit ceva.

Într-un interval de doar zece secunde, privirea sa îşi recăpătase autoritatea. Ţinuta corpului redeveni la fel de rigidă ca înainte. Luă telefonul din furcă şi îl duse la ureche.

— Roberts, zise el, vorba lui împleticită fiind de domeniul trecutului. Du-te la arhivă. Caută anuarele Universităţii Oxford pentru ultimii…

Graves coborî receptorul.

— Ultimii douăzeci de ani, zise Kate.

— Pentru ultimii douăzeci de ani şi adu-mi-le imediat. Puse telefonul în furcă. Bei ceva? întrebă el.

Kate scutură din cap.

— Nu-i recomandabil. Încă nu mi-am revenit complet.

Graves se sprijini de marginea biroului.

— Tu ai fost cea care a rasolit arestarea ăluia din Kew de comitea crime prin strangulare, nu? Nasoală treabă.

— Îl identificasem şi aveam destule dovezi cât să-l băgăm la răcoare pe viaţă. Cel care realizase profilul psihologic ne-a spus că e docil, mai puţin atunci când îşi trăieşte fanteziile. Ne-am dus la uşa lui ca şi cum am fi avut de-a face cu un oricare altul. Mai mult, am sunat la sonerie şi ne-am legitimat. Nu mi-am închipuit că puteau să apară probleme. Am arestat douăzeci de criminali. Nici unul n-a zis nici pâs. Toţi au fost blânzi ca nişte mieluşei când am pus mâna pe ei. Ajunsesem să fim prea încrezători în noi înşine.

— Tipul care a fost ucis era şi el inspector-şef, nu?

— Billy Donovan. Era logodnicul meu.

Graves tresări.

— Îmi pare rău.

— Cei din Poliţia Metropolitană au încercat să mă forţeze să mă retrag din serviciu, îi explică ea. Nici lor nu

le place să fie puşi în situaţii jenante. Le-am zis să se ducă naibii. N-aveam de gând să-mi termin cariera aşa. M-au repartizat la schimbul de noapte, şi iată ce s-a întâmplat. Mi s-a arătat o a doua şansă.

— Nu cred că directorul general de la noi va fi la fel de iertător.

— Ai şapte zile la dispoziţie. Atât durează numai până se întocmesc actele. Putem să le dovedim amândoi şefilor că s-au înşelat.

Graves ridică paharul.

— În această notă înălţătoare, inspectore-şef Ford, îţi urez sănătate şi la dracu' cu toată lumea!

Kate îl apucă de braţ.

— Cred că ţi-ai plâns destul de milă în seara asta.

Graves îşi smuci braţul, eliberându-se din strânsoare. Îi aruncă o privire lui Kate, apoi se întoarse şi aşeză paharul pe birou.

— Ransom e implicat. Şi von Daniken a spus asta. Ransom e prea priceput ca să fie un simplu amator. Să nu-mi zici că e doar speriat.

— Nu sunt de acord. În primul rând, era prea aproape de explozie. Şi de ce-ar fugi pe stradă, urlând ca descreieratul după nevastă-sa? Dacă ar fi fost un profesionist, ar fi găsit o metodă mai discretă de-a o avertiza. Ar fi trebuit să se aştepte să existe camere de supraveghere.

— Tocmai asta nu-mi dă pace, spuse Graves. Comportamentul ei e lipsit de orice logică.

— De ce spui asta?

— Fie că a lucrat pentru americani, fie că nu, ştim că e o profesionistă. Ce s-a întâmplat în apartamentul lui Russell ne confirmă asta. Trebuie să fi fost cineva care să-i fi spus cum să fenteze sistemul de securitate. Mai e şi maşina-capcană. Nu-i chiar treabă uşoară să pui laolaltă un astfel de dispozitiv şi să-l strecori până în centrul Londrei fără să te observe cineva. Dar cum îşi foloseşte doamna Emma Ransom pregătirea şi presupuşii ani de experienţă? Stă la colţul străzii în văzul tuturor, aşteaptă

să se schimbe culoarea semaforului de două ori şi priveşte direct în camera de supraveghere în timp ce detonează bomba. Voia să o vedem. Graves se plesni frustrat peste picior. Ca să-ţi spun sincer, comportamentul amândurora e lipsit de orice logică.

— Eu pe el îl înţeleg, răspunse Kate. Ne-a spus că l-a luat prin surprindere la hotel. Ştia cu ce se ocupase ea în trecut. A pus lucrurile cap la cap şi şi-a dat seama că urma să acţioneze în Londra.

— Dar acum?

— Acum încearcă să o salveze.

— Cred că glumeşti!

— Tu ce-ai face dacă ar fi soţia ta?

— Aş fi ales-o cu ceva mai multă grijă, spuse Graves.

În acea clipă, Roberts bătu la uşă şi intră în birou. Era urmat de un alt bărbat, amândoi cărând în braţe anuarele universităţii solicitate de Graves. Acesta luă un anuar de deasupra şi compară blazonul de pe cotor cu cel vizibil pe ecran. Erau identice.

— Pune-le pe birou, ordonă el.

— Mai doriţi ceva, domnule? întrebă Roberts.

— Un termos cu cafea, două ceşti, zahăr, frişcă, tot ce mai e nevoie. Mai doreşti ceva, inspectore-şef Ford?

— Dacă găseşti o tonetă cu peşte, mi-ar prinde bine o porţie de cod.

— Învelită într-un ziar[8]? întrebă Graves cu un zâmbet slab.

— Ar fi perfect aşa, răspunse Kate tăios. Nu prea avea chef să devină noul camarad al lui Graves.

— Ai auzit ce-a spus doamna, ordonă Graves. Peşte şi cartofi prăjiţi. Adu-mi şi mie. Sunt lihnit. Acum, ia-ţi tălpăşiţa!

— Da, domnule, zise Roberts, înclinându-şi repede capul.

---

8 *Fish and chips*, peşte şi cartofi prăjiţi, este o specialitate de fast-food foarte populară în Regatul Unit la Marii Britanii, Australia, Noua Zeelandă şi Canada. Iniţial, se vindea în cornete de hârtie de ziar, practică la care s-a cam renunţat din motive de igienă. (n.red.)

— Perfect, spuse Graves, aşezându-se la birou. Problema asta e rezolvată. Acum să ne punem pe treabă! Avem o grămadă de poze peste care trebuie să ne uităm.

30

— Nu ridicaţi privirea de la pământ, strigă Den Baxter, şeful Echipei de Recuperare a Dovezilor din cadrul Poliţiei Metropolitane din Londra, păşind pe Storey's Gate Road. Toate bucăţile sunt aici. Nici să nu vă treacă prin cap că mergeţi acasă până când nu le găsim!

Era ora unsprezece noaptea. Soarele dispăruse la orizont în urmă cu trei ceasuri. Noaptea îşi lăsase vălurile peste Londra. Peste tot, dar nu şi pe Storey's Gate Road.

Aici era lumină ca în amiaza mare. Dintr-o parte în alta a carosabilului, pe o porţiune de cinci sute de metri, încadrată de Victoria Street la vest şi de Great George Street la est, fuseseră instalate reflectoare înalte cu halogen, iluminând zona în care avusese loc detonarea bombei în urmă cu douăsprezece ore. Erau peste o sută de lămpi cu totul, fiecare aruncând asupra asfaltului o lumină puternică de 150 de waţi. Pe jumătate la fel de numeroşi erau membrii Echipei de Recuperare a Dovezilor, sau ERD, după cum era cunoscută. Îmbrăcaţi din cap până în picioare în salopete Tyvek, mişunau de-a lungul străzii cu hotărârea unei armate de furnici-legionar.

— Şefule, am găsit ceva!

Baxter ocoli caroseria unuia dintre automobilele incendiate şi se îndreptă în grabă spre trotuar, unde stătea un bărbat cu mâna ridicată. Baxter arăta ca un hidrant, cu păr roşu aprins şi cu nas turtit, de boxer. Fiind de treizeci de ani în cadrul poliţiei, ajunsese la locul crimei la scurt timp după primele echipe de intervenţie – primii poliţişti, pompierii şi paramedicii chemaţi să se ocupe de victime. Treaba lui era să găsească, să păstreze şi să catalogheze fiecare dintre probele legate de explozie, şi se ocupa de asta cu un zel aproape fanatic.

— Ce-ai găsit? întrebă el.

Bărbatul îi arătă o bucată crestată de metal de mărimea unui pachet de ţigări.

— E important. E un fragment din maşină care a sărit în aer. Are urme de reziduuri.

Baxter examină bucata de metal şi văzu că într-un colţ era acoperită de un strat înnegrit. Zgâriind-o cu degetul, observă că sub stratul acela se găsea un praf alb. Se îndreptă spre centrul de comandă mobil de la colţul străzii. Uşile din spate erau deschise, aşa că intră.

— Am un cadou pentru voi.

Cei doi bărbaţi dinăuntru se aflau în faţa unei mulţimi de instrumente elaborate. Cu ajutorul unui beţigaş de bumbac, unul dintre ei luă o mostră de explozibil şi o pregăti pentru testare. Printre aparatele pe care le avea la dispoziţie era un cromatograf de gaze cuplat cu un spectometru de masă, marca Thomson, capabil să analizeze compoziţia chimică a fiecărui explozibil disponibil pe piaţă şi a unei bune părţi dintre cele produse artizanal.

Lăsând vorbă să fie anunţat imediat ce soseau rezultatele, Baxter sări din dubă şi îşi roti privirea, căutând să vadă unde ar fi putut da o mână de ajutor. Deşi se afla la locul exploziei de douăsprezece ore, se simţea în continuare plin de energie precum un cocoş de luptă.

Ajunsese la faţa locului la 11.35, la nici douăzeci de minute după explozie. Prima lui sarcină fusese să cureţe zona de victime şi să stabilească un perimetru de siguranţă. Adesea, colegii săi erau cei mai mari duşmani ai lui. În graba lor de a ajuta răniţii, alergau de-a lungul locului incidentului fără să fie atenţi la probe. Durase trei ore până când victimele fuseseră transportate de la locul exploziei şi încă două înainte ca ultimul ofiţer de poliţie să fie escortat în afara perimetrului. De-abia atunci reuşise Baxter să-şi înceapă adevărata muncă.

Perimetrul unui atentat cu bombă era stabilit în funcţie de suprafaţa afectată de unda de şoc. Majoritatea maşinilor-capcană foloseau o formă sau alta de explozibili

plastici, care, când erau detonaţi, aveau o viteză de expandare de aproape opt kilometri pe secundă. Baxter se enerva când vedea filme în care eroul fugea de mingea de foc emanată de explozie. Era puţin probabil să reuşeşti aşa ceva. Din fericire, Storey's Gate Road era o stradă strâmtă. Valul exploziei ricoşase între clădiri, împrăştiindu-se rapid şi limitându-se astfel la perimetrul străzii.

Apoi, Baxter împărţise zona pentru examinare, formând echipe de câte cinci oameni din douăzeci în douăzeci de metri pătraţi. Fiecare centimetru pătrat era fotografiat, şi toate reziduurile erau studiate cu atenţie pentru a stabili dacă puteau fi încadrate ca probe. Dacă erau considerate probe, erau marcate, fotografiate din nou, catalogate, apoi puse în pungi.

Echipa căuta două lucruri, în special: elemente ale bombei – de exemplu, detonatorul, placa de circuit, telefonul mobil şi alte obiecte asemănătoare – şi orice material pe care apăreau reziduuri de explozibil. Arhitectura unei bombe spunea nenumărate lucruri despre cel care o crease: pregătirea sa, educaţia şi, mai important decât orice, ţara de origine. Nouăzeci la sută dintre dispozitivele teroriste erau create de indivizi care beneficiaseră de pregătire militară, şi mulţi dintre creatorii de bombe îşi dezvoltau (în mod inconştient) o semnătură care îi dădea de gol cam tot atât de precis precum iscălitura lui Picasso în colţul tablourilor.

Reziduurile indicau tipul de explozibil folosit şi, adeseori, locul în care fusese produs, chiar momentul fabricării. A determina dacă în fabricarea bombei fusese utilizat Semtex, C-4 sau unul dintre cei vreo zece explozibili mai puţin cunoscuţi era un prim pas crucial în aflarea identităţii atacatorului.

— Şefule!

Un strigăt venind din interiorul dubei îi atrase atenţia.

Baxter sosi în timp record.

— Ai rezultatul? întrebă el cu răsuflarea tăiată.

— Semtex, anunţă tehnicianul. Chiar de la el de-

acasă, din Semtin. Semtex era un explozibil plastic comun fabricat în Cehia, la Semtin.

— Marcatorul e intact?

Prin „marcator” se referea la substanţa chimică introdusă în explozibil pentru a indica locul şi data fabricării.

— Da. L-am trimis la Interpol pentru analiză.

— Şi?

— Semtexul utilizat în atentat provine dintr-un lot vândut armatei italiene. Aici lucrurile devin interesante: italienii au raportat că transportul a fost deturnat la sfârşitul lui aprilie în timp ce se deplasa spre o bază militară de lângă Roma.

Una dintre responsabilităţile mai puţin cunoscute ale Interpolului era de a menţine la zi o bază de date a tuturor explozibililor fabricaţi de producătorii înregistraţi din întreaga lume şi de a urmări unde şi cui îi erau vânduţi.

— Cât de mare era lotul?

— Cinci sute de kilograme.

— Întreabă-i pe cei de la Interpol dacă au mai apărut explozibili din acelaşi lot pe oriunde altundeva. Apropo, te-ai descurcat bine.

Baxter ieşi din dubă şi se întoarse în stradă, în lumina reflectoarelor. Semtexul era doar o piesă din puzzle. Avea nevoie de mult mai multe până să dea de urmă bombei şi, mai important, atacatorului.

— Dovezi, le strigă el oamenilor săi. Vreau să-mi găsiţi nişte nenorocite de dovezi!

Era aproape miezul nopţii, dar ziua lui Den Baxter abia începea.

31

Kate şi Graves avură nevoie de trei ore, dar, în cele din urmă, o găsiră.

Numele ei era Isabelle Lauren şi studiase la Colegiul Balliol de la Oxford din 1997 până în 2000.

— Ciudat, zise Kate. Robert Russell nici n-a fost la Oxford în acelaşi timp cu ea.

— Preda?

— Numai din 2001 încolo.

Graves ridică din umeri.

— Cred că nu contează cum s-au cunoscut. Ci doar că se cunoşteau.

— Mda, încuviinţă Kate. Dar totuşi sunt curioasă.

Graves închise anuarul şi îşi sună asistentul, spunându-i numele de Isabelle Lauren şi cerându-i ca toate informaţiile importante despre ea să fie pe biroul lui în treizeci de minute, începând cu adresa actuală şi numărul de telefon. Când termină, puse receptorul în furcă şi se uită înspre Kate.

— Cred că e prea târziu ca să-mi mai cer scuze, zise el.

— Pentru ce să-ţi ceri scuze?

— Pentru faza de azi-dimineaţă. Îmi pare rău că te-am luat tare. Am tendinţa să mă las dus de val.

— Fără îndoială, n-ar strica să te mai cizelezi puţin, zise Kate. Dar nu asta m-a deranjat.

— Nu? Dar atunci ce? se grăbi Graves să întrebe. Că n-am vrut să cooperez?

Cum se face, se întreba ea, că cineva atât de deştept putea fi chiar atât de prost? Răspunsul îi veni imediat în minte. Bărbaţii. Specia inferioară.

— Tot nu înţelegi, nu-i aşa?

Telefonul sună înainte ca Graves să poată răspunde.

Îi făcu semn să aştepte o clipă, apoi ridică receptorul.

— Ce mai e acum? Rămase cu gura căscată. Iertaţi-mă, detective Watkins. Aşteptam un alt telefon. Ransom? Ce-a făcut? Dumnezeule mare!

— Ce e? Kate îşi apropie capul de-al lui, încercând să prindă ceva cu urechea, dar Graves se îndepărtă imediat, dând din cap, mormăind şi bombănind câte un „da” din când în când.

— Sunt alături de inspectorul-şef Kate Ford, zise el în cele din urmă. E important să audă şi ea ce aveţi de spus.

Voi pune telefonul pe speaker. Vă ascultăm.

— Numele femeii este Prudence Meadows, explică un glas grav. Jonathan Ransom i-a ucis soţul, împuşcându-l în urmă cu două ore.

Graves îi aruncă lui Kate o privire, ce părea a spune că avusese dreptate în tot acest timp.

— Nu încape îndoială, continuă Watkins. Ransom şi soţul femeii au fost colegi de universitate. Cuplul s-a întâlnit cu el chiar aseară, la o recepţie la hotelul Dorchester. Conform doamnei Meadows, s-au trezit cu Ransom la uşa casei lor din Notting Hill la aproximativ nouă şi jumătate. Voia să discute cu soţul ei. A spus că, deşi părea agitat, i-a dat, totuşi, drumul în casă. Vreme de o oră, cei doi bărbaţi au fost singuri la etaj. În acest timp, ea a dus la culcare copiii, iar apoi s-a retras în dormitor ca să citească. La unsprezece fără un sfert, de la parter a auzit glasuri care păreau să se certe. A coborât să vadă ce se întâmpla şi l-a găsit pe Ransom cu un pistol îndreptat spre soţul ei, urlând că voia bani şi cheile de la maşină. Doctorul Meadows a refuzat. A urmat o altercaţie în care Ransom l-a împuşcat mortal.

— Continuaţi, zise Graves. Ce-a făcut apoi Ransom?

— Doamna Meadows a încercat să sune la poliţie, dar el i-a ţintuit mâna de masă cu un cuţit.

— A încercat să o omoare şi pe ea? întrebă Kate, privindu-l intens pe Graves.

— Nu. A lăsat-o aşa, apoi a luat cheile maşinii şi a fugit.

Kate aruncă o privire perplexă spre Graves.

— Putem să vorbim cu doamna Meadows? întrebă ea.

— Deocamdată nu, răspunse Watkins. Se află în operaţie pentru mână. Puteţi să o vizitaţi mâine-dimineaţă.

— Bine, zise Graves. Aţi localizat maşina furată de Ransom?

— Încă nu, dar căutările continuă.

— Instalaţi filtre la toate aeroporturile şi în porturile de pe coastă.

— Am făcut-o deja.

— Aveţi dreptate, era firesc. Vă mulţumesc încă o dată că ne-aţi contactat atât de prompt. Graves închise telefonul. Ridică mâna pentru a o opri pe Kate înainte ca ea să poată spune ceva. Ştiu ce vrei să zici. Dacă Ransom l-a ucis pe soţ, de ce a lăsat-o pe femeie în viaţă?

— Trebuie să fi fost un accident. Nu e un ucigaş.

— Tu tot susţii asta, dar oamenii din jurul lui continuă să moară.

Telefonul sună din nou. Era Roberts, care îi informa că domiciliul doamnei Isabelle Lauren era în oraşul Hull, aflat în nord-estul Angliei. Graves ordonă să se pregătească un avion şi îi ceru lui Kate să apară cu el în dimineaţa următoare la prima oră la Thames House, pentru un scurt instructaj înainte de plecare.

În timp ce ea se îndrepta spre uşă, el zise:

— Tot nu mi-ai spus ce te-a deranjat atât de mult.

Kate privi peste umăr.

— Chiar vrei să ştii?

— Altfel n-aş putea dormi liniştit.

— Ceea ce m-a deranjat, colonele Graves…

— Spune-mi Charles.

— Ceea ce m-a deranjat, Charles, n-a fost faptul că ai apărut neanunţat în casa mea şi te-ai instalat după bunul-plac în bucătăria mea.

Graves îşi puse mâinile în şold.

— Atunci ce naiba a fost, inspectore-şef Ford?

— Kate.

— Bine… Kate.

— Ţi-am văzut maşina ieri la One Park. M-a scos din sărite faptul că ai ajuns înaintea mea şi că nu mi-ai spus. Era investigaţia mea. Nu-mi place să mi-o ia nimeni înainte.

32

Feribotul companiei Peninsular and Orient, *Princess of Kent*, cu o lungime de o sută şaptezeci şi nouă de metri, o înălţime de patruzeci de metri până în vârful coşului, treizeci şi trei de metri lăţime, un calaj de douăzeci şi două

de mii de tone şi capacitatea de a transporta cinci sute de automobile sau o sută optzeci de camioane, alături de două mii de pasageri, era acum ancorat în docul de la terminalul Dover-Calais, urmând ca îmbarcarea să înceapă peste douăsprezece minute şi treizeci şi şapte de secunde, după cum indica giganticul ceas digital prins de zidul antrepozitului învecinat. Era şase dimineaţa. Soarele răsărise în urmă cu o jumătate de oră, şi, deşi temperatura nu depăşea cu mult douăzeci de grade, nu era nici o adiere de vânt, iar umiditatea devenise deja supărătoare.

Jonathan se furişă printre camioanele oprite. Şoferii ieşiseră din cabine şi fumau, schimbau între ei ponturi legate de meseria lor sau doar îşi dezmorţeau oasele. Jonathan studia mărimea cabinelor, adresa proprietarilor (notată, de obicei, pe uşa şoferului), precum şi plăcuţa de înmatriculare a camionului. La fel de important era să îşi dea seama şi dacă şoferul se afla la volan, aşteptând să manevreze camionul înspre bordul feribotului, sau dacă se afla pe drum, ducându-se ori întorcându-se de la casa de bilete.

Puse ochii pe o cabină Peterbilt care aparţinea companiei de transporturi Danzas şi era condusă de un anume M. Voorhuis din Rotterdam, Olanda. Cabina era perfectă pentru a ascunde un fugar dornic să ajungă pe continentul european. Şi mai important era că aparţinea unei companii de transporturi cunoscute. Verificările vamale şi pentru imigrări urmau să fie efectuate la debarcarea în Franţa. Teoretic, verificările erau aleatorii, dar Jonathan ştia că vehiculele înregistrate de companiile cunoscute erau arareori selectate.

Un bărbat, din câte putea să presupună, Voorhuis, stătea pe treapta camionului, fumând. Alături de el, cu capul sprijinit pe umărul lui, era o femeie cu părul cârlionţat, îmbrăcată în jeanşi, cu haină de piele neagră şi purtând inele cu cranii. Dar Rotterdamul nu era o destinaţie bună, iar el ar fi fost deja a cincea roată la căruţă.

Unsprezece minute.

Un Volvo FH16, transportând un excavator Cat, venind din Basel, Elveţia, îi dădu pentru moment speranţe lui Jonathan. Cabina avea o zonă de odihnă în spatele scaunului şoferului, iar plăcuţele de înmatriculare din Elveţia asigurau liberă trecere prin punctele vamale. Chiar şi şoferul părea în regulă, un fel de şcolar la vârsta a doua, cu o cruce de argint atârnată de gât. Pasajul din Biblie inscripţionat pe portieră era cel care putea să constituie o problemă. Dacă s-ar fi ajuns într-o situaţie tensionată, nu încăpea îndoială că şoferul s-ar fi pus pe rugăciune şi ar fi strigat după poliţie. Oricum, voia să ajungă mai la sud de Elveţia.

Atunci văzu ecranul. Deasupra ghişeului de bilete se afla un ecran digital precum cele de pe autostradă pe care apărea o fotografie color a doctorului Jonathan Ransom. Pe o bandă care rula sub fotografie se putea citi: „L-aţi văzut pe acest bărbat? Se numeşte doctorul Jonathan Ransom şi este căutat pentru investigaţii în legătură cu atentatul cu bombă din Londra din 26.07. Ransom are o înălţime de un metru optzeci şi doi, aproximativ optzeci de kilograme şi este, probabil, înarmat. Nu încercaţi să îl abordaţi. Dacă aveţi informaţii în legătură cu locul în care se află, sunaţi…” Urma un număr cu prefix de Londra.

În ciuda căldurii, Jonathan simţi cum un fior rece îi coboară de-a lungul spinării. Deghizarea lui se rezuma la o caschetă de paznic care să îi ascundă părul grizonant şi o pereche de ochelari de soare. Nu era mare lucru, dar, cel puţin pentru moment, nimeni n-avea să facă vreo legătură între el şi bărbatul de pe ecran. Se uită la fotografia în care apărea chipul său. Era aceeaşi cu cea folosită în broşura conferinţei. Îi era imposibil acum să mai mituiască vreun şofer de camion. Trebuia să urce clandestin la bord.

Ceasul anunţa că mai erau zece minute.

Zece minute în care trebuia să găsească o cale de-a părăsi Anglia.

Jonathan îşi şterse sudoarea din jurul ochilor şi continuă să înainteze.

Parcarea era precum un obor de vite din ziua de azi,

cu tiruri şi camioane cu remorcă luând locul taurinelor Longhorn şi al vacilor de lapte. Ţipătul aleatoriu al unei sirene industriale era tot atât de deconcertant precum mugetul a zece mii de vite speriate, iar valurile de noxe – la fel de sufocante. Dacă n-ai fi văzut apele Canalului Mânecii înconjurând parcarea din trei părţi, ai fi putut să crezi că te afli la o distanţă de sute de kilometri de mare.

Jonathan ajunse la capătul unui rând şi continuă cu următorul. Părăsise Londra la volanul Jaguarului lui Meadows. Găsise maşina în spatele casei, exact cum îi spusese Jamie. Îşi asumase un risc, dar acum totul reprezenta un risc. Condusese până la ora trei, apoi ieşise de pe autostradă la Canterbury pentru a se odihni, dar fusese prea surescitat ca să poată adormi.

Ajunsese la feribot la ora cinci. După ce se interesase de programul de dimineaţă, condusese până la periferia oraşului şi lăsase maşina la nivelul patru al unei parcări cu program nelimitat. Mersese chiar până acolo încât furase prelata de pe un Mercedes din apropiere şi o aruncă peste Jaguar.

Se auzi din nou ţipătul sirenei. Mai prelung şi mai strident. La capătul parcării, se lăsă o barieră, interzicând astfel intrarea altor călători. Jonathan se opri, sprijinindu-se de aripa unui camion şi purtându-şi privirea de-a lungul armatei de vehicule. Erau camioane înmatriculate în Germania, Belgia, Franţa, Suedia şi Spania. Dar unde era Italia?

Logica după care se ghida Jonathan era simplă, dar nu lipsită de hibe. Emma pretinsese că fusese atacată în Roma. După cum arăta cicatricea, rana necesitase îngrijire medicală de urgenţă, poate chiar o perioadă de recuperare într-un spital. Sigur exista pe undeva un registru în care să fie consemnată internarea. Era convins că nu-şi folosise numele real. Putea să mizeze pe o fotografie şi pe experienţa lui în relaţiile cu administratorii spitalelor. Şi ceva în plus.

Munca lui îi oferea un ultim as în mânecă. Cu ceva ani în urmă, organizaţiei Medici fără Frontiere (MFF) i se

alăturase un italian, fiind detaşat în misiunea din Eritrea, din regiunea Cornului Africii, pentru o perioadă de trei luni. (Această şedere de scurtă durată era mai degrabă regula decât excepţia. Majoritatea medicilor care se alăturau MFF o făceau doar temporar. Stagiile durau, de obicei, între trei şi şase luni.) Numele medicului era Luca Lazio, şi, dacă Jonathan nu se înşela, îşi avea cabinetul în apropierea Grădinilor Borghese din Roma.

Rămânea o mică problemă. Jonathan şi Lazio nu se despărţiseră în cei mai buni termeni. De fapt, printre altele, despărţirea se soldase şi cu un nas spart. Dar Lazio îi era dator. În privinţa asta, nu existau dubii. Italianul îi era profund îndatorat.

Fie ajungea la Roma, fie nici nu mai avea sens să plece.

Un fluierat subţire urmă sunetului sirenei, şi un răpăit ca de tunet, pe care îl simţeai până în genunchi, se auzi în momentul în care şoferii porniră motoarele şi trecură manetele în viteza întâi. Unul câte unul, tirurile începură să urce la bordul feribotului, avansând de-a lungul unei rampe metalice negre, înghiţite de pântecele întunecate pentru călătoria ce avea să dureze nouăzeci de minute.

Cuprins de panică, Jonathan începu să fugă printre şirurile de camioane.

În acel moment, norocul îi surâse.

În flancul din spate, şoferul unui camion Interfreight cobora abia acum din cabină şi se grăbea înspre ghişeul de bilete. Ţinea un telefon la ureche, iar obrajii aprinşi şi replicile răstite indicau faptul că era prins într-o ceartă. Jonathan se apropie de camion. Nu putea să vadă plăcuţele de înmatriculare, dar deja nu mai conta. Orice alt loc oferea mai multă siguranţă decât Anglia. O luă prin spatele unui monstru de crom strălucitor care scuipa gaz natural şi se căţără. Şoferul dispăruse în ghişeul pentru bilete. Cabina se afla la doisprezece metri. Soarele dimineţii se reflecta în parbriz, astfel încât era imposibil să îţi dai seama dacă se mai afla cineva pe bancheta de lângă şofer.

Atunci văzu plăcuţa de înmatriculare. Neagră, dreptunghiulară, cu şapte cifre albe urmate de prefixul „MI”.

„MI” de la Milano.

Îşi găsise caleaşca.

Jonathan se apropie de camion cu pas hotărât. Se căţără pe treapta de la portiera pasagerului şi trase de mâner. Portiera era deschisă, aşa că se strecură înăuntru şi o trânti după el. Nu se afla nimeni în maşină. Cheile rămăseseră în contact. Bordul era dominat de un monitor GPS, iar ţigările stăteau să dea pe-afară din scrumieră. Radioul era pornit, umplând cabina cu sunetele siropoase ale cântecelor pop italiene.

În spatele scaunelor zări o draperie. O îndepărtă, descoperind două paturi pentru o singură persoană aşezate unul lângă altul, nefăcute, cu haine împrăştiate peste pături. În loc de reviste pentru femei, văzu un teanc de ziare – franţuzeşti, italieneşti şi englezeşti, numere din *Der Spiegel* şi din *Il Tempo* şi un volum intitulat *Istoria stoicismului*. „Minunat”, gândi el, „şoferul de camion e un intelectual”. Aruncă o privire peste umăr. Şoferul ieşise din ghişeul pentru bilete şi se grăbea să ajungă la camion, având în continuare telefonul lipit de ureche.

Jonathan se strecură printre scaune şi trase draperia. Strânse o grămadă de haine şi se întinse pe patul de la perete, trase păturile peste el şi se acoperi cu haine şifonate (şi îmbibate de sudoare). Abia apucase să îşi lase capul jos, când portiera se deschise şi cabina se legănă sub greutatea şoferului.

Camionul începu să înainteze. Se văzu o mică scânteie, apoi simţi mirosul de tutun de la ţigara pe care şi-o aprinsese şoferul. În tot acest timp, individul continua să vorbească la telefon. Era italian, sudist după accent. Vorbea cu o femeie, cel mai probabil soţia sa, iar subiectul era grav. Cheltuise prea mult pe o saltea când familia avea nevoie de un nou boiler. Războiul civil plutea în aer.

Simţi o zguduitură, apoi camionul coborî pe rampă. Urmă un sunet înfundat în timp ce rula pe puntea

feribotului. Opri. Jonathan se aştepta ca şoferul să coboare şi să se bucure de miliardele de plăceri care îi erau puse la dispoziţie la bordul navei. Timpul de traversare a canalului era de o oră şi treizeci şi trei de minute, iar broşura pe care o citise menţiona o mulţime de magazine duty-free, câteva baruri şi restaurante şi chiar şi un internet café.

Dar şoferul rămase nemişcat. Nouăzeci de minute în şir continuă să vorbească la telefon cu soţia sa, pe numele ei Laura, după cum aflase Jonathan, care, din câte se părea, avea cel puţin trei fraţi nu tocmai răsăriţi care datorau familiei o grămadă de bani. Nu se opri din fumat în tot acest timp.

Feribotul acostă conform programului, la 8.30. Trecură zece minute până când camionul să înceapă să se mişte şi alte zece minute până când ajunseră pe uscat. Camionul se opri din nou. Jonathan ştia că ajunseseră la controlul vamal. Îşi repetă că se afla într-un tir nou-nouţ, cu ţevi de eşapament cromate, aparţinând unei companii de transport internaţionale. Alţii erau, de regulă, controlaţi: transportatorii care lucrau pe cont propriu, companiile aflate la început de drum şi şoferii ale căror camioane nu erau bine întreţinute. Totuşi, imaginaţia nu-i juca feste, şirul înainta într-un ritm îngrozitor de lent. Şoferul bombănea întruna:

— Hai odată. Care dracu'-i problema?

Trecură şaizeci de minute.

Camionul înaintă, doar pentru a opri aproape imediat. Dar, de data asta, când şoferul trase frâna de mână, un fior îi străbătu corpul lui Jonathan, înmuindu-i genunchii. Geamul se lăsă în jos, şi putu auzi schimbul de cuvinte.

— De unde veniţi? întrebă inspectorul vamal.

— Birmingham, răspunse şoferul, într-o engleză destul de bună.

— Permisul de conducere şi documentele de transport, vă rog.

Şoferul i le înmână. Trecură câteva minute, timp în care inspectorul analiză actele, după care i le returnă.

— Aţi luat vreun autostopist?

— Nu. Regulile companiei o interzic.

— Aţi văzut pe cineva pe coastă care încerca să facă autostopul?

— Era întuneric. Am văzut pe nimeni.

— Sunteţi sigur? Un bărbat cam de un metru optzeci, păr de culoare închisă, poate puţin albit, american?

— Sunt sigur.

— Deci nu aveţi pe nimeni în cabină?

— Vreţi să vedeţi? Haideţi, eu arăt.

Inspectorul nu dădu curs invitaţiei.

— Şi n-aţi lăsat deloc camionul nesupravegheat?

— Nici o clipă!

Minciuna rostită fără ezitare îl făcu pe Jonathan să spere că nimerise omul potrivit.

— Şi încotro vă îndreptaţi? continuă inspectorul.

— Berlin, Praga şi Istanbul. Apare şi în documente. Hai odată, domnule. Mă grăbesc.

O lovitură în portieră era semn că inspectorul le ura drum bun.

— Dă-i drumul.

Neîndrăznind să facă vreo mişcare, Jonathan ascultă din bezna alcovului cum camionul prindea viteză şi simţi cum călătoria devenea mai lină, camionul traversând câmpiile fertile din nordul Franţei, îndreptându-se spre Berlin şi spre Istanbul.

33

Frank Connor sosi la spitalul St. Mary de pe Praed Street, Paddington, la unsprezece fix. Ca să pară credibil, aduse un buchet de flori, o cutie de bomboane de la Fortnum and Mason şi ultimul roman al lui Jilly Cooper. Era îmbrăcat adecvat pentru o vizită la o rudă bolnavă, în costumul său gri Brooks Brothers, larg la umeri şi strâmt de-a lungul spatelui, fără să aibă vreo şansă să-i acopere burta impresionantă. Îşi pieptănase frumos părul grizonant

şi aspru, chiar dacă umiditatea excesivă i-l distrusese.

Pe de altă parte, Connor băuse încontinuu de noaptea trecută, când ajunsese cu doar nouăzeci de secunde mai târziu, ratând astfel capturarea lui Jonathan Ransom, şi aflase că Prudence Meadows îşi împuşcase şi îşi ucisese soţul în toată încurcătura aceea. În ciuda faptului că făcuse duş, îşi schimbase hainele şi îşi dăduse cu Aqua Veva pe fiecare dintre obrajii săi pătaţi şi fleşcăiţi, duhnea încă a alcool şi a tutun.

Connor luă liftul până la etajul al patrulea. Nu era aer condiţionat (un alt motiv pentru care detesta Anglia), şi, până când ajunse la recepţie, cămaşa îi era îmbibată de transpiraţie. Îşi dădu numele pe care îl folosea în misiuni, Standish, şi spuse că era o rudă. Asistenta de serviciu confirmă că numele său se afla pe lista rudelor şi îl conduse pe lângă doi ofiţeri ai Poliţiei Metropolitane care aşteptau să o interogheze pe Prudence Meadows de îndată ce îşi revenea.

Odată ajuns în rezervă, lui Connor nu îi luă mult până să-şi piardă cumpătul. Fusese cu capsa pusă de când îl pierduse pe Ransom la hotel în urmă cu două nopţi, iar acum, văzându-şi angajata rănită şi absolut inutilă, îşi ieşi din pepeni.

— Unde e? o întrebă, azvârlind florile pe o măsuţă laterală şi aruncând cartea pe tava de spital.

— Nu ştie, zise Prudence Meadows, cu ochii aţintiţi în faţă.

— Pe dracu’, spuse Connor care renunţase deja la hotărârea de a nu blasfemia, ba chiar uitase că luase o asemenea hotărâre. S-au întâlnit pentru două ore cu o seară în urmă şi şi-au petrecut dimineaţa de ieri împreună în camera lui de hotel. Despre ce crezi c-au vorbit, despre vreme?

— Tot ce ştiu e că vrea să ajungă la ea înaintea poliţiei.

— Aşa că o să-i ia urma? Cum? Prudence nu răspunse, şi Connor izbi tava de mâncare cu mâna. Cum?

Prudence se uită la Connor, dar numai pentru o clipă.

— Întreabă-l pe el. A făcut-o şi altă dată.

— Unde a plecat? Trebuie să-ţi fi dat vreun indiciu.

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Eşti sigură? Doar nu te-ai înmuiat din cauza soţului tău, nu? Nu ţi-ai pierdut loialitatea, nu-i aşa?

Prudence se întoarse spre Connor cu obrajii îmbujoraţi.

— Loialitatea mea a dispărut în urmă cu trei luni, când m-ai concediat!

— Te înşeli, draga mea, ripostă Connor. Suntem ca nenorociţii ăia din Belfast. Odată intrat, nu mai poţi ieşi. Îţi sugerez să nu uiţi asta.

Prudence se întoarse şi privi afară pe fereastra murdară.

Connor ocoli patul şi se aşeză în faţa ei, blocându-i priveliştea.

— Cum a mers operaţia?

— A reuşit, din câte ştiu eu.

— Da, ce ţi-au făcut?

— Au aliniat oasele, au reparat nervii. Am fost prea sedată ca să ştiu ce-au făcut.

Connor se întinse şi îi luă mâna, ridicându-i-o pentru a o examina.

— Nu face asta! zise Prudence.

— Te doare rău?

— Opreşte-te! O să-mi rupi copcile.

Connor îi lăsă mâna să cadă pe pat.

— O să-ţi fac şi mai rău dacă nu-mi spui tot ce s-a întâmplat noaptea trecută. Şi vreau să aflu versiunea adevărată.

Prudence îşi duse mâna la piept, icnind de durere.

— Oricând eşti pregătită, adăugă Connor.

Cu o privire înspăimântată, bău o înghiţitură de apă, apoi îi povesti întâmplările din seara trecută cât mai precis cu putinţă. Era o femeie inteligentă, iar relatarea ei se dovedi aproape exactă.

— Uiţi un lucru, spuse Connor după ce termină. Dacă ţi-ai împuşcat soţul, de ce nu l-ai împuşcat şi pe Ransom?

— Mi-ai spus că ai nevoie de el în viaţă. Ţi-am urmat instrucţiunile.

— Ai fost antrenată în folosirea pistolului. Ai fi putut să-l împuşti în picior sau să-i zbori degetul mare. La naiba, nu ştiu. Oricum, l-am fi avut pe Ransom. În schimb, tu te-ai panicat şi-ai chemat ambulanţa.

— Eram în stare de şoc, răspunse ea.

— Atunci, tot antrenamentul a fost degeaba, zise Connor, examinând perfuzia şi aparatul care îi monitoriza respiraţia şi tensiunea.

— Soţul meu era mort. Ce voiai să fac?

— Voiam să urmezi ordinele. Dacă mai aşteptai cinci minute, am fi făcut noi curăţenie. Sper că ai pus cap la cap povestea pentru poliţişti.

— Da.

— Ar fi bine s-o fi făcut.

Connor veni lângă pat, se aplecă şi îşi apropie faţa de a ei. O singură scăpare – o singură menţiune a celor pentru care lucrezi –, şi voi şti. Voi avea grijă ca paşaportul tău britanic să-ţi fie verificat şi să dispară. Mă voi asigura ca autorităţile să afle despre trecutul tău. Vei fi deportată în nouăzeci de zile, şi nu cred că familia soţului tău îţi va permite să iei fetele cu tine. Nu e prea frumos în republica aia de rahat de unde vii tu. Mereu au loc războaie.

— Ieşi, izbucni Prudence Meadows.

Dar Connor nu se mişcă.

— Mă întreb ce vor face fetele tale când vor afla că tu l-ai ucis.

— Ieşi! ţipă ea.

În rezervă intră o asistentă. Văzând că pacienta era agitată, îi ceru lui Connor să iasă. Acesta oferi un adevărat spectacol al rezistenţei, smucindu-şi cu hotărâre mâna şi numind-o pe asistentă în fel şi chip înainte de a se lăsa însoţit la lift. Poliţiştii se ridicară imediat, întrebând dacă puteau fi de ajutor. Dar Connor se calmase deja. Totuşi, observaseră ce se întâmplase şi îşi propuseseră să semnaleze incidentul superiorilor săi, astfel încât, în dimineaţa următoare, Charles Graves se trezi cu un raport

detaliat pe birou.

Şi asistenta întocmi un raport detaliat în registrul spitalului.

În scurt timp, atitudinea beligerantă a lui Connor dispăruse. Făcuse ceea ce fusese necesar. Nici mai mult, nici mai puţin.

34

Înainte de a fi promovată în postul de inspector-şef, Kate Ford făcuse parte timp de trei ani din aşa-numita Flying Squad, unitatea de elită din cadrul Poliţiei Metropolitane, desfăşurând misiuni sub acoperire pentru prevenirea jafurilor armate. Echipa îşi căpătase numele de la maşinile care îi fuseseră date în folosinţă la început, în 1918, două Crossley Tenders care aparţinuseră Forţelor Aeriene Regale. Jargonul cockney transformase „Flying Squad” în „Sweeney Todd”[9], iar astăzi toţi angajaţii poliţiei îi spuneau pur şi simplu „Sweeney”.

Fusese o perioadă cu adevărat interesantă. Nopţi petrecute în aşteptarea infractorilor înarmaţi, zile în care stătea la pândă în faţa băncilor şi a magazinelor de bijuterii. Urmăriri în viteză. Multe capete sparte şi o grămadă de arestări. Din când în când, mai erau şi schimburi de focuri, dar Kate nu împuşcase pe nimeni. Însă un lucru la care asistase în repetate rânduri era obiceiul infractorilor, când erau încolţiţi, de a se urca până în vârful casei sau al clădirii în care se ascundeau, în speranţa că vor găsi o cale de scăpare. Unii se ascundeau în pod. Alţii ajungeau până pe acoperiş. Nu prea conta unde voiau să se ducă, atâta timp cât continuau să urce. Aflându-se în mişcare, aveau ideea temporară şi iluzorie că încă exista o şansă de-a scăpa. Speranţa murea greu.

— Asta e insula Skye? întrebă Graves, aflat lângă ea, la bordul micului avion de afaceri bimotor Hawker. N-am mai fost niciodată aici. Acum ştiu şi de ce.

9 Numele unui ucigaş în serie din folclorul englez (n.red.)

— Nici eu, zise Kate. E cam sumbru, nu crezi?

Graves nu răspunse. Era prea ocupat butonând telefonul mobil. Pe toată durata zborului, aşteptase să primească informaţii noi despre unde se afla Ransom, mergând în cabina piloţilor la fiecare zece minute ca să întrebe dacă fuseseră contactaţi prin radio de Thames House. Acum, apropiindu-se de pista de aterizare, putea să afle şi singur.

În timp ce avionul se pregătea să aterizeze, Kate privi pe fereastră la peisajul dezolant. Deşi lipsit de relief, terenul era vălurit, erodat de vânturi. Puţinele plante care creşteau pe-aici erau orzul sălbatic şi iarba neagră. Spre nord, se vedea o plajă netedă şi nisipoasă, iar dincolo de ea – doar marea, întinzându-se la nesfârşit spre orizont.

Isabelle Lauren nu se deosebea cu nimic de ceilalţi. În loc să se furişeze sub streaşina casei ei din Hull, fugise spre nord, către acoperişul ţării. Insula Skye se afla în dreptul coastei de nord-vest a Scoţiei.

„Biata Isabelle”, gândi Kate. Nici măcar aici nu-şi putea găsi un loc unde să se ascundă.

Avionul coborî, şi roţile atinseră asfaltul. De cum fu lăsată scara, Graves coborî în viteză, cu telefonul la ureche. Aflată cu un pas în urma lui, pe Kate o izbiti un şir de înjurături.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, bătându-l pe umăr.

Graves ridică mâna, făcându-i semn să tacă.

— Ai luat legătura cu poliţia franceză? întrebă el. Dacă tot te-ai apucat, trimite-le o notificare şi celor de la Interpol. Pune-i să expedieze un e-mail tuturor forţelor de poliţie federale, statale şi locale de pe continent. Nu poate să ajungă prea departe. Încheie conversaţia şi se întoarse spre Kate. Au găsit maşina pe care Ransom a furat-o de la familia Meadows parcată într-un garaj cu program nelimitat din apropierea feribotului din Dover. Acum scotocesc docurile în lung şi-n lat, dar deocamdată n-au găsit nimic. Nimeni cu semnalmentele lui n-a cumpărat bilet. O să punem mâna pe înregistrările de la camerele de supraveghere ca să aruncăm şi noi o privire.

— Câte destinaţii sunt deservite de feriboturile din Dover?

— Prea multe, zise Graves. Boulogne, Calais, Dunkerque. Au fost feriboturi care au plecat în toate aceste direcţii înainte de ora nouă în dimineaţa asta.

— E uşor să ajungi acolo din Londra cu maşina. Dacă aş fi în locul lui Ransom, nici eu nu mi-aş dori să zăbovesc prea mult pe-aici. Care a fost primul feribot care a plecat?

— Cel al companiei P & O către Calais, la şase şi un sfert, zise Graves. Următorul a plecat la şapte către Boulogne. Ai fost vreodată cu feribotul? E un întreg spectacol. Sute de camioane şi de maşini personale. Ar fi putut să se urce în oricare dintre ele. Cine ştie încotro se îndreaptă?

— Eu ştiu, zise Kate. Merge să o găsească.

Avură nevoie de douăzeci de minute ca să ajungă la Skye Tavern and Inn. Kate şi Graves intrară, îşi arătară legitimaţiile la recepţie şi întrebară de Isabelle Lauren. Li se spuse că era la etajul al treilea, camera 33. Graves le ceru poliţiştilor locali care îi escortau să aştepte în hol, iar el şi Kate urcară scările până la etajul al treilea.

Nu le fusese greu să o găsească pe Isabelle Lauren. Era trecută în cartea de telefoane. Sunaseră acasă la ea în Hull, şi răspunsese mama ei, care le dezvăluise fără cea mai mică reţinere că fiica ei fugise cine ştie unde, lăsându-i-o în grijă pe fata ei nou-născută, lucru care nu o bucurase prea tare. Al doilea telefon fusese către Fisc, care le oferise prompt numărul de asigurare socială al lui Isabelle Lauren. Al treilea telefon fusese la Biroul Naţional de Credit, de unde aflaseră că domnişoara Lauren avea patru conturi curente la cele mai mari companii de credite. Al patrulea telefon fusese către compania American Express, care le trimise prin e-mail o listă cu cele mai recente plăţi. Cele mai importante erau pentru un bilet de tren la clasa a doua spre Inverness, pentru compania de închirieri auto Hertz şi două sute de lire extrase din partea Skye Tavern and Inn. Al cincilea telefon fusese la Skye Tavern and Inn, de unde li se confirmă că Lauren se cazase acolo şi că la

momentul acela se afla în camera ei, urmărind postul de filme local.

Cinci telefoane. Patruzeci şi şapte de minute.

Kate bătu, apoi se îndepărtă din faţa uşii.

— Poliţia, domnişoară Lauren, anunţă ea. Vrem să vă vorbim.

O femeie frumuşică, cu părul şaten, le deschise uşa. Dura puţin până să-ţi dai seama că ea era mama cu părul spălăcit, acum că făcuse un duş, îşi pusese lentile de contact în loc de ochelari şi se îmbrăcase cu haine curate.

— Sunt Bella Lauren, zise ea. Puteţi să-mi arătaţi legitimaţia?

Kate îi arătă insigna, lăsând-o să arunce o privire pe legitimaţie.

— Venim din Londra.

— Mă bucur că aţi ajuns voi, zise Bella.

— Pe cine aşteptaţi? întrebă Kate.

— Mai degrabă, pe băieţii răi. Intraţi, vă rog.

Kate şi Graves pătrunseră în camera de hotel. Era mare şi frumos mobilată, iar de la fereastră se vedea oceanul. Kate se aşeză pe canapea, iar Bella – lângă ea. Graves se învârtea prin cameră.

— Pot să vă întreb cum m-aţi găsit atât de repede? întrebă Bella.

— Eram în apartamentul lui Robert Russell când i-ai lăsat mesajul video.

— Dar Robbie mi-a promis că nimeni nu va putea să urmărească mesajele noastre.

— Spunea adevărul, zise Kate. În ciuda eforturilor noastre, n-am reuşit să localizăm sursa mesajului. Sistemul de securitate al reţelei pe care îl folosea e destul de complex.

— Atunci cum?

— Cu ajutorul inelului tău de la universitate, îi explică Kate. Când am verificat transmisiunea, am observat că inelul purta blazonul Oxford. Ţi-am găsit poza în anuar.

— Şi aşa v-aţi dat seama? A fost mama, nu-i aşa?

— Mama ta nu ne-a fost de nici un ajutor, zise Graves. Însă, data viitoare când te hotărăşti să fugi şi să te ascunzi, te-aş sfătui să fii mai precaută cu cardul de credit.

— Dar nu au voie să dezvăluie date personale. Sunt secrete.

Graves îi aruncă o privire care sugera că nici pe departe nu se întâmpla aşa ceva.

— Atunci aţi venit ca să mă protejaţi? întrebă ea. N-a fost sinucidere, să ştiţi.

— Luăm în considerare faptul că, în cazul lordului Russell, e vorba despre omucidere, încuviinţă Kate. Dar nu avem motive să credem că ai fi în pericol. Însă, ca să fim siguri, vom pune doi poliţişti să stea de pază pentru câteva zile.

Graves le întrerupse din discuţie.

— Dacă nu te deranjează, am venit de departe şi am vrea să-ţi punem câteva întrebări.

— Bineînţeles. Bella îşi împreună mâinile în semn de cooperare. Cu ce vă pot ajuta?

— Pentru început, ce ne poţi spune despre atentatul de ieri asupra lui Igor Ivanov?

— Cine?

Bella se uită de la unul la altul, confuză.

— Igor Ivanov, repetă Graves. Ministrul de interne rus care a fost atacat ieri în Londra.

— A, da. Acum ştiu la cine vă referiţi, le răspunse ea supărată. De ce mă întrebaţi despre el?

— În mesajul tău, ai făcut referire la acest atentat, zise Kate. L-ai informat pe lordul Russell că cineva pe nume Mişa venise la Londra pentru o întâlnire programată să aibă loc la unsprezece şi un sfert ieri-dimineaţă. I-ai dat chiar şi un indiciu în legătură cu locaţia. Victoria Aer.

— Dar n-am nici cea mai vagă idee la ce se referă Victoria Aer. Asta i-am spus şi lui Robbie.

— Deja ştia, răspunse Kate. A vizitat locul cu puţin timp înainte de-a fi ucis. Se referea la sediul Ministerului Afacerilor, Întreprinderilor şi Reformei de Reglementare de pe One Victoria Street – exact locul atentatului de ieri

împotriva lui Ivanov.

— Dar Mişa nu e din Rusia, zise Bella.

— Cum, el nu e din Rusia? izbucni Graves.

— Nu el. *Ea*. Mişa e femeie. Numele ei e Michaela Dibner. E din Germania. Lucrează la Agenţia Internaţională pentru Energia Atomică (AIEA). Eu şi Robbie ne temeam pentru Mişa, nu pentru Igor Ivanov.

Graves o privi pe Kate, care părea la fel de consternată ca şi el.

— Cred că ar fi mai bine să începem cu începutul, zise el. Cum ai ajuns să-l cunoşti pe lordul Russell?

— Eram prieteni, răspunse Bella. Colegi. Ne-am întâlnit în urmă cu şase ani, la un eveniment la Chatham House, o organizaţie de tip *think tank* din Londra. În cea mai mare parte, aceasta se ocupă de problemele de siguranţă naţională. Publică lucrări, ţine conferinţe, organizează simpozioane, chestii de genul ăsta. Pe atunci, lucram la British Petroleum (BP) ca inginer, proiectam platforme petroliere şi alte instalaţii industriale. În seara aceea am discutat despre nivelul real al rezervelor petrolifere pe plan mondial. Mi-a adus ceva de băut şi am stat puţin de vorbă. Era fermecător.

— Şi ce voia să ştie?

— Nimic. De fapt, el a fost cel care mi-a oferit mie câteva informaţii. Mi-a spus că s-ar putea să existe un nou zăcământ care merita explorat în Marea Nordului. Nu mi-a zis de unde ştia, ci pur şi simplu că s-ar putea dovedi profitabil să revendicăm un anumit sector din apele internaţionale.

— Şi a fost?

— Adică dacă exista petrol acolo? Din belşug. Dar atunci un baril de petrol se vindea cu patruzeci de dolari. La preţul acela, era prea ieftin ca să fie extras în mod profitabil dintr-un asemenea loc. Băieţii care erau implicaţi în asta nici n-au vrut să se atingă de el.

— Însă preţul a crescut, zise Kate.

Bella zâmbi cu subînţeles.

— De aceea BP a pus în funcţiune o platformă

petrolieră situată exact pe acele coordonate.

— Asta da, informaţie, zise Graves.

— În valoare de cinci miliarde de euro.

Fluieră aproape imperceptibil.

— Aşadar?

— Aşadar, continuă Bella, când Robbie mi-a cerut ajutorul, i l-am oferit.

Graves îşi împreună braţele, luând poziţia anchetatorului.

— Ce anume voia să ştie, mai exact?

— Voia să-l ajut să intre în contact cu câţiva dintre oamenii mei de legătură din AIEA, spuse Bella Lauren, răspunzându-i la rândul ei tot printr-o privire insistentă. Am plecat de la BP cu ani în urmă. Proiectez centrale nucleare acum. Mi-a spus că avea informaţii pentru ei.

— Ce fel de informaţii?

— Era îngrijorat în legătură cu un accident de la o centrală energetică. O centrală nucleară. Nu a specificat ce fel de accident sau unde, dar părea să creadă că avea să se întâmple ceva cât de curând.

— În mesajul tău ai spus: „Nu le ajung şapte zile ca să pună lucrurile pe picioare”, zise Kate, sperând s-o facă să vorbească. Atât de curând?

Bella încuviinţă din cap.

— E înfricoşător, ştiu. M-a întrebat o grămadă de lucruri despre măsurile de securitate şi alte chestii legate de asta. Am pus totul cap la cap. Dacă Robbie voia să discute cu cei de la AIEA despre un posibil „accident” şi dacă era interesat de cât de bine sau de prost erau păzite centralele, atunci am presupus că aflase că urma să se întâmple ceva rău. Să fiu bine înţeleasă, genul de accident în urma căruia ajungi să străluceşti în întuneric şi să-ţi pierzi tot părul din cap.

— Aşa că l-ai pus în legătură cu AIEA?

— Da.

Kate se uită pe carneţel.

— L-ai mai întrebat şi dacă era nevoie să pleci. Ţi-a dat de înţeles că „accidentul” urma să aibă loc pe teritoriul

britanic?

— Nicidecum. Nu cred, altfel m-ar fi avertizat.

— Putem să vorbim despre Mişa? întrebă Graves. Ce face, mai exact, pentru AIEA?

— E director al S & S la sediul lor din Viena. Ăsta e Departamentul pentru Siguranţa şi Securitatea Nucleară. Venise la Londra pentru a se întâlni cu cei de la Oficiul Britanic pentru Securitatea Nucleară. Ei se ocupă de protocolul de securitate pentru UE.

Graves oftă apăsat, apoi se întoarse şi se pironi lângă fereastră, rămânând cu privirea aţintită spre ocean.

— Siguranţă şi Securitate, zise el pe un ton afectat. Sunt câinii de pază ai AIEA.

— Şi ce fac? întrebă Kate.

— O grămadă de lucruri, spuse Bella. Stabilesc procedurile pentru siguranţa centralelor, bineînţeles. Se ocupă de evaluarea angajaţilor. Reglementează pregătirea pentru muncitorii centralei.

— Şi veghează asupra traficului ilegal de materiale radioactive, adăugă Graves din partea cealaltă a camerei. Sarcina lor e să se asigure că nimeni nu vinde pe piaţa neagră uraniu ce poate fi utilizat pentru fabricarea armelor.

— Din cauza asta crezi că era Russell îngrijorat? întrebă Kate. Din pricina unei arme?

— Dacă ar fi fost vorba despre o armă, Robbie s-ar fi dus direct la poliţie. Asta ştiu sigur. Era vorba de altceva.

— Cum adică?

— Îl interesa în special să afle cum intrau şi cum ieşeau oamenii din centrale. Cine avea permis de trecere şi cine nu. Dacă toate vehiculele erau verificate. Dacă toate centralele aveau forţe paramilitare care să le ofere protecţie. Nu puteam răspunde la nici jumătate dintre aceste întrebări. Era supărat că nu reuşea să-i dea de cap. De-asta era nerăbdător să discute cu Mişa Dibner.

Graves traversă camera şi se aşeză în faţa Bellei Lauren.

— Dar cum a ajuns Russel să bănuiască faptul că

urma să aibă loc un atac?

— Asta făcea el. Strângea informaţii.

— Da, dar de la cine? întrebă Graves.

— Cine i-a spus despre Victoria Aer? o presă Kate.

Bella Lauren îşi ridică privirea.

— Habar nu am şi ştiam că e mai bine să nu încerc să aflu. Tot ceea ce mi-a spus Robbie a fost că punea întrebări acolo unde nu trebuia. Mi-a spus să nu-mi fac griji. M-a asigurat că făcuse tot posibilul ca să fie în siguranţă, dar cu oamenii ăştia eşti tot timpul în pericol.

— Dar cine naiba sunt „oamenii ăştia”? întrebă Graves.

— Nu ştiu, zise Bella, privind în jos. Dar, oricine ar fi, l-au ucis.

35

Ziua lui Den Baxter începea să dea roade.

La nouă dimineaţa, a fost găsită osia vehiculului cu numărul de identificare al BMW-ului în care se aflase explozibilul. Trimiseră plăcuţa la sediul BMW din München, Germania, împreună cu un al doilea număr, care era diferit şi, cel mai probabil, fals, pe care îl recuperaseră din blocul motor cu o noapte înainte, pentru a determina unde şi când fusese fabricată şi vândută maşina. Transmiseseră ambele numere şi la sediul Interpolului, pentru a fi verificate în registrul internaţional al vehiculelor furate.

La zece, echipa responsabilă cu topografia laser veni să definitiveze cartografierea iniţială a locului atentatului. Folosind un teodolit electronic digital, un telescop reglat între două axe perpendiculare – cea orizontală, sau axul de rotaţie, şi cea verticală –, echipa stabili coordonatele tuturor probelor aflate la locul exploziei, creând astfel o imagine tridimensională a acestuia. Printre altele, teodolitul măsură volumul craterului exploziei, îl compară cu distanţa şi cu suprafaţa pe care fuseseră proiectate

resturile survenite din explozie (inclusiv rămăşiţele corpurilor umane) şi determină greutatea şi distribuţia explozibililor în dispozitiv.

Măsurătorile iniţiale arătară că în BMW fuseseră dispuse douăzeci de kilograme de explozibili plastici şi că o cantitate semnificativă de ciment neamestecat folosită ca agent-tampon făcea ca încărcătura să lovească direct vehiculul în mişcare. Concluzia: dispozitivul fusese lucrat de mână ca să distrugă o ţintă specifică, dar cauzând în acelaşi timp pagube colaterale. Aşa stând lucrurile, Baxter era aproape sigur că individul care confecţionase bomba avea antrenament militar avansat în mânuirea explozibililor.

La ora unsprezece, Interpolul îi sună ca să-i anunţe că BMW-ul fusese furat în urmă cu trei luni din Perugia, Italia. De acolo, maşina fusese transportată la Marsilia înainte de a intra în Marea Britanie pe la Portsmouth. În urmă cu două săptămâni, firma Barton and Battle SRL, importatori de automobile autorizaţi, vânduse vehiculul unei anume doamne K. O'Hara care locuia în Manchester.

La ora douăsprezece, Baxter primi prin staţie un apel care avea să schimbe semnificativ ritmul şi direcţia investigaţiei.

— Şefule, sunt Mac. Ai o clipă?

Alastair McKenzie era unul dintre vedetele lui de succes, un copoi de douăzeci şi patru de ani, cu lentile groase ca fundul de sticlă şi cu o intuiţie care nu putea fi învăţată.

— Am găsit ceva la locul exploziei.

— Dar ne-am ocupat deja de crater, zise Baxter, făcând pe avocatul diavolului. N-am găsit nimic.

— M-am gândit să mai arunc totuşi o privire, zise McKenzie. Să pun Microviperul la încercare.

— Nici nu mă aşteptam la altceva, băiete. De asta te iubesc. Rămâi acolo. Vin imediat.

Baxter azvârli cafeaua clocită într-un coş de gunoi şi porni în grabă de-a lungul străzii. Îl găsi pe McKenzie intrat până la brâu în craterul exploziei. Poliţistul deşirat

ţinea în mână un cablu metalic ce ducea la o valiză de aluminiu aflată deschisă la picioarele lui. La un capăt al cablului, se găsea o cameră de filmat miniaturală care transmitea imaginile pe un ecran cu rezoluţie mare din interiorul valizei. Dispozitivul se numea Microviper, fiind, de fapt, un microscop portabil, aproape indestructibil, având capacitatea de a mări o imagine de o mie de ori.

— Aruncă o privire, zise McKenzie. Am găsit o bucată de ceva prinsă de partea inferioară a asfaltului. Imaginea apare pe ecran.

Baxter sări în crater şi îngenunche lângă Microviper.

— E o placă de circuit, zise McKenzie, arătând înspre bucata neregulată de plastic albastru care apărea pe ecran. E parte din telefonul folosit pentru detonarea bombei. Am găsit şi alte bucăţi risipite pe-aici. Le-am scanat pe toate şi le-am rearanjat astfel încât să se îmbine laolaltă. Chiar dacă sunt încă bucăţi lipsă, cred că ne aflăm pe drumul cel bun.

— Ăla e numărul de serie?

— Patru-cinci-şapte-unu-trei, spuse McKenzie. Lipsesc încă unele cifre de la început. S-ar putea ca acea bucată să fi fost distrusă. Îmi pare rău.

— Ai aflat producătorul?

— Încă nu. Trebuie să le trimitem la laborator. Acolo pot să le compare cu diferite mostre pentru a identifica asemănările.

Fiecare telefon avea o placă de circuit, şi fiecare placă de circuit avea un număr de serie. Analiza detaliată a arhitecturii plăcii de circuit avea să indice producătorul. Odată găsit, urmau să fie identificate toate locurile în care fuseseră distribuite telefoane ce aveau ca ultime cifre ale numărului de serie 45713. Scopul era să se afle unde fuseseră vândute telefonul, cartela SIM şi numărul aferent acesteia şi, cu puţin noroc, să se obţină numele infractorului care îl cumpărase. „E ca şi cum ai lua urma unui animal rănit până la vizuină”, gândi Baxter.

— Vreau să trimiţi la laborator toate bucăţile pe care le-ai etichetat şi sigilat, spuse el. Ţine-te de capul lor până

când găsesc ceva, apoi sună-mă. Indiferent de oră.

Baxter merse împleticit către sediul mobil. Pentru prima dată în ultimele douăzeci şi patru de ore, avea un zâmbet pe faţă. Unul chinuit şi schimonosit, dar totuşi un zâmbet.

Den Baxter luase urma prăzii.

Era doar o chestiune de timp până când avea să-i găsească pe făptaşi.

36

Camionul staţionase. Jonathan stătea nemişcat, ascultând şuierul aerului eliberat de frâne şi huruitul înfundat al motorului care se oprea. Fereastra era deschisă, şi Jonathan putea să audă vuietul maşinilor şi al camioanelor care opreau sau plecau de lângă ei. Aştepta ca şoferul să coboare din cabină, dar, încăpăţânându-se parcă, bărbatul rămânea la volan, certându-se cu dispeceratul în legătură cu o schimbare ce intervenise în traseul său. Trebuia să meargă la Hamburg acum, spre nord, aflat mai departe decât Berlinul.

Jonathan îşi dădu pătura la o parte. Clipind pentru a se obişnui cu lumina, îşi înălţă capul ca să arunce o privire la lumea de-afară. Trebuia să-şi dea seama unde se afla. Mergeau încontinuu de mai bine de două ore, cu o viteză foarte mare, după cum i se păruse, estimând-o la două sute de kilometri pe oră, cel puţin. Din poziţia sa, în spatele scaunului şoferului, zări colţul firmei de la benzinăria Shell, iar dincolo de acesta, un semn de pe autostradă care indica distanţa până la Bruxelles, şaisprezece kilometri. Pe indicator mai era notată şi distanţa până la Aachen, un oraş din Germania, şaptezeci şi patru de kilometri, şi până la Köln, două sute unu kilometri. Văzând aceste distanţe, nerăbdarea lui crescu şi mai mult. Toate erau prea îndepărtate şi duceau în direcţia greşită. Cu un rezervor plin, şoferul putea să mai parcurgă încă şase sute sau şapte sute de kilometri fără să fie nevoit să realimenteze.

Mâinile lui Jonathan începuseră să zvâcnească din nevoia de a se mişca, dar se forţă să rămână neclintit. Nu putea să rişte să aibă o confruntare cu şoferul. Nu aici, unde disputa avea să fie privită de o mulţime de oameni, iar riscul ca prin apropiere să se afle poliţişti era mare. Trebuia să mai rămână ascuns o vreme.

Chiar atunci, şoferul încheie convorbirea. Dar, în loc să coboare din cabină, se întoarse şi se aplecă înspre pat. Jonathan îşi azvârli pătura peste el şi îşi ţinu respiraţia în timp ce mâinile puternice scotoceau printre cărţile, revistele şi hârtiile împrăştiate pe pat. În cele din urmă, se auzi un mormăit mulţumit când şoferul găsi ceea ce căuta: un registru aflat la câţiva centimetri de capul lui Jonathan.

Uşa şoferului se deschise, şi acesta coborî din cabină. Jonathan aruncă pătura de pe el şi se ridică. Trăgându-şi sufletul, se târî de-a lungul patului până la uşa pasagerului. În oglinda laterală, văzu cum şoferul desface capacul rezervorului, introduce furtunul, apoi se îndreaptă spre spatele camionului, unde îngenunchează ca să verifice presiunea cauciucurilor.

Acum era momentul.

Jonathan se mută pe locul din faţă, deschise portiera din dreapta şi sări jos. În apropiere, la nici doi metri de el, era parcat un Peugeot sedan vopsit în portocaliu şi albastru, culorile poliţiei belgiene. La volan se afla un ofiţer. Un alt poliţist stătea în apropiere, alimentând maşina şi blocându-i trecerea spre partea din faţă a camionului. Jonathan ezită, cu mâna nemişcată pe portieră, apoi o porni în direcţia opusă. Un moment mai târziu, şoferul ocoli camionul prin spate, tăindu-i efectiv calea. Se uită la Jonathan şi rosti tare în italiană:

— Hei, ce faci?

Jonathan se apropie, zâmbind. Era conştient de privirile poliţiştilor şi ştia că asta le atrăsese atenţia. Şoferul era un bărbat cărunt, de cincizeci de ani sau poate mai bine, aflat într-o stare proastă după discuţiile epuizante cu soţia şi cu şeful său. Jonathan se gândi la volumele de cărţi şi la ziare. Şoferul era, fără îndoială, un

bărbat inteligent. Doar spunând adevărul avea să scape.

— M-am urcat clandestin în camionul dumneavoastră din Anglia, răspunse el într-o italiană fluentă şi corectă. Îmi cer scuze. Trebuia să întreb, dar îmi era teamă că o să refuzaţi şi nu puteam să risc. Sunt falit şi încerc să ajung la Roma să îmi văd prietena. V-am văzut plăcuţele de înmatriculare, aşa că mi-am încercat norocul.

— Eu merg la Hamburg.

— Da, am auzit. De-aia m-am gândit să cobor aici. Jonathan îi făcu semn din ochi spre poliţie. *Prego, signor*.

— De unde eşti? îl întrebă italianul cu o voce scăzută.

Era întrebarea decisivă. Era ironic faptul că un bărbat care nu aparţinea nici unei ţări trebuia să răspundă la această întrebare.

— Din America.

Cu coada ochiului, Jonathan zări poliţistul apropiindu-se.

— *Ça va, monsieur*? îl întrebă pe şofer.

Şoferul pufăi, privindu-l în tot acest timp pe Jonathan în ochi.

— *Tout va bien*, răspunse el în cele din urmă.

— *Vous êtes certain*?

— *Oui*.

Şoferul îngenunche şi desfăcu duza de presiune a cauciucului. În timp ce Jonathan trecu pe lângă el, acesta îşi ridică privirea.

— Vorbeşti bine italiana pentru un american, îi spuse în engleză. Acum, dispari.

— Mulţumesc.

Jonathan continuă să meargă spre chioşc. Cu fiecare pas pe care-l făcea, se aştepta ca poliţia să-l strige. Aveau să-i ceară actele de identitate, şi ar fi descoperit că nu avea paşaport. În schimb, aveau să-i ia permisul şi să-i ceară să intre în maşina de poliţie până îl verificau. Ăsta îi era sfârşitul.

Dar poliţiştii nu ziseră nimic. Jonathan era un om liber. Pentru moment.

De la magazin, Jonathan îşi cumpără un aparat de ras

şi cremă de bărbierit, două portocale, un sendviş cu salam, apă minerală, periuţă şi pastă de dinţi. Magazinul făcea parte dintr-un complex mai mare care înconjura autostrada. Erau un restaurant Mövenpick şi un magazin de haine, câteva magazine de suvenire şi câţiva vânzători de tutun. Trecu de la unul la altul, cumpărându-şi o nouă pereche de pantaloni, o cămaşă, o jachetă şi o şapcă de baseball. Nu era decât o baie comună. Avu nevoie de zece minute ca să-şi taie părul şi să se radă. În sfârşit, părul grizonant dispăruse. Îşi aplică un autobronzant pe faţă, fiind atent ca părţile mai deschise ale pielii de pe gât şi de pe piept să pară naturale. Când termină, căută un telefon public şi chemă un taxi.

Trecuseră cincisprezece ore de când scăpase de sub nasul lui Graves. Nu se îndoia că numele lui apărea pe toate listele de fugari din întreaga Europă. Dar ştia destule despre forţele legii; şi mai multe despre guvern şi birocraţie, încât să nu exagereze cu îngrijorarea. Avea să dureze ceva până când semnalmentele lui să fie trimise la hoteluri, la companiile de închiriat maşini, la companiile aeriene şi altele asemenea. La un moment dat, Graves avea să se asigure că toate cardurile lui de credit erau îngheţate, dar asta pe viitor. Jonathan bănuia că avea un răgaz de douăzeci şi patru de ore ca să ajungă unde voia.

O oră mai târziu, sosi la aeroportul din Bruxelles. După treizeci de minute, semna actele necesare ca să închirieze un Audi sedan de mărime medie. Funcţionarul puse cheile pe birou.

— O ultimă întrebare, domnule.

— Da? răspunse Jonathan.

— Plănuiţi cumva să mergeţi cu maşina în Italia?

— Nu este permis?

— Bineînţeles că este, dar, în acest caz, insistăm pentru o asigurare mai mare. Din păcate, acolo se fură mult. Maşinile închiriate sunt primele vizate.

— Cum poţi să-ţi dai seama că e o maşină închiriată? întrebă Jonathan.

— După numerele de înmatriculare. În Belgia, toate

numerele maşinilor închiriate încep cu şaizeci şi şapte. În fiecare ţară este la fel.

Jonathan reţinu informaţia pentru viitor. Apoi răspunse la întrebarea funcţionarului:

— Nu, nu plănuiesc să merg în Italia, minţi el. De fapt, merg în Germania. La Hamburg. Am auzit că este minunat acolo.

— Vă doresc călătorie plăcută, doctore Ransom, zise funcţionarul.

Jonathan încuviinţă uşor din cap şi se îndepărtă de tejghea. Emma îl învăţase bine.

37

— Cinci zile. Nu ştim unde, când sau cum. Doar că Robert Russell suspecta un atac iminent asupra unei centrale nucleare şi că era aproape un clarvăzător.

Cu mâinile în buzunare, Charles Graves se îndreptă repede de-a lungul pistei spre avionul oprit. Vântul sporadic sufla de-a lungul oceanului, ridicând în aer spuma mării. Era aproape două după-amiaza şi, în ciuda cerului senin şi a soarelui strălucitor, afară era răcoare.

— Dar un lucru ştiu sigur, zise Kate.

— Ce anume?

— Ne-am înşelat încă de la început.

— În legătură cu ce, mai exact?

— Cu tot.

Graves se opri.

— Recunosc că am fost cu un pas în spate, dar n-aş zice că ne-am înşelat.

— Chiar aşa? Atunci, spune-mi, pe cine ţintea Emma Ransom? Pe Ivanov sau pe Mişa Dibner?

— Bineînţeles că pe Ivanov. Şi am o maşină-capcană plină cu douăzeci de kilograme de Semtex de cea mai bună calitate care să o dovedească.

— Dar Russell nu credea că atacul avea să fie împotriva Mişei Debner? Doar cu ea a vorbit despre asta.

— Informaţiile lui erau incomplete. Se întâmplă tot timpul. I-a scăpat ceva de data asta. Şi ce?

— Dacă ne înşelăm amândoi? Îţi aminteşti de indiciul cu „Victoria Aer”? Poate asta era ţinta. Ministerul Afacerilor, Întreprinderilor şi Reformei de Reglementare. Acolo se află Oficiul Britanic pentru Securitatea Nucleară şi acolo trebuia să aibă loc întâlnirea de urgenţă cu cei de la AIEA.

— Dar cum rămâne cu ministrul de interne Ivanov? Cum îţi explici sosirea lui chiar la ţanc la locul atentatului?

— Nu ştiu, zise Kate. N-am ajuns acolo încă. Să ne rezumăm la Mişa. Se afla în interiorul clădirii în momentul exploziei, dar n-a rămas acolo. N-avea cum.

Graves încuviinţă din cap, dându-i de înţeles lui Kate din priviri că începea să-şi dea seama unde bate.

— Cum aşa?

— Din cauza legii. În caz de explozie sau de atac terorist, legea cere evacuarea obligatorie a clădirilor guvernamentale din împrejurimi. Ai văzut cum arăta Victoria Street la cinci minute după ce maşina a sărit în aer.

— O debandadă totală. Parcă jumătate din Londra lucra în acele clădiri.

— Exact. Şi sunt gata să pun rămăşag că Mişa şi echipa ei de la AIEA erau acolo.

— Ştim asta cu siguranţă? Graves nu se mai îndoia, dar făcea pe avocatul diavolului.

— Nu. Kate vorbi încet şi cu mare grijă. Călca pe gheaţă subţire, şi o ştia. Dacă Emma Ransom voia să îi facă pe Mişa şi pe membrii echipei sale să iasă din clădire?

— Şi metoda prin care să facă asta era atacul asupra lui Ivanov?

— Exact.

— Ceea ce înseamnă că înăuntru era ceva de valoare, pe care voia să pună mâna.

— Ceva ce aduseseră Mişa şi echipa sa de la AIEA.

Graves îşi scoase telefonul din haină şi dădu un telefon.

— Fă-mi legătura cu maiorul Evans, Departamentul K.

Kate stătu lângă Graves. Departamentul K din cadrul MI5 se ocupa cu securitatea şi protecţia tuturor birourilor guvernamentale din capitala britanică.

— Salutare, Blackie. Sunt Charlie Graves. Ascultă, eşti pe speaker. Cam bate vântul pe-aici, aşa că, dacă ai putea vorbi mai tare, ar fi minunat. Sunt cu inspectorul-şef Kate Ford de la Poliţia Metropolitană. Urmărim o pistă în legătură cu explozia de ieri. O întrebare rapidă. S-a întâmplat ceva ciudat în timpul evacuării sau după ce oamenii noştri au fost evacuaţi de pe Victoria Street? La Ministerul Afacerilor, Întreprinderilor şi Reformei de Reglementare? Vreun furt sau ceva de genul ăsta?

— S-ar putea spune şi aşa, se auzi o voce cu accent de aristocrat. Aici e un haos total. În timpul evacuării, cineva a intrat în birourile celor de la Securitatea Nucleară şi a şterpelit nişte lucruri importante.

— Poţi să-mi dai mai multe detalii?

— În mod oficial, s-au furat nişte serviete şi câteva geamantane dintr-o sală de şedinţe de la etajul al treilea.

— Aparţineau cumva echipei Agenţiei Internaţionale pentru Energia Atomică?

— Cum naiba ai ştiut? Întâlnirea trebuia să fie secretă.

— Continuă, Blackie! Ce era în acele serviete?

— Scoate-mă de pe speaker, îi ceru Evans.

Graves dezactivă speakerul. Kate privea alarmată cum i se încorda expresia feţei. Acesta îi mulţumi colegului său şi închise.

— Ce este? întrebă Kate. Arăţi de parc-ai fi văzut o stafie.

— Nimeni nu dă doi bani pe servietele şi pe geamantanele care au dispărut. Conţinutul lor era important. Cineva a fugit cu câteva laptopuri care aparţineau membrilor Departamentului pentru Siguranţă şi Securitate din cadrul AIEA.

— Emma Ransom.

— Cine altcineva?

— Şi de ce e aşa grav? Ce informaţii conţineau, mai exact, laptopurile?

Graves înghiţi în sec şi o fixă cu o privire îndurerată.

— Absolut tot.

38

Lev Timken nu era omul pe care să fi vrut să-l vezi făcând dragoste. Pentru început, era obez. Era, de asemenea, scund, urât şi păros ca un urs din Mingrelia. Dar toate aceste însuşiri fizice respingătoare nu se comparau cu grohăitul lui primitiv. În focul pasiunii, bărbatul era capabil să scoată strigăte guturale ce-ar fi făcut şi-un elefant-de-mare în călduri să roşească.

— Nu poţi să dai mai încet? întrebă Serghei Şveţ.

Din poziţia sa de pe bancheta din spate a BMW-ului sedan cu ampatament alungit, Şveţ se bucura de imaginea clară a centrului de comunicare avansat integrat în bord. În acel moment, pe monitor era imaginea la rezoluţie mare a dormitorului lui Timken. „Sigur şi invizibil”, după cum îl numeau cei din Directoratul S. Şveţ instalase sisteme de supraveghere asemănătoare în alte o sută de apartamente, în tot oraşul. Era necesar să-ţi ţii sub observaţie adversarii.

Şoferul se conformă şi dădu mai încet.

— Dumnezeule, uită-te la el, zise Şveţ. Cred că le fac femeilor din Moscova o favoare. Are destulă grăsime pe el cât să aprovizionezi cu ulei un sat întreg, pentru a trece cu bine de o iarnă siberiană.

— Şi destulă blană cât să faci o duzină de haine.

Şveţ era parcat vizavi de clădirea unde se afla apartamentul lui Lev Timken de pe Kutuzovsky Prospekt. Clădirea data din anii 1930, când Stalin căuta să occidentalizeze Moscova, şi s-ar fi încadrat la fel de bine pe lângă Staţia Charles de Gaulle-Etoile din Paris sau pe bulevardul Kurfürstendamm din Berlin.

Timken îşi făcuse averea în zilele de glorie ale anilor

’90, fiind fost colonel KGB însărcinat cu procurarea şi producerea armelor. Odată cu dispariţia partidului comunist, revendicase drepturile de proprietate asupra mai multor fabrici care produceau de toate, de la gloanţe la avioane de bombardament pe care le vindeau celui care licita mai mult, de obicei despoţi africani în devenire care aveau nevoie de un avantaj competitiv ca să-şi elimine rivalii de la putere. Pe scurt, Timken îşi schimbase uniforma cu costumul de afaceri, părăsind Comandamentul Sudic al Armatei Sovietice aflat în mohorâtul Minsk pentru sectorul privat, căutându-şi norocul în Moscova, „la Centru”, aşa cum se refereau ruşii la capitala ţării.

După ce îşi asigurase averea, îşi făcuse intrarea în politică. Născut în Sankt-Petersburg, fost campion la judo (printre politicieni, n-ar fi singurul), Timken se aliase cu celălalt fiu al nordului, Vladimir Putin, şi ajunsese la putere în siajul micuţului fost spion. Fusese o ascensiune meteorică. Obţinuse un fotoliu în dumă. O numire în cabinet. Apoi devenise consilier şi unul dintre oamenii cu greutate în luarea deciziilor importante.

În ultimii trei ani, Timken fusese mâna dreaptă a preşedintelui, principala lui îndatorire fiind să asigure legătura cu mulţimea de companii petroliere occidentale aduse pentru a moderniza infrastructura învechită a Rusiei şi pentru a exploata bogatele resurse de petrol ale ţării. Avusese un succes atât de mare în munca lui, încât devenise principalul candidat la preşedinţie peste doi ani, când avea să se încheie mandatul liderului actual.

— Cum o să-l rezolve? întrebă Şveţ, cu ochii aţintiţi spre monitor.

— Cu cianură.

— Încă mai folosim aşa ceva?

— Îşi face efectul mai rapid decât orice altceva şi, după dispariţia mirosului, e aproape imposibil să fie detectată în sânge. Va părea că Timken a avut un atac de cord. Se va putea îndoi cineva de asta?

Şveţ se apropie mai mult de aparat, ca să vadă mai bine trupurile încolăcite.

— Şi cum i-o va administra?
— Nu cred că vreţi să ştiţi asta.
— Încearcă totuşi.

Şoferul îi explică pe scurt. De data asta, Şveţ nu avu nimic de comentat.

Încă din secolul al XI-lea, Mama Rusie fusese un ţinut condus şi divizat de clanuri. Întinzându-se pe o porţiune cu peste unsprezece fusuri orare, incluzând peste cincizeci de minorităţi etnice, Rusia era, pur şi simplu, un teritoriu prea întins pentru a fi condus de un singur om sau de o singură familie. Ivan cel Groaznic se bazase pe seniorii feudali ca să-şi vadă voinţa împlinită. Petru cel Mare, pe clasa aristocratică a boierilor. Amândoi le oferiseră celor care îi sprijineau întinderi vaste de pământ, făcându-şi-i vasali, reuşind astfel să-i unească sub un ţel comun şi să-şi asigure loialitatea lor.

Lucrurile rămaseră neschimbate în secolul XXI.

La suprafaţă, Rusia părea să fi devenit un adevărat monolit. Noua şi moderna Rusie era o democraţie pe stil occidental, lăudându-se cu un preşedinte ales prin vot popular şi cu un organ legislativ bicameral. Dar aparenţele erau înşelătoare. Dacă zgâriai suprafaţa, descopereai o ţară care era un adevărat cazan în care fierbeau tot felul de interese. Locul căpeteniilor feudale fusese luat de capii lumii mafiote. În locul boierilor erau acum directorii executivi. Nu pământul era acum bunul cel mai de preţ, ci banii, în special acţiunile la marile corporaţii ce fuseseră ridicate prin prădarea vastelor resurse naturale ale Rusiei: petrol, gaze naturale şi lemn. Iar cei care erau îngropaţi până la genunchi în toată această poveste erau reprezentanţii serviciului naţional de informaţii, FSB-ul, luptându-se cu toţi ceilalţi ca să-i intre în graţii preşedintelui.

Rusia era şi avea să fie pentru totdeauna o ţară condusă de clanuri. Lacom e cel care poartă coroana, şi nimeni nu-l întrecea pe Serghei Şveţ, preşedintele FSB. De multă vreme pusese el ochii pe blana de hermină a Kremlinului. Nu s-ar fi mulţumit cu nimic altceva decât cu

poziţia primului om din stat.

În această dimineaţă răcoroasă şi ploioasă în Moscova, trei oameni îi stăteau în cale. Unul se afla în comă într-un spital din Londra. Altul vizita o platformă de exploatare a gazelor naturale din Kazahstan şi urma să se întoarcă în acea seară. Al treilea, Lev Timken, mâna dreaptă a preşedintelui, urma să-şi găsească sfârşitul.

Şveţ urmări cum femeia agent trimisă de el se desprinse din îmbrăţişarea lui Timken şi-şi aşeză capul între picioarele lui. Timken deschise larg gura, iar Şveţ putu să-i audă gemetele chiar şi cu volumul oprit. Timken îşi arcui spatele, cuprins de extaz, cu ochii stând să-i plesnească. Femeia îşi înălţă capul din poala lui şi îl sărută pe gură, mângâindu-i obrazul cu mâna.

Un fior îl trecu pe Şveţ, imaginându-şi că el ar fi fost cel care ar fi primit capsula în gură, că ar fi strivit-o între dinţi, eliberând astfel otrava.

Timken o împinse pe femeia dezbrăcată şi se zbătu încercând să se ridice. Femeia rămase îngenuncheată, privindu-l pe Timken, care se prăbuşise la pământ, rămânând nemişcat.

Serghei Şveţ îl bătu pe şofer pe umăr.

— La Iasenevo, zise el.

Rămase cu privirea pierdută pe geam în timp ce maşina porni.

Scăpase de unul.

Mai erau doi.

39

Ristorante Sabatini strălucea ca o piatră preţioasă sub cerul senin al Romei. Rândurile de mese acoperite cu feţe albe erau scăldate de lumina felinarelor atârnate deasupra lor. Faţada bazilicii Santa Maria domina Piazza Santa Maria. Era ora unsprezece seara, dar restaurantul în aer liber era înţesat de lume. Conversaţiile gălăgioase se amestecau cu clinchetul tacâmurilor şi cu freamătul

chelnerilor care alergau dintr-o parte în alta, creând o atmosferă veselă şi dinamică.

Chiar şi în rândul clienţilor mulţumiţi, un grup părea a se simţi mai bine decât toţi ceilalţi. Erau opt persoane cu totul, trei bărbaţi şi cinci femei. Bărbaţii erau bronzaţi şi elegant îmbrăcaţi, vârsta şi comportamentul indicând că erau oameni de succes. Cel mai tânăr avea patruzeci şi cinci de ani, cel mai bătrân şaizeci, dar toţi erau de o exuberanţă adolescentină în bunul stil italian. Femeile erau mult mai tinere, aproape nişte fetişcane, ieşind în evidenţă prin nasurile ascuţite, în mod clar atipice Romei, şi prin pieptul generos, afişat cu mândrie.

Un chelner se strecură prin mulţime şi îi înmână un bileţel bărbatului aflat în capul mesei.

— *Dottore* Lazio, de la un amic de la bar.

Doctorul Luca Lazio luă bileţelul şi încercă mai întâi să-l citească fără ochelari, dar nu reuşi, aşa că şi-i scoase din sacoul de mătase şi aruncă din nou o privire. Lazio era un Apolo la cincizeci de ani, părul lung fiind puţin prea închis la culoare, bărbia cam prea rigidă. Ochii lui verzi abandonară iute bileţelul şi se întoarseră spre interiorul restaurantului, către barul înţesat de clienţi. Cerându-şi iertare, se ridică şi intră.

Aşezat la bar, Jonathan îl privi pe Lazio apropiindu-se. Deşi epuizat, se simţi cuprins de un nou elan văzându-l pe omul care ar putea să-l poarte cu un pas mai aproape de Emma. Se ridică de pe taburet, şi Lazio se opri ca trăsnit.

— Nu te aşteptai să fiu eu, zise Jonathan.

Lazio mototoli bileţelul între degete.

— Nu te-aş fi numit tocmai „un vechi prieten”.

— Poţi încă să-ţi faci meseria.

Era o declaraţie menită să-i amintească de serviciul făcut.

Lazio ridică din umeri, recunoscându-se dator.

— N-am mai băut nimic de când ne-am văzut ultima dată. Îţi mulţumesc. Încă o dată.

Cu întârziere, Lazio îl îmbrăţişă pe Jonathan,

sărutându-l pe ambii obraji.

Lazio se număra printre doctorii care participau sporadic la misiunile organizaţiei Medici fără Frontiere pe toată suprafaţa globului. În urmă cu şase ani, lucrase sub supravegherea lui Jonathan într-o tabără din Eritrea. După ce mai mulţi dintre pacienţii lui Lazio muriseră din cauze suspecte, Jonathan descoperise că medicul italian făcea operaţii în timp ce era beat. Îl suspendase pe parcursul unei investigaţii. Între timp, zvonurile ajunseseră până la băştinaşi. Aceştia se mobilizaseră, îl capturaseră pe Lazio şi fuseseră cât pe ce să reuşească să-l pedepsească în felul lor. Jonathan intervenise şi îl dusese el însuşi până la un avion cu care italianul revenise la Roma. Recunoscător că-i salvase viaţa, Lazio promisese să nu mai pună băutură în gură. Date fiind circumstanţele, fusese cea mai bună rezolvare la care putuse Jonathan să spere.

— Mă bucur să văd că ţi-ai revenit, zise Jonathan.

— Ce cauţi în Roma? Lazio îşi purtă privirea dintr-o parte în alta a barului. Şi unde e Emma? Credeam că voi doi mergeţi în concedii doar la munte.

— Mai facem câte o excepţie din când în când, zise Jonathan.

Nu adăugă nimic despre Emma.

— Nu te supăra că îţi spun asta, dar, la cum arăţi, ţi-ar prinde bine nişte aer de munte.

Jonathan se privi în oglinda din spatele barului. Condusese ore în şir, şi ochii îi erau înfundaţi în orbite, îngreunaţi de cearcăne.

— Sunt bine.

— Spune-mi, zise Lazio, e o coincidenţă să ne întâlnim aici?

Jonathan îşi termină berea, apoi scutură din cap.

— Am sunat-o pe soţia ta şi i-am spus că e o urgenţă. Ea mi-a zis unde te găsesc. Din câte se pare, crede că eşti cu nişte colegi de la spital.

Lazio aruncă o privire înspre amicii săi.

— Chiar sunt. Ridică din umeri. Dar tu? Tot pe degeaba lucrezi?

— Am revenit în Africa de Est. De data asta în Kenya.

— Şi de-aia ai venit? Să-mi reaminteşti ce s-a întâmplat?

— Am venit să-ţi cer o favoare.

Lui Lazio i se păru amuzant.

— Ce pot face eu pentru marele Jonathan Ransom?

Jonathan se apropie de Lazio, suficient de mult cât să-i simtă mirosul parfumului şi să vadă rădăcinile albe ale părului.

— E vorba despre Emma. A fost aici în urmă cu câteva luni şi a avut un accident care a necesitat o operaţie. Vreau să aflu în ce spital a fost internată.

— Dar ce s-a întâmplat?

— A fost jefuită şi înjunghiată.

— Emma? Mi-o închipuiam genul de om care ştie să-şi păzească spatele.

— Ştie. De obicei.

Lazio duse degetele la lanţurile de la gât.

— Păi şi de ce îmi ceri asta? Sunt convins că îşi aminteşte unde a fost internată.

— Eu şi Emma nu mai suntem împreună.

Lazio cumpăni ceea ce i se cerea.

— Bine, zise el cu întârziere. O să te ajut să găseşti spitalul în care a fost îngrijită soţia ta. N-ar trebui să fie prea greu. O să dau nişte telefoane mâine-dimineaţă. Se întoarse pentru a reveni la masa lui. Ce-ar fi să ni te alături? Calcanul de-aici e grozav.

— Trebuie să aflu unde a fost internată acum, zise Jonathan. Spune-le amicilor tăi că e o urgenţă. Sunt medici, nu? O să înţeleagă.

— Îmi ceri cam mult.

— Ăsta e doar începutul.

Lazio pufăi zgomotos.

— Fie, dar mai întâi trebuie să ajung la toaletă.

— Bine, zise Jonathan, aşezându-şi o mână pe umărul lui Lazio. Dar înainte de asta dă-mi portofelul tău.

— Portofelul? protestă Lazio. Nu prea cred.

Jonathan îşi înfipse degetele în carnea moale,

lăsându-l să simtă o parte din ura lui. Lazio se strâmbă şi îi întinse lui Jonathan portofelul din piele de crocodil.

— Două minute, zise Jonathan. Ne întâlnim la uşa din faţă.

Îl privi pe Lazio cum se strecura prin mulţime, o adevărată întruchipare a eleganţei şi a bunelor maniere. Apoi îi veni în minte o scenă foarte diferită. Şi-l reaminti pe Lazio în timp ce era târât pe un drum de ţară de o gloată furioasă, înarmată cu macete şi cu bâte. Şi-l reaminti în timp ce striga după ajutor, cu părul lui perfect aranjat de obicei, în acele clipe vâlvoi, cu chipul schimonosit, cămaşa zdrenţuită. „Italianul ăsta n-a fost atât de graţios şi de spilcuit atunci", gândi Jonathan.

Deschise portofelul şi se uită la fotografia din permisul de conducere. Privi ochii jucăuşi, zâmbetul relaxat, figura jovială. Bănui că fusese înşelat.

Jonathan sări de pe scaun, îşi făcu loc cu coatele prin mulţime, grăbindu-se înspre toaletă. Se opri în faţa uşii şi o deschise uşor.

— Dacă vă spun, e aici, se auzi glasul lui Lazio dintr-o cabină. *Acel doctor Ransom*. Cel care e căutat pentru atentatul din Londra. Nu, nu mi-am pierdut minţile. Îl cunosc. Şi eu sunt doctor. Am lucrat împreună. E bărbatul pe care l-am văzut la ştiri.

Jonathan deschise cu piciorul uşa cabinei, îi smulse telefonul din mână şi întrerupse convorbirea.

— Lasă-mă în pace, strigă Lazio. Nu mă ai cu nimic la mână. Nu mă poţi obliga să te ajut. Ce-ai făcut? Eşti un terorist!

Jonathan îl izbi de perete. Lazio se lovi cu capul de faianţă, expresia de pe faţa lui trădând şocul.

— Ascultă-mă bine, zise Jonathan, cu degetele încleştate pe gulerul lui Lazio. N-am avut nimic de-a face cu atentatul petrecut în Londra. Absolut nimic! Pricepi? Dar la mână te am. Cinci pacienţi au murit sub îngrijirea ta, pentru că erai prea beat ca să-ţi faci meseria.

— Asta s-a întâmplat cu ani în urmă, răspunse Lazio. Vremuri de mult apuse. Sunt curat de-atunci încoace.

Nimeni nu a depus plângere atunci şi n-o va face nici acum. O să aduci nişte africani să depună mărturie? Ce dovezi ai? O să neg totul, şi lucrurile se vor termina aici. Cine eşti tu să-mi spui ce-ar trebui să fac? Ţi-am văzut poza la televizor.

Jonathan slăbi strânsoarea, şi Lazio rămase sprijinit de perete. Ştia că avea dreptate. Nimeni nu avea să-l ajute. Abia în această clipă, Jonathan înţelese că nu va mai putea să-şi mai facă meseria, nici pentru MFF, nici pentru altcineva. Nu era vorba despre un caz de malpraxis petrecut într-o ţară obscură din lumea a treia. Era un act terorist împotriva unui important demnitar guvernamental, un act care îţi închidea toate drumurile. Fie că era vinovat, fie că nu, simpla asociere cu această infracţiune avea să reprezinte pentru totdeauna o pată.

Hotărî că, dacă tot era văzut ca un infractor, era timpul să se şi comporte ca unul. Îşi strecură o mână la spate şi scoase pistolul pe care îl luase de la Prudence Meadows, înfigându-i-l lui Lazio în pântece.

Pentru prima dată, Lazio păru cu adevărat îngrozit.

— Bine, bine, te ajut, spuse el.

Jonathan apăsă pistolul şi mai tare în abdomenul acestuia.

— Ai apucat să spui poliţiei unde te afli?

Lazio scutură din cap.

— N-am avut timp.

— Ăsta e adevărul?

Lazio încuviinţă surescitat din cap.

— Prea bine, o să plecăm de-aici, spuse Jonathan. O să mergem la maşina ta, apoi o să conduci până la biroul tău. Dacă mă ajuţi, terminăm până dimineaţă. După aceea, o să dispar din viaţa ta şi n-o să mă mai vezi niciodată. Ne-am înţeles?

— Da, ne-am înţeles.

Ţinându-l cu o mână de braţ pe Lazio, Jonathan îl conduse afară din restaurant. Grupuri de tineri stăteau pe trotuar, fumând, râzând, certându-se. Scutere trecură pe lângă ei.

— Încotro e maşina ta?

Lazio privi în ambele direcţii, ezitând.

— Încotro? repetă Jonathan.

Lazio arătă înspre un Ferrari argintiu parcat ilegal la zece metri de ei.

— Aia e.

— Nici nu mă aşteptam la altceva. În acea clipă, Jonathan auzi sirena. Privi peste umăr. În celălalt capăt al pieţei, un Fiat aparţinând carabinierilor italieni intră în piaţă, încetinind în timp ce pietonii se risipeau. Îl privi pe Lazio. Bineînţeles că individul minţise.

Lazio se smuci, eliberându-şi braţul, şi începu să fugă de-a lungul străzii. Jonathan alunecă pe o piatră din pavaj, îşi recăpătă echilibrul şi porni în urmărirea lui. Îl prinse după zece paşi şi îl izbi de peretele bazilicii.

— Hai, dă-i drumul! Strigă. Asta e şansa ta. Dacă eşti atât de sigur că nimănui n-o să-i pese de ce-ai făcut, strigă după poliţie.

Lui Lazio îi fugiră ochii în toate părţile, dar nu scoase nici un sunet.

— Mergem la maşina ta, zise Jonathan. Altfel, te împuşc. Aici şi acum.

— Bine, zise Lazio. În cazul ăsta, am face bine să ne grăbim.

40

Cabinetul privat al lui Luca Lazio era într-o vilă de travertin cu trei etaje din districtul Parioli, în apropiere de Grădinile Borghese. Spre deosebire de viaţa de noapte intensă din Trastevere, zona aceasta era liniştită şi adormită, străzile şerpuitoare şi înverzite fiind împărţite între case particulare şi diferite firme.

Lazio descuie uşa şi îl lăsă pe Jonathan să intre.

— Spune-mi care-i treaba. N-au ajuns să-ţi arate poza la CNN degeaba.

— E o greşeală, spuse Jonathan.

— Din câte se pare, una de proporţii.

Jonathan îl urmări pe Lazio în timp ce trecură pe lângă recepţie şi printr-un labirint de coridoare. Lazio era dermatolog, iar cabinetul său arăta mai mult ca un spa decât ca biroul unui medic. Peste tot erau ghivece cu plante şi postere cu bărbaţi şi femei cu pielea bine întinsă şi strălucitoare, reclame pentru diferitele tratamente cu laser.

Lazio ajunse la capătul coridorului şi aprinse luminile din biroul său.

— Are legătură cu ea? întrebă el, azvârlindu-şi cheile pe birou. Cu Emma?

— Ceva în genul ăsta. Jonathan aruncă o pri-vire înspre italian, simţind că Lazio îi ascundea ceva. Ştiai?

— Ce să ştiu?

— De Emma. Cu ce se ocupă.

— Lucra împreună cu tine, nu?

Jonathan aşteptă o clipă, cercetând trăsăturile lui Lazio pentru a descoperi un semn, ceva sugestiv, dar nu găsi nimic.

— E mai bine să nu te bagi în asta.

— O să te cred pe cuvânt. Lazio se aşează şi îşi porni computerul. Deci, prietene, ce căutăm?

Jonathan ocoli biroul şi i se alătură.

— Emma mi-a spus că a fost rănită ultima dată când a fost aici.

— Din câte spuneai, a fost înjunghiată, nu?

— Da. Sunt convins că a trebuit să ajungă la urgenţă. Vreau să aflu unde a fost internată şi cine a tratat-o. Poţi să accesezi registrele spitalelor?

— Nu există un sistem centralizat al pacienţilor, dar sunt în relaţii bune cu toţi şefii de la chirurgie din marile spitale din oraş. Dacă le dau numele Emmei, vor putea să-mi spună în doar câteva minute dacă a fost pacientă acolo. Ziceai de registrele de la urgenţă… Să vedem…

— Emma nu a folosit numele real.

Lazio încetă să mai tasteze şi-şi ridică privirea.

— Poftim?

— Nu s-a internat sub numele de Emma Ransom, spuse Jonathan. A folosit alt nume. Încearcă cu Eva Kruger sau cu Kathleen O'Hara.

Eva Kruger fusese numele pe care Emma îl folosise în Elveţia, în timp ce se dădea drept director executiv la o firmă de inginerie care producea şi exporta pe ascuns centrifuge de mare viteză în Iran pentru îmbogăţirea uraniului. Despre Kathleen O'Hara nu ştia nici măcar atât. Numele era pe unul dintre paşapoartele false ale Emmei. Era asul ei din mânecă, după cum îl numea ea.

În loc să tasteze, Lazio se îndepărtă cu scaunul de birou şi-l privi pe Jonathan, fără să spună nimic.

— Era agent, îi explică Jonathan. Agent secret. Lucra pentru Guvernul Statelor Unite. Numele ei adevărat nu e Emma. N-am zis că va fi uşor de găsit. Dacă ar fi fost, n-aş mai fi apelat la tine.

— A fost implicată în chestia aia din Londra? În explozie?

Era rândul lui Jonathan să nu spună nimic. Tăcerea vorbea de la sine.

— Aşa că speri că o vei găsi tu? întrebă Lazio. Înainte s-o găsească poliţia?

— Tu doar caută.

Lazio se trase cu scaunul mai aproape de birou.

— Aşadar, începu el plin de elan, să spunem femeie străină cu o rană de cuţit...

— În partea de jos a spatelui. Jonathan îi arătă un loc deasupra pelvisului. A zis că i-a fost afectat şi rinichiul. În cazul ăsta, ar fi trebuit să fie operată de un medic de la secţia de chirurgie toracică. Am văzut cicatricea. Nu a fost o procedură ambulatorie. Şi mai adaugă că era alergică la penicilină.

— Ai o fotografie pe care să o pot scana ca să o trimit odată cu cererea?

Jonathan scoase două fotografii din portofel.

Într-una era Emma aşa cum o ştia el. În jeanşi şi tricou alb, o bandană roşie legată la gât şi ochelari de soare care îi ţineau părul castaniu, împiedicându-l să-i

intre în ochi. Cealaltă era fotografia unei femei diferite. Era dintr-un permis de conducere descoperit de el şi care aparţinea Evei Kruger. Înfăţişa un chip serios cu părul lins pieptănat pe spate, cu gene încărcate de rimel scoase în evidenţă de nişte ochelari eleganţi, cu mult ruj pe buze. Dar ochii nu puteau fi confundaţi. Şi ea era tot Emma.

Fără să scoată vreun cuvânt, Lazio scană fotografiile în calculator, apoi le ataşă mesajelor şi le trimise prin e-mail colegilor săi din şapte dintre cele mai mari spitale din zona metropolitană a Romei.

— Gata, zise el. O să-i sun mâine-dimineaţă să mă asigur că au primit mesajul.

— Sună-i acum, spuse Jonathan. Zi-le că e rudă sau una dintre prietenele tale. Vreau să am răspunsul într-o oră.

— Iar o să-mi fluturi pistolul prin faţă?

Jonathan îl apucă pe italian de guler.

— Nu, zise el, trăgându-l mai aproape. N-am să-ţi flutur pistolul prin faţă. Am să ţi-l îndes pe gât şi am să apăs pe trăgaci dacă nu faci ce-ţi spun.

— Cred că te-ai făcut înţeles.

Jonathan ascultă în timp ce Lazio dădea telefon după telefon, mai întâi cerându-şi scuze, apoi presându-şi colegii să contacteze spitalul şi să verifice internările la urgenţă. Lazio vorbea cu ropote scurte şi rapide, ca un mitralior bine antrenat, folosind jargonul medical pe care doctorii au tendinţa să-l utilizeze mult prea des. Jonathan nu reuşi să urmărească în întregime convorbirea. Era obosit, şi efortul său de-a înţelege ce spunea Lazio îl obosi şi mai mult.

— Vrei un espresso? îl întrebă Lazio după un timp. Te va ţine treaz.

— Da, zise Jonathan. Sigur.

Lazio se ridică, şi Jonathan sări în picioare.

— E în regulă, zise Lazio. Mă duc doar până la cămara de la capătul holului. Avem şi frigider. Poate vrei să mănânci ceva.

— Doar un espresso, zise Jonathan. Grăbeşte-te!

— Durează un minut. Doar atât.

— Bine.

Jonathan îl urmă până la alcov. Mulţumit că Lazio nu avea pe unde să fugă, începu să se plimbe de-a lungul coridorului, dezmorţindu-şi picioarele şi încercând să-şi revină. Lazio apăru destul de repede cu două ceşti de cafea. Jonathan o dădu pe gât dintr-o înghiţitură.

— Mai vrei? întrebă Lazio.

— Sigur, zise Jonathan. Apoi îi mulţumi.

— Cu plăcere.

Cei doi bărbaţi se întoarseră în biroul lui Lazio, iar italianul continuă să dea telefoane. Zece minute mai târziu, Jonathan îşi primi răspunsul.

— Aveai dreptate, zise Lazio. A fost aici. A fost internată la Ospedale San Carlo pe 19 aprilie.

Jonathan se lăsă să alunece uşor pe marginea scaunului.

— Ospedale San Carlo? Unde e?

— E aproape. Tot în districtul Parioli.

— Continuă!

Lazio îi făcu semn să se calmeze.

— O femeie străină cu răni asemănătoare celor descrise de tine a fost adusă la spital de o ambulanţă seara la ora 9.45, iar o oră mai târziu a fost operată pentru un rinichi sfâşiat. A stat în spital două zile şi s-a externat împotriva sfatului medicului. Nu avea nici un act de identitate, şi şi-a dat doar numele de Lara.

— Lara?

— Da.

Lara. Numele ăsta nu-i spunea nimic lui Jonathan.

— Şi care era numele de familie?

— Nu şi l-a dat. A fost înregistrată ca pacient dificil. Din fericire pentru tine, asistenta care a internat-o e de gardă în seara asta. A recunoscut fotografia soţiei tale.

— Pe care dintre fotografii? întrebă Jonathan.

— Nu ştiu, zise Lazio. Contează?

Jonathan răspunse că nu. Capul începuse să-i bubuie, şi închise ochii pentru o clipă. Lara. Cum de alesese

numele ăsta? Îi trecu prin minte că ar fi putut să fie o persoană total diferită.

— Dar penicilina? În registre apare că era alergică la penicilină?

— Am printat o copie ca s-o citeşti.

Lazio îi înmână lui Jonathan un teanc de hârtii şi se aşează pe braţul scaunului acestuia. Italianul citi documentul rând cu rând, indicând ora şi data sosirii, înălţimea şi greutatea pacientei. Emma declarase că are douăzeci şi opt de ani. De fapt, avea treizeci şi doi. Chestia asta îi stătea în fire.

Când Lazio ajunse la detaliile operaţiei, Jonathan îi ceru să citească mai încet. Era nerăbdător să afle mărimea rănii. Cuţitul pătrunsese şapte centimetri şi jumătate în abdomenul Emmei, atingându-i rinichiul şi perforându-i peretele stomacului. În raport scria că pacienta avea grupa sanguină AB negativ şi că în timpul operaţiei avusese nevoie de transfuzii de sânge, în total trei litri.

Trei litri. Aproape două treimi din cantitatea corpului.

Jonathan lăsă hârtia jos. Fusese învăţat să asculte fără să se implice, dar niciodată nu fusese nevoit să se distanţeze emoţional faţă de soţia lui.

— Eşti sigur că n-a dat nici un nume de familie?

— Absolut.

— Ai spus că s-a externat fără să ţină seama de sfatul doctorului? Cum a rezolvat cu factura?

— A plătit altcineva pentru ea.

— Cine?

— Nu am această informaţie. Aici scrie că toate cheltuielile au fost achitate şi că totul e în regulă.

Jonathan îi smulse lui Lazio hârtiile din mâini şi le răsfoi până când ajunse la ultima pagină. Factura pentru spitalizarea Emmei avea o valoare totală de douăzeci şi cinci de mii de euro. Peste treizeci de mii de dolari. Respiră adânc, simţindu-se dintr-odată înfierbântat, iar gâtul i se uscase, dându-i o stare de disconfort. Cine naiba ar fi plătit o asemenea factură?

Lazio îl privi îngrijorat.

— Eşti bine? Mai vrei un espresso?

— Da, sigur, răspunse Jonathan distrat.

Ceva mult mai important decât cafeaua îi atrăsese atenţia. Ajunsese la un rând de la capătul paginii unde era scris numele persoanei responsabile pentru externare. După cum spusese Lazio, nu era nici un nume. Dar erau totuşi scrise nişte iniţiale. VOR S.A.

Lazio aduse un alt espresso. Jonathan îl dădu pe gât cu ochii lipiţi de pagină. *VOR S.A.* „S.A”. însemna *société anonyme*, echivalentul franţuzesc al corporaţiei. Atunci însemna că plătise o firmă. Puse jos ceaşca şi se întoarse la prima pagină. Trebuia să găsească mai multe informaţii. Ceva care să clarifice lucrurile, ceva care să indice natura companiei care plătise factura uriaşă.

Sub datele de internare scria că Emma sau, în cazul acesta, Lara, fusese transportată la spital cu ambulanţa. Dar de unde? Îşi trecu degetul peste rânduri, chinuindu-se să descifreze datele scrise de mână. Mijindu-şi ochii, reuşi să citească: „Pacientul a fost luat de la Civitavecchia la 20.30”.

— Civitavecchia, zise el tare.

Jonathan scutură din cap. Civitavecchia era un port antic de pe coastă, aflat la aproape optzeci de kilometri de Roma. Ştia oraşul pentru că fusese acolo împreună cu Emma în luna de miere. Rămăseseră peste noapte în drum spre aeroport. Emma insistase să viziteze oraşul istoric de la malul mării, spunându-i că citise despre el când fusese mică şi că întotdeauna îşi dorise să-l vadă.

Civitavecchia.

Unde Emma avea prieteni. Prieteni pe care, fără îndoială, îi ştia de dinainte să fie cu Jonathan.

Se uită în sus spre Lazio, ferindu-şi ochii de strălucirea insuportabilă a luminii lămpii. Îşi simţea faţa mai îmbujorată decât înainte şi respira cu dificultate. Îşi puse degetul pe încheietură şi fu surprins să-şi simtă pulsul accelerat. Era din cauza oboselii. Se simţea epuizat. Despre asta era vorba. Îşi strânse ochii, încercând să-şi

revină din tulburare.

— Nu există nici un alt spital cu o secţie de urgenţe bună mai aproape de Civitavecchia decât Ospedale San Carlo? întrebă el.

— Îmi imaginez că există.

— Care?

Lazio nu răspunse.

— Care? repetă Jonathan. Chiar în acel moment, îl trecu un fior pe şira spinării, şi pleoapele i se încleştară pentru o secundă lungă şi înfiorătoare. Se ridică. Urechile îi ţiuiau şi era ameţit. Mai rău era că de-abia mai putea să respire. În decurs de cinci secunde, căile respiratorii aproape i se blocaseră. Intra în şoc anafilactic. Se uită la ceaşca goală de cafea. Tu eşti de vină, rosti el gâfâit, împleticindu-se înspre Lazio. Ce mi-ai făcut?

Lazio se retrase spre uşă.

— Penicilină, zise el. Şi tu eşti alergic. Îmi amintesc că ai fost bolnav şi că trebuia să fim atenţi ce antibiotic să-ţi prescriem. Nu te teme. Nu te voi lăsa să mori. Am nişte epinefrină în camera cealaltă. De îndată ce-ţi vei pierde cunoştinţa, o să-ţi administrez îndeajuns încât să începi să respiri din nou până vine poliţia.

— Adu-o acum! Jonathan scoase pistolul de la brâu, dar îl scăpă pe podea. Se lupta să respire. Mai avea numai un minut până să-şi piardă cunoştinţa. Se prăbuşi pe birou, trântind o lampă. Un scaun… zise el, respirând greoi.

Lazio ezită, apoi se grăbi să pună un scaun în spatele lui Jonathan. Când îi aduse scaunul, Jonathan îşi adună puterile şi îl lovi pe bărbat în piept, izbindu-l de perete. Mişcarea bruscă îi permise lui Jonathan să tragă o gură de aer în plămâni, şi, înainte ca Lazio să poată reacţiona, înainte să poată ridica o mână ca să se apere, Jonathan îl lovi în bărbie.

Lazio se prăbuşi pe podea, inconştient.

Jonathan porni împleticindu-se de-a lungul holului. Orice fel de impuls l-ar fi străbătut, acum se scurgea repede din el. Deschise uşa unei camere pentru tratamente şi se năpusti asupra dulapurilor. Cu stângăcie, căută un

medicament care să combată efectul penicilinei. Prednison. Benadryl. Epinefrină. Unde naiba era epinefrina despre care pomenise Lazio? Nu găsi nimic care să-l ajute. Camera începu să se întunece. Se prăbuşi într-un genunchi, dar îşi adună puterile şi se târî de-a lungul holului până în încăperea următoare. Îşi încleştă mâinile tremurânde de un dulap. Văzu un cuvânt pe care-l recunoscu. Adrenalină. Luă cutia, dărâmând altele câteva în spatele ei pe tejghea. Se chinui cu ambalajul, îl smulse şi scoase fiola.

Un ac. Avea nevoie de o seringă.

Deschise sertarul de sus. Acolo. O mulţime de ace. Rupse ambalajul de hârtie şi îndepărtă capacul. Gesturile îi erau mecanice, dar gândul îi zbura în altă parte…

Se chinui să rămână treaz şi îşi concentră atenţia asupra fiolei şi asupra acului pe care trebuia să-l introducă în ea. Trase pistonul seringii, încercând din răsputeri să dozeze cantitatea substanţei de care avea nevoie. Nu avea decât o singură şansă. Prea puţină adrenalină n-ar fi reuşit să contracareze penicilina. Prea multă i-ar fi provocat un atac de cord violent şi i-ar fi rupt aorta. Problema era că vederea îi fusese afectată. Mai întâi văzu dublu, apoi triplu. N-avea nici cea mai vagă idee câtă adrenalină trăsese în seringă.

Totul în jurul lui începu să se întunece.

Se pierdea. Se pierdea într-o altă lume…

Îşi ridică manşeta.

Nu mai era timp…

Căzu şi se lovi cu capul de podea. Pentru o clipă, îi reveni vederea. Atunci îşi înfipse seringa în vena jugulară şi apăsă pistonul.

Totul deveni alb.

Lumea se transformă într-o minge de lumină strălucitoare. Un spasm îi cuprinse corpul, îi încovoie coloana şi îi blocă plămânii. Un foc ce ţâşni înspre capul său îi străbătu pieptul. Era o căldură violentă, intensă, care îi ardea ochii şi se împrăştia fără milă în interiorul craniului său. Toţi muşchii i se încordară. Inima îi bubuia

cu putere, şi se simţea ca şi cum creierii aveau să-i ţâşnească pe ochi şi pe urechi. Deschise gura ca să ţipe, dar nu se auzi nici un sunet. Rămase nemişcat, cu faţa contorsionată într-un rictus al morţii.

Şi apoi totul trecu.

Presiunea din cap cedă. Căldura dispăru şi începu să vadă din nou. Trase o gură de aer, iar inima îi bătea puternic în piept. Rămase nemişcat până când bătăile se domoliră. În cele din urmă, se ridică în picioare.

Dintr-odată, îşi aminti de situaţia în care se afla.

O luă la fugă de-a lungul holului până în biroul lui Lazio. Podeaua era goală. Lazio dispăruse. Luă copia după registrul spitalului, se întoarse la recepţie şi ieşi pe uşa din faţă. Când ajunse la capătul scărilor, auzi scârţâitul cauciucurilor muşcând din asfalt. Îşi lungi gâtul şi zări lumina farurilor pierzându-se în depărtare.

Jonathan trase în piept aerul cald al nopţii. Se uită într-o parte şi în alta, apoi se întoarse la stânga şi începu să alerge de-a lungul străzii, departe de oraş.

Spre Civitavecchia.

41

Mişa Dibner, directorul Departamentului pentru Siguranţa şi Securitatea Nucleară din cadrul Agenţiei Internaţionale pentru Energia Atomică, Austria, stătea singură la capul mesei de conferinţe din labirintul de birouri din Thames House. Îşi ţinea mâinile împreunate pe masă, poziţia corpului fiind ireproşabilă. Era o femeie energică asemenea unui drăcuşor, cu părul vopsit într-o nuanţă roşiatică-portocalie şi tuns în linii drepte în jurul chipului de o paloare ce amintea de machiajul din teatrul japonez, cu nişte ochi ce păreau două mărgele negre. Conform dosarului, avea cincizeci şi şase de ani, unguroaică prin naştere, nemţoaică prin căsătorie. Dar vorbea o engleză cu accent american, amintind de anii îndelungaţi petrecuţi în Statele Unite.

Graves făcu prezentările. După ce o întrebă de sănătate şi îi mulţumi că venise de la hotel la o oră atât de înaintată, trecu la ceea ce-l interesa.

— Ce a determinat această decizie de ultim moment de a veni la Londra?

— Am detectat o problemă în reţelele noastre de securitate.

— Ce fel de problemă?

— Vă este cunoscut specificul activităţii noastre din cadrul Departamentului pentru Siguranţa şi Securitatea Nucleară?

— Am colaborat cu unii dintre colegii dumneavoastră în legătură cu traficul de materiale radioactive, zise Graves. Chestii precum uraniu, plutoniu. Până să aflu de laptopurile furate, îmi închipuisem că aşa ceva s-ar afla în spatele vizitei dumneavoastră.

— Mă tem că nu. Motivul călătoriei noastre are mai mult de-a face cu o altă chestiune legată de mandatul nostru vizând asigurarea securităţii instalaţiilor nucleare – atât în privinţa funcţionării lor, cât şi a protecţiei acestora.

Kate îşi îndreptă ochii spre Graves, acesta răspunzându-i cu o privire reţinută.

— Nu ne temem de un atac fizic, continuă Dibner. Ai putea să intri cu un Boeing 747 în reactoarele de la oricare centrală din Europa, şi ar rămâne nezdruncinate. Nu s-ar întâmpla absolut nimic. În afara unui masiv atac militar cu rachete ghidate cu laser, n-avem motive de teamă. Şi, chiar şi în acest caz, ar fi dificil să se provoace o eliberare puternică de radiaţii care să pună în pericol populaţia civilă. Motivul acestei călătorii ţine de securitatea cibernetică.

— Atacuri asupra sistemului de control al centralei? întrebă Kate.

— Acesta e factorul cel mai mare de risc. Imaginaţi-vă fiecare centrală precum un castel cu patru cercuri concentrice de apărare. Pentru a ajunge de la un cerc la următorul, trebuie să pătrunzi prin sisteme de securitate de tip *firewall* care devin tot mai impenetrabile cu cât te

apropii de cercul central. Cercul de la exterior e reprezentat de internet. Cel de-al doilea e reţeaua locală – un *firewall* care protejează centrala de penetrările exterioare. Următorul cerc e cel mai important. Are denumirea de Sistemul de Control al Centralei, altfel zis SCC. Nu uitaţi, toate materialele radioactive se află în cuva reactorului, locul în care sunt generaţi vaporii care activează turbinele şi produc energia. Monitorizarea SCC controlează sisteme care păstrează procesele în interiorul unor limite sigure. Fiecare sistem e monitorizat de patru computere separate, cunoscute şi ca sisteme redundante. Dacă două dintre aceste computere detectează o eroare de operare, declanşează sistemele de siguranţă.

— Până acum, v-aţi referit doar la trei dintre cercurile de apărare, îi reaminti Graves respectuos.

— Cel de-al patrulea este Sistemul de Protecţie al Reactorului. Şi, în cazul în care toate celelalte ar eşua, există Sistemul Mecanic de Siguranţă. Acesta se referă la maşinăriile din interiorul centralei care previn în mod fizic un incident în cazul în care SCC ar da greş. Dar Sistemul de Control al Centralei e cel care ne-a dat motive de îngrijorare.

— S-a reuşit străpungerea acestuia? întrebă Kate.

— Nu propriu-zis. Dar au existat tentative. E important însă de ştiut faptul că cineva a reuşit să treacă de un *firewall* la trei centrale diferite.

— Cât de adânc a reuşit să pătrundă?

— Suficient. Am detectat imediat încercarea de penetrare. Au fost departe de a putea să lanseze comenzi independente. Avem destule sisteme de rezervă. În ultimă instanţă, putem să trecem toate sistemele pe control manual şi să blocăm accesul celor care încearcă să pătrundă.

— Aţi reuşit să identificaţi sursa atacului? întrebă Graves.

— Nu.

Graves continuă:

— Asta înseamnă că aţi venit în Marea Britanie

pentru că una dintre centralele compromise e aici sau aţi avut un alt motiv?

— Una dintre centrale e cea de la Sellafield, dar am dori ca această informaţie să nu fie divulgată.

— Am înţeles, spuse Kate. Deci contactele dumneavoastră cu Robert Russell n-au avut nimic de-a face cu motivul venirii?

Mişa Dibner rămase surprinsă la auzul numelui lui Russell.

— Cine v-a spus despre el?

— Aţi aflat c-a fost ucis? întrebă Kate.

— Am văzut ştirea în ziar. M-a tulburat.

Kate continuă:

— În timpul investigaţiilor privind moartea lui, am descoperit informaţii care ne-au indicat că a luat legătura cu dumneavoastră. Aşa au stat lucrurile?

— Russell e cel care m-a avertizat că există atacuri împotriva sistemelor noastre.

— Mai exact, la ce vă referiţi? întrebă Graves.

— Mi-a spus că aflase de existenţa unui plan, finanţat de o putere statală, de a pătrunde în interiorul unei centrale cu scopul de a provoca pagube. Credea că era probabil ca ţinta să fie o centrală europeană, şi a insistat asupra faptului că atacul avea să se petreacă foarte curând, dar a refuzat să-mi dea informaţii în legătură cu persoanele care s-ar afla în spatele acestui plan.

— Şi ce v-a făcut să-l credeţi?

— Faptul că în ultimele trei luni au avut loc peste o sută de atacuri cibernetice împotriva centralelor noastre, iar el a fost capabil să le numească aproape pe toate. În concepţia mea, reuşise să-şi dovedească buna-credinţă. Plănuisem să ne întâlnim ieri-dimineaţă pentru a discuta modurile în care putem să ne întărim securitatea.

— Pe Victoria Street? întrebă Graves.

Dibner încuviinţă din cap.

— N-am aflat despre moartea lui decât după atentatul cu bombă împotriva lui Ivanov.

— Ivanov a fost doar o diversiune, zise Graves. Atacul

a avut scopul de a vă forţa pe dumneavoastră şi pe echipa dumneavoastră să părăsiţi clădirea, astfel încât laptopurile să poată fi furate.

— E imposibil. În afara celor şase membri ai echipei, nimeni nu mai ştia de această întâlnire.

— Dar superiorii dumneavoastră? sugeră Kate. Îmi închipui că vizita a fost autorizată de directorul general.

— Întotdeauna desfăşurăm astfel de acţiuni doar cu aprobarea lui.

Kate zâmbi cu subînţeles.

— Cu cât timp înainte aţi pregătit întâlnirea?

— Cu şapte zile. Dibner oftă şi se dezumflă cu totul. Înţeleg unde vreţi să ajungeţi. Şi, bineînţeles, aveţi dreptate. Sunt mulţi cei care ştiau de aceas-tă călătorie. Pot să vă asigur că am transmis mai departe avertismentele lui Russell şi că n-am sesizat nimic neobişnuit care să ne indice iminenţa unui accident.

— Asta până când au fost furate laptopurile.

Dibner simţi un nod în gât când făcu toate conexiunile.

Se auzi o bătaie în uşă. Un asistent intră cu o tavă cu cafele şi aşeză câte una în faţa fiecăruia. Încântat, Graves sorbi din a lui.

— Ei bine, ce conţineau aceste laptopuri atât de important încât să devină ţinta unei operaţiuni atât de meticulos plănuite?

Dibner zâmbi cu amărăciune.

— Corespondenţă, rapoartele unor inspecţii, evaluări de ţară confidenţiale, informaţii privind angajaţii. Nici măcar nu ştiu de unde să încep.

— Ceva sensibil în mod special?

— Dumnezeule, da! Dibner îşi ridică privirea, ochii negri adâncindu-i-se în orbite. Pe câteva dintre ele se găseau codurile de urgenţă care permit AIEA să ocolească toate măsurile de securitate cibernetică pe care vi le-am descris.

— Şi cum ar putea fi folosite de cineva?

— Teoretic, cel care se află în posesia lor poate să

acceseze camera de control a oricărei centrale din Uniunea Europeană fără a declanşa alarma. Codurile au fost gândite pentru a le permite specialiştilor să controleze centrala de la o distanţă de siguranţă, în eventualitatea unei urgenţe. Dar nu mi-aş face prea multe griji. De cum am descoperit lipsa laptopurilor, am activat un comutator de distrugere care a trimis o comandă ce a şters toată informaţia de pe harduri.

— Şi când s-a întâmplat asta?

— Ni s-a permis accesul în clădire la ora cinci.

— După şase ore, constată Graves.

— Au avut timp suficient pentru a copia hardurile, zise Kate.

— Chiar dacă au codurile, e imposibil să declanşeze un accident. În centrală se află cei mai bine pregătiţi ingineri din lume. În momentul în care ar observa ceva bizar, ar trece centrala pe control manual. Ultimul cuvânt aparţine întotdeauna camerei de control. E decizia unor fiinţe umane. Nu a maşinăriilor.

Graves îşi împinse scaunul şi se ridică. O ajută pe Mişa Dibner să-şi îmbrace haina şi o conduse la uşă. Kate făcu câţiva paşi alături de ea pe coridor.

— Doamnă Dibner, de ce credeţi că s-ar da cineva peste cap să pună mâna pe coduri dacă, în ultimă instanţă, nu le-ar putea folosi pentru a face rău?

— În lumea noastră, cunoaşterea e totul, răspunse directorul Departamentului pentru Siguranţa şi Securitatea Nucleară din cadrul AIEA. Probabil că, prin furtul codurilor, cei care au făcut-o speră să obţină date despre măsurile de securitate actuale. Sau poate vor doar să ne facă să ne simţim vulnerabili.

Cei trei se opriră în faţa liftului. Uşile se deschiseră, şi Mişa Dibner păşi înăuntru.

— Nu uitaţi, dacă vrei să pui mâna pe o centrală nucleară, nu poţi s-o faci din afară. Ai nevoie de un om din interior. De cineva din camera de control. Iar asta este, bineînţeles, imposibil.

42

Emma Ransom era întinsă pe burtă în ierburile de pe coastă, cu un binoclu Zeiss cu vedere nocturnă la ochi. Cocoţată în vârful unei faleze de calcar, privea înspre un complex de clădiri masive aflate cam la opt sute de metri distanţă, cu faţa spre ocean. Erau trei seturi de clădiri situate la intervale de câte cincizeci de metri. Privite din exterior, păreau identice, ca şi cum ar fi fost reproduceri perfecte după un acelaşi model. Fiecare construcţie era compusă din două structuri principale: o clădire dreptunghiulară din oţel negru înălţându-se pe patru etaje, aflată mai aproape de ocean, iar în spatele acesteia, în prelungirea ei, un bloc masiv din beton pe care se ridica un cilindru cu acoperiş în cupolă şi un coş industrial de fum.

Complexul era cunoscut ca La Reine. Regina.

În jargonul tehnic, La Reine era un RPE (reactor presurizat european) sau reactor cu apă presurizată, având capacitatea de a genera o mie şase sute de megawaţi de electricitate. Mai simplu spus, era cea mai avansată centrală nucleară din lume, o adevărată minune a ştiinţei moderne, capabilă să producă energia necesară douăzeci şi patru de ore pe zi pentru peste patru milioane de locuitori.

Pentru Emma, era „ţinta”. Nimic mai mult.

Schimbă binoclul cu vedere nocturnă cu o cameră de fotografiat cu lentile telefoto cu lungime focală de o mie de milimetri şi făcu vreo zece poze. Nu o interesau clădirile ca atare. Ar fi putut să descarce sute de fotografii de pe site-ul Électricité de France oricând şi-ar fi dorit. De fapt, aparatul era îndreptat înspre gardurile care împrejmuiau complexul. Erau genul de fotografii care nu se găsea pe internet. Dispuse concentric, cu o distanţă de douăzeci de metri între ele, gardurile erau electrificate, terminându-se cu rotocoale de sârmă ghimpată. De fiecare al treilea stâlp era sudată câte o cutie de oţel. După cum ştia deja,

acestea erau relee de securitate cu generator propriu monitorizând sutele de senzori de presiune dispuşi în pământ pe o suprafaţă de trei kilometri de jur împrejurul centralei. Nu aveai cum să treci, nici peste garduri, nici pe sub ele.

Puse camera foto înapoi în geantă şi porni de-a lungul perimetrului centralei. Era îmbrăcată în negru din cap până în picioare. Părul îi era ascuns sub o şapcă. Chipul îi era camuflat cu vopsea nonreflectorizantă. Având grijă să rămână la o distanţă de o sută de metri de gardul exterior, ajunse la drumul ce ducea la centrală. Îngenunche pentru a asculta dacă se apropiau maşini. Aerul era nemişcat, dar cântecul greierilor răsuna înnebunitor în liniştea nopţii. Din depărtare, se auzi zgomotul pornirii unui motor. Percepu scrâşnetul cutiei de viteze, şi bănui că era un camion. Un claxon sparse liniştea, urmat fiind de zăngănitul unei porţi alunecând pe şină. După câteva clipe, camionul trecu pe lângă ea. Trăgea după sine o platformă de mari dimensiuni, precum cele utilizate pentru transportul barelor de uraniu ce alimentau reactoarele. Emma aşteptă până când luminile stopurilor dispărură în noapte, mai aruncă o privire înspre centrală, apoi făcu un pas înainte. Exact în acel moment, o motocicletă luă curba, venind din direcţia opusă. Se aruncă în iarbă, aterizând dureros pe burtă.

— La dracu’, înjură ea.

Asemenea tuturor centralelor nucleare, La Reine funcţiona douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru cu întregul personal la capacitate maximă. Erau cinci echipe cu totul. În orice moment, două erau la lucru, iar o a treia se antrena. Se lucra în două schimburi. Primul era de la şase dimineaţa până la ora optsprezece. Al doilea, de la şase seara până a doua zi dimineaţa, la ora şase. Zi sau noapte, centrala era un du-te-vino. Nu îşi permitea să fie neglijentă.

Când bătăile inimii se potoliră, aruncă o privire rapidă în ambele direcţii. Având certitudinea că nu se apropia nici un vehicul, ţâşni dintr-o parte în cealaltă a

drumului, dispărând în tufele de iarbă-de-mare. Înaintă ghemuită preţ de câteva minute, înălţând capul din când în când pentru a vedea unde se afla.

Nu dură mult până când zări o clădire scundă, împrejmuită cu gard. În faţa acesteia erau parcate câteva jeepuri de culoarea măslinelor verzi. Aici se aflau barăcile. Fiecare centrală nucleară deţinea trupe paramilitare, având între şapte şi cincisprezece oameni în componenţă. Cei mai mulţi dintre aceştia erau foşti militari experţi în mânuirea armelor automate, a aruncătoarelor de rachete antitanc şi a celor care lansau rachete sol-aer.

Emma îşi continuă drumul pe lângă barăci. Nu erau parte din strategia ei, astfel că nu prezentau interes. N-avea nici cea mai mică intenţie de-a se angaja într-o luptă încrâncenată cu o forţă ce-i era superioară.

Odată ajunsă la extremitatea perimetrului, i se oferi cea mai bună perspectivă asupra complexului de până acum. Domurile reactoarelor străluceau în lumina lunii precum nişte temple antice. La Reine era o centrală de după 11 septembrie, ceea ce însemna că fusese construită conform celor mai riguroase standarde de securitate. Domurile erau, de fapt, două carcase, una în interiorul celeilalte, cu pereţi din beton armat groşi de un metru, proiectate pentru a rezista la impactul cu un avion de pasageri cu rezervoarele pline, zburând cu o viteză de o mie de kilometri pe oră. În interiorul acestor domuri se aflau cuvele reactoarelor, turnate dintr-o singură bucată de oţel armat, cel mai rezistent din lume. Exista o singură companie în lume ce avea mijloacele necesare pentru a produce un oţel de o asemenea tărie: oţelăria japoneză Hokkaido, cea care produsese cândva cele mai bune săbii pentru samurai. Aşa cum fusese gândită, centrala era indestructibilă.

Cel puţin din exterior.

Centralele nucleare funcţionau pe un principiu simplu. Vaporii acţionau mişcarea turbinelor, iar turbinele alimentau generatoarele. Nu era nevoie decât de o cantitate cât mai mare de vapori. Aici intervenea fizica

nucleară. Combustibilul necesar pentru producerea vaporilor era uraniul 235, iar izotopul de uraniu era fisionabil, ceea ce însemna că emitea atomi cu o temperatură şi o viteză incredibile, asta dacă era creat mediul propice pentru o reacţie nucleară în lanţ. Dacă pui uraniu în apă, în scurt timp aceasta începe să fiarbă fulminant, producând vapori. Vaporii acţionează turbinele generatoarelor, iar acestea produc electricitate.

Nimic mai simplu sau mai înfiorător de complex.

Uraniul 235 era astfel omologul cărbunelui, al gazelor naturale sau al petrolului, utilizate pentru a alimenta centralele tradiţionale pe bază de vapori. Cum astăzi există cantităţi mari de uraniu, el a devenit foarte ieftin. Acesta era motivul pentru care atât de multe centrale nucleare începuseră să fie construite peste noapte pe toată suprafaţa globului.

Dar nu toată lumea considera că era o idee bună.

De fapt, existau şi unii care ar fi ucis doar ca să împiedice construirea lor.

Emma scoase din buzunar un instrument portabil metalic, greu, vopsit în galben, prevăzut cu un vizor într-o parte şi cu o lentilă în cealaltă. Instrumentul era un teodolit portabil şi măsura înălţimea unui obiect faţă de nivelul mării. Ducând vizorul la ochi, focaliză spre două puncte separate, unul situat în capătul îndepărtat al clădirii reactorului, iar celălalt – pe clădirea combustibilului „ars”, aflată la o distanţă de aproximativ cincisprezece metri.

Combustibilul utilizat pentru alimentarea reactorului se găsea sub forma unor bare lungi şi subţiri de uraniu (de fapt, sute de granule de uraniu aşezate unele peste altele). Barele aveau cinci metri lungime şi un diametru de doi centimetri şi jumătate, lăţimea unui ruj Chanel sau a unui trabuc Panatela. Erau grupate în mănunchiuri pătrate, câte şaptesprezece pe latură, constituind astfel o unitate de combustibil. Barele rămâneau „fierbinţi” sau „fisionabile” timp de patru ani. Erau apoi scoase din cuva reactorului şi transportate cu ajutorul unor vagonete pe o

distanţă scurtă, printr-un tunel, ajungând în clădirea combustibilului ars, fiind aşezate aici într-un bazin cu apă rece, unde erau păstrate până când se disipa cea mai mare parte din radiaţii şi din căldură.

Emma verifică înălţimea indicată de teodolit a celor două puncte şi făcu un calcul în minte. Rezultatul o mulţumi. Planul avea să funcţioneze.

Odată îndeplinită sarcina, reveni pe acelaşi drum printre tufe şi urcă panta abruptă a falezei. Maşina era exact unde o lăsase, parcată într-un crâng de stejari pitici, acoperită de o grămadă de crengi. Îndepărtă ramurile, aşeză geanta în compartimentul secret din portbagaj, apoi se sui la volan. În scurt timp, înainta cu viteză pe autostrada care ducea la Paris. Întreaga misiune de recunoaştere durase patruzeci şi cinci de minute.

Să intri era partea uşoară.

43

Directorul general al MI5 era Sir Anthony Allam. Ofiţer de carieră, absolvent al Universităţii din Leeds, Allam se alăturase Serviciului de Securitate imediat după ce îşi terminase studiile. În toată perioada asta, lucrase în fiecare domeniu major: Irlanda de Nord, infracţiuni capitale, grupuri extremiste şi, de curând, se ocupa de antiterorism. Era un bărbat mărunt şi neatrăgător, cu părul grizonant şi atent pieptănat, cu maniere ireproşabile şi un costum care nu-i venea deloc bine. Un om umil care n-ar fi avut nici o şansă să stăpânească pământul, orice s-ar spune în cartea sfântă.

Aparenţele erau însă înşelătoare. Nimeni n-ar putea ajunge să conducă MI5 fără o inteligenţă superioară şi fără o mare doză de curaj, după cum îi spunea mama sa, originară din Ţara Galilor. În spatele ochilor săi albaştri şi al zâmbetului respectuos se ascundea un temperament vulcanic. La Thames House se zicea că, atunci când Sir Tony, după cum era numit, era supărat, îl puteai auzi până

la Timbuktu.

— Sugerezi că nu Igor Ivanov a fost ţinta? întrebă Sir Tony, privindu-l pe Charles Graves.

— Explozia a fost o diversiune. Avea ca scop evacuarea rapidă a clădirii ministeriale pentru a fi furate laptopurile aduse de echipa AIEA.

— Eşti sigur?

Graves se uită la Kate. Încuviinţară din cap.

— Suntem siguri, zise ea.

— Interesant. Foarte interesant, într-adevăr. Allam se lăsă pe spate în scaun. Dar, dacă vreţi să mă duc cu asta la prim-ministru, va trebui să-mi faceţi rost de dovezi solide. E convins că în spatele atentatului au fost cecenii sau vreun alt grup care vrea să adopte reforme democratice în Rusia. Îi cam place ideea asta. Are impresia că aşa este absolvit de orice vină.

— Avem probe, zise Kate. Îmi permiteţi? Luă telecomanda şi apăsă butonul de pornire, iar DVD-playerul se aprinse.

— Aceste imagini sunt din clădirea ministerială de pe Victoria Street numărul unu, explică Graves. Etajul trei, coridorul şapte, la est. Camera de supraveghere acoperă holul chiar în faţa sălii de conferinţe unde se retrăseseră membrii echipei de la AIEA şi băieţii noştri de la Oficiul pentru Securitatea Nucleară.

— E focalizată imaginea? întrebă Allam, punându-şi ochelarii. Pare înceţoşată.

— Imaginea e clară, spuse Graves. O avem pe femeie intrând în sală la 11.18 şi ieşind la 11.20.

— Două minute. S-a mişcat repede, observă Allam.

— Da, domnule, spuse Kate. Ştia ce căuta.

Pe ecran apăru un coridor. Era o clădire guvernamentală tipică: podeaua era acoperită cu linoleum, iar pe pereţi se zăreau panouri cu anunţuri. Imaginea era pixelată, dar focalizată, aşa cum i se promisese. În colţul din dreapta sus rula un cronometru digital. La 11.15, camera se zguduise violent.

— Asta e bomba, zise Graves.

Câteva secunde mai târziu, primii ocupanţi ai clădirii începură să iasă din birouri. Apoi apărură tot mai mulţi şi, până la 11.18, coridorul se golise.

— Acum vine. Fiţi atent la partea de jos a ecranului. N-aveţi cum s-o rataţi.

La 11.18.45, dinspre stânga, în josul ecranului apăru o siluetă care se deplasa în direcţie opusă faţă de ceilalţi oameni şi se duse direct la sala de conferinţe 3F. Silueta se mişca rapid, ferindu-şi chipul de cameră. Totuşi, era uşor de recunoscut după îmbrăcăminte. Jeanşi. Tricou negru. Şi, bineînţeles, părul.

La 11.20.15, uşa sălii de conferinţe se deschise, şi femeia ieşi din nou pe hol. Merse înspre cameră, cu capul lăsat intenţionat în jos, chipul fiindu-i ascuns de umbra părului ei lung şi castaniu care îi cădea pe faţă. Pe umăr îi atârna o geantă de piele.

— Are laptopurile în geantă, zise Kate. E un model de geantă ce poate fi împăturită până ajunge la dimensiuni neglijabile, dar e foarte rezistentă.

Allam stătea cu bărbia sprijinită în mâini şi nu zicea nimic.

— Acum uitaţi-vă la asta. Graves schimbă DVD-ul cu imaginile surprinse de camera de supraveghere de pe Victoria Street numărul 1 cu un altul care conţinea imagini de pe camera aflată la colţ de Storey’s Gate Road. Imaginile înfăţişau o femeie îmbrăcată în tricou negru şi jeanşi care stătea la trecerea de pietoni cu un telefon la ureche. Pe ecran se văzu trecând primul SUV din coloana oficială a lui Ivanov, apoi al doilea. Femeia se îndepărtă de bordură şi se întoarse cu spatele. În acel moment, ecranul se albi. Timp de două sau trei secunde, totul rămase alb, în timp ce camera încerca să-şi reia poziţia. Când imaginea reveni, femeia dispăruse deja.

— E aceeaşi femeie, zise Graves. Ea e cea care a furat laptopurile. Bag mâna în foc.

— O ştii? întrebă Allam.

— Numele ei e Emma Ransom.

— Ransom? Soţia doctorului pe care l-ai lăsat să

scape?

Graves nu-şi îndepărtă privirea de la Allam. Suportase consecinţele temperamentului lui Allam în urmă cu douăzeci şi patru de ore şi nu avea de gând să lase să se vadă că fusese afectat.

— După spusele soţului ei, a făcut parte dintr-o agenţie secretă a Guvernului Statelor Unite numită Divizia. Ţine de Pentagon. Am vorbit cu omologul meu de la Langley. Neagă toate astea. N-au auzit niciodată despre Divizie sau despre Emma Ransom.

— Ba bine că nu!

— Mai e ceva. Când l-am arestat pe Ransom, ne-a spus că soţia sa a împiedicat un atac în Elveţia în luna februarie. L-am sunat pe Marcus von Daniken din Berna. Neoficial, mi-a confirmat că a avut loc un complot, că s-a încercat atacul asupra unui avion El Al şi că Ransom şi soţia sa au fost implicaţi în asta. Nu au fost afectaţi civili, aşa că au reuşit să păstreze secretul. N-a vrut să-mi dea şi alte detalii.

Allam rămase pe gânduri.

— Ei bine, cu siguranţă nu seamănă cu un nenorocit de cecen.

Graves se încruntă.

— Ceea ce ne duce înapoi la prima întrebare. De ce vizita Ivanov Londra? Nimeni n-a vrut să spună nimic despre asta.

— Şi pe bună dreptate. Avea stabilită o întâlnire cu nişte arabi care fac parte din afacerea noastră cu petrolul. Voia să-i îndemne să redeschidă unele dintre vechile întreprinderi comune, ca să extragă petrolul de sub gheaţa din Siberia, să le modernizeze infrastructura, chestii de genul ăsta. E un subiect delicat, dacă ţinem cont de faptul că ruşii au dat pe uşă afară toate firmele noastre în urmă cu câţiva ani, însuşindu-şi profiturile. Băieţii din Ministerul de Externe percep iniţiativa lui Ivanov ca pe o schimbare majoră în politica ruşilor. Fie industria lor petrolieră e la pământ şi sunt disperaţi să mai scoată ceva impozite, fie s-au decis să se alăture din nou comunităţii internaţionale.

Allam oftă.

— Rămâne totuşi nelămurită chestiunea pentru cine lucrează doamna Ransom.

— Până acum, n-avem nici un indiciu, zise Graves.

— Spune-mi ce se afla pe laptopurile alea, îi ceru Allam.

Graves îi relată ce-i spusese Mişa Dibner, că oricine avea laptopurile pe mână putea, teoretic, să acceseze codurile de urgenţă ce i-ar permite să preia controlul asupra oricăruia dintre reactoarele nucleare din Europa.

— Se pare că avem şi o limită de timp, adăugă el. Există posibilitatea unui incident în următoarele patruzeci şi opt de ore.

— Am înţeles, zise Allam sec. Totuşi, se pare că este un element comun care face legătura între toate astea.

— Care anume? întrebă Kate Ford.

— Energia, răspunse Allam. Ivanov a venit în oraş să vorbească despre petrol. Voi îmi spuneţi că explozia a fost o diversiune pentru a fura nişte coduri nucleare care ar putea provoca un atentat asupra unui reactor în următoarele patruzeci şi opt de ore. Nu cred că e o coincidenţă. Directorul general al MI5 îşi dădu jos ochelarii şi se frecă pe nas. Acum, există o singură persoană care ne poate spune ce înseamnă toate astea. Emma Ransom. Ce altceva mai ştim despre ea?

— Aproape nimic, recunoscu Graves. Nu ştim pentru cine lucrează, de unde este sau unde a dispărut. Ştim numai că l-a ucis pe lordul Robert Russell şi că a venit în Londra cu ceva timp înainte să treacă la acţiune.

— Crezi că sunt implicaţi amândoi, şi doctorul Ransom, şi doamna Ransom? întrebă Allam.

— Da, zise Graves. Dar inspectorul-şef Ford e de altă părere.

— De ce? întrebă Allam.

Kate îi spuse despre comportamentul lui Ransom de la locul exploziei.

— Ar fi putut să fugă pur şi simplu, dar, în schimb, a rămas să ajute una dintre victime.

— I-a salvat viaţa tipului ăluia?

— Nu, bărbatul a murit.

Allam ridică din sprâncene.

— De unde ştii că nu l-a ucis Ransom? Poate l-a strangulat. La urma urmei, aseară a împuşcat pe cineva. Allam se uită peste hârtiile de pe birou. Un alt doctor. James Meadows. Chirurg de pe Harley Street. Ransom îmi pare un ucigaş cu sânge rece dacă a făcut toate astea.

— Nu am toate răspunsurile, domnule, continuă Kate. Dar sunt convinsă că nu are nimic de-a face cu explozia sau cu furtul laptopurilor. Nu pot să explic de ce, pot doar să spun că n-ar avea nici o logică.

— N-are nici o logică nici ca un bărbat nevinovat să fugă de poliţie, nu-i aşa, inspectore-şef Ford? întrebă Allam pe un ton categoric.

În obraji începură să-i apară pete roşietice, şi se aşeză pe marginea scaunului.

— Părerea mea e că Ransom încearcă să-şi găsească soţia, zise ea hotărât.

— S-o găsească? În locul lui, aş fugi cât mă ţin picioarele cât mai departe. Allam tuşi şi se lăsă pe spătarul scaunului, liniştindu-se pentru moment. Aveţi vreo bănuială de ce s-ar fi dus la Roma?

— La Roma? Graves îşi miji ochii. Ultimele informaţii erau că Ransom se află în Belgia. A închiriat o maşină lângă aeroportul din Bruxelles.

Allam bătu cu stiloul într-un carneţel roz din faţa lui.

— Tocmai am primit un telefon de la şeful carabinierilor. Doctorul Ransom le cauzează tot felul de probleme. Atac la persoană, răpire.

— Răpire? zise Kate.

— Da, răspunse Allam. Şi italienilor nu prea le place asta.

Graves se aplecă deasupra biroului directorului.

— Îl au pe Ransom în custodie?

Allam scuturăă din cap.

— Nu, dar îl au pe bărbatul pe care l-a răpit. Un alt doctor. Ransom l-a pus să întrebe în stânga şi-n dreapta

despre soţia lui. Se pare că şi ea a fost în Roma în urmă cu câteva luni şi că nu s-a simţit tocmai bine.

— Adică?

— Mi s-a spus că a fost atacată – înjunghiată, dacă nu mă înşel – şi că a fost îngrijită la un spital local. Ransom voia să ştie exact unde.

— Când a fost atacată Emma Ransom? întrebă Kate.

Allam se uită peste o hârtie de pe birou.

— În aprilie.

Kate aruncă o privire la Graves şi zise:

— Semtexul folosit în explozie a fost furat de la o cazarmă din afara Romei cam în aceeaşi perioadă.

— Înseamnă că tot atunci a pus mâna şi pe BMW în Perugia, adăugă Graves.

— O fată tare ocupată. Allam se întoarse spre Kate. Ai fost vreodată acolo? întrebă el. La Roma, mă refer.

— În vacanţă. Cu ani în urmă.

— Pregătiţi-vă bagajele. Amândoi. Am să înlesnesc lucrurile pentru voi pe cale diplomatică. Nu uitaţi că operaţiunea se află sub autoritatea italienilor. Ei sunt şefi pe tarlaua lor. Charles, semnează factura pentru un Hawker. Trece-l în bugetul meu.

Allam îşi îndreptă atenţia spre dosarul de pe birou, semn că terminase cu ei. Graves şi Kate se îndreptară spre uşă. Dintr-odată, se auzi vocea lui Allam.

— Şi Charles, sper să devii mai eficient. Va trebui să merg pe Downing Street, la prim-ministru cu aceste informaţii, şi va fi cam supărat. Nimănui nu-i place să fie supus umilinţelor. Cu atât mai puţin unui politician.

— Cum adică umilinţelor? întrebă Graves, cu mâna pe clanţă.

— Până acum am dat greş de două ori. Mai întâi, n-am reuşit să protejăm un demnitar străin împotriva unui atac, apoi, să păzim echipamentul guvernamental împotriva furtului. Secrete nucleare, cu siguranţă. Dacă o a treia greşeală duce la un accident nuclear, m-aş gândi serios să părăsesc ţara. Definitiv.

44

Sir Anthony Allam stătea singur în biroul său, ascultând ticăitul vechiului şi valorosului ceas Asprey din bronz aurit. Ceasul aparţinuse tatălui său, bunicului său şi aşa mai departe, încă din 1835, când Sir Robert Peel, cel care modernizase Poliţia Metropolitană din Londra, i-l oferise şefului de secţie Aloysius Allam în cinstea celor cincizeci de ani de activitate. Şase generaţii mai târziu, cei din familia Allam îşi făcuseră un renume ca ofiţeri de poliţie de ambele părţi ale Atlanticului, iar Sir Tony avea legături care s-o dovedească.

Pipăi cu mâna pe sub birou şi apăsă un buton ca să nu fie deranjat indiferent de situaţie. Întorcându-se, deschise un dulap în care se afla un telefon cu linie privată echipat cu cea mai nouă tehnologie de bruiere a semnalului. În zilele noastre, era posibil ca propriii tăi oameni să-ţi asculte convorbirea. Se uită pe agendă, apoi formă un număr străin şi obţinu legătura cu o suburbie din Washington considerată rău famată.

— Salutare, Tony, răspunse o voce aspră de american.

— Bună seara, Frank. Cum îţi mai merge?

— Se putea şi mai rău, zise Frank Connor. Ţie? E cam târziu acolo, nu?

— Tu să-mi spui. Doar nu credeai că poţi să vii în vizită fără ca eu să aflu, nu-i aşa? Cum ţi se pare până acum?

Connor mormăi.

— Mâncarea e la fel de proastă ca ultima dată.

— Bănuiesc că nici tu n-ai reuşit s-o găseşti.

— Pe cine?

— Ştii pe cine. Se zice că te-a cam tras pe sfoară.

Urmă o pauză lungă, apoi un oftat, în semn de capitulare.

— La naiba cu cei care lucrează pe teren! Tensiunea e atât de mare, că ajung să nu mai aibă nici o altă opţiune

decât să se autodistrugă.

— Mie mi se pare chiar stăpână pe sine, zise Allam. Avem înregistrarea cu ea când detonează bomba care îl viza pe Igor Ivanov.

— O treabă nasoală, comentă Connor fără pic de compasiune.

— Nu a ta, bănuiesc.

— Haide, Tony. Mă cunoşti mai bine de-atât.

Allam nu mai zise nimic în legătură cu asta.

— Ai idee pentru cine lucrează?

— Dacă aş fi ştiut, n-aş mai fi mâncat şunca asta afumată. Ivanov are o mulţime de duşmani. Bărbatul ăsta e un călău în toată regula. I se spune Monstrul din Groznîi. E un nenorocit de criminal de război. Se zvoneşte că-i place să-şi păteze mâinile de sânge. Se zice că l-a aruncat chiar el pe jurnalistul ăla pe fereastră. Ştii tu, tipul din Sankt-Petersburg.

— Şi eu am auzit la fel. E diavolul întruchipat. Allam îşi drese glasul. Dar uite care-i problema, oamenii mei sunt convinşi că Emma Ransom nu voia să-l omoare pe Ivanov. Mi-au spus că explozia a fost o diversiune pentru a intra în birourile Autorităţii privind Siguranţa Nucleară, echivalentul vostru pentru Comisia de Reglementare Nucleară, ca să fugă cu nişte laptopuri care conţineau tot felul de coduri de urgenţă. Cred că intenţionează să provoace un incident sau să declanşeze un atac asupra unei centrale nucleare, în următoarele patruzeci şi opt de ore.

— În Anglia?

— E posibil. Dar se poate să fie şi altundeva.

— Dacă e cineva care să poată duce la îndeplinire un astfel de plan, ea e omul. V-aţi pricopsit. Pe mine mă interesează doar să-mi reglez conturile.

— Ai provocat un adevărat scandal la spital în dimineaţa asta. Prudence Meadows e un alt agent de-al tău cu nervii întinşi la maximum sau soţul ei era omul tău?

— Nu comentez.

— Ai grijă, Frank. Nu uita, suntem doar veri.

— O să fiu cuminte.

— Mulţumesc, zise Allam cu sinceritate. De fapt, ăsta trebuia să fie un telefon de curtoazie. Am fost anunţaţi că Jonathan Ransom se află în Roma. Credem că încearcă să-şi găsească soţia. Îmi dau seama că *el* nu e un agent de-al tău. Nu ştie să-şi acopere urmele. Trimit o echipă acolo ca să colaboreze cu carabinierii şi să vedem dacă-l putem găsi. Am sentimentul că ştie mai multe decât ne lasă să credem. Ai vrea să mai adaugi ceva?

Urmă o altă pauză lungă, iar Allam avu impresia că bătrânul şi grăsunul Frank Connor se foia în scaun. Imaginea îl făcu foarte fericit.

— Eşti liber mâine să luăm prânzul împreună? întrebă Connor.

— Cred că pot să-mi fac timp.

— Bine, zise Connor. La Cinnamon Club. La ora unu. A, şi mai e ceva…

— Da? Allam ascultă cu atenţie în timp ce Connor îi ţinu un discurs lung. Era tot ce putea face ca să nu-şi lase temperamentul să iasă la iveală. Prea bine atunci, zise el când Connor termină de vorbit. Ne vedem la unu. Dar Frank… *Frank*?

Însă nu mai era nimeni la celălalt capăt al firului. Connor închisese deja.

45

Jonathan se sprijini de uşa de lemn a bisericii şi se simţi uşurat când aceasta se deschise. Intrând, se opri pentru a-şi lăsa ochii să se obişnuiască puţin cu întunericul. Lumânările licăreau în interiorul bisericii. Lumina lunii răzbătea prin vitralii, căzând peste naos. Merse de-a lungul acestuia şi intră pe un rând de bănci. Nu îngenunche, ci îşi puse coatele pe banca din faţa lui. Biserica era învăluită în tăcere, singurul sunet care se auzea fiind respiraţia lui neregulată. Încetul cu încetul, îl cuprinse liniştea. Era în siguranţă, chiar dacă şi numai

pentru câteva minute.

În stânga sa era o capelă construită într-un alcov lateral. Altarul era simplu, împodobit numai cu o bucată de brocart. În spate, un crucifix din lemn brut atârna de-a lungul peretelui, dezvăluind un Iisus de marmură cu braţele desfăcute.

Dincolo de uşile bisericii, poliţia italiană cutreiera străzile în căutarea doctorului Jonathan Ransom. Presupunea că transmiseseră veştile prezenţei sale în Roma şi omologilor din Londra. În acelaşi timp, trimiseseră vorbă şi poliţiei locale din vecinătate. Capturarea sa era prima pe lista de priorităţi a fiecărui poliţist italian de la Milano la Sicilia.

Stând în semiîntuneric, Jonathan îşi evaluă situaţia. Nu avea să fie toată viaţa un fugar. Nu era omul care să sară în „vizuina de iepure”, aşa cum îşi numise Emma calea de scăpare, şi să dispară din rândul lumii. Mai devreme sau mai târziu, tot ar fi fost prins. Nu se punea problema dacă avea să fie capturat, ci când. Nu făcea decât să amâne inevitabilul.

Despături hârtiile pe care le luase din biroul lui Luca Lazio. Era prea întuneric ca să poată citi, dar ştia ce scria în ele. Emma pierduse trei litri de sânge în urma incidentului în care îi fusese crestată artera renală. Probabil că, în drum spre spital, ajunsese să delireze, poate chiar fusese pe punctul de-a muri. Fiind în agonie, tot pierzându-şi cunoştinţa, îşi dăduse numele de Lara. Nu Eva Kruger, Kathleen O’Hara sau Emma Ransom – toate fiind, bineînţeles, nume false –, ci *Lara*. După operaţie, când fusese întrebată care era numele de familie, refuzase să-l dezvăluie.

Jonathan nu se putea gândi decât la un singur motiv pentru asta.

Lara era numele ei real. Nu mai avea alte identităţi false. Numai adevărul. Iar ea trebuia să ascundă adevărul cu orice preţ.

Jonathan se ridică şi merse spre naosul central. Rămase o clipă privind altarul, apoi îşi roti ochii pe tavan

şi se uită la picturile care înfăţişau căderea omului în păcat, Învierea lui Iisus şi a doua venire.

Se întoarse şi se îndreptă spre uşă. Afară se pornise vântul, care reuşea să se strecoare înăuntru printr-o crăpătură din pereţii bisericii, stârnind vuiete ascuţite. Se opri să asculte, auzindu-şi propria teamă în urletul pătrunzător. Dintr-odată, vântul se opri, iar nesiguranţa lui dispăru odată cu el.

Deschise uşa şi ieşi în stradă.

46

Frank Connor plăti taxiul şi se îndreptă spre portarul de la Diamond Club din Belgravia.

— Spune-i domnului Danko că îl caută Bill din California. O să fiu sus, la mese.

Connor plăti taxa exorbitantă de intrare şi urcă scările. Diamond Club era un cazinou privat care îi atrăgea pe bogătaşii est-europeni veniţi în număr mare la Londra în ultimii zece ani. Clubul era împărţit pe trei etaje. La primul etaj se aflau un restaurant şi un bar elegante. Etajul al doilea găzduia chiar cazinoul. Iar etajul al treilea era rezervat pentru jocurile private şi pentru management.

Connor se aşeză la o masă de blackjack din centrul încăperii. La ora unu după-amiaza, nu se prea desfăşurau activităţi înăuntru, fiind prezenţi doar vreo douăzeci de jucători împrăştiaţi de-a lungul camerei. Connor comandă un whisky şi începu să joace cărţi. După trei mâini, pierduse două sute de lire. Îi făcu semn şefului de sală şi îi spuse că ar dori să-l vadă pe domnul Danko. Şeful de sală încuviinţă politicos din cap şi îşi continuă treaba. Trecură zece minute cu alte două sute de lire pierdute, şi Connor încă nu-l văzuse pe domnul Danko.

„Ajunge”, îşi spuse el. Nu mai avea de gând să fie politicos.

Connor îşi comandă un al doilea whisky, îşi desfăcu cravata şi începu să joace cu adevărat. În zece minute,

câştigă o mie de lire. După o oră, ajunse la cinci mii de lire. Ceru un trabuc, şi, când şeful de sală se întoarse cu un Cohiba, Connor îi spuse să-l anunţe pe domnul Danko că, dacă nu voia ca seara asta să fie una total neprofitabilă pentru el, ar face bine să-şi mişte fundul bosniac până acolo cât ai zice Slobodan Miloşevici.

Şeful de sală plecă. Pentru a le demonstra că nu glumea, la următoarea mână Connor parie tot ce avea şi trase un as şi un popă. Blackjack.

Danko apăru şaizeci de minute mai târziu. Era înalt şi slab, cu părul negru, lins, pieptănat pe spate, cu barba lui slavonă tunsă la o lungime corespunzătoare, şi părea să se simtă mult prea confortabil în sacoul lui alb.

— Salutare, Frank. Nu ne-am mai văzut de mult.

— Stai jos.

Danko îi făcu semn dealerului că poate să plece şi se aşeză lângă Connor.

— Ce cauţi aici?

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Uită-te în jur! M-am retras.

Connor aruncă o privire de jur împrejurul cazinoului înainte să se uite din nou la Danko.

— Văd acelaşi tip. Tu cunoşti Roma. Am nevoie să faci ceva pentru mine acolo. Paşapoartele tale mai sunt valabile sau ai nevoie să-ţi fac rost de altele?

Danko zâmbi, de data asta fără să se mai simtă atât de confortabil.

— Ascultă, Frank, apreciez că m-ai ales pe mine. E un compliment, ştiu. Dar am trecut de faza asta. Am patruzeci de ani. Sunt prea bătrân pentru aşa ceva. Haide. Scuteşte-mă!

— Nu în seara asta. E o seară fără scutiri. Înţelegi ce vreau să zic? Acum, haide, strânge-ţi lucrurile. Mai ţii la etaj carabina aia? Să mergem în biroul tău, şi îţi voi da toate detaliile. Treaba asta se plăteşte cu zece mii de dolari.

— Eu fac atât într-o zi. Danko se aplecă aproape de Connor, astfel încât acesta să-i simtă mirosul parfumului în

nări. Ţi-am dat şapte ani? Unde e cetăţenia americană pe care mi-ai promis-o? Unde e locuinţa mea din California? M-ai prostit atâta vreme, şi apoi, când n-ai mai avut nevoie de mine, m-ai abandonat.

— Te-am scos dintr-un lagăr de concentrare când n-aveai mai mult de patruzeci şi cinci de kilograme. Îmi eşti dator.

— Mulţumesc, Frank, dar cred că mi-am plătit datoria cu vârf şi îndesat.

Connor rămase o clipă pe gânduri.

— Pot să-ţi dau douăzeci de mii de dolari.

— Frank, e timpul să pleci.

Connor încercă să-l tragă pe Danko spre el, dar nu reuşi decât să lovească paharul de whisky şi să-l verse pe haina impecabilă a lui Danko.

— E posibil chiar să ştii cine e ţinta, continuă el, fără să se lase afectat de incident. E Emma Ransom. Ţi-o mai aduci aminte?

— Nu, Frank. Nu-mi mai amintesc de nimeni şi de nimic. Aşa ne-ai învăţat.

Danko ridică o mână, şi, o secundă mai târziu, doi portari erau la masa lor.

— Conduceţi-l pe domnul Connor până jos, zise el. Ajutaţi-l să găsească un taxi.

— Încă mai joc cărţi, nenorocit de slav nerecunoscător ce eşti.

— E timpul să pleci.

Connor se smuci, iar unul dintre portari îl apucă de umeri. Connor se scutură ca să scape de el, apoi îşi adună jetoanele. Pregătindu-se să plece, aruncă un jeton de cinci sute de lire spre Danko.

Nu-l nimeri.

47

Avea să iasă cu scandal. Emma îşi dădu imediat seama de asta.

Banda de băieţaşi musulmani dăduse colţul chiar în faţă şi se îndrepta spre ea, fluierând-o şi strigând-o în fel şi chip.

— Hei, fato, ai face bine să ai grijă, strigă unul dintre ei în arabă. E un loc periculos pentru o occidentală singură.

— Poate are nevoie de cineva ca s-o protejeze, adăugă un altul. Un bărbat adevărat.

— Curvo! urlă ultimul, ca şi cum ar fi încheiat discuţia.

Erau şase în total şi purtau haine populare printre tinerii rebeli francezi: pantaloni cu buzunare şi cu turul jos, tricouri sport largi, lanţuri de aur. Nu avea unde să se întoarcă, unde să fugă, chiar dacă ar fi vrut. Era un car de nervi. Nu avea chef de o confruntare. Nu în seara asta. Nu când era în misiune. Nu când şi cel mai prietenos zâmbet ar putea-o face să izbucnească, darămite o bandă de terorişti antrenaţi. Îi înjură pe băieţii de la sediu. Dacă decizi să stabileşti locul operaţiunii într-un cartier rău famat, trebuie să te aştepţi la asemenea lucruri.

Zona Seine-Saint-Denis se afla în nord-estul periferiei Parisului, fiind un cartier de imigranţi. Un cartier unde cei săraci veneau şi plecau – şi pe care poliţiştii îl evitau. Era trecut de două dimineaţa, dar străzile erau animate. O pancartă luminată îţi atrăgea atenţia asupra unui restaurant non-stop unde se servea falafel. Mai mulţi oameni stăteau acolo, fumând. Atentă la banda de băieţaşi, Emma îşi trase geanta de umăr mai aproape de corp şi continuă să meargă. În geantă erau hainele ei de lucru, aparatul de fotografiat, poşeta şi, bineînţeles, arma.

Banda o înconjură, urmărind-o de-a lungul străzii.

— Cu tine vorbim, doamnă, zise un altul, de data asta în franceză. Eşti în vizită sau te-ai mutat aici?

Emma continuă să meargă, cotind după colţ. Nu băgă în seamă batjocurile lor. Ştia ce însemna să fii tânăr, indisciplinat şi sălbatic, cu prea mult timp la dispoziţie şi fără destui bani.

— Scuzaţi-mă, zise ea, văzând clădirea pe care o

căuta şi pregătindu-se să treacă strada.

— Nu aşa repede.

Era liderul, dacă banda chiar avea unul. Un băiat urâţel de nouăsprezece, douăzeci de ani, care părea algerian după nasul acvilin şi ochii înceţoşaţi. Stătea în faţa ei, blocându-i calea. Purta un maiou, iar braţele îi erau puternice. Văzu că pe gât avea tatuat un pumnal. Fusese puşcăriaş. Asta explica de ce avea asemenea braţe. Avusese o grămadă de timp ca să tragă de fiare în curtea închisorii.

— Am spus să mă scuzaţi.

Emma încercă să-l ocolească, dar el îi ieşi în faţă, blocându-i iarăşi calea. Se îndreptă, de data aceasta simţind o tensiune care nu existase înainte.

— Ce vreţi?

— Să vorbim.

— E târziu. Trebuie să ajung acasă.

— De ce nu vii în cuibuşorul meu? zise liderul, apropiindu-se de ea. Doar noi doi. Nu te teme, te duc acasă la timp pentru rugăciunea de dimineaţă.

— Nu e nevoie. Mai bine plecaţi acum, copii.

Îi atrăgea în cursă, şi nu se putea abţine. Era în misiune. În seara asta, nimeni nu-i făcea probleme.

Ceilalţi se apropiau şi ei. Se uită peste umăr. Strada era goală. Nu zări nici un restaurant cu falafel, nici un salon de tatuaj. Doar vitrine de magazine întunecate. În depărtare, auzi sunetul unei sticle sparte şi râsul isteric al unei femei ce se transformă într-un ţipăt. Ceva se declanşă în ea.

— Nu ne face probleme, zise liderul. De ce nu stai cu noi?

— Şi, între timp, ne poţi da geanta, adăugă un altul. Ţi-o trimitem noi în cameră.

Unul dintre ei apucă geanta, dar ea i-o smuci din mână.

— Geanta rămâne la mine.

— Eu sunt cel care decide asta, replică liderul.

Stătea la doar câţiva centimetri de Emma, îndeajuns

de aproape încât ea să vadă că avea unul dintre ochi pe jumătate verde, pe jumătate căprui. Apoi făcu greşeala. Se întinse şi o apucă de mână. Nu cu forţă, dar hotărât, astfel încât să-şi arate intenţiile.

De atât avea nevoie Emma ca să fie provocată. Îl lovi în nas cu încheieturile degetelor, atât de rapid, încât individul rămase năuc. Îl lovi cu putere, zdrobindu-i cartilajul şi rupându-i septul. Individul se clătină, căzând în genunchi în urma impactului, cu nasul rupt şi cu sângele şiroindu-i din nări. Îi trase un picior în piept tipului din spatele ei, cel care i se păruse cel mai violent din grup. Îl lovi direct în stern. Căzu ca un sac de cartofi, cu respiraţia tăiată şi cu ochii bulbucaţi, ca şi cum ar fi fost gata să-i sară din orbite.

Doar de-atât a fost nevoie. Ceilalţi se retraseră.

Dezgustată de ea, Emma trecu strada şi intră în clădire.

Era un monument al anonimatului, un HLM – *habitation à loyer modéré* – de zece etaje, construit cu patruzeci de ani în urmă şi neatins de atunci. Holul era sufocant şi duhnea a haşiş. Emma se îndreptă spre lift şi aşteptă cinci minute până când acesta veni. Scara se afla peste drum de intrarea în hol, dar nu avea de gând să urce pe scări cinci etaje. Nu o interesau rezidenţii drogaţi pe care i-ar fi putut întâlni. Nu putea suporta duhoarea de urină stătută. Îi amintea de casă şi de trecut. Iar trecutul era singurul lucru care încă o înspăimânta.

Liftul veni. Urcă la etajul al cincilea. Apartamentul 5F era la capătul holului. Într-o mână, avea cheia. Cealaltă era îngropată în geantă, încleştată pe un pistol compact Sig Sauer P238.

După ce intră, încuie uşa, verificând dacă încuietoarea era sigură. Aruncă geanta pe podeaua bucătăriei, apoi îngenunche şi scoase pistolul şi, înainte de a-l pune pe masă, se asigură că era un glonţ pe ţeavă şi că siguranţa era pusă. Locul era o cocină, la fel ca acela în care stătuse cu o noapte înainte, în Rouen.

„Bine-ai venit de partea cealaltă”, bâigui ca pentru ea

însăşi. Divizia n-ar fi permis niciodată să stea într-un loc ca ăsta. Nu era vorba despre bani. Era o chestiune de siguranţă. Să rişti o operaţiune din cauza unor golani de cartier era de neconceput.

Şi cum rămâne cu comportamentul ei? Iscase o luptă în loc să-şi fi văzut de drum. Nesăbuinţa era doar începutul.

Deschise frigiderul. Un bec pâlpâitor lumina o farfurie cu brânză mucegăită şi o cutie cu lapte acrit, iar mirosul o izbi. Închise uşa, aruncând nişte înjurături. Puteau măcar să-i lase ceva în frigider. Nişte iaurt, poate un borcan cu murături sau nişte apă minerală. Chiar o sticlă de vin. La urma urmei, era în Franţa.

Îi chiorăiau maţele, şi simţi cum stomacul i se strânge de foame.

Dintr-odată, îi reveniră amintirile.

O fată deşirată într-o rochie de lână ruptă. Păr castaniu tuns scurt şi încâlcit. Avea ochi verzi şi răzvrătiţi şi un chip brăzdat de eczeme. Stătea în bucătăria şcolii, cu mâinile întinse pentru pedeapsă. La picioarele ei se afla un bol crăpat de porţelan cu o mână de terci pe care o răzuise de pe fundul cratiţei. Cureaua neagră îi biciuia palmele, apoi şi alte părţi ale corpului. Şi, deşi trupul ei plângea de durere, cel mai mult o chinuia stomacul încleştat care cerea de mâncare.

Emma râse de amintirea ei sentimentală. Alţii o duseseră şi mai rău. Dar undeva înlăuntrul ei auzi numele de Lara şi se grăbi să blocheze amintirea.

Făcu un tur al apartamentului, oprindu-se în fiecare cameră ca să asculte prin perete. Era o formalitate. Auzea vocile vecinilor fără să-şi lipească urechea de cimentul spart şi gol. Zgomotul era bun. Liniştea era rea. Liniştea însemna teamă. Iar teama însemna poliţie.

Se întoarse în bucătărie şi căută prin geantă ceva de mâncare. Găsi o lamă de gumă de mestecat şi câteva dulciuri pe care le cumpărase din Londra când se ducea să-l întâlnească pe Jonathan. Vărsă punga de lemn-dulce în mână şi mâncă tot, baton cu baton. Trebuia să recunoască.

Îşi alesese o meserie minunată.

În clipa aceea, se auzi o bătaie în uşă. Emma trecu prin bucătărie, luând pistolul. Urmară alte trei bătăi. Se uită pe vizor şi recunoscu figura posacă şi neîngrijită aflată de cealaltă parte a uşii. Deschise.

— Frumos loc ai mai găsit, Papi.

— Nu e apartamentul nostru, zise el, trecând pe lângă ea. Le aparţine prietenilor noştri din Teheran. Lor să li te plângi.

— Nu-mi pasă al cui e. E riscant să stabileşti locul operaţiunii într-un cartier sordid ca ăsta.

— Riscant zici? Papi se îndreptă de spate, aducând dintr-odată ceva mai mult cu ofiţerul de carieră care era. Ai văzut vreo maşină de poliţie prin jur? Vreo privire cercetătoare? Mă gândeam eu. N-am putea fi într-un loc mai sigur, chiar dacă ai fost nevoită să dai o lecţie comitetului de primire.

— Ai văzut?

— Bineînţeles că am văzut. Crezi că stau aici? Aruncă pe masă geanta mare de piele pe care o adusese şi îşi roti gâtul ca să-şi dezmorţească muşchii. La ce te aşteptai? Un centru de operaţiuni luxos cu analişti la birou şi un ecran de trei metri pe perete? Acum faci parte din echipa mea. Lucrăm incognito. Nu foarte diferit de foştii tăi angajatori, deşi, îndrăznesc să spun, suntem mai ambiţioşi.

— Şi laptopurile? întrebă Emma. Ai decriptat hard diskurile înainte să moară?

Pe buzele palide ale lui Papi apăru un zâmbet. Cu amândouă mâinile, scoase din geantă un teanc de hârtii gros cât cartea de telefoane.

— Iată La Reine cum numai apropiaţii ei o pot vedea. Hârtiile atinseră masa cu un zgomot înfundat. Schiţele finale ale construcţiei semnate de însuşi inginerul-şef. Descărcate direct din cel mai ascuns fişier al lor. Fiecare hol, fiecare fereastră şi fiecare uşă. Cu precizie de sută la sută.

Emma îşi trecu palma peste schema detaliată, recunoscând contururile centralei nucleare pe care o

vizitase mai devreme în acea seară.

— Cu plăcere, zise ea.

— Mai lasă-mă cu asta, mormăi Papi.

Timp de două ore, studiară schiţele, repetând detaliile operaţiunii. Se uitară peste planurile clădirii de siguranţă prin care trebuia să treacă Emma ca să pătrundă în complex, peste drumul spre clădirea în care se afla reactorul şi, cel mai important, studiară modalităţile de a intra şi de a ieşi din clădirea de depozitare a combustibilului nuclear ars. Deschiseră fotografiile pe care le făcuse Emma în seara aceea şi le examinară pe laptopul lui Papi, un MacBook Pro atractiv. Ca toţi ceilalţi de-acasă, îşi dorea produse americane.

La sfârşit, îi spuse despre amplasarea explozibililor.

— O să pui două dispozitive, zise Papi. Primul va avea o încărcătură de două kilograme de hexogen, cu un adaos de nitroglicerină, ca să-i dea un imbold. Dacă-l aşezi în locul potrivit, va face în perete o gaură cu un diametru de trei metri. E mai mult decât suficient ca să ne atingem scopul. Al doilea e mai mare. Trei kilograme de octogen. E ultimul tip de explozibil, şi cel mai tare. E de zece ori mai puternic pe centimetru cub decât Semtexul. E cam instabil, aşa că nu-l lovi de nimic. Când setezi timpul, asigură-te că rămâne un interval de şase minute între prima şi a doua explozie. Avem nevoie de timpul ăsta ca să se scurgă apa. Papi lăsă la o parte schiţele clădirii combustibilului nuclear şi se uită la Emma. Acordă-ţi timpul necesar ca să poţi părăsi clădirea. Odată ce apa iese din bazin, barele alea vor împrăştia mai multe radiaţii gamma decât razele soarelui. N-ai vrea să fii prin apropiere când se declanşează octogenul. Întrebări?

— Cum rămâne cu legitimaţia de inspector?

— O am chiar aici. Scotoci în geantă şi scoase un plic, răsturnând conţinutul acestuia pe masă. Te numeşti Anna Scholl, zise el, căutând printre cărţile de identitate şi alegând un paşaport şi un permis austriece. Te-ai născut în Salzburg în 1975. Ai absolvit Hochschule St. Gallen din Elveţia. Ai lucrat la AIEA timp de doi ani. Ai început în

departamentul administrativ şi, în urmă cu nouă luni, ai fost transferată la Departamentul pentru Siguranţa şi Securitatea Nucleară, Direcţia de Inspecţii.

Emma studie fotografia din paşaport. Era aspectul ei de director. Păr scurt. Ochelari fără ramă. Mult machiaj.

— Birourile CISN se află în La Défense. La intrare, vor verifica dacă poza se potriveşte cu cea din baza de date AIEA. La ora zece, te vei întâlni cu un bărbat pe nume Pierre Bertels. Este şeful departamentului care se ocupă de acte.

Emma studie hârtia pe care scria: „Corporaţia Internaţională pentru Securitatea Nucleară, Avenue de l'Arche numărul 14, La Défense 6, Paris".

— Cum rămâne cu adevărata Anna Scholl?

Ochii cenuşii ai lui Papi scânteiară, emiţând parcă un avertisment.

— Nu va fi o problemă, zise el sec.

— Bine, replică Emma, la fel de indiferentă. Şi eşti sigur că Bertels nu va suna la Viena ca să verifice?

— Cât se poate de sigur. Compania lui nu lucrează direct pentru AIEA. Clienţii lor sunt companiile de electricitate, nu organismele de reglementare. Procedura n-ar trebui să dureze mai mult de o oră. Ţi-am adus şi cu ce să te îmbraci.

Papi scoase un costum din geantă şi îl aşeză pe masă. Era din două piese, de un negru elegant, fiind înfăşurat în folie protectoare de plastic de la curăţătorie.

Emma îl luă şi îl ridică să se uite la el.

— Dacă-mi încrucişez picioarele, mi se văd părţile intime.

Papi se apropie de ea şi îi puse mâna pe talie.

— Eu l-am ales. Probează-l!

— Mai târziu.

— Vreau să mă asigur că îţi vine bine.

— E un ordin, colonele?

— Sunt general acum. Papi se învârti în jurul ei, trecându-şi mâna peste talia ei şi lăsând-o să-i alunece în jos peste fund. Credeam că vrei să-i faci plăcere unui ofiţer

superior.

— Situaţia asta a luat sfârşit cu multă vreme în urmă.

— Se sfârşeşte când spun eu că se sfârşeşte.

Emma se întoarse şi-l apucă de mână, sucindu-i încheietura. Dar Papi era puternic şi, în ciuda fizicului, agil. Scăpă din strânsoare şi îi suci el încheietura, pocnind-o peste faţă cu mâna stângă.

— Ai devenit mai puternică, zise el, dându-i drumul.

Emma simţea o durere arzătoare în încheietură, dar refuză să-şi ducă mâna la ea.

— Să nu mai faci asta niciodată.

Papi pufăi.

— Mai e ceva. Când ajungi la centrală, vei primi un permis de vizitator echipat cu un cip DIFR, dispozitiv de identificare prin frecvenţă radio. Senzorii îţi vor urmări fiecare pas. Singura persoană care poate accesa cipul ca să vadă unde te găseşti, fără să aibă nevoie de permisiune de la biroul central, este şeful departamentului de securitate al centralei. Va trebui să-l neutralizezi înainte de a intra.

— Cum se numeşte?

Papi se încruntă.

— Nu ştim încă. Tot personalul centralei e format din angajaţi ai Électricité de France, compania de utilităţi care se ocupă de reţeaua nucleară. Va fi verificat, la fel ca tine. Bertels trebuie să aibă această informaţie la dosar. Doar de tine depinde să găseşti o cale ca să pui mâna pe el. Papi se îndreptă leneş spre uşă. Sunt sigur că nu-ţi va pune mari probleme. Pentru asta sunteţi antrenate voi, Privighetorile, nu-i aşa?

Ieşi din apartament zâmbind.

— Nenorocitule! exclamă ea.

48

— Eu nu merg în Italia. Rămân aici. Sunt atâtea lucruri de făcut.

Charles Graves înaintă cu pas apăsat pe mocheta albă a cabinetului său aflat la etajul întâi al Thames House şi se strecură în spatele biroului. Kate Ford îl urmă îndeaproape, închizând uşa şi lipindu-se cu spatele de ea.

— Nu cred că Sir Tony o să fie foarte încântat, zise ea.

— Sir Tony vrea să vadă rezultate.

— Asta chiar dacă îi nesocoteşti ordinele?

— În special dacă îi nesocotesc ordinele.

Kate se aşează în faţa lui.

— La ce anume te gândeşti?

— Acele centrale nucleare nu sunt atât de sigure pe cât ar vrea cei de la AIEA să credem. Altfel, nu s-ar da atâta peste cap pentru laptopurile alea. Deschise sertarul şi căută până când dădu peste o carte de telefoane cu numerele de contact din Poliţia Metropolitană. Dacă ţin bine minte, zise el, scuturându-şi capul blondin, sistemul de securitate din casa lui Russell se presupunea că ar fi, de asemenea, impenetrabil?

— Vrei să spui că oamenii din AIEA vorbesc fără acoperire?

Graves se opri din răsfoitul cărţii de telefoane.

— Ceea ce vreau să spun e că, dacă Emma Ransom a făcut tot ce-a făcut ca să pună mâna pe acele laptopuri, a avut motivele ei. Se pune ceva la cale. Robert Russell ştia asta, iar acum o ştim şi noi.

— În consecinţă?

— O să fac ceea ce mi-ai sugerat tu mai devreme. O să aflu exact cine era sursa lordului Russell.

— Cel care l-a informat despre atentatul cu bombă?

— Cine altcineva?

— Ai mai primit informaţii de la departamentul de comunicaţii în legătură cu convorbirile lui telefonice sau cu cele de pe internet?

— Russell era mai priceput în a-şi ascunde urmele decât orice terorist. Singurul număr de telefon înregistrat pe numele lui era cel folosit de prieteni şi de familie. Îl ţinea doar pentru convorbiri uzuale. Dracul ăsta avea

probabil o geantă cu cartele SIM pe care le folosea alternativ pentru discuţiile private. Până când nu dăm peste una dintre ele, n-o să ne prea surâdă norocul. La fel ca în cazul e-mailurilor. Aha, aici era! Graves găsi pagina pe care figura Biroul pentru Monitorizarea Video a Autovehiculelor, ridică receptorul şi formă un număr de interior. Sunt Graves. Ramura G. Vreau toate imaginile din Sloane Square din urmă cu trei nopţi, între 23.30 şi 1.15. Concentraţi-vă pe o suprafaţă de patru cvartale. Trimiteţi rezultatele pe adresa mea personală de e-mail. Cât aţi zis că durează? Vă dau un bax de Guinness dacă o rezolvaţi într-o oră.

— Russell s-a oprit în Sloane Square după ce şi-a vizitat părinţii, în seara în care a fost ucis, zise Kate.

— Într-adevăr. Graves se ridică, dădu ocol biroului, îşi luă cheile de la maşină şi le băgă în buzunar. Windsor Club. Aristocraţi, sânge albastru, chestii de genul ăsta. După cum spuneam, nu m-a prea dus mintea.

— De ce spui asta? întrebă Kate, ridicându-se şi ieşind alături de el din birou.

— Nu e evident? Russell s-a întâlnit la club cu cineva care i-a zis ce însemna Victoria Aer.

Graves se opri în uşă. Kate se afla la nici un pas distanţă. Observă că avea câţiva pistrui la baza nasului şi părul blond natural. Şi ochii îi erau frumoşi. Ascundeau o sclipire blândă în spatele albastrului de oţel.

— Mult noroc în Italia, îi zise. Pune mâna pe el. Găseşte-l pe Ransom.

Fără a mai arunca o privire în urmă, porni în grabă spre capătul coridorului.

Singur. Asta era problema. Era concluzia la care ajunsese Graves în timp ce conducea pe străzile din Westminster. Prea mult timp dedicat muncii şi prea puţin pentru el însuşi. Avea patruzeci de ani şi fusese căsătorit o dată timp de doi ani. Îl dăduse afară după ce se întorsese dintr-un stagiu de nouă luni în Irak, în timpul primului război, cel din ’91, sau, mai precis, îi dăduse afară valizele, trofeele de la fotbal şi papagalul lui, Jack. O cicatrice şi o

medalie stăteau mărturie pentru strădania lui, dar ea voia mai mult. Ea îl voia *pe el*.

În acea vreme, fusese vorba de regimentul de paraşutişti, despre stagiul la SAS, Unitatea Specială de Aviaţie. Acum era vorba despre MI5. Ambele pretindeau o bună parte din timpul său, iar el ceda de bunăvoie. Chiar cu înflăcărare. Aşa ştia el să procedeze. Se gândise şi să renunţe la tot. Azi, erau o mulţime de oferte în sectorul privat. Bani frumoşi doar ca să te baţi pe burtă cu nişte barosani din corporaţii, să ajuţi o companie de asigurări să se păzească de fraude sau o bancă să aleagă cel mai sofisticat sistem de alarmă. Dar totul se oprise aici: se gândise doar. În ultimă instanţă, nu-i prea păsa lui de bani. Câştiga destul cât să-şi satisfacă necesităţile şi să-şi mai facă şi câte o poftă din când în când. Era vorba despre altceva, nu-i aşa? Despre ceva mai măreţ. Dumnezeule, ce n-ar fi dat să ştie care era cuvântul. Era vorba despre acel sentiment pe care-l ai atunci când ai reuşit să le vii tu de hac înainte să o facă ei.

Îşi surprinse privirea în oglindă şi se încruntă. „Nici să nu-ţi treacă prin minte”, se admonestă singur. „Nu mă lua cu chestii înălţătoare. Eşti un adevărat Edmund Burke. Concentrează-te pe ce ai de făcut. Află cât mai degrabă ce plănuia Emma Ransom.”

Viră înspre Sloane Square şi îşi zări destinaţia. Totuşi, era încă bântuit de accesul subit de melancolie. Nu se aştepta să fie cineva care să-l înţeleagă.

Nimeni în afară de Kate.

O placă de alamă abia sesizabilă, cu o inscripţie pe care vremea ameninţa să o şteargă cu totul, nimic altceva nu scotea în evidenţă clădirea de la numărul 16 din Sloane Square. Graves sună la interfonul de la Windsor Club. Răspunse un glas de femeie, iar Graves îşi spuse numele şi ocupaţia.

— E o urgenţă, adăugă el. Deschideţi.

Se auzi un sunet ca un bâzâit, iar Graves deschise uşa. Foaierul era îmbrăcat în lemn dintr-o parte în alta, lumina venind de la un candelabru de pe vremea

amiralului Nelson. Podeaua era zgâriată, având nevoie să fie lustruită. Totul era uşor părăginit, dar tocmai de-aia şic pentru cei care erau prea bogaţi ca să le pese.

— Colonele Graves, sunt James Tweeden, managerul clubului. Cu ce vă putem fi de folos?

Era înalt, dar îndesat, îmbrăcat conservator într-un costum albastru-închis şi cu cravată. Avea o strângere de mână puternică. Fusese în armată, bănui Graves în timp ce Tweeden îl conducea într-un hol gol.

— Întotdeauna ţineţi deschis până târziu? îl întrebă Graves, descheindu-se la haină şi aşezându-se.

— N-avem un program fix. Deschidem la unsprezece dimineaţa. Personalul rămâne aici cât timp e nevoie.

Apăru un chelner, dar Tweeden îi făcu semn să plece înainte ca Graves să apuce să ceară un ceai.

— Am venit în legătură cu Robert Russell. A fost aici cu două seri în urmă. Aş vrea să ştiu cu cine s-a întâlnit.

— Nu discutăm despre activităţile membrilor noştri, zise Tweeden. De asta stabilimentul este un „club privat”.

— Dar despre *foştii membri*? Russell e mort.

— E acelaşi lucru. Pe noi ne interesează familia Russell.

— Toate bune şi frumoase. În mod normal, aş lăsa lucrurile aşa, dar a intervenit ceva. Avem imagini cu maşina lui parcată afară.

— Are vreo legătură cu uciderea sa?

— Mai mult decât atât, de fapt. Graves îşi înălţă capul şi se aplecă spre el, şoptindu-i ceva confidenţial. Uite ce e, domnule Tweeden, poate că dumneata stai până târziu, dar eu nu pierd nopţile. Dacă vin aici la unu şi jumătate noaptea e din cauză că s-a întâmplat ceva serios. E o chestiune de securitate naţională. Dacă vrei, îl sunăm pe directorul general.

Graves îi întinse telefonul.

— Nu cred că e nevoie.

— La ce unitate ai fost? întrebă Graves.

— La Grenadieri.

— Eu am fost în Regimentul de paraşutişti, continuă

Graves.

— Nişte onanişti.

— Uite cine vorbeşte! Trebuie să fii cam poponar ca să porţi căciulile alea din blană de urs.

Cei doi bărbaţi izbucniră în râs. Tweeden îi făcu semn lui Graves să se apropie.

— Uite ce e, colonele. Munca asta e o treabă minunată. Remuneraţia nu e de lepădat. Membrii sunt suficienţi. Tatăl lui Russell, ducele, mi-a trimis băiatul la colegiul Eton. Singurele lucruri pe care ţi le cer sunt loialitatea şi discreţia. Când un membru intră pe uşile astea, nu-şi doreşte ca lumea să stea pe urma lui.

Graves îi spuse că a priceput.

— Rămâne între noi. Îţi dau cuvântul meu că n-o să ai probleme din cauza asta.

— Prea bine atunci, zise Tweeden. Cred că o mică bârfă nu strică nimănui. Dar rămâne între noi şi numai între noi. Lordul Russell a fost aici. A ajuns la miezul nopţii. L-am întâmpinat. Voia o cameră privată. Aştepta pe cineva şi voia să folosească intrarea din spate… Lângă uşa din dreptul lor se auziră paşi. Tweeden sări de pe scaun. Graves se uită peste umăr şi zări un chip lung, osos, familiar fiecărui englez începând de la vârsta de doi ani. Era unul dintre cei câţiva oameni care aveau dreptul să folosească titlul de MS, Maiestatea Sa. Bărbatul îl măsură pe Graves din priviri, fără să-şi ascundă nemulţumirea. O secundă mai târziu, dispăruse.

Tweeden reacţionă instantaneu.

— Va trebui să plecaţi acum, colonele, zise rece managerul clubului. Nu vă mai pot ajuta cu nimic.

Graves se ridică.

— Cine era? şopti el. Cu cine s-a întâlnit Russell? Dă-mi un nume.

— Era străin, zise Tweeden. Un nume pe care-l vezi în ziare la pagina de sport. Apoi, continuă cu voce tare, pentru public: A fost o plăcere, domnule. Asistentul meu vă va conduce la uşă.

— Haide, zise Graves, apucându-l pe Tweeden de cot.

Poţi să faci măcar atât.

Tweeden îşi trase braţul şi se eliberă.

— Seara bună, colonele.

Graves se aruncă pe bancheta din faţă a Roverului său şi trânti uşa.

— La naiba cu tot, murmură el printre dinţi.

Fusese pe punctul de-a obţine numele, şi chiar atunci cine putea să apară dintre toţi oamenii? Dacă nu ar fi fost un om raţional, Graves ar fi crezut că zeii aveau ceva cu el. Se gândea să fugă acasă şi să-şi facă bagajul ca să plece împreună cu Kate. Decolarea era programată pentru ora cinci. Ar fi putut chiar să doarmă o oră sau două.

Simţi telefonul vibrând şi văzu că primise un mesaj de la MVA, Monitorizarea Video a Autovehiculelor. Îşi strânse pumnii.

— Dacă nu-ţi cer prea mult, Doamne…

Descărcă mesajul din telefon în computerul maşinii. Nu era nimic *à la* James Bond, doar un monitor zgâriat cum aveau toate maşinile de poliţie în ziua de azi. Pe ecran apărură una după alta imaginile surprinse de camerele de supraveghere din Sloane Square pe o suprafaţă de patru cvartale. Le derulă până când văzu Aston Martinul DB12 al lui Russell parcat în acelaşi loc pe care îl ocupa el acum.

Graves trecu mai încet peste celelalte câteva fotografii. Cronometrul din colţul de jos indica un interval de două minute de la o fotografie la alta. Ar fi fost noroc chior dacă ar fi găsit ceva. Zări un Lamborghini, apoi un BMW, un Mercedes şi un Rolls-Royce Phantom pe care nu-l puteai rata. Se întrebă dacă mai era cineva în Londra care să conducă o maşină mai ieftină de o sută de mii de lire.

Fotografiile se schimbară, arătând imaginile surprinse de camera din spatele clubului. Graves se ridică, amintindu-şi că Tweeden îi permisese oaspetelui lui Russell să intre pe uşa din spate. Analiză vreo treizeci, patruzeci de fotografii înain-te de a se opri brusc.

Apăruse din nou Rolls-Royce-ul: un Phantom negru, fiind cel mai cunoscut model dintre toate. Oprise vizavi de intrarea din spate a clubului. Uşa pasagerului era

deschisă, dar nu se vedea nici o figură. Nu putea să observe nimic înăuntrul vehiculului din cauza geamurilor fumurii.

Graves mări poza. Era o plăcuţă de înmatriculare personalizată cu numărul ARSNL 1. Orice fan al fotbalului din Londra ştia cui aparţinea maşina. Îşi aminti de teancul de reviste sportive despre Clubul de Fotbal Arsenal descoperite în apartamentul lui Russell. Încă un mister care fusese elucidat.

Transmise numărul celor de la MVA, cerându-le să-i comunice toate informaţiile pertinente despre înmatricularea maşinii. Nouă minute mai târziu, când ajunse la Thames House, îl aşteptau un nume, numărul de telefon şi adresa proprietarului. Nu era tocmai un MS, dar nici un om de rând. Bărbaţii şi femeile a căror avere depăşea un miliard de lire îşi formaseră propria comunitate aristocratică, indiferent că erau englezi sau nu.

„Dreptatea nu aşteaptă pe nimeni”, îşi spuse Graves în timp ce ridica telefonul şi forma numărul din registrul de înmatriculare al maşinii. Se întreba cum se simţea un miliardar trezit din somn la două dimineaţa. După ce telefonul sună de şapte ori, auzi în cele din urmă o voce supărată.

— *Da*? zise bărbatul cunoscut sub numele de Marele Alb.

Graves aflase răspunsul. Şi nu părea prea încântat. La urma urmei, nu erau atât de diferiţi de noi, ceilalţi.

49

Precum nişte stafii în lumina crepusculară, siluetele pluteau de-a lungul docurilor, strângându-şi plasele, ridicând greementul, înfăşurând parâmele în colaci, pregătindu-şi vasele pentru a ieşi pe mare. Nu era nici cinci dimineaţa, şi portul Civitavecchia pulsa de viaţă. „Docurile nu dorm niciodată”, gândi Jonathan în timp ce îşi târa picioarele de-a lungul cheiului. Se simţea obosit şi îi

era foame, iar pantalonii îi erau uzi, pentru că dormise în iarbă, pe un câmp din afara oraşului. Spre nord, arătându-se vederii doar din când în când prin ceaţa zdrenţuită a dimineţii, uriaşele feriboturi erau ancorate în aşteptarea pasagerilor ce urmau să se îmbarce la prima oră a dimineţii pentru a porni spre porturile din Corsica, Franţa şi Spania. Spre sud, o flotă de bărci de pescuit se legăna lângă debarcader, pregătindu-se pentru o nouă zi de muncă.

Jonathan îşi cumpără o pungă cu castane proaspăt prăjite şi îşi găsi un loc liniştit unde să se aşeze, fiind un necunoscut printre marinarii care-şi vedeau de treabă. Portul nu-i părea nici familiar, dar nici cu totul străin. Trecuseră opt ani de când fusese aici ca turist. Era în februarie atunci, nu în iulie ca acum, străzile erau reci şi pustii, oraşul – înecat în melancolie. Nu tocmai un loc pe care l-ai fi ales ca turist.

Şi totuşi, Emma insistase să vină aici.

„Nimeni nu stă în Roma”, spusese ea. E mult prea scump acolo. Viaţa adevărată e în Civitavecchia. Ai impresia că poţi să dai nas în nas cu Nero la orice colţ de stradă.

Acum ştia că toate motivele pe care i le înşirase erau doar pretexte. Nu venise aici pentru a evita preţurile mari sau valurile de turişti. Februarie fiind, nici nu era cazul. Venise din acelaşi motiv pentru care se reîntorsese aici în urmă cu trei luni.

Venise pentru că trebuia să se întâlnească cu cineva. Iar Jonathan bănuia că iniţialele acelui cineva erau S.S.

Zdrobi o castană între dinţi, dezgropând amintiri din sejurul lor aici. Opt ani însemnau timp îndelungat, iar el fusese prea preocupat de schimbările de ultim moment de la slujbă, care-i făcuseră să-şi scurteze luna de miere, ca să mai poată juca rolul turistului entuziast. Privi peste umăr la cafenelele şi barurile înşirate de-a lungul ţărmului. Toate erau cufundate în întuneric, cu jaluzelele trase, cu scaunele strânse unul peste altul, prinse cu lanţuri ca să nu fie furate.

În acea clipă le văzu. Literele mari, colorate, neschimbate din acea zi de februarie rămasă undeva în urmă. Citi cuvintele şi totul îi reveni copleşitor în minte. Un amalgam de confuzie, anxietate şi furie.

Doar două cuvinte: „Hotelul Rondo”.

Oare cum de uitase?

Emma azvârli aparatul de fotografiat pe masă şi se prăbuşi pe pat.

— Acum ce mai zici? Nu-i aşa că am avut dreptate când am sugerat să venim aici?

Era patru după-masa. Jonathan era ud din cap până în picioare din pricina unei furtuni venite de pe mare care îi luase prin surprindere. Vizitaseră portul antic din Civitavecchia, tur care i-ar fi epuizat şi pe cei mai înfocaţi turişti.

— Cred că am văzut suficient de multe coloane dorice cât să-mi ajungă până la patruzeci de ani.

Emma îl lovi cu pumnul în braţ.

— Ar trebui să fii mulţumit că am insistat să vizităm doar locurile cele mai importante. Trei ore nici nu sunt aşa mult.

— Trei ore? Mi-au părut ca trei zile.

Jonathan o privi pe Emma în timp ce îşi dezbrăca hainele ude. Mai întâi jacheta, apoi bluza, pantalonii şi şosetele. Se întoarse spre el, rămasă doar în len-jeria intimă – mai precis, o pereche de boxeri. Dar Emma ar fi arătat sexy chiar şi îmbrăcată într-o pungă de hârtie.

— La ce te uiţi?

— La tine.

— De ce?

— Pentru că mă consider îndreptăţit să primesc o răsplată. Ştii tu de ce! Chiar am fost atent când citeai toate chestiile alea din ghidul turistic.

— Nu mai spune!

— Pe bune. Vreau ceva care să mă facă să uit că am fi putut să admirăm Capela Sixtină în loc de latrinele alea antice.

— Pur şi simplu, voiai să vezi toate femeile alea

dezbrăcate.

— Michelangelo avea un ochi pentru frumuseţe aproape la fel de bun ca al meu.

— Serios? Emma îi aruncă o privire, parcă sugerându-i că nu-şi mai încăpea în sine de fudul ce era. Dacă aşa stau lucrurile, cred că pot să fac ceva în privinţa asta, spuse ea pe acelaşi ton, chiar plusând puţin. Şi o să-ţi fac şi turul oraşului în acelaşi timp.

— Sună interesant. M-ai făcut curios.

— Aşază-te pe pat. Dar nu prea aproape. N-ai voie să atingi ghidul.

Jonathan sări în pat şi îşi aranjă pernele la spate în timp ce Emma dispăru în baie. Reveni peste trei minute, cu părul desfăcut, şuviţele ude căzând peste umerii goi. Sânii îi erau acoperiţi cu un prosop şi ţinea o mână ascunsă la spate.

— Închide ochii, spuse ea.

Jonathan se conformă.

— Gata, acum poţi să-i deschizi.

Jonathan deschise ochii. Emma stătea la capătul patului, dezbrăcată. Îşi acoperea pubisul cu o mână, iar în cealaltă ţinea un măr roşu întins spre el. Era Eva din Capela Sixtină.

— Adam n-a avut nici o şansă, zise el. Unde pot să mă aşez la coadă pentru păcatul originar?

Emma pocni din degete.

— Mai închide o dată ochii.

Jonathan o ascultă. De data asta, când îi deschise, Emma era aşezată pe un fotoliu şi privea îndurerată la jacheta lui udă, întinsă pe genunchii ei. Suferinţa din ochii ei îl luă prin surprindere şi-i atinse o coardă sensibilă.

— Eşti Maria. Mai exact, Pietà, zise el.

— Bravo. Emma sări de pe scaun. Încă una.

Jonathan închise ochii pentru a treia oară. Când îi dădu voie să se uite, era aşezată pe acelaşi fotoliu, cu un picior aruncat peste braţul acestuia, cu ambele mâini ridicate, ţinându-şi părul strâns în vârful capului.

— Naşterea lui Venus, zise el.

— Ai greşit. Asta e la Luvru.

— Caravaggio. N-a pictat şi el ceva în oraşul ăsta?

— Iar ai dat-o în bară.

— Habar n-am. Sunt medic. Eu mi-am petrecut viaţa citind cărţi de anatomie, nu de istoria artei. Mă dau bătut.

Emma sări pe pat şi se ghemui lângă el.

— Emma Rose Ransom. Miss Februarie. O capodoperă doar pentru tine.

La sfârşit, rămăseseră îmbrăţişaţi. Începuse din nou să plouă, iar picurii ropoteau în fereastră cu o intensitate tulburătoare.

— De ce Belgrad? întrebă Emma. Dintre toate locurile de pe pământul ăsta. Nu-i corect.

— Doar o să aterizăm la Belgrad. Mergem însă în Kosovo. E o provincie din Serbia. Doar pentru câteva luni.

— Dar e periculos acolo. M-am cam săturat de gloanţe şi de grenade.

— Războiul s-a terminat, spuse Jonathan, sprijinindu-se într-un cot. Îi ajutăm să se pună pe picioare. Jumătate dintre doctori au fugit din ţară. Oricum, stăm acolo doar trei luni, apoi mergem în Indonezia, aşa cum am plănuit.

— Ar fi putut măcar să ne lase să ne savurăm luna de miere. Întotdeauna e vorba despre o criză. Ţi-ai fi închipuit că se descurcă şi fără noi. Emma coborî din pat şi intră în baie. Apăru după câteva minute, îmbrăcată din cap până în picioare. Eu ies, zise ea. Vrei să-ţi aduc ceva?

— Pe ploaia asta?

Emma aruncă o privire pe geam.

— Nu-i chiar aşa rău.

— În comparaţie cu ce? Cu Potopul?

— Deodată, totul capătă proporţii biblice pentru tine.

— Venind de la însăşi Eva, chestia asta înseamnă ceva. Jonathan chicoti, apoi aruncă păturile de pe el şi se ridică. Aşteaptă, doamnă Ransom, vin cu tine.

Emma se apropie de el şi îl sărută.

— Rămâi aici. Pari obosit. Nu vrei să tragi un pui de somn?

— Nu, ies şi eu să iau o gură de aer.

— Serios, insistă ea. O să te plictiseşti. Fă şi tu ceva folositor. Confirmă rezervările pentru avion. Şi, mai bine, găseşte un loc mai de Doamne-ajută unde să cinăm.

Jonathan o privi pe Emma. Zări ceva în ochii ei, ceva ce nu mai văzuse până atunci. Nu voia ca el să o însoţească.

— Că bine zici. O să confirm rezervările şi o să găsesc o masă la cel mai bun restaurant din oraş.

— Vreau să-mi fac de cap. O să mănânc spaghete carbonara cu pâine caldă şi unt, iar la desert o să-mi iau zabaglione. Se schimonosi. Ăia din Kosovo ce-or mânca?

Emma ieşi. Jonathan făcu un duş şi se îmbrăcă. După cum îl rugase, confirmă rezervările. Recepţionerul hotelului îi sugerase că localul cel mai bun din oraş era Trattoria Rodolfo. Jonathan era convins că aveau preţuri exorbitante, dar ce naiba? Nu-şi imagina că avea să ajungă cu Emma la un restaurant de trei stele prin Serbia.

Mulţumit că îi făcuse Emmei pe plac, scoase o car-te şi începu să citească. Se uita la ceas din sfert în sfert de oră. După o oră, lăsă cartea jos şi merse la fereastră. Dându-şi seama ce făcea, zâmbi. Iarăşi aluneca pe panta biblică. Îşi trase jacheta pe el şi coborî.

— Scusi, îi spuse el recepţionerului, aţi văzut-o pe soţia mea, signora Ransom?

Recepţionerul îi spuse că o văzuse. Ieşi de la recepţie şi îi arătă direcţia în care o apucase Emma după ce ieşise din hotel. Jonathan îşi puse o şapcă pe cap, apoi îşi trase gluga. Pornind de-a lungul străzii, coborî dealul înspre port, înaintând pe lângă faţada clădirilor, căutând adăpost pe sub orice prelată. Ploua îngrozitor, iar străzile pietruite deveniseră alunecoase. Înainta cu ochii în patru, căutând-o pe Emma, dar, după doar cinci minute, se săturase. Intră într-un chioşc, să se mai usuce puţin. Se uită la un stand cu vederi şi alese una cu un amfiteatru şi o alta cu catacombe, locuri pe care le vizitase în acea dimineaţă.

— Trei euro, spuse vânzătorul.

Jonathan îşi strecură mâna în buzunar, căutând nişte monede. În timp ce aştepta să primească restul, privi pe

fereastră. Pe cealaltă parte a străzii, cineva deschise uşile unui hotel, astfel încât putu să privească holul acestuia. Era un spaţiu prelung, slab luminat, masa de la recepţie fiind din lemn lustruit, şi, în mod bizar, în spate se afla o copie după o cabină telefonică englezească. Atunci o văzu pe Emma traversând holul, adâncită într-o conversaţie cu un bărbat. Era destul de clar că se cunoşteau bine. Emma avea o mână aşezată pe braţul lui, iar privirea îi era fixată asupra acestuia. Bărbatul era cu spatele spre el, astfel că Jonathan putu doar să observe haina de ploaie verde şi pălăria de fetru în aceeaşi nuanţă.

În clipa imediat următoare, uşile hotelului se închiseră.

Preţ de o clipă, Jonathan rămase nemişcat, năucit de ceea ce văzuse. Îşi reaminti în acelaşi timp cât de mult insistase Emma ca el să rămână la hotel. Îşi luă vederile şi traversă strada, avu grijă să nu pară prea grăbit sau supărat. Era convins că exista o explicaţie rezonabilă pentru faptul că plecase de la hotel ca să se întâlnească pe ascuns cu un alt bărbat. Dar, când ajunse în hol, Emma şi bărbatul cu care fusese atât de prinsă în conversaţie dispăruseră.

Jonathan verifică şi în barul care se afla în prelungirea holului (aşa se explica prezenţa cabinei telefonice), în camera de aşteptare a hotelului şi în cea de lectură, dar în zadar.

Emma era de negăsit.

Jonathan aruncă punga cu castane prăjite la gunoi şi porni pe strada îngustă ce ducea la hotelul Rondo. Înainta cu pas grăbit, un bărbat pornit în căutarea a ceva. După atâta vreme, îi venea greu să-şi mai amintească exact ceea ce văzuse în acea zi.

Când revenise în cameră, Emma era deja acolo. Cu tot calmul de care era capabil, o întrebase dacă ea fusese cea pe care o văzuse în holul hotelului. Ea îi răspunsese că nu. Fusese, pur şi simplu, într-o plimbare prin port. Când el insistă, ea nu se arătase nici supărată, nici jignită. Îi răspunsese doar că trebuia să fie vorba despre o greşeală.

Iar apoi îi dăduse un prespapier în formă de triremă romană pe care îl cumpărase de la un magazin pe care îl vizitaseră împreună, aflat în direcţie opusă faţă de hotelul Rondo.

Lucrurile se sfârşiseră aici. Jonathan o crezuse. Holul fusese slab luminat. Nici ploaia nu ajutase prea mult. Catalogase totul drept un caz clasic de confuzie. Nici măcar o dată în anii care urmaseră nu se gândise să pună la îndoială povestea ei.

Până acum. Până când Emma fusese luată de o ambulanţă, opt ani mai târziu, chiar de la această adresă. Via Porto numărul 89. În Civitavecchia.

Adresa hotelului Rondo.

50

Avionul particular Hawker ateriză pe aeroportul Leonardo da Vinci din Roma la 8.33, ora locală. Sub cerul azuriu, avionul rulă spre un terminal izolat de la marginea sudică a aeroportului de două sute de acri. Mai multe maşini de poliţie se aşezaseră în semicerc în dreptul scării avionului. După ce coborî, Kate Ford dădu mâna cu şeful poliţiei din Roma şi cu un locotenent-colonel, şeful departamentului de carabinieri, sau poliţia federală. După un schimb de formalităţi, o puseră la curent cu ancheta în cazul lui Jonathan Ransom.

Fotografiile cu Ransom făcute în momentul arestării fuseseră trimise la toate secţiile locale. Copii ale fotografiilor fuseseră distribuite unităţilor de patrulare care asigurau zonele turistice ale Romei – Colosseumul, Forul Roman, bazilica Sfântul Petru şi Vaticanul. Informaţia că fusese văzut în oraş fusese, de asemenea, transmisă autorităţilor de transporturi şi căi ferate către patru terminale feroviare principale din Roma. Patrulele de poliţie fuseseră dublate la aeroportul Leonardo da Vinci şi la Ciampino, cel mai mic aeroport pentru navetişti din Roma, situat de-a lungul centurii ocolitoare, la

cincisprezece kilometri est de oraş.

— Aţi instituit filtre şi controale în trafic? întrebă Kate.

— E vară, explică şeful poliţiei fără să caute scuze. E sezonul turistic. Şi-aşa traficul e destul de îngreunat. Fără a avea vreo informaţie precisă că ar fi fost văzut într-un anume loc, nu putem face nimic.

— Înţeleg, răspunse ea, zâmbind pentru a nu tulbura apele. Făcu semn înspre terminal. Martorul e aici?

— Aşteaptă înăuntru. Pe aici!

Căpitanul poliţiei, un bărbat înalt şi slab, o conduse pe Kate pe nişte scări, până în clădire. Aeroportul era situat pe coastă, iar mirosul apei sărate de mare şi aerul proaspăt o revigorară. Când ajunse la uşă, se opri ca să privească întinderea albastră. Ransom era aproape. Era ciudat, dar îi simţea prezenţa, chiar şi deznădejdea. Fugeau amândoi.

După ce părăsise Thames House, Kate avusese timp să treacă pe acasă, să facă un duş, să-şi ia haine de schimb şi să se spele pe dinţi înainte de a pleca spre Heathrow. Printre veştile trimise de Graves şi informaţiile primite de la poliţia italiană, reuşise să doarmă două ore pe o canapea din spatele cabinei pilotului. Acum, o adiere de vânt ameninţa să-i înfoaie părul, şi se grăbi să şi-l prindă cu mâna. Acest gest îi aminti de Kenny Frumuşelul, aşa că îşi retrase iute mâna. Trecuseră abia trei zile de când primise telefonul în legătură cu presupusa sinucidere din One Park care declanşase investigaţia. Între timp, sinuciderea se dovedise a fi o crimă, prietenul ei drag, Reg Cleak, şi mulţi alţii îşi pierduseră viaţa în urma unui atentat cu bombă şi un lucru şi mai îngrozitor era pe punctul de a se întâmpla.

În interiorul terminalului, grupul intră într-o sală de conferinţe cu aer condiţionat. Doctorul Luca Lazio stătea singur în capul mesei şi fuma nervos. Kate se prezentă. După ce stabiliră că Lazio vorbea fluent engleza, le ceru tuturor ofiţerilor, cu excepţia şefului poliţiei, să părăsească încăperea.

— A fost un gest curajos din partea dumneavoastră să încercaţi să-l opriţi pe Jonathan Ransom, zise Kate, aşezându-se lângă el, având o bănuială că se simţea confortabil în prezenţa femeilor.

— N-a fost un gest curajos, ci unul necesar.

— Nu v-a fost teamă că v-ar putea face rău?

Mulţumit că se afla aproape de ea, Lazio scuturǎ din cap cu ceva prea multă încredere.

— Îl cunosc pe Ransom. Mi-a fluturat puţin pistolul prin faţă, dar nu cred că l-ar fi folosit.

Kate nu se aşteptase ca Ransom să fie înarmat. În mod bizar, se simţi dezamăgită.

— Chiar şi aşa, continuă ea, linguşindu-l pe Lazio, ce v-a făcut să luaţi nişte măsuri atât de îndrăzneţe? De ce nu l-aţi ajutat, pur şi simplu, şi după care să-l lăsaţi să plece?

— Am văzut ce s-a întâmplat în Londra. Nu-i de-ajuns?

Kate încuviinţă, deşi în gândul ei îşi spuse că era ceva mai mult de atât.

— A recunoscut că ar avea de-a face în vreun fel cu explozia?

— A spus că n-a avut nici o legătură cu asta. Bineînţeles că minţea.

— Şi v-a dat vreun indiciu încotro s-ar îndrepta?

— Nu. Din păcate, nu l-am văzut când a plecat de la biroul meu. Când şi-a dat seama că încercam să-i fac rău, m-a atacat, şi m-am prăbuşit la podea. După asta, a plecat, presupun că în căutarea medicamentului împotriva reacţiei alergice. Atunci am fugit. Vedeţi, nu sunt chiar atât de curajos până la urmă.

În cameră intră un asistent cu o tavă cu cafele şi îi servi pe rând. Căpitanul şi Lazio îşi puseră fără grabă zahăr şi frişcă, fiecare profitând de moment ca să-şi aprindă câte o ţigară. Kate îl privi, străduindu-se să-şi ascundă nerăbdarea.

— Aţi spus că Ransom vă căuta ca să aflaţi nişte informaţii despre soţia lui, nu-i aşa? întrebă ea. Eraţi prieteni?

— Nu prieteni, ci colegi, răspunse Lazio. Am lucrat împreună acum mulţi ani, în Africa. Presupun că eram singurul doctor pe care îl ştia în Roma. Mi-a spus că soţia lui fusese atacată şi rănită aici în oraş, cândva, prin aprilie. Am găsit-o la spitalul San Carlo, unde fusese internată şi tratată pentru o plagă prin înjunghiere.

La atacul acesta din aprilie se referise Allam.

— A fost o rană gravă, care i-ar fi putut pune în pericol viaţa?

— Fără îndoială. Lazio îi povesti despre natura plăgii, despre operaţie şi despre timpul necesar pentru recuperare. N-a fost uşor s-o găsesc, adăugă el. Nu şi-a dat numele adevărat. Ransom zicea că e un fel de agent secret sau nişte aberaţii din astea. M-a pus să verific cu alte nume.

— Vi le amintiţi?

— Kathleen O'Hara şi Eva Kruger, dar nu mi-au folosit la nimic. Asta e partea interesantă. Când s-a internat, a dat un nume diferit.

— Care?

— Lara. Doar Lara. A refuzat să le spună numele de familie. Dintr-un motiv sau altul, asta l-a supărat pe Jonathan.

Şeful poliţiei spuse că nu aveau nici o plângere înregistrată despre vreo plagă prin înjunghiere sau vreun atac asemănător din acea perioadă şi că trimisese trei oameni la spital ca să stea de pază în caz că Ransom apărea acolo ca să caute mai multe informaţii. Zâmbind, Kate îi spuse că aprecia acţiunile lui, apoi îşi îndreptă atenţia spre Luca Lazio.

— Ransom bănuia cine i-a atacat soţia?

— Nici gând, zise doctorul italian. Era foarte concentrat să o găsească şi era supărat că nu l-am putut ajuta mai mult. Dacă mă întrebaţi pe mine, eu zic că ar trebui să fie fericit că mai trăieşte. E de mirare că o femeie care a pierdut atât de mult sânge a supravieţuit la un drum de o oră cu ambulanţa până la spital.

— E normal ca în Roma să dureze o oră până să

ajungi la spital?

— Bineînţeles că nu, zise Lazio jignit. Dar nu a fost atacată în Roma.

— Dar unde?

— Pe coastă. Nu-mi amintesc. Scria pe foaia de internare.

— O aveţi la dumneavoastră?

— A luat-o Ransom.

Kate îşi trecu o mână peste dunga pantalonilor. Îşi făcuse temele în ceea ce-l privea pe Lazio. Înainte de a ateriza, luase legătura cu reprezentanţii organizaţiei Medici fără Frontiere din Geneva şi vorbise cu femeia care supraveghease misiunea din Eritrea, unde Lazio şi Ransom lucraseră împreună. Cu puţină muncă de convingere, femeia dezvăluise în cele din urmă câteva informaţii uluitoare în legătură cu Lazio. Acestea explicau de ce italianul încercase, cel mai probabil, să-l omoare pe Ransom cu supradoza de penicilină, în loc să-i tragă una ca să-şi piardă cunoştinţa. Şi de ce nu era deloc dornic să-l vadă capturat.

— Trebuie să aveţi o copie în computer, zise Kate. Dacă vreţi, putem verifica de aici. Îl ţintui cu privirea, lăsându-l să înţeleagă că ştia totul despre el.

— Civitavecchia, zise Luca Lazio. De acolo a luat-o ambulanţă. Asta e tot ce ştiu.

Zece minute mai târziu, Kate Ford se afla pe bancheta din faţă a unui Alfa Romeo aparţinând carabinierilor şi gonea pe autostradă. Serviciul de ambulanţă le dăduse adresa de unde o luaseră pe Emma Ransom – sau pe Lara. Via Porto numărul 89. Apărea, de asemenea, şi cel mai apropiat stabiliment. Era un loc numit hotelul Rondo.

— O să ajungem în treizeci de minute, zise locotenent-colonelul, un bărbat chipeş de treizeci şi cinci de ani cu tenul măsliniu. Poate o oră, depinde de trafic. E vară. Nu se ştie niciodată.

— Trimite-ţi oamenii acolo înainte, ceru Kate. Blochează toate străzile care duc la hotel. Asigură-te că

ştiu cum arată Ransom.

— E periculos bărbatul ăsta? Are o armă, nu?

Periculos. Asta era varianta prescurtată a întrebării dacă aveau ordin să-l ucidă pe Ransom.

— Am prefera să-l prindem în viaţă, zise Kate. Se poate să deţină informaţii care ar putea salva vieţi.

Bărbatul îi dădu un telefon omologului său din Civitavecchia şi îl anunţă că individul responsabil pentru atentatul cu bombă din Londra din urmă cu două zile ar putea fi în apropierea sau chiar la hotelul Rondo.

— Mobilizăm brigada locală, o anunţă el cu încredere după ce închise. Vom avea o sută de oameni pe străzi în treizeci de minute. O să izolăm zona. Dacă Ransom e acolo, îl vom prinde.

Kate nu zise nimic. Se uita pe fereastră la valurile înspumate şi la bărcile cu pânze care pluteau de-a lungul apei albastre. Curând, drumul se îngustă, şi rămaseră numai două benzi. Maşina încetini, apoi se opri. Traficul era blocat din ambele direcţii. Bătând darabana, se uită pe fereastră. De-a lungul străzii, se afla o enclavă închisă pe care scria: „Cazărmile Regionale Ladispoli; Batalionul XX Artilerie. Ministerul Apărării Italian”. Kate tresări când recunoscu numele. Din aceste cazărmi furase Emma Ransom încărcătura de Semtex în urmă cu trei luni.

Chiar atunci, locotenent-colonelul acceleră, şi, curând, începură să meargă din nou cu viteză.

Kate îşi lăsă mâna în jos pe lângă ea şi îşi strânse pumnii în semn de noroc.

Ransom era aproape.

Simţea asta.

51

Hotelul Rondo era închis.

Jonathan stătea în faţa uşii, uitându-se în holul unde o văzuse pe Emma cu opt ani în urmă. Cabina telefonică roşie dispăruse, la fel şi mobila şi ghivecele cu flori. Chiar

şi biroul de la recepţie fusese distrus. Hotelul ajunsese o dărăpănătură.

Cu toate acestea, încercă uşa. Era încuiată.

Dezamăgit, se întoarse şi o porni de-a lungul străzii. O cafenea de după colţ de-abia se deschidea. Se aşează la o masă lângă fereastră, şi, când managerul se apropie, îi arătă o poză cu el şi cu Emma şi îl întrebă dacă o văzuse pe-acolo în urmă cu câteva luni. Managerul studie poza îndeajuns de mult cât să pară politicos, apoi îşi ceru scuze şi spuse că n-o văzuse.

— Aş vrea o cafea şi nişte rulouri, zise Jonathan.

— *Subito*.

Câteva minute mai târziu, un picolo îi aduse micul dejun. Jonathan puse fotografia pe masă şi o privi în timp ce îşi bea cafeaua. Poza fusese făcută cu cinci luni în urmă în Arosa, Elveţia, cu o zi înainte de căţărarea care se sfârşise atât de dezastruos. El şi Emma stăteau unul lângă altul pe pârtia de schi. Ea zâmbea vioi şi îşi odihnea capul pe umărul lui. Oricât de mult s-ar fi uitat la ea, nu zărea nici o urmă de falsitate. Îşi trecu degetul peste imaginea din poză a soţiei sale. Aceasta era femeia care în acel moment luase asupra sa responsabilitatea de a împiedica distrugerea unui avion de pasageri şi, de asemenea, de a opri izbucnirea unui război, iar ea părea relaxată şi fără nici o problemă, ca o adolescentă în vacanţă la schi.

Atunci îşi dădu seama că fusese înfrânt. Nu se ridica la nivelul şireteniei ei. Fusese o prostie din partea lui să încerce să o găsească. Mai rău, Emma o ştia şi ea. *Ştiuse de la bun început*.

Îşi trecu degetele de-a lungul fotografiei şi o mototoli în pumn. Căutarea luase sfârşit. Nu mai avea unde să se ducă. Nu mai avea alte indicii după care să se ia. Nici o altă urmă, oricât de ştearsă, pe care s-o adulmece. Emma obţinuse ceea ce îşi dorise. Dispăruse.

Jonathan plăti şi ieşi agale. Se uită spre cer, întrebându-se ce să facă. Nici nu intra în discuţie să mai lucreze pentru organizaţia Medici fără Frontiere, nici să se reîntoarcă în tabăra din Kenya. Se-nfioră la gândul că nu

avea să mai poată practica medicina vreodată. Trebuia să se reinventeze. Dar ce să facă? Şi unde? Ridică din umeri şi începu să meargă.

— *Signore, per favore*.

Din obişnuinţă, Jonathan grăbi pasul.

— Dumneavoastră, *signore!*

Jonathan se uită peste umăr şi văzu că era picoloul de la cafenea, băiatul care îi adusese micul dejun. Se opri şi se întoarse înspre el.

— Femeia despre care aţi întrebat. Doamna cu părul frumos. Eu văzut.

Jonathan îi arătă fotografia.

— Pe ea? întrebă el, netezind-o. Eşti sigur?

— A fost aici în aprilie. A mâncat la cafenea în fiecare dimineaţă. Era din Germania, cred, dar vorbea bine italiana.

— Îţi aminteşti câte zile a stat aici?

— Trei sau patru.

— O însoţea cineva?

— Nu, mânca tot timpul singură. Sunteţi soţul ei sau aşa ceva?

— Aşa ceva, zise Jonathan. E important să o găsesc.

— Aţi vorbit la hotelul unde a stat? La De La Ville. E la câteva străzi mai sus. Băiatul zâmbi tâmp. Am urmărit-o într-o zi când a plecat. Voiam s-o întreb dacă pot să-i ofer ceva de băut. Îşi coborî privirea în semn de înfrângere. N-am avut curajul s-o întreb cum o cheamă.

Jonathan îl bătu pe tânăr pe umăr.

— Nu e nevoie de scuze. Îţi mulţumesc că m-ai ajutat.

— Era un om bun. Decent. I se putea citi în privire. De mult n-am mai întâlnit o fată atât de sinceră şi de deschisă. Înainte să plecaţi, îmi puteţi spuneţi ceva?

— Dacă pot, zise Jonathan. Desigur.

— Care e numele ei?

— Lara.

— Bineînţeles că îmi amintesc de doamna Bach, zise managerul hotelului De La Ville, uitându-se la fotografia în care apăreau Emma şi Jonathan pe pârtia de schi. Era un

bărbat scund şi meticulos, îmbrăcat într-un costum gri imaculat ce contrasta cu decorul învechit al hotelului. Dar dumneavoastră cine sunteţi?

— Soţul ei.

— Soţul ei? veni răspunsul sceptic. Sunteţi domnul Bach?

Bach. Un alt nume şi o altă identitate.

— Da, sunt domnul Bach.

— Din Franţa?

— Nu, zise Jonathan, luat pe nepregătite. Sunt american, dar eu şi soţia mea ne mutăm des. Ultima noastră reşedinţă a fost în Geneva.

Managerul îl mai privi câteva clipe, apoi se duse la recepţie şi introduse în calculator o serie de comenzi.

— Soţia dumneavoastră s-a cazat pe 15 aprilie. A stat aici patru zile, apoi a dispărut. Fără să anunţe. Fără să dea vreun telefon. Am sunat la poliţie, dar nimeni nu ştia nimic de ea. E teafără?

— E bine. A avut un accident aici, şi a trebuit să stea câteva zile în spital. Mai aveţi lucrurile ei?

— Îmi pare rău, dar le-am dat celuilalt bărbat care a venit să întrebe de ea.

Alt bărbat? Fără îndoială că era aceeaşi persoană care o scosese din spital.

— Un tip înalt, încercă Jonathan să-l tragă de limbă. Cu părul negru.

— Nu, de fapt, era scund ca mine. Şi mai în vârstă, cu părul grizonant. Şi el a zis că era soţul ei, dar nu l-am crezut. Doamna Bach era mult prea drăguţă pentru un bădăran ca el.

— Cum adică bădăran?

— Nu era politicos. Era străin, dar nu ca dumneavoastră. A plătit factura. Cu bani gheaţă.

Managerul îşi încrucişă braţele, ridicând din sprâncene cu un amestec mediteraneean de scuze, compasiune şi camaraderie. Femeile, părea să spună el. Nu poţi avea încredere în ele.

— Ştiţi de unde era?

— Nu vorbea italiană, doar engleză, dar cu accent. Poate englez. Poate german. Chiar nu ştiu.

Jonathan oftă, amărât şi dezamăgit.

— Ei bine, vă mulţumesc oricum, zise el, strângându-i mâna managerului, apoi simţindu-se prost că făcuse asta. Dintr-un motiv sau altul, simţise nevoia unui asemenea contact. Punându-şi ochelarii de soare, se îndreptă spre uşă.

— Dar am o adresă, zise managerul.

Jonathan se întoarse şi se îndreptă spre recepţie.

— Da?

— Bărbatul era foarte îngrijorat din pricina soţiei dumneavoastră. Se gândea că poate o să mai întrebe şi altcineva de ea. Mi-a dat impresia că nu prea avea încredere în ea. Poate „suspicios” e cuvântul cel mai potrivit. M-a rugat să-l contactez dacă vine cineva la hotel şi întreabă dee ea.

— Şi i-aţi spus că-l veţi contacta?

— Pentru cinci sute de euro, n-aţi face-o şi dumneavoastră? Managerul deveni serios. Nu vă temeţi. N-o să-i spun că aţi venit.

— Mulţumesc, zise Jonathan, fără să-l creadă nici măcar o clipă.

Managerul se duse la monitor şi îi imprimă o pagină cu numărul de telefon şi adresa – Route de La Turbie numărul 4, Èze, Franţa.

Èze. Un sătuc medieval sculptat pe faţada muntelui, cu vedere la Mediterana, pe Coasta de Azur, la câţiva kilometri de Monaco. Jonathan trecuse pe-acolo cu maşina, dar nu-l vizitase niciodată. Nu prea părea sediul serviciului clandestin care o angajase pe Emma. Şi totuşi, ştia că nu avea de ce să fie surprins.

Deasupra adresei, era notat numele unei companii: VOR S.A.

Era acelaşi nume ca pe factura de la spital.

— Am dat de urma telefonului.

— Eşti sigur? întrebă Den Baxter, şeful Echipei de Recuperare a Dovezilor.

— Da. Îl avem. Şi mai e ceva, şefule. Mai bine ai veni aici cât mai repede.

Baxter se uită la ceas în timp ce alerga pe scările care duceau la laboratorul de criminalistică al Poliţiei Metropolitane din Londra. Era aproape ora nouă. Echipei de tehnicieni îi luase mai puţin de o zi ca să pună cap la cap fragmentele plăcii de circuit recuperate de pe Victoria Street numărul 1 şi să identifice producătorul şi modelul telefonului mobil folosit pentru a detona maşina-capcană care îl ţintea pe ministrul de interne rus, Igor Ivanov.

„Douăzeci şi una de ore şi patruzeci şi unu de minute, mai precis.”

Baxter ţinea socoteala când venea vorba despre aşa ceva.

Alastair McKenzie aştepta la uşa laboratorului. Baxter observă cu mândrie că bărbatul purta aceleaşi haine ca în ziua precedentă. Mirosea ca gunoiul vechi de o săptămână, dar şi ce dacă? Omul curat e plăcut lui Dumnezeu, dar curăţenia n-a ajutat niciodată la rezolvarea unei investigaţii.

— Aproape mi-am dat sufletul venind până aici, zise Baxter, strângându-i mâna lui McKenzie până aproape să i-o zdrobească. Sper să merite.

În loc de răspuns, McKenzie zâmbi larg şi îi făcu semn să-l urmeze.

Baxter intră într-o sală de conferinţe şi găsi o echipă de tehnicieni în halate albe care îl aşteptau.

— Bine, atunci, zise el. Să auzim.

— Ţine seama că nu prea am avut de la ce porni, zise Evans, şeful departamentului de criminalistică. N-am avut decât două rămăşiţe amărâte ale plăcii de circuit pe care domnul McKenzie a avut amabilitatea să ni le aducă. Am folosit puţină răşină epoxidică pentru a lipi placa, am afumat-o în autoclavă, şi uite la ce-am ajuns. Evans îi dădu

lui Baxter o bucată de plastic albastră şi îndoită în formă de pistol cu apă. Se vede locul în care era ecranul şi cel în care venea microfonul. Ce l-a dat de gol a fost amplasarea plăcuţei de alimentare a antenei. Numai cei de la Nokia o pun în poziţia asta. Ne-am uitat peste manualele lor de instrucţiuni şi am văzut că e modelul 9500S.

— E modelul de bază, interveni unul dintre asistenţii lui Evans.

— Le dau pe degeaba la încheierea unui abonament pe doi ani, zise altul.

— Dar, cel mai important, zise Evans, e că modelul 9500S e nou-nouţ. Luă placa de circuit reconstruită şi o ridică în lumină ca s-o examineze. Problema era că nu aveam tot numărul de serie. În zilele noastre, fiecare placă de circuit are propriul număr. Producătorul plăteşte ceva în plus, dar ţine deoparte falsificatorii şi, pe deasupra, e un ajutor şi pentru oamenii legii. Această placă avea inscripţionate numerele 4-5-7-1 şi un 3. L-am verificat prin comparaţie cu prototipul şi am descoperit că îi lipseau primele două cifre. Aici am avut noroc. L-am sunat pe omologul meu de la Helsinki şi am făcut o teleconferinţă cu băieţii de la Nokia. Se pare că foarte puţine dintre telefoanele care folosesc această placă nouă de circuit au fost puse în vânzare. De fapt, singurul cumpărător este Vodafone. Băieţii de la compania de telefonie s-au bucurat să ne fie de ajutor, cu condiţia să păstrăm tăcerea în legătură cu faptul că individul care a plantat bomba era unul dintre clienţii lor.

Baxter spuse că avea să facă tot posibilul ca numele companiei să nu se afle şi să nu fie difuzat la ştiri, dar, dacă urma să se ajungă la proces, placa de circuit trebuia acceptată ca probă.

— Mi se pare corect, răspunse Evans. Aici povestea devine interesantă. În ultimele două săptămâni, Vodafone a vândut telefonul exclusiv în Marea Britanie. Conform înregistrărilor lor, telefoanele cu plăcile de circuit al căror număr se termină în 4571 au fost vândute în trei zone metropolitane: Manchester, Liverpool şi Londra. Băieţii

mei şi-au petrecut jumătate din ziua de ieri şi toată noaptea trecută sunând la fiecare magazin şi verificând care dintre ele avea telefoane cu acest număr de serie. Se pare că nici cei din Manchester, nici cei din Liverpool nu au expus încă marfa pe rafturi. Mai rămânea doar Londra, unde au fost livrate loturile cu numărul de serie începând de la 12 până la 42. Fiind un telefon nou, cei de la Vodafone l-au inclus în ceea ce numesc „lansare de probă” – mai exact, l-au expus în câteva locuri ca să vadă dacă oamenilor le plac drăciile astea. Managerul depozitului a verificat şi mi-a confirmat faptul că din loturile începând cu numărul de serie de la 12 până la 42, le avea încă pe cele de la 28 la 42. Asta însemna că doar cele de la 12 la 27 erau deja pe piaţă. Ca să scurtez povestea, am continuat să dăm telefoane şi am reuşit să restrângem aria de căutare a locului în care fusese vândut telefonul care a declanşat bomba la trei puncte de comercializare: terminalul 5 din aeroportul Heathrow; magazinul Vodafone din intersecţia Oxford Circus şi un agent de vânzări privat din staţia Waterloo.

— Le mai au încă? întrebă Baxter, care, între timp, ajunsese să stea pe marginea scaunului, aproape înnebunit de atâta aşteptare.

— Magazinul de la intersecţia Oxford Circus are în stoc toate telefoanele cu numărul de serie în discuţie, la fel şi agentul de vânzări din staţia Waterloo.

— Aşadar, telefonul nostru a fost vândut la Heathrow, zise Baxter.

— În urmă cu cinci zile, mai exact, preciză Evans. Îmi pare rău, dar plata a fost făcută în numerar.

— Şi numele? A dat vreun nume? Ştia răspunsul. Trebuia să fie un nume. Legea cerea ca, atunci când cineva cumpără un telefon mobil, să-şi dea numele şi datele de identificare.

— Era fals, la fel ca adresa.

— La naiba!

Baxter se simţea dezamăgit.

— Totuşi, avem informaţii care ne-ar putea fi de folos,

continuă Evans.

— Un număr? replică Baxter, ridicându-se de pe scaun cu pumnii încleştaţi. Au vândut telefonul împreună cu o cartelă SIM, nu-i aşa?

„SIM” însemna Modul de Identitate a Abonatului. Cartela SIM era cea care furniza numărul unui telefon mobil şi înregistra, de asemenea, toate informaţiile despre apelurile primite sau efectuate de acel aparat.

— Nu o cartelă SIM, domnule Baxter. Trei. Evans îi înmânã o foaie tipărită.

Den Baxter o înşfăcă de parcă ar fi fost o ancoră de salvare. Îi mulţumi lui Evans de nenumărate ori, apoi îşi îndreptă atenţia spre McKenzie. Dar, în loc să pară mulţumit, chipul lui Baxter avea o expresie dezgustată.

— Am terminat aici, băiete. Du-te acasă şi fă un duş. Duhneşti ca o ghenă de gunoi.

53

Jonathan intră în chioşcul de vizavi de hotelul De La Ville şi cumpără două ziare, *Corriere della Sera şi International Herald Tribune*. Pe prima pagină a publicaţiei în limba engleză apărea un articol despre atentatul din Londra. Jonathan era amintit drept complice la atentat, dar, din fericire, nu publicaseră şi o fotografie. În ziarul italian, se găsea un articol mai scurt pe una dintre paginile din interior. Ultimele mişculaţii politice din Italia provocaseră suficient de mult scandal cât să facă prima pagină neîncăpătoare. După ce termină de verificat ziarele, le aruncă într-un coş de gunoi şi porni de-a lungul străzii principale, Largo Plebiscito.

În scurtul timp pe care Jonathan îl petrecuse în hotel, oraşul portuar se animase. În afară de faptul că atrăgea turiştii care veneau să admire ruinele, Civitavecchia funcţiona ca port principal pentru navele de croazieră mediteraneene ce acostau pentru ca pasagerii lor să viziteze Roma. Cu puţin timp înainte, numărase patru vase

de croazieră acostate în port şi altele trei ancorate în larg. Aveai impresia că jumătate dintre oamenii care se înghesuiau pe străzi purtau genţi de voiaj inscripţionate cu numele diferitelor iahturi de croazieră. Precum nişte şoareci care fug din faţa focului, ieşeau în valuri din hoteluri, autobuze şi taxiuri şi se învălmăşeau către docuri.

Croindu-şi drum printre ei, Jonathan era cu ochii în patru după poliţie. Probabil că Lazio le dăduse şi lor o copie a formularului de internare al Emmei. Un detectiv perspicace ar fi putut să intuiască tot ceea ce urma să facă Jonathan şi să trimită oameni pentru a supraveghea zona. Jonathan se opri, cercetând strada din priviri. Dar era mult prea mare aglomeraţia ca să-şi poată da seama dacă era ceva suspect.

În faţă văzu semnul pentru hotelul Rondo. Trecând pe lângă hotel, strânse în mână hârtia pe care era notată adresa bărbatului din Franţa, cel care o externase pe Emma dintr-un spital din Roma şi care îi plătise factura de la hotel. VOR S.A. din Èze. Dar cine era acest bărbat? Să fi fost acelaşi pe care Jonathan îl zărise în hotelul Rondo cu ani în urmă? Jonathan nu avea nici o îndoială că relaţia lor era strict profesională. Altfel, de ce i-ar fi plătit facturile astronomice?

În afară de adresa din Franţa, Jonathan nu mai ştia nimic altceva despre el decât că era mai în vârstă, că avea părul grizonant şi că vorbea engleza cu accent britanic sau german. Era aceeaşi persoană care o racolase în misiunea cu maşina-capcană? Şi, dacă aşa stăteau lucrurile, atentatul Diviziei asupra vieţii ei era o încercare de a o opri? Jonathan nu putea decât să presupună că, dacă bărbatul era „prietenul” pe care Emma venise să-l viziteze, atunci şi el era tot un duşman al Diviziei.

Totuşi, exista o singură întrebare care era cheia tuturor acestor lucruri.

Cine era Lara?

Undeva în depărtare desluşi scârţâitul unor cauciucuri. Se auzi o portieră trântindu-se. Jonathan se opri într-un loc şi cercetă strada. Nu văzu nimic

neliniştitor. Era agitat. Îşi şterse fruntea. În faţă era un indicator către gară. Cel mai apropiat punct de Èze era Nisa, o călătorie de şapte ore cu trenul. Nu putea risca să fie prins într-un spaţiu închis pentru atât de mult timp. Trebuia să existe altă cale.

Continuă să meargă de-a lungul dealului, sperând să se piardă în mulţimea de la docuri. Nu putea să închirieze o maşină. Nici nu se punea problema să ia o ocazie. Singura posibilitate era să…

Chiar atunci auzi sunetul unei sirene. Era îndeajuns de aproape cât să-l facă să tresară, dar, înainte de-a putea estima distanţa, ţipătul sirenei se întrerupse. Se uită peste umăr şi observă că două străzi mai încolo, pe un drum lateral, era agitaţie. Un bărbat îmbrăcat într-o uniformă de un albastru-închis şi purtând cizme bleumarin îşi croia drum printre trecători. Era urmat de alţi doi bărbaţi care ridicau o barieră pentru controlul mulţimii. Carabinieri. În spatele lor venea un grup de ofiţeri înaintând autoritar, cu arme semiautomate prinse la piept şi şepci cu cozorocul tras mult peste ochi.

Jonathan se mişcă spre marginea străzii, apropiindu-se de o cafenea. Rândul celor care aşteptau la coadă trecuse de uşă. Jonathan se strecură prin spatele clienţilor. Privea neputincios cum poliţiştii montau barierele de-a lungul străzii. Liderul lor vorbea la o staţie, şi se părea că îşi coordona acţiunile cu altcineva. Jonathan se retrase de-a lungul străzii, rămânând lipit de vitrinele magazinelor.

Din nou, îi auzi înainte de a-i vedea. O voce stridentă de bărbat care striga ordine. Apoi observă uniformele albastre.

Panica îl gâtuia deja. Jonathan ezită, fără să ştie în ce parte s-o ia. În cele din urmă, se întoarse şi începu să alerge de-a lungul colinei. Instinctul îi spunea să meargă spre docuri, unde s-ar fi putut pierde în mulţime. În timp ce se apropia de capătul colinei, un Alfa Romeo albastru cu insigna poliţiei se opri la douăzeci de metri distanţă. Alte câteva maşini de poliţie se adunară în spatele lui. Jonathan aruncă o privire peste umăr şi văzu un grup de poliţişti

îndreptându-se înspre el. Retragerea nu mai era o opţiune.

Nu erau nici străzi laterale care să se ramifice spre dreapta sau spre stânga. Privi de-a lungul colinei. Şoseaua de coastă ducea chiar în spatele maşinilor de poliţie. Şi, dincolo de autostrada cu patru benzi, începea debarcaderul care împrejmuia marea şi se întindea cât vedeai cu ochii spre nord şi spre sud. Traficul era congestionat, o procesiune spasmodică de automobile şi autobuze care elibera gaze în aerul umed al dimineţii. Rămase nemişcat în timp ce poliţiştii treceau de la o maşină la alta. În tot acest timp, valul de turişti şi de trecători se scurgea pe lângă el.

Ce-ar face Emma?

Jonathan ştiu imediat răspunsul. Chiar nu exista o altă cale.

Trăgându-şi răsuflarea, continuă să meargă spre poliţişti. Nu-şi coborî capul. Nu se uită în altă parte. Purta ochelari de soare şi o şapcă de baseball, şi asta era tot. Portiera din faţă a maşinii Alfa Romeo se deschise, şi o femeie zveltă şi blondă coborî iute. Purta pantaloni de stofă negri, un tricou alb şi ochelari de soare în stil aviator, dar o recunoscu instantaneu. Era inspectorul-şef Ford.

O văzu cercetând mulţimea, privirea trecându-i chiar pe lângă el. Se opri şi se uită înapoi. Îşi scoase ochelarii de soare şi, când se aflau la o distanţă de nici douăzeci de metri, ochii li se întâlniră.

Jonathan se uită peste umăr şi văzu o grămadă de uniforme albastre, apoi se uită la Kate Ford şi începu să fugă. Fugea chiar înspre ea, înspre Alfa Romeo, unde se aflau cel puţin trei poliţişti prinşi într-o discuţie, fără a le da vreo atenţie lui sau lui Kate.

— Ransom, strigă ea, dar vocea îi era stinsă, fiind prea surprinsă ca să poată şoca pe cineva, darămite să-i atragă atenţia.

Jonathan trecu pe lângă ea. Şi, în timpul ăsta, înăuntrul lui izbucni o furie de nestăpânit. Se mânie la vederea ei, enervat de apariţia sa neaşteptată, incapabil să înţeleagă motivele tenacităţii ei. Îi spusese că nu avea

nimic de-a face cu explozia. De ce continua să gândească altfel? În grabă, îşi aruncă braţul spre ea şi o lovi direct în piept, trântind-o pe capota maşinii.

Nu putea decât să îşi imagineze ceea ce urmă. Nu avea de gând să se oprească şi să afle. Îngrijoraţi de starea ei, ceilalţi poliţişti aveau să se strângă în jurul ei preocupaţi, oferindu-i un avans preţios de câteva secunde, de câţiva metri. Ştia că ea resimţea puterea loviturii.

— Ransom!

Vocea se auzea mai tare acum.

Mărind viteza, sări peste bariera de beton şi începu să alerge pe autostradă, ferindu-se din faţa vehiculelor care se mişcau încet şi ţâşnind spre celălalt capăt. O coloană lungă de maşini şi de camioane aştepta să treacă de o poartă păzită şi să i se permită intrarea în complexul extins de şantiere navale. O luă la dreapta, trecând pe lângă coloana de maşini şi fugind pe lângă o clădire militară. Se auzi sunetul prelung şi puternic al unei sirene de vapor. La o sută de metri în faţă, un val de pasageri începuse să debarce dintr-un pachebot. La următorul doc, un şir de maşini urca zgomotos o rampă de încărcare până în pântecele unui feribot. Şi, mai încolo, un tren se deplasa încet, fiind încărcat cu containere de toate felurile. Peste tot se mişcau dintr-o parte în alta camioane de livrare, scutere şi taxiuri.

Sirenele începuseră să urle. În faţa lui. În spatele lui. Respira cu greu şi nu reuşea să-şi dea seama unde se afla, îşi auzea numai inima cum îi bătea să-i sară din piept. În spatele lui văzu o umbră, o mişcare tremurândă. Cu coada ochiului, observă un poliţist care se apropia de el în fugă. O uniformă albastră într-un loc în care n-ar fi trebuit să existe nici o uniformă albastră. Un bărbat mai tânăr, mai subţire, mai în formă – un sportiv, judecând după obrajii osoşi şi după ritm. Jonathan îşi învinse oboseala şi reuşi să mărească distanţa dintre ei, însă nu aceasta era soluţia.

Mai devreme sau mai târziu, bărbatul mai rapid avea să-l prindă din urmă.

Mai devreme era mai bine.

Jonathan se clătină, iar poliţistul îşi întinse mâna spre umărul său, vrând să-l apuce de guler. Jonathan se aplecă în faţă ca să scape, dar, în clipa următoare, îşi încovoie spatele şi lovi cu cotul în urma sa. Lovitura îl nimeri pe italian chiar în gât. Poliţistul se opri şi îşi duse mâinile în zona gâtului înainte de a se prăbuşi pe asfalt.

În faţă, două maşini de poliţie se urcară pe trotuar şi se îndreptară spre debarcader. Maşinile se opriră, blocându-i trecerea. Poliţiştii stăteau în uşă, cu armele scoase. Jonathan o luă spre stânga, cu mâinile şi picioarele pulsându-i, şi îşi croi drum printre mulţimea de pe trotuar, îndreptându-se spre cheiul larg care despărţea două vase de croazieră. Ca şi cum s-ar fi ivi brusc un moment de linişte în mijlocul furtunii, se trezi într-o porţiune goală de pe doc. În spatele lui erau vreo sută de persoane. În faţă, chiar mai mulţi. Dar de data aceasta, nu vedea nici o uniformă albastră.

„Mergi normal, şi nimeni nu te va privi de două ori”, îi spusese Emma. „Fugi, şi eşti o ţintă sigură.”

În ciuda instinctului, Jonathan încetini pasul şi începu să meargă. În stânga sa, un vas îşi coborâse pasarela, iar bărbaţii şi femeile începuseră să se îmbulzească pe debarcader. În dreapta, hamalii descărcau bagajele din cală şi le aranjau frumos pe margine. Un stivuitor claxonă şi trecu printre oameni, cărând o ladă mare.

Jonathan se îndreptă spre marginea cheiului. După cum se aştepta, cu doi metri mai jos se întindea o altă platformă, putând fi accesată cu ajutorul scărilor dispuse din loc în loc. Această platformă, din câte ştia, era folosită de muncitorii din port şi de docheri pentru repararea ambarcaţiunilor. Sprijinindu-se cu o mână de doc, sări pe platformă şi se ghemui sub fundaţie. Cheiul era susţinut de grinzi cu zăbrele de lemn. Apa se ridica până la stâlpii incrustaţi cu scoici şi cu sedimente. De undeva din întuneric, un şobolan rămase cu privirea aţintită asupra lui. Începu să fugă din nou, privind din când în când peste umăr.

Atunci le văzu şi ştiu că fix de asta avea nevoie.

Folosite pe post de tampon pentru a proteja carena ambarcaţiunilor când acostau, apărătoarele pentru debarcader erau făcute din acelaşi cauciuc negru şi tare ca roţile automobilelor, fiind lungi de şase metri şi înalte de trei metri, perfect rotunde şi goale pe dinăuntru. Jonathan se apucă de capătul celei mai apropiate apărători şi intră în ea. Pas cu pas, înaintă până când ajunse în mijloc. Rămase acolo timp de o oră, ascultând cum sunetul sirenelor se apropia şi apoi trecea mai departe, asemenea ecoului vocilor poliţiştilor nervoşi, până când, dintr-odată, se făcu linişte.

Încă nu îndrăznea să iasă pe doc.

În schimb, se strecură afară şi se lăsă în mare.

Apa era caldă şi murdară.

Luă o gură de aer şi intră sub apă.

Kate Ford stătea pe chei, cu mâinile în şold. Trecuseră treizeci de minute de când Ransom o luase la goană de-a lungul autostrăzii, îndreptându-se spre debarcader. Deşi cincizeci de poliţişti făcuseră eforturi să-l găsească, nu reuşiră să-i dea de urmă. Chiar în acel moment, toate vasele de croazieră ancorate erau verificate. Bărcile de patrulă traversau portul. Kate aproape îşi pierduse speranţa.

— A dispărut, murmură ea.

Locotenent-colonelul scutură din cap.

— E imposibil, replică el. L-am încercuit din toate părţile.

— A înotat, zise Kate.

— Dar navele? întrebă poliţistul, privind în sus la megastructurile de patru etaje aflate de o parte şi de alta a lui. E prea periculos.

„Nu şi când nu ai altă soluţie”, gândi Kate.

Se întoarse şi porni spre strada principală.

— Să mergem, zise ea. Ransom a fost aici înaintea noastră. O căuta pe soţia lui. Trebuie să-l fi văzut cineva. Poate cineva chiar a stat de vorbă cu el.

— Cu ce începem?

Kate desfăcu fişa de internare de la spital, urmărind

cu degetul însemnările care descriau de unde fusese luată de ambulanţă femeia rănită care îşi dăduse numele de Lara.

— Cu hotelul Rondo, răspunse ea.

54

Birourile Corporaţiei Internaţionale pentru Securitatea Nucleară (CISN) se aflau la etajul al douăzeci şi şaptelea al unui zgârie-nori din La Défense, agitatul cartier de afaceri al Parisului care împrejmuieşte Sena. Compania se înfiinţase ca un centru de activităţi atotcuprinzător, capabil să ofere afaceri private, instalaţii guvernamentale şi baze militare cu „un întreg spectru de soluţii de securitate”. Dar, după cum sugera numele, compania era specializată pe un singur domeniu: securitatea şi protecţia instalaţiilor nucleare.

Cât priveşte o eventuală centrală nucleară, compania pornise de la un concept şi ajunsese la o construcţie finală, proiectând şi implementând măsuri de securitate care aveau în vedere pătrunderea fizică şi ieşirea dintr-o centrală nucleară (alarme, camere de supraveghere, puncte de verificare biometrice), securitatea cibernetică, amplasarea angajaţilor în interiorul centralei, măsuri de prevenire a atacurilor şi, în sfârşit, monitorizarea tuturor sistemelor de operare critice, inclusiv depozitarea combustibilului ars. Nu era exagerat să afirmi că aproape fiecare producător major de energie din Occident se baza pe CISN pentru siguranţa şi prevenirea accidentelor în cazul instalaţiilor nucleare. Până acum, încrederea care le fusese acordată se justificase. Nici o centrală certificată de CISN nu fusese inoperabilă sau închisă şi nu avusese nici un fel de accident.

Emma Ransom rememora toate astea în timp ce traversa piaţa din faţa clădirii. Apropiindu-se de intrare, îşi îndreptă sacoul şi îşi netezi fusta. Costumul negru avea talia înaltă şi era decoltat, iar eticheta arăta că era o

imitaţie ieftină Dior. Ăsta era gustul lui Papi. Nu fusese niciodată adeptul subtilităţii; dar nici nu venea dintr-o ţară subtilă.

Îşi îndreptase părul, şi-l tunsese până la umeri, vopsindu-l într-un negru intens. Purta lentile de contact căprui şi tocuri de zece centimetri pentru că Anna Scholl avea ochii căprui şi un metru şaptezeci şi şapte desculţă. Când Emma deschise uşa de sticlă şi intră în holul mezaninului cu aer condiţionat, nu se temu nici o clipă că avea să-şi dea cineva seama că era o impostoare. Mai curând, era îngrozită să nu se împiedice pe tocurile ei uriaşe şi să cadă în fund, în fusta ei ieftină.

— Anna Scholl, zise ea, scoţând legitimaţia falsă care arăta că era membră a personalului departamentului de siguranţă şi inspecţii al Agenţiei Internaţionale pentru Energia Atomică. Am venit să mă întâlnesc cu Pierre Bertels.

Paznicul îi examină sânii îndeajuns de mult pentru a-şi da seama dacă se potriveau cu cei de pe legitimaţie, apoi îi notă numele în registru şi sună sus.

— Un minut. Coboară imediat. Între timp, puneţi-vă ecusonul ăsta.

Emma îşi trecu şnurul de la ecuson peste cap şi se dădu într-o parte. Trecu un minut, apoi altul, până când se scurseră aşa zece minute. În cele din urmă, un bărbat înalt, cu pieptul bine făcut, trecu prin bariera rotitoare.

— *Fräulein* Scholl, sunt Pierre Bertels. Cum vă merge?

Emma îl măsură dintr-o privire. Purta un costum albastru scump. În picioare avea pantofi maro ca să contrasteze cu restul ţinutei, lustruiţi până căpătaseră o strălucire de oglindă. De sub manşeta îndoită i se vedea o brăţară de aur. Avea prea mult gel pentru părul lui scurt tuns elegant. Deşi cândva suplu, pusese pe el vreo zece kilograme, dar ferească Dumnezeu să-i spui aşa ceva. Şchiopăta uşor, însă încerca să ascundă asta – se lovise probabil pe terenul de squash, dar încerca să-i convingă pe cei din jur că era rană de război. Şi mai era urma de

verighetă din jurul degetului inelar de la mâna stângă; Emma era sigură că şi-o scosese când văzuse fotografia Annei Scholl din dosar. Toate astea se adăugau atributelor unui bărbat matur care trecuse de prima tinereţe, dar care căuta să demonstreze că nu-şi pierduse abilităţile. Emma îşi dăduse seama de toate astea cât ai clipi.

— Mă grăbesc, răspunse ea, turnând apă rece peste căldura lui calculată. Trebuie să ajung la aeroportul Charles de Gaulle în două ore. Putem începe?

Zâmbetul lui Bertels dispăru.

— Urmaţi-mă! În lift, încercă pentru a doua oară să deschidă o conversaţie. Am înţeles că mai staţi puţin prin Franţa. Mergeţi undeva anume?

— E confidenţial, cum sunt sigură că ştiţi asta. Nu vorbim despre inspecţiile neanunţate. Mai ales după incidentul din Londra de acum două zile.

— Din Londra?

Emma tuşi şi îşi întoarse privirea. Avea confirmarea că nu se aflase despre codurile furate. După cum se aşteptase, furtul era considerat o problemă internă care avea să fie rezolvată între AIEA şi furnizorii de energie – în cazul Franţei, Électricité de France. Nici o firmă din exterior nu urma să fie implicată. Era un secret prea mare.

— Ce s-a întâmplat în Londra? insistă Bertels. E vorba despre maşina-capcană care-l ţintea pe Ivanov? Toată ziua am primit telefoane în legătură cu asta.

— Nu pot să comentez. Dacă e ceva din toate astea care să vă privească pe dumneavoastră, vi se vor aduce la cunoştinţă măsurile necesare la momentul potrivit.

Liftul se deschise. Toate birourile aveau uşi de sticlă cu geamuri fumurii. Bertels îşi puse palma pe un scanner biometric. Luminiţa roşie se făcu verde. Îşi spuse numele. Se aprinse un alt beculeţ verde. Se auzi un clic când încuietoarea se dezactivă. Bertels deschise uşa.

— Pe aici!

Emma observă măsurile de securitate avansate. Scannerul pentru mână cuplat cu dispozitivul de recunoaştere a vocii era nou, şi orice lucru nou era

problematic. Îl urmă pe Bertels de-a lungul unui hol plin de oameni. Biroul directorului executiv era mare şi frumos mobilat şi avea vedere spre Turnul Eiffel, dincolo de care se vedeau Champ de Mars, Domul Invalizilor şi Notre Dame.

— Am primit semnalmentele dumneavoastră de la Viena, zise Bertels, aşezându-se la biroul său din sticlă şi crom. Mi-am permis să completez eu documentele în avans. V-aş ruga doar să le mai citiţi o dată şi să verificaţi datele, pentru a vă asigura că nu au intervenit erori.

Emma îşi puse o pereche de ochelari pentru citit şi îşi trase dosarul în poală. Documentul avea logoul Électricité de France, corporaţia care administra centralele nucleare din Franţa, şi era intitulat „Formular de înscriere pentru eliberarea legitimaţiei de muncă”. În branşa lor, legitimaţia era cunoscută ca paşaport nuclear. Cu ajutorul ei, deţinătorul putea să pătrundă în orice centrală fără o notificare în avans şi fără escortă. Industria nucleară era puternic specializată. Adeseori, inginerii se deplasau de la o centrală la alta ca să-şi pună în practică abilităţile. Un inginer a cărui încadrare ţinea de punerea sau de scoaterea din funcţiune a unei centrale putea să se deplaseze chiar şi la zece centrale în decursul unui an. În cazul unui inginer IT, numărul deplasărilor sporea. Nici timpul, nici banii nu permiteau ca fiecare centrală să îşi verifice singură angajaţii. Astfel, oricine dorea să lucreze în industria nucleară franceză primea aprobarea CISN şi, odată cu aceasta, un permis general care îi facilita accesul în oricare dintre centralele nucleare ale ţării. De aici şi denumirea de „paşaport”.

Emma ridică un deget la tâmplă şi atinse braţul ochelarilor. Cu fiecare atingere, o cameră miniaturală camuflată sub forma unui şurub făcea o fotografie care era apoi transmisă printr-o conexiune wireless către un server a cărui locaţie îi era până şi ei necunoscută. Ochii îi alunecară pe pagină; îşi văzu numele, adresa, numărul de telefon, codul numeric personal şi câteva detalii legate de înfăţişarea ei.

— Ne lipseşte o informaţie, zise Bertels. E ceva ce am adăugat de curând.

— Da? întrebă Emma, cu inima îngheţându-i în piept pentru o clipă.

— Avem nevoie de numele părinţilor dumneavoastră şi de adresa lor actuală.

— Sunt morţi, răspunse ea. Sunt sigură că scrie în dosar.

Bertels se uită peste hârtii.

— Paul şi Petra… Nu-i aşa?

Emma îl privi cu severitate.

— Numele părinţilor mei sunt Alice şi Jan.

Bertels îi întâlni privirea.

— Aşa este, *Fräulein* Scholl.

Francezul o supuse pe Emma unui interviu ce păru a se întinde la infinit. Îşi dădu seama că întrebările erau formulate ad-hoc, fără să facă parte dintr-o verificare standard a trecutului ei. Era doar un mod prin care Bertels voia să facă paradă de autoritate. Termină de verificat hârtiile, apoi le strânse şi le aşeză frumos pe biroul său.

— Putem să continuăm? După cum am mai spus, am un program încărcat.

— Ne mai trebuie doar semnătura dumneavoastră.

— Bineînţeles. Emma semnă, apoi se ridică, privind nerăbdătoare prin birou.

Bertels o conduse mai întâi să-şi facă o fotografie, apoi pentru a-i fi scanat conturul palmei. La sfârşit, i se luară amprentele. Emma întrebă despre dispozitivul de recunoaştere vocală, şi i se răspunse că sistemul fusese numai de curând instalat la birourile CISN şi că toate centralele se bazau pe sistemul de scanare a mâinii.

După asta, se întoarseră în biroul lui Bertels.

— Va dura câteva minute până când datele de identificare vor fi gata. Doriţi o cafea? Ca să vă ajute să rezistaţi până când ajungeţi la aeroport.

— Nu.

Emma îi întoarse spatele lui Bertels şi îşi făcu de lucru privind fotografiile înşirate pe o comodă. În câteva

dintre ele apărea Bertels în uniformă de camuflaj, ţinând o mitralieră în mână, aflându-se în diferite locuri tropicale. Deodată, Emma izbucni:

— Aţi fost în Katanga?

— A, bineînţeles, zise Bertels.

— Şi fratele meu, Jan, a fost acolo. În cadrul Legiunii Străine. Sergentul Jan Scholl. S-a aflat sub comanda colonelului Dupré.

Bertels veni lângă ea şi ridică fotografia.

— Serios? Eu am fost acolo între ’91 şi ’92, în trupele de paraşutişti. Jan Scholl? Îmi pare rău, dar nu l-am cunoscut. Bineînţeles, îl ştiu pe colonelul Dupré. Cred că fratele dumneavoastră e foarte mândru că s-a aflat sub comanda lui.

— Jan a murit.

— În Congo?

Emma încuviinţă din cap, plecându-şi-l uşor.

— Îmi pare foarte rău.

Bertels îşi aşează o mână pe umărul ei, iar ea acceptă gestul.

— Poate nu mi-ar strica totuşi o cafea, zise Emma. Ba chiar şi nişte fructe.

Bertels îi transmise cererea secretarei. În scurt timp, sosiră cafeaua şi fructele. Mâncară într-o atmosferă camaraderească. Bertels vorbi pe îndelete despre ce presupunea, mai exact, activitatea lui în cadrul firmei – şi anume, coordonarea de simulări de atentate asupra centralelor nucleare din Franţa, Germania şi Spania. O altă atribuţie a CISN-ului era pregătirea trupelor paramilitare ataşate centralelor pentru a rezista în cazul atacurilor de tot felul. Bertels furniza armele, instrucţia şi strategia în acest scop.

Emma îl ascultă încuviinţând, dar întrebările ei vizară doar aspectul profesional. Când, în febra unei expuneri, Bertels îi atinse braţul, Emma şi-l trase mai aproape de ea, lăsând să se înţeleagă că nu încuraja asemenea gesturi. Cu cât impunea mai mult distanţa, cu atât un om ca Bertels avea să îşi sporească atenţiile. Ştia

asta din experienţă.

— Presupun că munca dumneavoastră va fi chiar mai dificilă având în vedere ceea ce s-a întâmplat, spuse ea.

— La ce vă referiţi?

— Pot să contez pe discreţia dumneavoastră?

— Voi fi tăcut ca un sfinx.

Emma cumpăni jurământul lui.

— Prea bine, continuă ea. După atentatul cu bombă din Londra, toate clădirile guvernamentale din zonă au fost evacuate. În acest timp, câţiva dintre oamenii noştri aveau o întâlnire cu oficialităţile britanice. Pe când se aflau în afara clădirii, cineva a furat câteva dintre laptopurile noastre. Nu suntem siguri dacă există un pericol real, dar nu putem să ne asumăm riscuri. Laptopurile conţineau coduri care permit iniţierea comenzilor de la distanţă, în caz de urgenţă.

— Coduri de urgenţă… Vorbiţi serios?

Emma încuviinţă din cap, devenind, într-adevăr, foarte serioasă.

— Vă spun asta doar pentru că respect ceea ce faceţi. În acest moment, îl privi pentru prima dată, direct în ochi. Cred că sunteţi un om în care pot să am încredere.

Bertels nu spuse nimic preţ de câteva secunde, dar Emma observă cum îşi ridică uşor bărbia, trăgându-şi umerii în spate, ca şi cum însăşi regina i-ar fi dat spre îndeplinire o sarcină.

— N-aveţi de ce vă teme, voi păstra secretul.

— E un dezastru, i se confesă Emma. Dar vom rezolva situaţia cât mai repede.

— Va trebui să schimbaţi toate codurile.

— Şi să reprogramăm toate sistemele de securitate. Din fericire, nu va fi nevoie să oprim funcţionarea nici unei centrale.

— Deci ăsta e motivul vizitei neaşteptate, spuse Bertels. Verificaţi dacă n-au existat încercări de pătrundere în sistem.

— Nu sunt autorizată să discut această chestiune, domnule Bertels, zise Emma, cu un ton ce sugera că acum

i se adresa ca unui coleg şi, implicit, ca unui egal. Ceea ce pot să spun e că vizita a fost suficient de neaşteptată cât să nu-mi mai lase timp să iau legătura cu Électricité de France ca să aflu numele şefilor departamentelor de securitate ai centralelor la care mă voi deplasa.

Protocolul impunea ca şefii departamentelor de securitate să fie informaţi înainte de o inspecţie. Departamentul de securitate funcţiona ca o agenţie independentă, parte din sistemul de control reciproc pentru prevenirea neglijenţei şi pentru asigurarea unei funcţionări a centralelor conform literei legii.

— Atunci e vorba despre o inspecţie-surpriză? O să fie îngroziţi.

Emma continuă să-l privească în ochi, dar nu zise nimic. Bertels preluă ştafeta:

— O listă cu şefii departamentelor de securitate ai centralelor? N-ar trebui să fie prea greu. Într-o clipă era deja în picioare. De care aveţi nevoie?

— Fără aprobarea de la Électricité de France, s-ar putea să aveţi probleme.

— Trebuie doar să-mi spuneţi numele.

Emma recită numele a cinci dintre centralele nucleare din ţară.

— Şi, de asemenea, La Reine. Dar, dacă află cineva…

— Singura cale e o inspecţie-surpriză, spuse Bertels, nesuportând nici o critică. Vă promit că sosirea dumneavoastră va fi cu totul neaşteptată. N-o să le prindă rău. Prevenţia e singurul mod în care pot fi ţinuţi alerţi.

— Mă bucur că vedem lucrurile la fel, zise Emma.

După doar zece minute, primi un CD pe care fuseseră copiate numele şefilor departamentelor de securitate, telefoanele lor de serviciu, adresele de e-mail şi informaţii personale.

— Vă mai pot ajuta cu ceva? întrebă Pierre Bertels.

— N-ar strica dacă mi-aţi da şi legitimaţia, zise ea scurt.

— Bineînţeles. Bertels ieşi din birou şi se întoarse cu o legitimaţie prinsă de un şnur roşu pe care erau

inscripţionate iniţialele CISN. Acum totul e oficial.

— Venirea aici s-a dovedit a fi mai eficientă decât îmi imaginam, spuse Emma. Cu gesturi ostentative, se uită la ceas, arătându-se neliniştită. Trebuie să fug. Totuşi, peste şapte zile, voi reveni în Paris. S-ar putea chiar să am o seară liberă. Mi-ar plăcea să vă comunic rezultatele inspecţiilor mele.

— Ar fi, cu siguranţă, benefic, zise Bertels.

— Fără îndoială, spuse Emma. Îmi voi da seama dacă v-aţi prevenit amicii. Am un al şaselea simţ foarte dezvoltat.

Pierre Bertels jură să păstreze secretul, spunându-i că şi-ar pune slujba în pericol dacă Électricité de France ar afla că i-a oferit informaţii despre angajaţi fără autorizaţie în acest sens. Îi dădu numărul lui personal de telefon şi îi spuse să îl sune cu o zi înainte de sosire. Emma îi făcu această promisiune.

— *Au revoir.*

— *À bientôt,* răspunse Bertels.

După ce ieşi din clădire, traversă promenada de la La Défense, oprindu-se la balustrada care dădea înspre Sena. Chipul i se făcu dintr-odată cenuşiu. Amintirea lui Bertels care îi strânsese mâna îndelung îi făcea greaţă. Îşi întoarse faţa spre soare, forţându-se să inspire puternic şi prelung. În tot acest timp, ecoul cuvintelor lui Papi îi răsuna în minte: „La urma urmei, asta ştiţi voi, Privighetorile, să faceţi cel mai bine”.

Îşi fixă poşeta pe umăr şi porni înspre Étoile, cu pas tot mai grăbit. Greaţa îi trecuse. Se strecurase iarăşi în cochilia agentului guvernamental foarte bine pregătit.

Emma nu furase codurile ca să încerce să intervină în funcţionarea centralei nucleare. Era practic imposibil să treci de nenumăratele sisteme de securitate. Furase codurile ca să pătrundă în sistemul AIEA şi ca să obţină un paşaport nuclear.

Îşi strecură mâna în buzunar, pipăind legitimaţia.

Să intri era partea uşoară.

55

Cinnamon Club se afla pe Great Smith Street şi era faimos pentru curry-ul preparat şi pentru clientelă. Situat în interiorul vechii Biblioteci Westminster, restaurantul era caracterizat prin feţele de mese apretate şi conversaţiile liniştite, o lume îndepărtată de agitaţia de dincolo de pereţii ei. Datorită apropierii de Whitehall, fusese întotdeauna un loc frecventat de prim-miniştri, de funcţionarii de stat cu conturi de cheltuieli generoase şi de demnitarii veniţi în delegaţie.

— Nu puteam găsi un local mai bun, zise Connor, în timp ce îşi dădea scaunul în spate ca să încapă mai bine la masă.

Pentru această ocazie se îmbrăcase în cel mai bun costum al său, unul din camgarn vechi de trei ani, căruia îi lipsea numai un nasture. Totuşi, cămaşa era nouă-nouţă. Albastră şi elegantă, dintr-o combinaţie de bumbac şi poliester de cea mai bună calitate.

— Încă se mai simte mirosul de nitroceluloză sau ce se mai foloseşte în ziua de azi, remarcă Sir Anthony Allam. Victoria Street numărul 1 e chiar după colţ. Locul e o debandadă totală. Au explodat geamurile pe trei cvartale. Din fericire, teroriştii au folosit o încărcătură cumulativă, altfel ar fi fost mult mai rău. Cred că trebuie să le mulţumim pentru asta.

— Da, poate ar trebui să le organizezi şi o paradă, zise Connor, uitându-se în meniu cu ochii săi încercănaţi.

Chelnerul le luă comanda. Gin tonic şi, pentru Allam, curry picant de pui. Connor comandă acelaşi lucru, dar fără entuziasm.

— Apreciez că ţi-ai făcut timp să ne vedem, Tony, deşi nu te-am anunţat din timp.

Allam zâmbi politicos.

— Plăcerea e de partea mea, deşi trebuie să recunosc că n-aş fi ales locul ăsta. Prea mulţi ochi şi urechi.

— Exact. Connor privi în stânga şi-n dreapta şi păru

nesatisfăcut de alegerea sa. Nu văd însă nici un chip neprietenos.

— Nu-ţi face griji, sunt pe-aici.

Allam îşi puse mâinile una peste alta pe masă. Era un om ocupat, iar privirea lui severă sugera că era timpul să treacă la lucrurile importante.

Connor îşi apropie capul de el.

— Deci Emma ţi-a dat bătăi de cap.

— Se poate spune şi aşa.

Connor îi povesti versiunea proprie a ceea ce se întâmplase în Alpii Elveţieni cu cinci luni în urmă.

— Şi, de la acel incident, n-ai mai auzit nimic de ea până acum? întrebă Allam.

— L-am urmărit pe soţul ei, sperând că ne-ar putea conduce la ea, dar, până acum patru zile, şi-a văzut de activităţile lui caritabile din Africa. Un adevărat Albert Schweitzer[10].

— Vrei să spui că n-ai ştiut nimic despre acţiunile ei în tot acest timp? insistă Allam.

— Nu chiar, zise Connor cu reţinere.

Allam se arătă ezitant.

— Cum aşa?

— După cum ţi-am spus, l-am urmărit pe soţul ei. Cu câteva luni în urmă, a sunat-o pe unul dintre numerele ei mai vechi de serviciu. Îi era dor de ea. Voia să o vadă. Connor ridică din umeri. E un amator. Ce credeai? Oricum, am localizat apelul, era în Roma, şi am mobilizat o echipă acolo în timp record. Ne-a dat peste nas. L-a omorât pe omul nostru. De atunci, nu mai ştiu nimic de ea.

— Până acum.

Connor se cutremură.

— Da, până acum.

— Cum ai putut s-o laşi să scape în halul ăsta de sub control? întrebă Allam, ridicând vocea. E dovadă clară de iresponsabilitate.

— Ţi-am spus, nu ne-am mai înţeles cu ea. Ce face

10 Medic misionar, teolog protestant, muzician şi filosof german, recompensat în 1952 cu Premiul Nobel pentru pace (n.red.)

acum e treaba ei. N-am nici cea mai vagă idee pentru cine lucrează.

— Oricine ar fi, au vrut să-l ucidă pe Igor Ivanov, şi au făcut-o pe tarlaua mea. Mă surprinde că ai avut tupeul să ne ceri ajutorul. Din punctul nostru de vedere, tu eşti în spatele acestui atac.

— Poftim? ripostă Connor, îmbujorat de mânie şi din pricina băuturii. Crezi că a fost una dintre operaţiunile americanilor? Ţi-ai pierdut minţile?

— Uită-te la tine, Frank. Nu te mai poţi controla. Eşti atât de orbit de dorinţa ta de răzbunare, încât te-ai compromis şi pe tine, şi organizaţia. Mai întâi, vii în ţara mea fără să ai bunăvoinţa să mă anunţi şi pe mine, apoi te faci de râs hărţuind-o pe Prudence Meadows în spital, şi seara trecută îl cauţi pe monstrul ăla de Danko şi încerci să-l şantajezi ca să-ţi rezolve treburile tale murdare. S-a aflat în tot oraşul, înainte de ivirea zorilor. Nu mă miră că te porţi aşa. Cred că este momentul potrivit să rupem orice legătură între organizaţiile noastre. Din câte am auzit, Divizia n-o s-o mai ducă mult.

Connor se luptă să găsească replica potrivită, clipind frenetic.

— Vrei să spui că n-o să ne ajuţi s-o găsim?

— Văd că, în sfârşit, ai învăţat să vorbeşti în engleză.

Connor azvârli şervetul pe jos şi se ridică brusc, dărâmând scaunul pe podea.

— Trebuia să mă gândesc mai bine înainte să cer o favoare „verişorului” nostru, zise el, fluturându-i degetul prin faţă lui Allam, ca să-şi arate dezamăgirea. Englezoi nenorociţi! N-aţi fi în stare să prindeţi o căpuşă nici dacă aţi avea-o înfiptă în fund!

— Adio şi n-am cuvinte, strigă Allam. Rămase absolut nemişcat în timp ce Frank Connor ieşea vijelios din restaurant.

Avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să rămână aşezat în timp ce toate capetele din restaurant se întorseseră şi se holbau la el.

„Nu te teme, Frank”, îşi zise. „Chipurile

neprietenoase sunt aici, fără îndoială. Doar că nu le poţi vedea.”

56

Avionul era un Cirrus SR22 cu un singur motor cu turbopropulsor, şase locuri pentru pasageri, viteza maximă de două sute de noduri şi o autonomie a rezervorului de nouă sute de kilometri. Mihail Borzoi, preşedintele şi unicul proprietar al Rusalum, cel mai mare producător de aluminiu din Rusia, acţionar majoritar la şase dintre cele mai mari bănci comerciale ale ţării, unicul patron public al Baletului Kirov (şi patron privat a trei dintre dansatorii principali ai companiei) şi prim-consilier al preşedintelui, tocmai termina de făcut ultimele verificări înainte de zbor.

— Putem să-i dăm drumul, îi strigă el copilotului înainte de a intra în cabină şi de a-şi prinde centurile în scaunul din stânga.

Borzoi despături o hartă pe genunchi şi introduse coordonatele planului de zbor în computerul Garmin. Avea treizeci şi cinci de ani, înălţime medie, dar o constituţie mai neobişnuită. Cu mult timp în urmă, spusese că avea forma unei pere, iar descrierea rămânea încă valabilă. Dar mai potrivită ar fi fost asemănarea cu un fruct de cactus. Mihail Borzoi nu era un om bun. Oamenii buni nu conduceau cel mai mare producător de aluminiu din lume. Oamenii buni nu strânseseră o avere de vreo douăzeci de miliarde de dolari, iar estimarea fusese făcută după prăbuşirea bursei de valori. Oamenii buni nu ajungeau mâna dreaptă a preşedintelui şi printre cei trei candidaţi cu şanse reale de a-i lua locul la următoarele alegeri după o copilărie trăită în mizerie. Nu în Rusia. În Rusia, oamenii buni erau călcaţi în picioare, făcuţi bucăţi şi dejectaţi la marginea societăţii.

Borzoi luă legătura prin radio cu turnul de control şi primi permisiunea de decolare. Visase dintotdeauna să devină pilot militar. Copil fiind, participase la parada

anuală de 1 Mai din Piaţa Roşie şi făcuse ochii mari la escadroanele de MIG-uri, de Suhoiuri şi de Tupolevuri care defilau pe deasupra. Se imaginase înălţându-se până în stratosferă, apoi coborând în viteză spre pământ. Aceste visuri îşi aflaseră sfârşitul când împlinise zece ani şi când un oftalmolog îi înfipsese pe nas o pereche hidoasă de ochelari cu rame de baga. Dacă nu putea să fie pilot de luptă, avea să se mulţumească totuşi cu singura opţiune acceptabilă. Avea să devină spion.

Borzoi rulă până la capătul pistei, apoi îndreptă avionul cu botul spre vânt. În planul de zbor pentru ziua aceea figura o scurtă călătorie de trei sute de kilometri de pe aeroportul Şeremetievo din Moscova până în orăşelul Norilsk, unde avea cea mai mare turnătorie. Timpul de zbor era calculat la o oră şi treizeci şi trei de minute. Cerul era senin, cu o vizibilitate de zece kilometri. Era o zi perfectă pentru zbor.

Borzoi tură motorul, decuplă frâna şi începu să ruleze cu viteză pe pistă. Când atinse viteza de o sută douăzeci de noduri, trase de manetă. Botul Cirrusului se ridică, iar micuţul aparat de zbor se înălţă magnific, precum o frunză luată de vânt. Borzoi zâmbi, privi înspre copilot şi zise:

— Nu-i aşa că drăcuşorului ăstuia îi place la nebunie să zboare?

Copilotul nu răspunse.

Când Cirrusul ajunse la înălţimea de o mie de metri, un dispozitiv exploziv, plasat lângă rezervor, conţinând cincizeci de grame de explozibil plastic, se detonă automat. Rezervorul Cirrusului are o capacitate de trei sute cincizeci de litri de combustibil. După cum Borzoi observase anterior, rezervorul era plin. Se produse o explozie îngrozitoare. Avionul care se înălţa cu două sute de metri pe minut deveni deodată doar o sferă de foc.

Cirrusul se dădu peste cap şi căzu la pământ.

Nu existaseră supravieţuitori.

Prăbuşirea fu declarată accident, iar mai târziu încadrată ca „eroare de pilotaj”, deşi nu se mai furnizară alte detalii.

Nu trecură nici cinci minute, că vestea morţii lui Borzoi ajunse la Serghei Şveţ. FSB-ul se mândrea cu reţeaua de informatori, iar lui Şveţ îi plăcea să se laude că era cel mai informat om din ţară. La primirea veştii, afişă o figură mohorâtă şi îşi mărturisi mâhnirea. Borzoi era un prieten vechi şi, bineînţeles, un fost spion, la fel ca el.

Departe de privirea tuturor, Şveţ zâmbi.

Scăpase de doi. Mai rămânea unul.

Doar Igor Ivanov îi mai stătea în cale în ascensiunea spre scaunul prezidenţial.

57

Jonathan se prinse cu o mână de balustradă şi se urcă în şalupă. Înotase timp de două ore fără încetare. Gâtul îl durea. Umerii îi ardeau. Mai rău, începea să-l supere stomacul şi nu reuşea să scape de senzaţia de greaţă. De două ori când ieşise la suprafaţă pentru a trage aer, descoperise o barcă de patrulă trecând prin apropiere. În ambele cazuri, înghiţise câte o gură de apă de mare, grăbit să se facă nevăzut. Îşi trecu o mână peste faţă, îndepărtând un strat de petrol, sare şi reziduuri. Îşi odihni capul pe scândurile calde, lăsând soarele să îi mângâie chipul. Avea nevoie de odihnă, dar odihna era un lux pe care nu şi-l mai permitea.

Gemând, Jonathan se ridică şi privi îndelung linia ţărmului. Din loc în loc, câte un cuplu stătea la soare, un bărbat îşi plimba câinele. Pe plajă, trei copii se chinuiau să ridice un castel de nisip. După câte putea aproxima, parcursese şase, şapte kilometri, în mare parte pe sub apă. În loc să se lase purtat de curenţi, se îndreptase spre nord, în susul coastei, luptându-se în permanenţă cu fluxul puternic. Odată ieşit din raza portului, înotase pe lângă zona industrială a oraşului, mergând mai departe, până când ajunsese în dreptul unei fâşii de plajă cu iarbă înaltă până la talie, cu câteva căsuţe de vacanţă risipite printre pinii crescuţi la întâmplare. Mai multe bărci cu motor

stăteau ancorate la cincizeci de metri faţă de ţărm, dar toate erau acoperite cu prelate. Se bucurase nespus când descoperise şalupa ce se legăna în apropiere.

Simţi un spasm în stomac şi vomită în apa mării. Simţindu-se mai bine, îşi îndreptă atenţia spre motorul şalupei. Era un Mercury 75, asemănător cu motorul auxiliar al bărcii Avalon cu o lungime de cinci metri cu care navigase în tinereţe în largul coastei estice a Marylandului. Deşurubă capacul rezervorului şi observă că era cam pe jumătate plin. Puse capacul la loc, apoi ajustă clapeta de pornire. Ar fi fost indicat să aştepte până la căderea întunericului înainte de a fura vreo barcă, dar aşteptarea nu era o opţiune. Chiar în aceste clipe, Kate Ford şi colegii ei italieni scotoceau zona turistică din vecinătatea hotelului Rondo, interogând vânzătorii, angajaţii restaurantelor şi managerii hotelurilor, întrebându-i dacă îl văzuseră sau vorbiseră cu el. Era doar o chestiune de timp până când aveau să ajungă la hotelul De La Ville. Dacă era precaut, trebuia să presupună că ajunseseră deja.

Mergând la prova, Jonathan dezlegă şalupa, ridică ancora, apoi se aşeză lângă motor. Trase cablul de pornire, şi motorul se trezi la viaţă. În urechile celui aflat pe fugă, zgomotul era puternic precum explozia unei grenade. Scoase şalupa din golfuleţ şi o îndreptă spre nord, de-a lungul coastei, rămânând cu privirea aţintită spre ţărm. Se aştepta ca în orice moment proprietarul şalupei să iasă dintr-una dintre căsuţe şi să strige după el să-i aducă barca înapoi. Dar nimeni nu aruncă nici măcar o privire în direcţia lui.

După doar câteva minute, hainele îi erau deja uscate, iar soarele îi arunca văpaia în faţă. La prova se afla un prostovol, şi folosi greutăţile de plumb ca să fixeze pe bancă bancnotele care îi rămăseseră în portofel, pentru a le usca la soare.

Treptat, aspectul ţărmului se schimbă. Plaja dispăru, fiind înlocuită de un dig nesfârşit. Relieful deveni stâncos, iar povârnişurile coborau până în mare, o succesiune de

creste colţuroase înconjurând golfuleţe azurii.

Jonathan cercetă coasta, căutând un loc în care să acosteze. Era esenţial să înceapă să gândească agresiv. Respectul său pentru lege şi pentru cei care juraseră să o apere devenise nepotrivit acum. Pentru un om în poziţia lui, legea era doar un obstacol. Legea, întrupată în Kate Ford, Charles Graves sau în carabinieri cu uniforme albastre, era cea care îl fugărise pe docurile din Civitavecchia, cea care încerca să-l împiedice s-o găsească pe Emma.

Se strâmbă, conştient de un nou şi neplăcut sentiment. Ajunsese să nu se mai gândească la Emma ca la soţia lui, nici măcar ca la o prietenă. Evenimentele din ultimele patruzeci şi opt de ore aruncaseră asupra ei o lumină rece şi obiectivă şi, pentru prima dată, permisese ca acţiunile ei să o definească aşa cum era cu adevărat. Portretul nu avea nimic măgulitor. Se forţă să privească această imagine mentală, să-şi întipărească în memorie caracteristicile ei dure şi să-i spună pe nume. Nu Lara. Nici Eva. Nici măcar Emma. Cumva mult mai tulburător.

Ea era duşmanul. Şi trebuia să fie oprită.

Dar ce avea să se întâmple apoi?

Jonathan nu ştia încă răspunsul.

Dând ocol următorului promontoriu, îndreptă şalupa înspre un golf în formă de semilună. Nu avea plajă, nici măcar un dig, doar stânci colţuroase care ţâşneau direct din apă la o înălţime de douăzeci de metri. Din loc în loc, scări săpate în stâncă urcau către docuri private. Câteva vile cu vedere spre mare erau înălţate pe falezele de deasupra acestora. Unele semănau cu nişte mici palate, altele aveau o arhitectură minimalistă şi modernă, şi, din păcate, câteva erau lăsate în paragină.

Jonathan îndreptă şalupa înspre un intrând din peretele stâncii şi lăsă ancora. Îşi adună banii şi portofelul, se dezbrăcă, rămânând doar în chiloţi, îşi strânse portofelul şi hainele ghem şi înotă până la doc, cu un braţ ridicat deasupra capului pentru a-şi păstra lucrurile uscate.

Odată ajuns la doc, privi la casa aflată la treizeci de metri deasupra lui. Era o vilă cu un singur etaj, asupra căreia vremea îşi pusese amprenta, ferestrele fiind ascunse de jaluzele metalice, cu un catarg de steag drept santinelă. După cum arăta, părea nelocuită, poate chiar abandonată. Se îmbrăcă, apoi începu să urce scările. În faţa casei zări o piscină goală. O ocoli, sări peste un gard jos şi ajunse la garaj. Ferestrele poziţionate la înălţime îţi permiteau totuşi să priveşti înăuntru. Garajul era gol. Nici o maşină, nici măcar biciclete.

Jonathan porni în pas alergător de-a lungul drumului. În depărtare, se auzea zgomotul maşinilor ce se deplasau cu viteză. În doar câteva minute, ajunse la autostradă. Privi înspre nord, apoi înspre sud.

Porni în fugă în direcţia nord.

Era un Ducati 350 de culoare galbenă – o motocicletă de viteză cu cauciucuri groase şi ţeava de eşapament cromată – şi se afla în mijlocul unei parcări aglomerate a unui restaurant de pe plajă numit Coney Island. „Ca să vezi”, îşi zise Jonathan în timp ce înainta hotărât printre maşinile parcate bară la bară pe asfaltul încins. În America, tot al doilea restaurant era denumit după un oraş italian. Nici nu mai ştia în câte localuri cu nume precum Café Roma, Portofino sau Firenze fusese. Acum, era rândul italienilor să procedeze la fel.

Se îndreptă direct spre motocicletă şi îngenunche lângă ea. Maşina de lângă el era suficient de aproape cât să o poată atinge. Nimeni din restaurant n-avea cum să-l vadă. Proprietarul motocicletei avea să apară sau nu. Era simplu. În definitiv, la asta se reducea totul. Jonathan încetase să se mai gândească la consecinţe.

Cu ajutorul briceagului Swiss Army deschise capacul cilindrului de aprindere şi conectă firul verde şi cel roşu, care duceau la bujii. Aprinderea unei motociclete era diferită de cea a unei maşini. La un model mai vechi precum acesta, cheia nu făcea decât să realizeze contactul între firele de la bujii şi magnetou. Jonathan răsuci firele laolaltă şi apăsă pe starter. Motorul se trezi la viaţă. Se

urcă în şa, dădu motocicleta în spate, apoi acceleră pe culoarul dintre maşini şi ieşi pe autostradă. Totul se petrecu în doar două minute. Emma ar fi fost mândră de el.

Era douăsprezece şi un sfert. Graniţa franceză se afla la cinci sute optzeci de kilometri. Jonathan trecu pe banda de viteză, şi se plecă în şa, după care apăsă acceleraţia Ducati-ului. Motocicleta o zbughi precum un iepure din vizuină.

Îşi propuse să ajungă la Èze până la ora şapte.

58

Kate Ford se prăbuşi pe un scaun din faţa unei cafenele.

— E imposibil, zise ea, pe jumătate pentru sine. Tipul ăsta nu e o fantomă. Nu se poate să fi dispărut pur şi simplu. A avut un motiv ca să vină aici. Trebuie să fi vorbit cu cineva.

Locotenent-colonelul se aşeză lângă ea. Era chipeş şi delicat, dar Kate bănuia că-i plăcea mai mult uniforma strălucitoare decât slujba pe care o presupunea aceasta.

— Am căutat peste tot, zise el, coborându-şi umerii eleganţi.

— Nu chiar peste tot, spuse Kate. Am lăsat câteva străzi necercetate în direcţia aia.

— Nu e o zonă prea primitoare, replică el. E o zonă pentru marinari. Multe baruri. E un loc dur. Mergem după aceea. Mai întâi, o cafea.

Kate îşi dezbrăcă haina şi începu să-şi facă vânt.

— Nu, mulţumesc, spuse ea. E cam cald pentru mine.

Locotenent-colonelul zâmbi resemnat, apoi îi făcu semn chelnerului şi comandă un espresso. Iritată, Kate se ridică şi începu să înainteze de-a lungul străzii.

Trecuseră patru ore de când Ransom li se strecurase printre degete. În tot acest timp, în jur de şaizeci de ofiţeri de poliţie cercetaseră cele şaisprezece străzi ale

cvartalului din jurul adresei de unde o ambulanţă o luase pe Emma Ransom. Poliţiştii italieni erau de o tenacitate ce mergea până în pânzele albe. Atât cât putu să-i urmărească, nu lăsaseră nici un magazin, hotel, bar sau cafenea neverificate. Nici în Londra n-ar fi avut parte de oameni mai sârguincioşi. Se întreba dacă şi Ransom fusese la fel de ghinionist în căutările sale.

Ajungând în vârful dealului, continuă să înainteze pe străzile pietruite şi tot mai înguste, bucurându-se de umbra aruncată de clădirile ce se întindeau în calea ei. Cele mai multe erau apartamente vechi, dărăpănate şi neîngrijite. Încercă să intre, dar uşile erau încuiate. Pentru a cerceta zona asta, ar fi fost nevoie de zile, nu doar de ore. Erau multe baruri, localuri părăginite fără nume. Fiind încă devreme, şi acestea erau închise. Kate se opri într-o piaţă mică şi arătă o fotografie cu Jonathan, apoi poza pixelată a Emmei ce fusese făcută în Londra. Din nou, n-avu parte decât de priviri împietrite.

Kate se sprijini de un zid şi îşi scoase unul dintre pantofi ca să-şi maseze piciorul care începea să o doară. Oftă. Nu îi mai rămâneau prea multe lucruri de făcut. Avea să lase căutarea pe mâna poliţiei italiene şi să aştepte. Nu era tocmai optimistă. Imaginile înmagazinate în memorie se risipesc repede, vederea unui chip necunoscut se şterge mai rapid decât orice. Îşi încălţă pantoful şi începu să meargă înapoi spre ţărm. Dar, în timp ce înainta, văzu un semn cu coada ochiului. Era atârnat deasupra unei intrări, cam la treizeci de metri în josul aleii. Hotelul De La Ville.

Scutură din cap şi-şi continuă drumul. Se opri brusc, ruşinată de pesimismul ei. Redescoperind în sine hotărârea, se întoarse din drum şi deschise uşa hotelului.

La recepţie, îi arătă managerului fotografiile cu Jonathan şi cu Emma Ransom şi îl întrebă dacă îi văzuse pe vreunul dintre ei. Bărbatul nu răspunse imediat, dar Kate observă ezitarea bărbatului în spatele ochilor de culoarea cafelei.

— Vorbiţi engleza? întrebă ea.

— *Certo*, răspunse el în italiană, ca şi cum ar fi fost

insultat. Bineînţeles.

— I-aţi văzut, nu-i aşa?

Managerul începu să-şi mişte încet capul înainte şi înapoi. Îşi cuprinse bărbia în palmă, în timp ce linia gurii i se schimonosi într-o expresie dezaprobatoare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Îl cunoaşteţi pe acest bărbat?

— Nu sunt sigur.

Kate îl înşfăcă de încheietură.

— Spuneţi-mi adevărul. Altfel, în mai puţin de zece secunde, locul ăsta o să mişune de carabinieri care o să îşi bage nasul în permisele de muncă ale angajaţilor dumneavoastră!

— A fost aici în dimineaţa asta.

Pentru o clipă, lui Kate îi stătu inima în loc. Încuviinţă din cap, încurajându-l să continue.

— Aşa…

Managerul aruncă fotografia pe tejghea.

— E soţul ei, zise el emfatic, ca şi cum ar fi vrut să o corecteze. *Nu* e din Franţa!

Şaizeci de minute mai târziu, elicopterul Aérospatiale Écureuil decolă de la o bază a poliţiei aflată pe unul dintre dealurile de deasupra Civitavecchiei. Kate îşi puse căştile şi îşi strânse centura scaunului pentru pasageri. Le făcu semn cu mâna carabinierilor în timp ce elicopterul se înălţa. Botul aparatului coborî, se înclină puternic spre stânga şi, după doar câteva secunde, zburau pe deasupra mării.

Kate privi spre pilot.

— Cât va dura?

— Zburăm în linie dreaptă, explică el. Distanţa e de şase sute de kilometri. Cred că o să ajungem în trei ore. Dacă ne ajută vântul, poate chiar mai repede.

Kate luă legătura prin radio cu Poliţia Naţională Franceză şi ceru ca o patrulă discretă să supravegheze adresa din Èze, acolo unde era convinsă că mergea Ransom. Avea nevoie de cei mai buni oameni. Nu voia ca Ransom să se sperie în cazul în care ajungea acolo înaintea

ei.

— Şi dacă îl vedem, iar apoi pleacă?

— Atunci puteţi să puneţi mâna pe el, zise Kate. Dar nu contaţi pe asta. Nu prea are cum să ajungă acolo înaintea mea.

Încheind conversaţia, îl apelă pe Graves de pe telefonul mobil.

— Charles, spuse ea, mult prea optimistă, am pus mâna pe el.

59

Charles Graves opri maşina şi scoase mâna pe geam ca să apese soneria. Poarta era masivă şi impozantă, cu ornamente de fier forjat şi un blazon în centru. Avea farmecul unei porţi culisante a unui castel medieval. Ceva fabricat cu multă migală şi ştiinţă pentru a ţine duşmanul afară. Poarta începu să tremure şi se deschise, iar Graves ştiu că undeva în plăcile de fildeş care acopereau zidurile de piatră era ascunsă o videocameră de supraveghere şi că fusese identificat, primind aprobarea de a pătrunde.

Graves acceleră de-a lungul unei alei bine întreţinute, străjuite de o parte şi de alta de straturi cu flori puternic colorate şi de peluze scumpe. Intră într-un viraj, iar la capătul acestuia se ivi casa. Cercetă din priviri masiva structură în stil palladian. „Casă” nu era cuvântul cel mai potrivit. Mai degrabă „palat”. Într-adevăr, îşi aminti că, în trecut, clădirea fusese reşedinţa de vară a reginei Victoria. În urmă cu trei ani, când casa fusese vândută miliardarului rus, tranzacţia provocase un adevărat scandal. Un ţar fura proprietatea unei regine, aşa fusese percepută achiziţia.

În curtea din faţă acoperită cu pietriş era parcat Rolls-Royce-ul Phantom pe care Graves îl văzuse pe înregistrările camerelor de supraveghere. Peter Chagall cobora deja treptele, cu o mână întinsă în semn de salut, cu claia lui de păr alb-blondin, coama veşnic neîngrijită

devenită semn distinctiv.

„Ai grijă”, îl avertizaseră băieţii care se ocupau de zona rusă. „Are zâmbetul unui rechin şi dinţi tot atât de ascuţiţi.”

Dar Graves nu avea nevoie de sfaturile lor când venea vorba despre Chagall. Îi cunoştea biografia pe de rost încă din momentul în care acesta cumpărase clubul de fotbal Arsenal, locul din nordul Londrei căruia Graves îi închinase, încă de când avea cinci ani, orice după-masă de sâmbătă dintre lunile septembrie şi mai.

Născut în Siberia în urmă cu cincizeci şi cinci de ani, Piotr Şagalinski rămăsese orfan de mic, fiind crescut de una dintre bunici. Student genial, obţinuse o bursă la Universitatea de Stat din Moscova şi absolvise ca şef de promoţie. După ce-şi făcuse stagiul militar obligatoriu, se angajase la unul dintre cei mai mari producători din URSS. Ajunsese vicepreşedinte la doar douăzeci şi şapte de ani, ascensiune cu atât mai incredibilă pentru că refuzase să intre în partidul comunist. După căderea Zidului Berlinului şi prăbuşirea guvernului închistat al Rusiei, Şagalinski – rebotezat între timp Chagall – se afla în poziţia perfectă pentru a profita de aceste schimbări. Luase măsurile necesare pentru a moderniza compania petrolieră, crescând producţia în timp ce acaparase rivalii mai mici şi se asigurase că majoritatea acţiunilor companiilor nou privatizate sfârşeau în buzunarul lui. Această propensiune de a-şi înghiţi rivalii, alături de coama lui blondină, îi conferise porecla de Marele Alb.

Iar apoi, în urmă cu cinci ani, Chagall făcuse un pas înainte şi revânduse compania guvernului rus pentru zece miliarde de lire. Această mişcare fiind cu totul neaşteptată, mulţi rămăseseră cu semne de întrebare în legătură cu motivul real al plecării lui. La o zi după vânzare, era deja în avionul spre Marea Britanie. „Am terminat-o cu Rusia şi Rusia a terminat-o cu mine”, fusese replica faimoasă de dinaintea plecării. Dar, ca atât de multe alte lucruri legate de Chagall, afirmaţia era o minciună. Chagall era rus până în măduva oaselor. Relaţiile lui cu partidul Rodina n-aveau

să se încheie niciodată, iar legătura lui cu Robert Russell era o dovadă în acest sens.

— Bine aţi venit! strigă Chagall cu un puternic accent rusesc, deschizând portiera maşinii înainte ca Graves să apuce să oprească motorul. Căpitane Graves, îmi face o deosebită plăcere să vă cunosc.

— Apreciez faptul că aţi acceptat să mă primiţi.

Graves se prefăcu a nu fi observat că Chagall îl retrogradase, nu fără intenţie. Avea deja o primă dovadă că acesta se afla la ananghie. Miliardarii nu făceau exces de politeţe în relaţiile cu poliţia, nici în Rusia, nici în Marea Britanie.

— Cum aş fi putut să resping o cerere venită din partea Serviciului de Securitate? Acum sunt şi eu cetăţeanul acestei ţări. Unul dintre supuşii reginei.

— Felicitări. Graves se întreba cât îl costase un paşaport britanic. Reşedinţa fusese cumpărată cu treizeci de milioane de lire, echipa de fotbal – cu două sute. Oricât ar fi costat, Chagall îşi permitea.

— Vizita dumneavoastră are de-a face cu prietenul meu Robert, zise rusul cu o figură îndoliată. Am aflat atâta lucru. Ca să fiu sincer, mă aşteptam să mă contactaţi.

— Asta înseamnă că aveţi ceva ce aţi vrea să ne spuneţi?

Graves nu avea nici un resort legal pentru a-l determina pe Chagall să coopereze. Nu era cu nimic ilegal să te întâlneşti cu un om cu două ore înainte ca acesta să fie ucis. Dacă Graves voia să scoată ceva de la Chagall, avea să fie nevoit să-i propună un târg.

— Poate, spuse Chagall. Dar speram că îmi veţi spune dumneavoastră ceva.

— S-ar putea să ştiu şi eu câte ceva.

Chagall îl apucă de braţ, şi porniră într-o parte a reşedinţei.

— Cum au ajuns la el?

— Prin subsol, spuse Graves.

— Dar locuia la etajul cinci. Şi erau toate acele măsuri de securitate – alarmele, portarii.

— S-au folosit de toboganele pentru rufărie pentru a se deplasa nedetectaţi.

— Cine? Trebuie să aflu asta.

— Nu pot să dezvălui această informaţie. Ancheta e în curs de desfăşurare.

— Chiar aşa? Chagall îi aruncă o privire interogativă, ca şi cum ar fi început deja să-i telegrafieze o mită. Cât voia Graves? Zece mii de lire? Cincizeci de mii? O sută de mii?

— Veţi afla în momentul în care vom face arestările, completă Graves.

— Să înţeleg că se va întâmpla în curând?

— Aşa sperăm.

Chagall îl conduse prin grădina îngrijită impecabil, printre arbuştii tăiaţi în formă de animale de circ: un elefant, un leu, un urs dansator. Din loc în loc, de-a lungul perimetrului încadrat de zidurile înalte de cărămidă care protejau proprietatea, paznici înarmaţi pândeau din umbră, purtând pistoale semiautomate. Pe durata a doar cinci minute, Graves numără trei echipe a câte doi oameni şi şase camere de supraveghere. Palatul nu era atât o reşedinţă, cât o fortăreaţă.

— Spuneţi-mi, domnule Chagall, eraţi de multă vreme prieten cu lordul Russell?

— De destulă vreme. Îmi era de ajutor.

— În ce fel?

— El nu credea. Nu se lăsa păcălit precum voi toţi ceilalţi.

— Păcălit de ce?

— Priviţi în jur! Vedeţi armele. Mica mea armată. Dumneavoastră ce credeţi? El nu se lăsa păcălit de *ei*.

Ieşiră dintre gardurile vii. În faţa lor se înălţa un şopron întins, având uşi mari, vopsite în verde. De undeva dinăuntru se auzea zgomotul unui motor turat.

— Avem imagini cu maşina dumneavoastră, în faţa clubului lordului Russell, din noaptea în care a fost ucis. După întâlnirea cu dumneavoastră, Russell a mers pe Victoria Street, în zona în care a avut loc atentatul cu

bombă împotriva ministrului de interne Ivanov. Aveţi habar de ce a simţit nevoia să meargă acolo la o oră atât de târzie?

— Demonii, zise Chagall veninos. Sunt malefici. Nici n-aveţi idee. Poartă costume elegante. Vorbesc engleza perfect, ca să te facă să crezi că nu-i nimic în neregulă cu ei. Că sunt oameni cu care poţi să te înţelegi – aşa cum a spus doamna Thatcher despre Gorbaciov, în urmă cu douăzeci de ani. Dar sunteţi naivi. Nu cu oamenii ăştia. Cu ei nu te poţi înţelege. Rusia s-a născut dintr-o mlaştină. Ne-am zbătut timp de zece veacuri. Întotdeauna săracul Europei. Ignoranţi. Superstiţioşi. Iar acum s-a arătat un miracol spre a ne salva. Ştiţi care e acest miracol?

— Petrolul? ghici Graves.

— Petrolul, zise Chagall. Rusia are cea de-a doua rezervă ca mărime din lume. Două sute de miliarde de barili. Înainte, scoteam nouă milioane de barili pe zi. Dar s-a terminat cu asta. Oamenii care controlează companiile petroliere preferă să păstreze tot profitul pentru ei decât să-l împartă cu alţii. În loc să modernizeze platformele petroliere cu ajutorul partenerilor din vest, le lasă să ruginească. În loc să caute noi rezerve, le păzesc pe cele vechi precum îşi păzesc nişte găini geloase ouăle. Problema e că aceia care au pus mâna pe resursele naturale ale ţării nu sunt oameni de afaceri. Sunt spioni, iar spionii sunt paranoici şi proşti. Privesc tot timpul peste umăr, dar niciodată înainte. Pretind că sunt patrioţi care îşi varsă sângele pentru Mama Rusie. Căpitane Graves, sunt convins, nu e nimic mai înfricoşător decât un patriot.

Ajunseseră la şopron. Zgomotul motorului era mai puternic acum. Cineva apăsa acceleraţia, şi se auzeau glasuri care dădeau instrucţiuni în rusă. Chagall deschise uşa şi intră. Şopronul fusese transformat în garaj. Graves numără cel puţin douăzeci de automobile parcate sub o platformă de reflectoare. Văzu un Ferrari Scaglietti şi un Lamborghini Miura. Un Maserati Quattroporte şi un Mercedes McLaren SLR. Un Porsche 911 GT şi un Bentley Mulsanne Turbo.

Chagall se opri în faţa unei maşini sport, cu două uşi, cu caroseria foarte aerodinamică şi vopsită în gri.

— E un Bugatti Veyron. Cea mai scumpă maşină din lume. Ştiţi cât costă?

Graves zâmbi politicos.

— Dacă ar fi să ghicesc, cred că puţin mai mult decât salariul meu.

— Două milioane de dolari americani. Ascul-taţi-mă bine. Dacă-mi spuneţi cine l-a omorât pe Robert Russell, e a dumneavoastră. Fără complicaţii. Un cadou din partea mea. Ce ziceţi?

— E tentant.

— Atunci, al dumneavoastră e! proclamă Chagall.

— Nu pot să accept. Graves scutură politicos din cap, ca şi cum ar fi fost uimit de atâta generozitate.

— Ah! strigă Chagall. Încă un patriot.

Graves deveni serios.

— De ce a mers Russell pe Victoria Street imediat după întâlnirea cu dumneavoastră? Ce ştiţi în legătură cu atentatul care a avut loc acolo?

Chagall îşi făcea de lucru cu o piele de antilopă, lustruind caroseria neagră a unui Ferrari Daytona de colecţie.

— La fel ca în cazul dumneavoastră, şi investigaţia noastră e în curs de desfăşurare, zise el, fără să-şi ridice privirea. Poate c-o să informăm guvernul Maiestăţii Sale după ce vom avea mai multe informaţii.

Graves merse până în dreptul lui.

— Atacul asupra ministrului de interne Ivanov a fost o diversiune pentru a determina evacuarea obligatorie a clădirilor guvernamentale din vecinătate, astfel încât cineva să poată pătrunde înăuntru şi să fure informaţii secrete.

— Ce fel de informaţii secrete?

— Foarte secrete, sublinie Graves.

Pe chipul lui Chagall se putea citi scepticismul.

— Vreţi să spuneţi că nu voiau să-l omoare pe Ivanov? E absurd! Toată lumea îl vrea mort pe Ivanov.

— Nu fac decât să vă spun în ce direcţie ne-au condus dovezile.

— Şi ce fel de informaţii secrete erau astea de erau atât de valoroase pentru ei? întrebă Chagall.

— Vreţi să spuneţi că nu ştiţi nici dumneavoastră?

— Credeţi că, dacă aş fi ştiut, mi-aş mai fi târât bunul prieten, lordul Robbie, acolo la ora aia? Ştiam că se pune la cale ceva. Aflasem locul, dar nu ştiam despre ce era vorba. Russell se foloseşte de noi, iar noi ne folosim de el. Adeseori, oamenii lui de legătură din Rusia sunt mai buni decât ai mei. Eram convinşi că el trebuia să ştie. Tot ce vă pot spune, căpitane, e că ei sunt în spatele a ceea ce s-a întâmplat. Cei malefici.

Graves nu mai trebuia să întrebe, ştia la cine se referea. La FSB.

— Ascultaţi-mă, căpitane, continuă Chagall. O să vă fac legătura cu sursa mea. E unul dintre ei. Dar e un om bun. O să vă întâlniţi faţă în faţă. O să vă spună tot ce ştie. N-o să fiţi dezamăgit. În schimb, trebuie să îi daţi dovezile pe care le aveţi în legătură cu persoana care l-a ucis pe Robert Russell.

— Omul de legătură se află în Londra?

— Da.

Chagall se îndreptă înspre partea din spate a garajului, acolo unde o maşină era descărcată din spatele unei dube. Graves se opri de o parte a rampei pe care era coborât un Shelby Cobra din 1965, cu caroseria de un albastru metalizat.

— Ultima mea achiziţie, zise Chagall. Maşina care l-a învins pe Enzo Ferrari la Le Mans. E primul automobil american pe care îl cumpăr.

Graves ar fi vrut să spună că şi-ar fi dat şi un braţ ca să-l poată conduce, dar se rezumă la atât:

— E foarte frumos.

— Deci? întrebă Chagall în timp ce urca la volanul maşinii. Pot să-i spun că îi veţi oferi numele?

Graves simţi mirosul de piele, de cauciuc nou. Şi în acel moment ştiu că ăsta era mirosul puterii.

— Facem târgul.

Toată anxietatea lui Chagall se risipi într-o clipă. Dispăru şi comportamentul lui zelos, aproape linguşitor. Redevenise un tip arogant.

— Cel mai bine e să aflaţi lucrurile chiar de la sursă. Altfel, mi-e teamă că n-o să credeţi. Dau imediat telefon. Sunteţi liber în seara asta?

— O să fac în aşa fel încât să fiu.

— Excelent. Chagall îşi ridică privirea. O ultimă întrebare, căpitane. Aţi spus că ucigaşul lui Russell a pătruns în apartament prin subsol. Dar şi subsolul e păzit. Ştiu asta. Era cât pe ce să-mi cumpăr şi eu un apartament acolo. Şi atunci, spuneţi-mi, vă rog, cum a reuşit să intre?

Graves dădu ocol Shelby-ului, bătând darabana pe portieră.

— S-a ascuns în portbagajul maşinii lui.

Peter Chagall căscă ochii mari.

60

Frontière Française – 2 kilometri

Apropiindu-se de graniţa franceză, Jonathan încetini motocicleta. Autostrada se despărţea în două, benzile dinspre vest urcând o pantă uşoară săpată în povârnişul dealului, celelalte ocolind fâşia de teren plat de lângă coastă. Începea să se lase seara, şi traficul era aglomerat; după încă un kilometru, înţelese că trebuia să se oprească. Sprijinind motocicleta pe piciorul stâng, privi înspre mare. Îl însoţise în permanenţă în ultimele şapte ore, o întindere de un albastru pâlpâitor ce se prelungea până la destinaţia lui. Deasupra sa, panta se înălţa abrupt. Vedea case şi grădini terasate, iar printre măslini se întindeau sârme pentru rufe. O briză se ridica dinspre mare, aducând mirosul de sare, de gaze de eşapament şi de răşină de pin.

Şirul de maşini se ramifica în faţă. Trecu de o curbă şi văzu clădirea în formă de scoică, adăpostind biroul vamal şi serviciul de imigraţii. Ofiţeri îmbrăcaţi în

uniforme bleu şi cu caschete de legionari se perindau în susul şi în josul şirului de maşini, verificând sumar paşapoartele şi buletinele, făcând semn maşinilor să treacă. Jonathan trecuse în repetate rânduri graniţa în interiorul Uniunii Europene. Privirea lui preocupată distingea totul desfăşurându-se calm, fără grabă. O zi ca oricare alta. Văzu cum o dubă albă trase pe o bandă de rezervă, pentru verificare. Grănicerul îi făcu semn şoferului să oprească. După o clipă, o echipă de femei şi bărbaţi îmbrăcaţi în civil ieşiră ca din pământ şi începură să mişune dintr-o parte în alta.

Nu era chiar o zi ca oricare alta.

Precipitându-se, Jonathan căută o ieşire de pe autostradă. Nu era nici una. Trecuse de ultima cu un kilometru în urmă. Aruncă o privire peste umăr, şi abia atunci văzu o maşină de poliţie ascunsă în spatele panoului ce semnala ieşirea de pe autostradă. Acceleră puţin şi mai înaintă vreo douăzeci de metri. Nu mai avea altă soluţie.

După nici un minut, se afla la umbra copertinei. Avea cartea de identitate pregătită. Îi aparţinea doctorului Luca Lazio. Fotografia fusese făcută în urmă cu şapte ani, şi era zgâriată şi ştearsă. Un ofiţer se îndreptă spre el, măsurându-l din cap până în picioare. Ridică un deget şi îi făcu semn să se apropie.

— Dumneavoastră, zise el. Opriţi!

Jonathan întinse cartea de identitate, şi ofiţerul i-o luă dintre degete.

— De unde veniţi?

— Din Milano, zise Jonathan, pentru că plăcuţele de înmatriculare ale motocicletei erau din oraşul industrial din nord.

— Scopul vizitei?

Jonathan n-avea bagaje la el, nimic altceva decât hainele de pe el.

— Îmi vizitez un prieten din Monaco, răspunse el.

Grănicerul privi cu atenţie chipul lui Jonathan, apoi se mai uită o dată la cartea de identitate.

— Vă numiţi Lazio, nu?

— Da.

— Doctor?

Jonathan răspunse încă o dată afirmativ.

Grănicerul scutură din cap şi îi dădu înapoi cartea de identitate.

— Era de aşteptat. Numai un doctor ar fi destul de nebun să conducă pe autostradă fără cască. Nici bocanci n-aveţi. Îi făcu semn să treacă. Aveţi mai multă grijă data viitoare.

Jonathan încuviinţă ridicând degetul mare, după care acceleră, intrând în Franţa.

— Următorul! strigă grănicerul.

61

O altă noapte. Un nou inventar.

Emma îşi întinse trusa de lucru pe pat.

Cuţitul de luptă

Bandă adezivă

Spray paralizant

Aparat cu electroşocuri

Cătuşe de plastic (două perechi)

O cutie cu feşe de tifon hipoalergenic

Un pistol Sig Sauer de 9 mm cu amortizor

Două încărcătoare

Făcu un pas în spate pentru a evalua toate obiectele de care urma să aibă nevoie în acea noapte. Îşi dădu imediat seama ce-i lipsea. Scotoci în geantă până când dădu de obiectul dreptunghiular de metal.

Şperaclu

Gata. Avea tot ce era necesar.

Se aşeză şi luă fiecare obiect la mână, asigurându-se că totul funcţiona cum trebuia.

Ascuţi cuţitul.

Împături capătul benzii adezive, pentru a o putea desprinde mai uşor.

Trase stratul protector de plastic de pe spray-ul

paralizant şi depresuriză orificiul. Eliberă un mic nor de vapori. Inspiră, şi ochii i se umeziră. Aşează tubul la loc.

Setă aparatul cu electroşocuri pe zece mii de volţi şi se asigură că bateriile erau încărcate.

Nu avea ce să verifice în cazul cătuşelor. La fel şi cu tifonul.

Înşurubă amortizorul pe ţeava pistolului, introduse un încărcător şi încărcă un glonţ pe ţeavă. Îşi lăsă mâna să se obişnuiască o vreme cu greutatea armei, îndreptând-o înspre ţinte imaginare din cameră. Apoi scoase glonţul, desprinse încărcătorul şi deşurubă amortizorul.

Şperaclul era suficient de bine uns şi de ascuţit.

Se îndreptă de spate şi se privi în oglindă. Nu clipi şi nu respiră preţ de un minut. Un alt test trecut cu brio.

Uşile de la balcon erau deschise. Briza răcoroasă şi sărată a mării îi răvăşea părul. Se ridică şi ieşi pe balcon. Camera aflată la etajul trei al hotelului Bel-Air din Bricquebec, din apropierea coastei Normandiei, oferea o privelişte ce se întindea peste pajişti, garduri vii şi, dincolo de acestea, lăţindu-se la orizont, la Manche. Canalul Mânecii.

Reveni în cameră şi puse la loc toate obiectele în trusa de lucru, pe care o strecură apoi sub pat. Scoase o hartă din poşetă şi studie zona dintre Bricquebec şi La Reine. Alunecând cu unghia pe deasupra hărţii, găsi La Rue Saint-Martin. Figura ca un drum de ţară, întinzându-se în linie dreaptă, pe o lungime de patru kilometri, între Bricquebec şi cătunul învecinat, Brédonchel.

Emma luă laptopul de pe birou şi îl aşeză pe pat. Deschise CD-ul pe care îl primise de la Pierre Bertels, directorul Corporaţiei Internaţionale pentru Securitatea Nucleară, şi găsi imediat adresa domnului Jean Grégoire, şeful departamentului de securitate al centralei La Reine. Intră pe Google Maps şi introduse adresa Rue Saint-Martin numărul 12, cătunul Brédonchel, Franţa. Pe ecran apăru o imagine cu un peisaj de ţară cu vegetaţie luxuriantă. Focaliză până la altitudinea de o sută de metri. Deşi imaginea era înceţoşată, putea să-şi dea seama că

reşedinţa era o casă de ţară tipică pentru Normandia, cu acoperiş de ardezie, două hornuri şi un teren pentru bocce în curtea din spate. Schimbă pe vederea din stradă şi obţinu o fotografie limpede precum cristalul, făcută de pe aleea din faţă.

Se întoarse la imaginea prin satelit şi observă că nu se mai găsea nici o altă casă pe o rază de două sute de metri. Asta o bucură. Era, în mod oficial, distanţa de la care nu mai puteai să auzi pe cineva strigând.

Emma trase pe ea o pereche de blugi şi un tricou şi se spălă pe mâini. Înainte de a coborî, îşi înfăşură capul într-un batic şi îşi puse o pereche de ochelari de soare. Îndreptându-se spre uşă, luă aparatul de fotografiat şi ataşă lentilele telefoto. Angajatul de la recepţie abia dacă îi aruncă o privire când ieşi.

Drumul cu maşina până la Rue Saint-Martin dură douăzeci de minute. Întâlni în calea ei semne care indicau locuri istorice precum Bayeux şi Caen şi, în mai multe rânduri, trecu pe lângă cimitire mici, perfect îngrijite, cu sute de pietre funerare albe la baza cărora se afla câte un steag american. Ştia prea puţine despre locurile acestea sau despre bătăliile care răscoliseră câmpurile de acolo. Cunoştinţele ei despre cel de-al Doilea Război Mondial erau centrate în jurul unor oraşe cu nume precum Stalingrad, Leningrad şi Kaliningrad.

Nu întâlni nici indicatoare rutiere, nici plăcuţe cu nume de străzi. Se lăsa ghidată doar de sistemul de navigaţie al maşinii. Ajunse la intersecţia cu Rue Saint-Martin, încetini la treizeci de kilometri pe oră şi coborî ambele geamuri. Era o singură casă pe strada aceea. Casa pe care o văzuse pe computer. Uşa de la intrare fusese revopsită, dar în rest părea neschimbată. Trecând pe lângă ea, ridică aparatul de fotografiat şi făcu vreo douăsprezece fotografii în succesiune rapidă. Continuă să conducă încă un kilometru înainte de-a se întoarce pe unde venise. Cu siguranţă, nu era primul turist care să se piardă pe aceste drumuri nemarcate.

De data asta, înaintă cu viteză mai mare. Apropiindu-

se, observă activitate în faţa casei. O fată cu părul roşcat sări de pe o bicicletă, pe care o abandonă pe pajişte, şi fugi înspre uşa de la intrare. Un băiat cu părul blond, cam de trei ani, venea în urma ei, ţipând entuziasmat.

Emma nu încetini. Îşi ţinu privirea aţintită înainte, începând să simtă un nod în gât. Nu ştiuse că avea să dea peste copii. O voce îi reaminti cine era şi ce căuta acolo. Era vocea lui Papi, întărindu-i voinţa.

„Alţi doi subiecţi”, observă ea cu o detaşare care l-ar fi făcut pe Papi să se simtă mândru.

Urma să aibă nevoie de patru perechi de cătuşe.

62

Începea să se lase noaptea, iar aerul de pe coastă rămânea cald şi încărcat de mirosul de pin şi de iasomie. Jonathan se lăsă să alunece pe povârniş, împrăştiind pământ şi pietriş, adăpostindu-se în spatele unui mal de pământ acoperit de pietre şi de bolovani. La picioarele lui, oraşul medieval Èze se căţăra pe versantul muntelui, un colaj de acoperişuri de ţiglă şi de zidărie rustică. O clopotniţă se înălţa din centrul oraşului precum un pumnal răsturnat. Mai jos de oraş, se întindea şoseaua Moyenne Corniche, îndreptându-se spre Cap Ferrat şi spre golful Villefranche. Clopotul unei biserici anunţă ora nouă.

Jonathan îşi lăsă rucsacul pe pământ şi căută înăuntru un binoclu. Îl cumpărase împreună cu un telefon mobil, apă şi alte câteva obiecte de strictă necesitate de la un hipermarket din Menton cu ajutorul cardului lui Luca Lazio. Duse binoclul la ochi şi cercetă vila căţărată pe versantul opus. Era mică şi veche, construită din blocuri de piatră albă, plăcile acoperişului fiind de culoarea ocrului, spălăcită de la soare, la fel ca toate celelalte acoperişuri de pe Coasta de Azur. Într-o parte avea o terasă împrejmuită cu un gărduleţ de metal. Pe aleea ce ducea spre intrare se afla o cutie poştală având adresa „58 Route de La Turbie” vopsită cu litere albe.

Sesiză o mişcare pe terasă. Uşile duble erau deschise după ce, cu doar o clipă în urmă, fuseseră închise. O umbră alunecă în casă. Un bărbat sau o femeie. Instinctiv, Jonathan se lipi mai tare de pietre. Rămase nemişcat, cu ochii aţintiţi spre perdelele umflate de vânt prin uşile deschise. O pisică dungată uriaşă ieşi pe terasă şi se tolăni sub masa din fier forjat. Trecură câteva minute, dar silueta nu se mai arătă.

Jonathan scoase telefonul mobil din buzunar. Avea un singur număr băgat în memorie. Apăsă tasta de apelare rapidă şi duse telefonul la ureche. Se realiză conexiunea, şi auzi ţârâitul în receptor.

Exact în acea clipă, silueta apăru pe terasă. Era un bărbat, cam de vârsta lui Jonathan. Slab, de înălţime medie, cu părul negru şi cu un ten ce părea neatins de soare. Era îmbrăcat într-un costum de culoare închisă şi cu o cămaşă cu gulerul descheiat. Atât hainele, cât şi ţinuta erau prea formale pentru o seară de vară pe Riviera Franceză. Era în timpul serviciului.

— *Allô,* răspunse el.

Vorbea franceza cu accent străin.

— Compania VOR S.A.? întrebă Jonathan, tot în franceză. Aş vrea să vorbesc cu Serge Simenon.

Găsise compania VOR S.A. într-o carte de telefoane online în care figurau firmele înregistrate în departamentul Alpes-Maritimes. Era inclus şi numele singurului director, alături de câteva informaţii care precizau că fusese înfiinţată în urmă cu zece ani, cu un capital iniţial modest de o sută de mii de euro, şi că avea filiale în Paris şi în Berlin. Domeniul de activitate al firmei era „comerţ internaţional”. După cum aprecie Jonathan, era un echivalent suficient de vag pentru spionaj.

— Cu cine vorbesc?

— Mă numesc Jonathan Ransom. Domnul Simenon ştie cine sunt.

— Vă rog să rămâneţi pe fir.

Accentul trăda *t*-ul moale şi *s*-ul aspru ale unui central-european. Dar de unde? Germania? Polonia?

Ungaria? Continuând să privească prin binoclu, Jonathan văzu cum bărbatul îl pune în aşteptare, sunând apoi la un alt număr. Spuse doar câteva cuvinte, apoi glasul i se reauzi în receptor:

— Domnul Simenon spune că nu vă cunoaşte.

— Spune-i că tocmai m-am întors de la Roma şi că ştiu că el i-a plătit factura de la spital Emmei Ransom. Tăcere. Şi mai spune-i şi că ştiu exact ce plănuieşte Emma să facă, adăugă Jonathan cu nesăbuinţa unui om care mizează totul pe ultima carte.

Se auzi un alt clic când bărbatul îl puse din nou în aşteptare. Urmă un nou schimb de cuvinte în timp ce bărbatul începu să se învârtă pe terasă, mai rigid acum decât la începutul conversaţiei. Glasul reveni:

— Domnule Ransom, pot să vă întreb unde vă aflaţi?

— Sunt în Monaco. Aştept să ne întâlnim la Café de Paris în cincisprezece minute. Place du Casino. O să mă aflu la o masă de pe terasă. Sunt îmbrăcat cu jeanşi şi un tricou albastru.

— Nu-i nevoie de descriere. Ştim cum arăţi.

— Stai puţin, zise Jonathan. Tu cine eşti?

— Eu sunt Alex.

Închise telefonul. Jonathan continuă să privească în timp ce bărbatul palid cu părul negru, pe numele lui Alex, mai schimbă câteva cuvinte cu Simenon. Conversaţia nu dură mult, dar, chiar şi de la distanţa la care se afla, Jonathan putu să-şi dea seama că era o discuţie aprinsă. În mai multe rânduri, Alex îşi plecă uşor capul cu o obedienţă pavloviană. Un om care primea ordine. Încheie conversaţia şi băgă telefonul într-un buzunar.

Înlemnit, Jonathan îl văzu cum scoase un pistol dintre faldurile jachetei, încărcă un glonţ pe ţeavă, apoi puse un altul în încărcător. Se aplecă pentru a mângâia pisica, apoi se ridică şi dispăru în vilă.

După un minut, se deschise uşa de la un garaj ascuns printre bolovani şi arbuşti, la cincizeci de metri mai jos de vilă. Un Peugeot alb ieşi cu spatele şi începu să coboare în viteză dealul.

Jonathan aşteptă până când maşina dispăru din raza lui vizuală şi încă două minute după aceea. Convins că „Alex” intenţiona să ajungă la timp la întâlnire, se căţără în vârful pantei şi strecură rucsacul şi conţinutul acestuia în genţile motocicletei, încălecă şi parcurse drumul şerpuit până la vilă. Parcă în susul drumului, chiar înainte de o curbă. Nu se mai duse până la scări. Fugi în schimb până la zidul care împrejmuia terasa şi se căţără sprinten pe pietrele mai ieşite în afară. La doar cinci minute după ce încheiase conversaţia, se afla pe terasa vilei.

Negândindu-se la sistemul complex de senzori de mişcare instalaţi în vilă, Jonathan intră. Prezenţa lui activă o alarmă silenţioasă. Semnalul nu era transmis poliţiei franceze. Trimitea, în schimb, un mesaj către telefonul lui Alex şi către o altă locaţie aflată la mai bine de o mie de kilometri depărtare.

Vila era mai mare decât păruse de pe celălalt versant. La prima vedere, era o casă locuită de un bărbat. Piesele de mobilier erau puţine şi simple. Un sistem de sonorizare de ultimă generaţie ocupa locul de onoare în camera de zi. Mai văzu un televizor cu ecran cu plasmă şi un fotoliu de piele, iar pe perete era agăţat un poster înrămat cu Cupa Mondială din 2010. Bucătăria era într-atât de curată, încât părea nefolosită.

Jonathan trecu dintr-o cameră în alta, deschizând sistematic sertare, purtându-şi privirea de-a lungul rafturilor, scotocind prin debarale. Ajuns la capătul holului, dădu peste o uşă încuiată. Fără să ezite, făcu vreo doi paşi în spate, apoi lovi cât de tare putu cu piciorul sub clanţă. Uşa rămase nemişcată. Se întoarse în bucătărie, căutând prin sertare ceva util, fiind nevoit să se mulţumească doar cu un ciocan de şniţele din oţel. Se întoarse pe hol şi începu să atace încuietoarea cu lovituri brutale, dar precise. Mânerul se îndoi, apoi se rupse. Tocul se făcu aşchii, iar uşa se deschise.

Era un birou decorat într-un stil proletar. De-a lungul unui perete se înşiruiau dulapuri din metal pentru dosare. Deasupra biroului era prinsă o hartă a Europei, iar pe o

măsuţă laterală se afla un radio Revox vechi. În schimb, laptopul MacBook Pro de pe birou era, cu siguranţă, mult mai modern. Era pornit, iar screensaverul înfăţişa o fotografie cu Pământul plutind liniştit în spaţiu.

Jonathan se aşează şi apăsă o tastă. Ecranul reveni la viaţă, încărcat de zeci de pictograme. Observă imediat că nu erau litere latine, ci chirilice. Accentul lui Alex nu era nici unguresc, nici polonez. Era rusesc.

La început, simbolurile îi părură ilizibile. Jonathan vorbea rusa doar la nivelul unui turist, atât cât învăţase într-un stagiu profesional de şase săptămâni în Kabul, Afganistan, la scurt timp după invazia americană din iarna lui 2003. Cum mulţi dintre medicii afgani fuseseră pregătiţi în timpul ocupaţiei ruse din urmă cu douăzeci şi cinci de ani, avusese de ales între rusă şi *paşto*. O alesese pe prima.

Dar Jonathan se pricepea să converseze mai bine cu sistemul de operare al Macului. Duse cursorul la bara de lucru, intenţionând să caute pe hard disk pornind de la cuvinte-cheie, precum „Lara”, „Emma” şi „Ransom”.

O fereastră se deschise şi se umplu cu numele fişierelor care conţineau unul sau mai multe dintre cuvintele de căutare. Câteva dintre ele aveau denumiri obscure, precum „Raport 15” sau „Comunicaţie-12 februarie”. Dar cel de-al cincilea avea numele „Larissa Alexandrovna Antonova” scris cu majuscule.

Jonathan dădu dublu clic pe fişier.

Pe ecran apăru copia scanată după un dosar personal redactat iniţial la maşina de scris. Numele Larissa Alexandrovna Antonova apărea în capul paginii. „Data naşterii: 2 august 1976”. În colţul din dreapta sus era ataşată o fotografie alb-negru. Înfăţişa o femeie tânără, cam de optsprezece ani, cu pielea de porţelan şi ochi ce păreau să provoace aparatul de fotografiat să se apropie. Părul fetei era strâns în coc, iar gulerul uniformei militare îi cuprindea gâtul până sus.

Era Emma.

Jonathan nu simţi nimic, ceea ce era mai rău chiar

decât dacă s-ar fi simţit dezamăgit.

În partea de sus a paginii exista un antet stilizat. Cuvintele îi păreau familiare. Chiar şi aşa, avu nevoie de aproape un minut până să le descifreze.

Federalnoia Slujba Bezopasnosti

Serviciul Federal de Securitate

FSB

Jonathan continuă să citească, pierzându-se în textul dens şi monoton. Nu putea să descifreze multe dintre cuvinte, însă cele pe care le înţelegea îi erau suficiente. Continuă să citească deşi ceasul anunţă că se scursese un sfert de oră. Continuă să citească în timp ce Peugeotul intră în garajul săpat în peretele stâncii de dedesubt şi în timp ce zgomotul de paşi începu să răsune pe o scară interioară. Nu auzi nimic. Nu observă nimic. Prezentul încetase să existe. Era rătăcit în îngrozitoarea descoperire. Fusese înghiţit de trecut. Citi pagină după pagină, şi, cu fiecare, vicleşugurile erau dezvăluite, minciunile scoase la lumină, înşelăciunile date în vileag. Era istoria secretă a Emmei – şi, într-un anumit fel, şi a lui. Simpla acumulare a detaliilor era năucitoare. Date, locuri, nume, şcoli, directori, clase, examinări, recomandări. Apoi se făcea trecerea dinspre lumea academică înspre cea militară. Alte şcoli, cursuri, unităţi, rapoarte de sănătate, soliditatea politică, rapoarte de supraveghere, promoţii, iar, la sfârşit, partea cea mai interesantă dintre toate, operaţiunile.

Apăreau şi fotografii.

Emma ca şcolăriţă, subţire ca un băţ, cu chipul plin de coşuri, aşa cum Jonathan nu mai văzuse pe nimeni, şi cu un braţ în ghips. Emma în uniformă, o fotografie de la încorporare. Dar câţi ani să fi avut? Cincisprezece? Şaisprezece? Cu siguranţă, prea tânără pentru serviciul militar. Din nou în uniformă, dar de data asta cu un grad la guler, pielea curată şi linia bărbiei vădind mândria. Era ceva mai mare, cam de optsprezece ani, chipul mai împlinit, ochii mai încrezători.

Emma în haine civile, primind o diplomă, strângându-i mâna superiorului, un bărbat corpolent cu părul

grizonant, cam cu douăzeci de ani mai mare decât ea şi cu cearcăne îngrozitoare în jurul ochilor. Pe perete era o panoplie cu o sabie şi un scut, simbolul FSB-ului. Iar peste fotografie, o ştampilă cu o dată. 1 iunie 1994.

Urmau alte fotografii, făcute fără ştiinţa Emmei.

Emma la o paradă, defilând într-un şir de cadete, cu puşca la umăr.

Emma alături de o prietenă, făcând cumpărături pe o stradă dintr-un oraş aglomerat.

Emma în apartamentul ei, ducând un pahar de vin la buze.

Şi alte şi alte fotografii. Fotografii personale făcute în timpul datoriei, în scopul şantajului. Fotografii care îi făceau greaţă. Toate având inscripţia „Privighetoarea” în partea de jos, cu litere negre.

„Privighetoarea”. Ăsta fusese numele ei de cod şi în cadrul Diviziei.

— Eşti surprins? întrebă un glas blând al unui bărbat educat.

Jonathan sări ca ars. Se întoarse şi îl văzu pe Alex în uşă, cu un pistol în mâna dreaptă.

— Pentru cine credeai că lucrează?

— N-aveam idee, zise Jonathan. În orice caz, nu pentru voi.

— E născută în Siberia. Pentru cine altcineva ar fi putut să lucreze? Alex flutură pistolul. Ridică-te! Vino cu mine! Nu te teme! Nu vrem să-ţi facem rău. Ai fost bun cu Lara. Nu suntem genul de oameni care nu ştiu să se arate recunoscători.

— Dacă vrei să te arăţi recunoscător, ai putea să nu mai îndrepţi pistolul ăla spre mine.

— Doar o măsură de precauţie.

Alex îl percheziţionă pe Jonathan şi, cum nu găsi nici o armă, îi făcu semn să înainteze pe coridor.

— Poate vrei puţină apă? Sau nişte brânză?

— Nu, mersi, zise Jonathan. Dar ai putea să-mi spui un lucru. Ce-aţi pus-o pe Emma să facă?

— Te referi la Lara? Credeam că ştii deja. Nu de asta

m-ai târât până în Monaco? Alex făcu semn cu capul înspre camera de zi. Sunt alarme peste tot. La nici zece minute după ce-am plecat, am primit un mesaj.

— Aţi plătit douăzeci şi cinci de mii de euro ca să o scoateţi din spital. N-aţi făcut-o degeaba.

Alex răspunse cu un zâmbet criptic.

Dădu un telefon din bucătărie. O conversaţie scurtă. Jonathan nu putu să înţeleagă nici măcar un cuvânt. După ce termină, chipul îi deveni mai aspru.

— Ce anume din fişierele din computer ai citit?

Dar Jonathan avea şi el o întrebare:

— Unde e Simenon?

— Te rog, doctore Ransom. Te afli în casa mea. E rândul meu să pun întrebările. Ce-ai citit?

— Nimic. Nu ştiu ruseşte.

— Chiar aşa? Şi atunci, cum le-ai predat medicilor din Kabul?

„Bineînţeles că ştiu totul despre mine”, gândi Jonathan. Supravegherea nu se oprise odată cu fotografiile făcute la Oxford.

— Dosarul ei de cadru, recunoscu el. Nu am văzut decât vreo câteva fotografii.

— Doar atât? Eşti sigur?

— Mi-a fost suficient.

— Atunci, n-avem de ce să ne facem griji. Sigur nu vrei nimic? Ia o portocală. Sunt portocale roşii din Israel. Acum trebuie să mergem undeva cu maşina. Rusul scoase cheile din buzunar. Sunt nişte scări la capătul holului. După tine…

— *Gendarmerie. Ouvrez la porte!* Bătăi violente în uşă urmară strigătului puternic.

Rusul trecu pe lângă Jonathan, cu ochii fixaţi asupra uşii.

— Stai aici, zise Alex în timp ce se îndrepta spre intrare.

Poliţia bătu din nou. De data asta mai puternic.

Rotindu-şi ochii prin bucătărie, Jonathan apucă primul lucru care putea să-i servească drept armă. Era un

bol din sticlă pentru fructe. Se repezi în faţă şi, cu o mişcare circulară, îl lovi pe rus în tâmplă. Agentul se împletici pe picioare şi căzu pe tejghea. Jonathan îl mai lovi o dată în ceafă, şi Alex se prăbuşi pe podea. Cuprins de o furie animalică, îl mai lovi o dată pe rus. Expiră puternic o singură dată. Trupul îi tresăltă, apoi rămase nemişcat. Rusul era mort.

— *Police! Ouvrez la porte! Maintenant!*

Loviturile în uşă deveniră tot mai alerte, glasurile cerând să fie deschisă uşa.

Jonathan ochi pistolul. Lăsase pistolul lui Prudence Meadows în Roma şi îşi jurase să nu mai pună mâna pe unul vreodată. Fusese, hotărî acum, o promisiune pripită. Ridică pistolul şi fugi înspre hol. Uşa care ducea spre scara interioară era deschisă. Un şir de scări abrupte ducea înspre un subsol întunecos. Coborî în fugă câteva trepte, apoi se opri brusc. Ridică privirea. Din locul în care se afla, putea să vadă uşa biroului pe jumătate deschisă, iar în spatele acesteia laptopul.

— *Police! Ouvrez!*

Jonathan mai ezită preţ de o clipă, apoi o porni din loc.

63

Kate sări din elicopter în momentul în care tălpicile atinseră pământul. Cu capul plecat, fugi înspre un grup mic de poliţişti care erau adunaţi de cealaltă parte a drumului.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă ea.

— La vilă, strigă unul dintre bărbaţi în timp ce o conducea înspre un Renault al poliţiei statale franceze cu dungi portocalii fosforescente pe un fond alb. Aţi întârziat. Veniţi cu mine. Eu vă duc acolo. Mă numesc Claude Martin.

Kate îi strânse mâna şi se prezentă.

— Cum adică am întârziat? Nu era vorba că mă

aşteptaţi?

— *Monsieur le Commissaire* n-a mai avut răbdare. Nu va permite ca Ransom să ne scape.

Kate simţi înţepătura. Ransom le scăpase englezilor. Le scăpase şi italienilor. *Monsieur le Commissaire* intenţiona să arate că măcar francezii erau competenţi. Istoria se rescria, la scară mai mică.

— Deci Ransom e acolo?

— Nu suntem siguri, dar am găsit o motocicletă parcată în susul străzii.

Kate încuviinţă din cap şi privi în altă parte, străduindu-se să-şi ascundă dezamăgirea. Îşi petrecuse tot zborul din Italia prinsă într-o mare de dispute diplomatice. Fuseseră date telefoane dinspre Poliţia Metropolitană înspre Poliţia Naţională Franceză, dinspre MI5 înspre DST – Directoratul pentru Securitate Teritorială, forţele speciale franceze –, apoi urmase o adevărată dispută între cele patru. Francezii erau reticenţi când venea vorba să se lanseze în ceea ce numeau o vânătoare de cai verzi pe pereţi pentru prinderea unui fugar străin, care, cel mai probabil, nici măcar nu se afla pe teritoriul lor. Se pierduse o oră întreagă dezbătân-du-se posibilitatea ca Ransom să fi parcurs o distanţă atât de mare într-un timp atât de scurt. O altă oră se scurse cu discuţii despre cine avea să plătească operaţiunea, englezii sau francezii. Se hotărâse în cele din urmă că poliţia din departamentul Alpes-Maritimes avea să coordoneze operaţiunea cu ajutorul brigăzii locale a DST-ului, care urma să fie adusă cu avionul din Marsilia. Aveau să se înţeleagă mai târziu în legătură cu nota de plată.

— Câţi oameni aveţi la faţa locului? întrebă Kate, simţind cum nodul pe care îl avusese în stomac pe toată durata zborului din Italia se strângea şi mai tare.

— Am ordonat ca doi dintre cei mai buni ofiţeri să se deplaseze la vilă acum cinci minute, zise Martin, care, dacă te luai după epoleţi, era caporal, deşi puful de pe obraji şi umerii zdraveni păreau a spune că abia ieşise de pe băncile universităţii. Alţi şase oameni asigură

perimetrul.

Kate nu era sigură dacă înţelesese corect.

— Am cerut o echipă tactică a DST-ului. Credeam că ne-am înţeles asupra acestui lucru.

— N-am de unde să ştiu. Noi am ajuns abia acum un sfert de oră.

— Deci e doar o operaţiune locală?

— Deocamdată, da.

Kate nici nu ştia de ce era surprinsă. Nu era în Londra, ca să poată cere una dintre echipele lor pentru a supraveghea o bancă fiindcă bănuia că urma să fie jefuită. Era o chestiune internaţională, şi rareori se întâmpla ca o operaţiune de acest gen să decurgă firesc şi rapid.

— Cât facem până la vilă? întrebă ea.

— Cinci minute, dar cu mine ajungeţi mai rapid.

Kate se urcă pe scaunul din dreapta. Martin lăsă o dâră de cauciuc pe asfalt când demară şi ţâşni pe şosea de parcă ar fi fost pe o pistă de Formula 1.

— Aţi spus că era o motocicletă parcată pe drum, dar e cineva care să-l fi văzut pe Ransom?

— Nu sunt sigur, dar nu cred. Am organizat filtre de supraveghere de-a lungul dealului, dar se întunecă în curând.

Maşina luă un ultim viraj, apoi se opri. În faţa lor, pe o secţiune abruptă de pavaj, erau parcate mai multe vehicule – o dubă, două maşini de poliţie şi un sedan nemarcat – dar nimic care să pară a fi aparţinut DST-ului.

Kate coborî din maşină şi se apropie în grabă de un grup de poliţişti în uniformă. Făcu repede cunoştinţă cu şeful departamentului poliţiei statale şi cu locotenenţii săi. Printre ei, nu se afla nici o femeie.

— Acum cinci minute, am trimis doi oameni la uşa din faţă, explică comisarul. N-a răspuns nimeni.

— Aţi reuşit să vedeţi ceva în interior?

— Nu, răspunse bărbatul. Dar n-are importanţă. Casa e încercuită. Dacă e acolo, o să-l prindem.

Kate nu răspunse nimic. De mai multe ori îşi spusese şi ea acelaşi lucru, dar apoi o luase din nou de la capăt.

— Există o linie telefonică în casă? Să sunăm să vedem dacă răspunde cineva.

Comisarul îi aruncă o privire încruntată.

— E prea târziu pentru asta.

Se îndreptă spre povârniş, unde şase poliţişti în uniformă care purtau veste antiglonţ încercuiseră casa. Patru dintre ei erau poziţionaţi lângă uşa din faţă; alţi doi urcaseră pe terasă.

Chiar atunci, se auzi un fluierat ascuţit, şi echipa trecu la acţiune. Bărbaţii de pe scări luară cu asalt intrarea. Ceilalţi doi pătrunseră pe uşa de la terasă. Un moment mai târziu, se auzi bubuitul unei carabine Wingmaster care smulse din ţâţâni uşa de la intrare. Urmară alte două explozii înfundate: grenade paralizante pentru imobilizarea inamicului. Fumul se împrăştiase pe terasă.

Trei minute mai târziu, apăru un poliţist la balustradă.

— *Il n'y a personne là-dedans*! strigă el.

— Ce-a spus? întrebă Kate, uitându-se de la un poliţist la altul. Nu înţeleg.

— Nu e nimeni înăuntru, îi traduse comisarul. *Merde!* Ştiţi ce înseamnă asta?

Kate se întoarse, muşcându-şi buza până la limita suportabilităţii. Ajunsese să-şi dea seama că Ransom era un om descurcăreţ. În Londra, îi scăpase lui Graves printre degete, reuşise să fugă şi să colinde prin toată Europa după bunul-plac, în timp ce era subiectul unei anchete internaţionale. Dar asta era prea mult. Ransom era cumva o fantomă?

— *Attention!* Iese cineva! strigă unul dintre bărbaţi.

La cincizeci de metri în josul drumului, cu mult în spatele mulţimii de vehicule parcate, se deschise uşa unui garaj ascuns pe care nu-l văzuse nimeni. Kate se întoarse la timp ca să vadă un Peugeot alb ţâşnind de-a lungul drumului şi întorcând brusc la capătul povârnişului. Nu avu decât o clipă pentru a zări şoferul. Era un bărbat cu părul scurt şi negru, cu faţa bronzată şi îmbrăcat într-un

tricou închis la culoare.

Pentru o secundă, se uită direct la ea.

Ransom.

Kate alergă spre cea mai apropiată maşină şi sări pe bancheta din faţă. Cheile erau în contact, şi porni motorul. Martin, caporalul cu obrajii îmbujoraţi, se urcă lângă ea.

— Puteţi conduce? întrebă el.

Da, putea conduce. Şi cei doi ani în care făcuse parte din The Sweeney o demonstrau.

— O să aflăm, nu-i aşa?

Apăsă ambreiajul, călcă acceleraţia, apoi îl eliberă brusc şi roti maşina într-o întoarcere de 180 de grade. Maşina era un Renault sedan cu un motor standard V6. Avea două sute cincizeci de cai putere. Dacă ţinea motorul turat la maximum, ar fi avut o şansă să-l prindă din urmă. Ransom luase un avans de cinci sute de metri şi câştiga în continuare teren. Văzu lumina frânelor de la maşina lui înainte ca acesta să dispară după o curbă.

— Cunoaşteţi drumurile astea? întrebă ea.

— Am crescut în Beaulieu-sur-Mer.

— Unde vine asta?

Chiar atunci, intrară într-o curbă. Kate mergea mult prea repede. Roata din spate derapă, şi maşina fu aruncată pe marginea drumului subţire ca o panglică. Nu exista nici o bară de protecţie. Câţiva centimetri, şi ar fi căzut două sute de metri în gol de pe marginea drumului de coastă.

— Acolo, zise Martin, arătând pe fereastră, iar ea se întrebă dacă era mereu atât de palid.

— Unde se poate duce?

Martin îi explică faptul că şoseaua ducea spre est, la Monaco, şi că erau foarte puţine drumuri laterale care să se intersecteze cu ea. Dacă Ransom alegea să o ia pe unul dintre ele, ar fi ajuns într-o fundătură în mai puţin de un kilometru. În cazul în care rămânea pe drumul principal – dacă aşa se putea numi o fâşie de asfalt nu prea lată pe care de-abia încăpeau două Volkswagenuri Beetle –, ajungea la o intersecţie unde putea alege între autostrada cu şase benzi, un drum care ducea înspre regiunile

aproape nepopulate din munţi şi artera principală care ducea la Monte Carlo.

— Cât de departe e intersecţia? întrebă Kate.

— La opt kilometri.

Văzu o lumină în oglinda retrovizoare. Se întoarse şi privi peste umăr. În urma ei veneau mai multe maşini de poliţie cu girofarurile pornite. Doi ofiţeri pe motocicletă se desprinseră din rând şi se strecurară pe banda opusă, mergând cu viteză pentru a o depăşi. „S-o credeţi voi”, îşi spuse, smucind maşina spre stânga şi scoţând mâna pe geam ca să le facă semn poliţiştilor zeloşi să rămână în spate.

— Sună. Spune-le să blocheze drumul.

— Nu e timp.

— Cum adică?

— Intersecţia se află în principatul Monaco. Va trebui să discut cu căpitanul lor. Va dura cel puţin o oră.

— Atunci, trimite elicopterul acolo. Spune-i să blocheze benzile de acces care duc spre nord. Nu-l putem lăsa pe Ransom să ajungă pe autostradă.

Martin îi transmise superiorului său cererea prin radio.

— E pe drum.

Jonathan Ransom se menţinea la o jumătate de kilometru în faţă. Drumul se îndreptă, şi Kate putu să-i vadă cursul, şerpuind de-a lungul conturului munţilor. De data aceasta, ea era în avantaj. Apăsă acceleraţia până la podea. Vitezometrul arăta o sută patruzeci de kilometri pe oră. Distanţa dintre cele două maşini se micşoră.

Ransom frână, apoi luă o curbă, făcându-se nevăzut. Caporalul îşi puse mâinile pe bord.

— Încetineşte! strigă el.

Kate apăsă frâna şi învârti volanul spre stânga. Curba continua la nesfârşit, şi simţi cum spatele maşinii îi scapă de sub control. O hurducătură zdruncină maşina în timp ce roţile din spate ieşeau de pe asfalt şi alunecau în prăpastie. Praful se înălţă în aer.

— La naiba, zise ea, lovind schimbătorul de viteză şi

băgând în a doua.

Maşina îşi regăsi echilibrul. Cauciucul se prinse de asfalt şi maşina ţâşni înainte. Martin deveni, din palid, transparent.

— Acolo, zise el, arătând spre intersecţia de la creasta muntelui. Aceea este ieşirea spre autostradă.

Cu acceleraţia apăsată până la podea, Kate se aplecă în faţă, ca şi cum asta ar fi ajutat maşina să înainteze mai repede. Ransom era descurcăreţ, fără îndoială. Dar nu era un şofer mai bun decât ea şi nici nu avea lângă el pe cineva din zonă care să-l direcţioneze. Cu o hotărâre de neţărmurit, Kate micşoră distanţa dintre Renault şi Peugeot.

Pe banda opusă nu circulau foarte multe maşini. De fiecare dată când se apropia vreo maşină, Ransom trecea pe lângă ea cu nesăbuinţă. Kate jucă după regulile sale. La un moment dat, se hotărî să nu mai încetinească, indiferent de motiv. Intră într-o altă curbă şi văzu ruinele unui templu roman antic pe creasta dealului. O clipă mai târziu, trecea prin satul La Turbie, cu o mână apăsată pe claxon pentru a se asigura că orice fiinţă vie rămânea pe trotuar.

Putea să vadă indicatoarele rutiere vopsite în verde şi alb din intersecţia aflată în faţa ei. Dacă Ransom ajungea la autostradă, se putea întâmpla orice. Riscul de a se răni sau de a-i răni pe alţii creştea dramatic. Auzi sunetul rotoarelor elicopterului trecând pe deasupra. După câteva secunde, văzu aparatul aterizând pe creasta muntelui. Chiar şi de la această distanţă, banda din stânga rămânea neblocată. Ransom nu mai putea ajunge la autostradă, dar avea acces liber către drumul ce cobora din zona deluroasă, înaintând spre Monaco.

Kate se apropie la o distanţă de aproximativ cincisprezece metri. Era suficient de aproape cât să-i vadă ceafa, cât să-i zărească ochii în oglinda retrovizoare. Urcând spre creastă, Ransom acceleră cât putu de mult, apropiindu-se de intersecţie. Apoi se aprinseră luminile frânelor, iar Peugeotul încetini, căutând o cale prin care să

ocolească elicopterul. După aceea, la fel de repede, maşina acceleră, intrând în virajul larg spre dreapta care ducea în josul muntelui, către străzile înguste şi şerpuitoare din Monte Carlo, aflate la câţiva kilometri mai jos.

La doar câteva secunde după el, Kate trecu în viteză prin intersecţie. Privi pe geam şi văzu acoperişul Peugeotului ţâşnind prin curba în ac de păr de mai jos. Îşi încleştă degetele pe volan.

— Ştii să tragi? îl întrebă pe Claude Martin.

— Cât de cât.

— Ţinteşte spre cauciucuri. Am să mă apropii de el.

Caporalul îşi scoase pistolul şi se aplecă pe geam, folosindu-se de ambele mâini pentru a ţinti mai bine. Trase patru focuri succesive. Kate văzu un nor de fum ieşind din cauciucul din spate stânga al maşinii lui Ransom. Peugeotul viră spre stânga, apropiindu-se periculos de mult de marginea drumului înainte de a reveni pe direcţie. Martin se trase înapoi în maşină.

— A fost bine?

— Perfect.

Aspectul drumului se schimbă. Suprafaţa era mai lină, mai bine întreţinută. De-a lungul marginii apărură balustrade; drumul cobora acum într-o serie de serpentine, fiecare curbă având o deschidere de o sută optzeci de grade. Mai jos de acestea, clădirile din Monaco se înghesuiau una lângă alta pe povârnişul ce cobora până la ţărm.

— Pot să-l împuşc la următoarea curbă, se oferi caporalul. Dacă ajunge în oraş, s-ar putea să-l pierdem.

Kate cântări opţiunile. O parte din ea ajunsese să se convingă că Ransom ştia mai multe despre activităţile Emmei Ransom decât le spusese. Exista posibilitatea să ştie chiar şi cum plănuia să atace sistemul nuclear al Europei. Dacă murea, aceste informaţii se pierdeau odată cu el. Totuşi, la urma urmei, Ransom era un fugar. Mai mult, un fugar periculos. În repetate rânduri îi fusese oferită şansa de a se preda, dar el decisese să nu o facă.

— Trage, zise ea.

Luă următoarea curbă în viteză şi apăsă pedala până la podea, având nevoie să se mai apropie cu câţiva metri. Îl văzu pe Ransom alunecând prin curba din faţă. Pentru o porţiune mai lungă, pierdu Peugeotul din ochi şi îşi ţinu răsuflarea. Reapăru zece secunde mai târziu, gonind pe bucata de drum drept de sub ei.

— Opreşte aici, zise Martin.

Kate frână, iar maşina derapă până se opri. Caporalul sări din maşină. Începuse deja să tragă, apropiindu-se de balustradă, cartuşele goale ţăcănind pe asfalt. Parbrizul lui Ransom se făcu ţăndări şi căzu în maşină. Unul dintre cauciucurile din faţă explodă. Maşina derapă, apoi reveni pe direcţie. Kate ocoli capota Renaultului.

— L-ai nimerit?

Martin îşi coborî pistolul.

— Nu ştiu.

— Dumnezeule, nu!

— Ce s-a întâmplat?

Kate arătă cu degetul.

Peugeotul lua în viteză, accelerând spre curba în ac de păr, deşi ar fi trebuit să frâneze. Maşina începu să şerpuiască dintr-o parte în alta, ca şi cum ar fi fost condusă de un beţiv. Sau de un om grav rănit.

— Încetineşte! şopti Kate.

Peugeotul lovi balustrada cu o viteză de peste o sută de kilometri pe oră. Maşina trecu prin parapetul de metal de parcă acesta ar fi fost o panglică de la finişul unui maraton. Din locul în care se afla Kate, maşina părea a zbura la nesfârşit. Apoi, răzgândindu-se parcă, botul intră în picaj, şi maşina plonjă pe povârnişul stâncos. Aterizâ pe capotă şi se rostogoli din nou şi din nou până când se opri pe fundul prăpastiei.

Flăcările apărură treptat, aproape jucăuş, o limbă de foc ţâşni prin şasiu, un fir inofensiv de fum înălţându-se spre cer.

— Urcă-te în maşină! Kate se sui la volan şi coborî în viteză, trecând prin două serpentine înainte de a ajunge în punctul în care Ransom zburase prin balustradă. Coborî şi

merse uşor în josul pantei, căutând din ochi un semn de viaţă. Deodată, se văzu o lumină orbitoare, urmată de un bubuit asurzitor în momentul în care se produse explozia rezervorului. Kate se prăbuşi la pământ, pârjolită de valul de căldură.

Se ridică încetişor şi se apropie de maşina în flăcări, oprindu-se când vâlvătaia nu-i mai permitea să înainteze. Ajunse suficient de aproape. Din locul în care se afla, îl vedea clar pe bărbatul prăbuşit peste volan. Avea deja arsuri grave, dar puteai încă să-i recunoşti cămaşa de culoare închisă şi părul tuns scurt.

Se întoarse cu spatele la flăcări şi începu să urce povârnişul. Privind înspre caroseria distrusă, scoase telefonul din jachetă şi îl sună pe Graves.

— Da, zise acesta. Care-s ultimele veşti?

— Jonathan Ransom e mort.

64

Sfârşitul Războiului Rece nu atrăsese după sine şi sfârşitul spionajului dintre Est şi Vest. După un dezgheţ iniţial, relaţiile dintre Statele Unite, alături de aliaţii săi din NATO; şi fosta Uniune Sovietică deveniseră cu atât mai glaciale. Eforturile de a aplica reformele democratice în Rusia eşuaseră. Planurile de restructurare a economiei se dovediseră dezastruoase, ducând la prăbuşirea rublei, către sfârşitul verii anului 1998. Umilită, în pragul falimentului şi resimţind durerea pierderii puterii internaţionale, Rusia jurase că avea să se răzbune. Fusese ales un nou preşedinte, un om din serviciul de securitate care încerca să înveţe din lecţiile istoriei. Rusia avusese dintotdeauna nevoie de o mână de fier, iar el era omul care putea să-i ofere asta. Pe plan intern, strivise orice formă de disidenţă. Pe plan extern, căutase să recâştige prestigiul ţării. Dar, de data asta, lucrurile erau diferite, relaţiile o luaseră pe un nou făgaş ce nu fusese cunoscut înainte. Ca să-i citărm pe americani: „De data asta, e ceva personal”.

Nimeni nu observase asta mai bine decât Charles Graves şi colegii lui din MI5. În 1988, ambasada rusă avea două sute de angajaţi. Dintre aceştia, conform estimărilor MI5, şaptezeci erau absolvenţi ai Academiei FSB din Iasenevo. „Cartierul din centrul Moscovei”, aşa cum era cunoscută în vorbirea de zi cu zi. Până în 2009, numărul angajaţilor de la noua Ambasadă a Rusiei din Kensington Gardens crescuse vertiginos până la peste opt sute de oameni, dintre care mai bine de patru sute erau consideraţi spioni profesionişti. Doar numărul acestora făcea dificilă, dacă nu imposibilă, identificarea ofiţerilor cu grade înalte. Şi, în ciuda faptului că propriul număr de angajaţi se triplase în tot acest timp, interesul pentru chestiunile de securitate internă legate de lupta împotriva terorismului împiedica MI5-ul să desfăşoare genul de operaţiune de supraveghere detaliată necesară pentru a cunoaşte orice mişcare a inamicului.

Astfel, pe Graves nu-l surprinse deloc că nu auzise niciodată numele lui David Kempa, figu-rând ca ataşat cultural adjunct al ambasadei ruse, şi nici faptul că acesta era ofiţer superior în FSB, detaşat în Londra. Necunoscut îi era şi faptul că eleganta reşedinţă de la numărul 131 de pe Prince’s Mews era, în realitate, o casă de siguranţă a FSB-ului.

— Beţi ceva? întrebă rusul.

— Nu, zise Graves. Mă cam grăbesc.

Kempa îşi turnă un păhărel de Stolichnaya, dar îşi bătu joc de băutură adăugând jumătate de cutie de Red Bull. Era un bărbat tânăr şi dinamic, cu o privire sinceră şi cu păr castaniu, neîngrijit. Purta un tricou de colecţie cu Sex Pistols şi blugi strânşi pe picior, arătând mai degrabă ca un rocker înrăit decât ca un agent guvernamental. Ridicând paharul pentru a închina, zise:

— Şagalinski mi-a spus că ştiţi cine a detonat bomba.

Şagalinski. Cel puţin antisemitismul vechiului regim revenise pe poziţie.

— Aşa e, admise Graves.

— N-ar strica dacă mi-aţi da şi un nume.

— La timpul potrivit. De ce i-aţi transmis lui Russell mesajul despre Victoria Street? „Victoria Aer” a fost informaţia voastră, nu-i aşa? Ce anume ştiţi?

— Nu mult mai multe decât voi. „Victoria Aer” ne-a parvenit de pe nişte notiţe mâzgălite pe o hârtie pe care am recuperat-o din gunoiul lui Şveţ. Pe aceeaşi hârtie apărea o listă cu centralele nucleare aflate în funcţiune în Europa de Vest. De aici şi din câteva conversaţii dintre Şveţ şi soldaţii săi pe care le-am interceptat, am presupus că punea la cale un fel de atac împotriva unei centrale nucleare. Toate elementele par să dea de înţeles că se va întâmpla în curând. De fapt, aş zice că e deja prea târziu. Dacă am fi putut să-i oprim înainte de atentatul asupra lui Ivanov, încă am mai fi avut o şansă.

— Pe ei? Tocmai spuneaţi că Şveţ e la mijloc, iar eu presupun că vă număraţi printre oamenii lui.

— Şi da, şi nu. Fac parte din FSB, dar n-am avut nimic de-a face cu operaţiunea. E opera lui Şveţ. Totul e coordonat de o facţiune disidentă aflată sub controlul lui direct. Ceva cu denumirea de Directoratul S.

— N-am auzit niciodată de el.

— Tocmai asta e ideea.

— Ştiţi unde va avea loc atacul?

— Dacă ar fi să mă hazardez în presupuneri, aş spune că în Franţa. În ultimele zile, a fost mare agitaţie la Paris. Bani. Vehicule. Rezidenţe scoase din circulaţie. Am pus câteva întrebări, dar soldaţii lui Şveţ mi-au închis gura. Kempa mai luă o înghiţitură de băutură şi ronţăi un cub de gheaţă. Dar, dacă aş fi în locul lui Şveţ, mi-aş dori să atac ceva nou. Un loc pe care toată lumea îl consideră fără breşe. Aş face o chestie care să bage întreaga lume în sperieţi.

— Care e scopul? întrebă Graves.

— Pentru Şveţ? Toată lumea ştie că a pus ochii pe scaunul prezidenţial. După cum văd eu lucrurile, a trecut la acţiune. Lev Timken a murit ieri. Se zice că a avut un atac de cord în timp ce-şi regula amanta. Avionul lui Mihail Borzoi s-a prăbuşit în după-masa asta. Ivanov şi Şveţ

rămân singurii candidaţi în cursa pentru tron.

— Ăsta s-ar putea să fie planul pe termen lung al lui Şveţ, dar eu mă refer la momentul de faţă. La ziua de azi. Ce speră să obţină din asta?

— Să protejeze găina care face ouă de aur.

— Petrolul?

— Preţul petrolului. A scăzut deja, şi toată lumea se teme că Vestul se reorientează spre energia nucleară. Şveţ vrea să înăbuşe această tendinţă din faşă. Nu e nevoie decât de un accident. Vestul nu va mai construi niciodată o centrală nucleară.

— Un alt Cernobîl?

— Asta dacă aveţi noroc, zise Kempa. Dacă nu, ceva şi mai rău. Mult mai rău.

— Aveţi numai veşti bune pentru mine, nu-i aşa? zise Graves.

— Nimeni nu vine la un rus ca să primească veşti bune. Kempa ridică plictisit din umeri înainte de a-i face semn lui Graves să se apropie. Dacă aş fi în locul vostru, aş încerca să-mi dau seama cum o să intre. Ca să provoci un accident, e nevoie să pătrunzi fizic într-una dintre centrale.

— Adică să strecori un agent înăuntru?

— Exact.

— Dar scopul atentatului asupra coloanei lui Ivanov era găsirea unei modalităţi de-a fura codurile de acces.

Kempa luă în derâdere sugestia.

— Codurile sunt inutile, mai ales în cazul în care centralele intră în alertă. Chiar dacă Şveţ ar putea să manipuleze sistemele de control ale reactorului, ar dura o oră până să provoace un accident. Camera de control s-ar lumina ca un pom de Crăciun. Ar trece suficient de mult timp încât să se recapete controlul asupra centralei.

— Şi-atunci ce sugeraţi? întrebă Graves.

— Dacă aş face eu asta, aş alege o cale mai scurtă. Aş folosi o bombă. E mai curat aşa – nu mai rămâne nimic în urmă. După explozia centralei, vor trece vreo douăzeci de ani până când cineva va putea să se apropie ca să arunce o privire.

— Dar e imposibil să te apropii cu explozibil de o centrală nucleară. Ar fi detectat de la o poştă.

Rusul scutură din cap. Nu putea fi de acord cu o astfel de presupunere.

— Întotdeauna există o cale.

Graves ştia că avea dreptate. Trebuia să existe totuşi un sistem de securitate care să nu poată fi ocolit. Emma Ransom trecuse deja de sistemul de securitate al lui Russell şi găsise o metodă de a pătrunde în clădirea de pe Victoria Street. Două partide câştigate de ea. Graves îşi propuse să verifice felul în care îşi primeau autorizaţia angajaţii centralelor nucleare. Dacă rusul avea dreptate, trebuia să se găsească totuşi ceva pe acele laptopuri care nu doar să facă o asemenea intruziune posibilă, ci şi de nedetectat.

— E rândul dumitale acum, zise Kempa. Cine a detonat maşina-capcană?

— O cheamă Emma Ransom. A fost agent american. În cadrul unei agenţii numite Divizia. Graves îi dădu fotografiile cu Emma în vreme ce aştepta la colţul dintre străzile Victoria şi Storey's Gate. Tot ea l-a ucis pe Russell. O cunoaşteţi?

— Bineînţeles că nu.

Graves nu putu să-şi dea seama dacă rusul minţea sau spunea adevărul. Observă însă că se tulbură când auzi de Divizie.

— Russell credea că atacul urma să aibă loc în decursul a cel mult şapte zile. Nu mai aveţi şi alte informaţii?

— Dacă aş fi avut, nu l-aş fi pus pe Chagall să-l contacteze pe Russell, răspunse Kempa, înfierbântându-se. Russell m-a dezamăgit. Auzisem că are oameni de legătură din apropierea lui Şveţ. M-am înşelat.

Graves zâmbi sumbru. Un ofiţer de securitate rus care lua legătura cu un civil englez pentru a-l spiona pe şeful rusului, nimeni altul decât directorul FSB-ului. Lucrurile erau mult mai simple înainte de căderea Cortinei de Fier.

— Care-i treaba cu Ivanov? întrebă Graves. Nu-i o coincidenţă că se afla exact acolo în momentul când a fost detonată bomba.

— Trebuie să vă dau dreptate. Biroul lui Şveţ monitorizează toate deplasările diplomatice. Se prea poate ca tocmai el să o fi aranjat. Cred că s-a gândit că împuşcă doi iepuri dintr-o lovitură.

Graves îşi trecu o mână peste gură. Un atac împotriva unei centrale nucleare din Franţa. Agitaţie în Paris. O echipă aflată pe poziţii. Se simţea ca şi cum ar fi făcut doi paşi de pitic înainte şi unul de gigant înapoi. Era tot mai aproape de aflarea ţintei, dar, în termeni practici – singurii care aveau importanţă –, cu greu s-ar fi putut spune că stătea mai bine decât în urmă cu o oră. Îi mulţumi lui Kempa şi îi ceru să păstreze canalele de comunicare deschise între ei.

— Mult noroc, colonele, zise rusul. Grăbiţi-vă, vă rog. Şi, nu uitaţi, au trecut şase zile de când l-am contactat pe Russell.

65

Miezul nopţii

Casa de pe Rue Saint-Martin era cufundată în întuneric, cu excepţia unei licăriri palide la una dintre ferestrele de la etaj. Emma presupuse că era lumina de veghe din camera copiilor. Ghemuită în spatele zidului de piatră care împrejmuia casa lui Grégoire, îşi trase cagula peste faţă, fixând-o cu atenţie în dreptul ochilor şi a gurii. O dureau genunchii.

Rămase nemişcată în această poziţie timp de o oră, urmărind cum luminile erau stinse una câte una şi cum Grégoire mai făcu o ultimă plimbare prin grădină, punând la loc o greblă şi îndreptând bicicleta fiicei sale înainte de a fuma ultima ţigară pe veranda din spate. Era un bărbat îndesat, cu umeri înguşti şi cu început de burtă. Un individ care nu ieşea cu nimic în evidenţă, cu excepţia ţinutei

corpului – stătea ţeapăn ca un stâlp de telegraf, sugerând un trecut militar. Îl clasifică drept un luptător şi decise să se ocupe mai întâi de el. Aerul nopţii fremăta de zumzetul greierilor. Undeva în apropiere, un pârâiaş rapid curgea izbindu-se de pietre. Cu toate acestea, auzi destul de limpede când fu închisă şi încuiată uşa din spate. O clipă mai târziu, Grégoire deschise o fereastră laterală pentru a lăsa aerul nopţii să răcorească vechea casă de ţară.

Emma se uită la ceas. Trecuseră patruzeci de minute de când fusese stinsă ultima lumină. De-aici încolo, totul era un joc de-a ghicitul. Unii oameni cădeau în somnul cel mai adânc imediat ce puneau capul pe pernă. Alţii stăteau o veşnicie până să adoarmă. Putea să intre acum sau mai târziu. Riscurile ar fi fost aceleaşi.

Dintr-o singură mişcare, se ridică şi sări peste zid. Nu mai era ţipenie de om pe o rază de un kilometru, dar fugi furişându-se până la casă şi se lipi cu spatele de perete. Aşa fusese antrenată. În tabloul electric nu observă nici un semn că ar exista un sistem de alarmă. Uşa din spate era încuiată. În loc să rişte s-o forţeze cu şperaclul, preferă să dea ocol până la fereastra deschisă. Pervazul era la înălţimea umărului. Desprinse plasa pentru ţânţari şi o sprijini de soclul de piatră care înconjura casa, apoi aruncă o privire înăuntru.

Parterul era compus dintr-o singură cameră mare, necompartimentată, diferitele zone fiind marcate doar de felul în care fuseseră grupate piesele de mobilier. Cel mai aproape de ea se găseau un televizor, o canapea şi două fotolii. Scara interioară pornea din centrul încăperii, blocându-i vederea. Bănuia că în spatele ei se afla bucătăria, unde dădea şi uşa din spate prin care intrase Grégoire după ce îşi fumase ţigara.

Emma îşi ţinu răsuflarea, ascultând.

Casa era cufundată în tăcere.

Trase o dată aer în piept, apoi se săltă pe pervaz şi îşi lăsă picioarele să alunece înăuntru. Podeaua era de lemn, veche şi umflată. Îşi mută greutatea de pe piciorul stâng pe cel drept. Scândurile scârţâiră. Îşi scoase pantofii şi îi

lăsă lângă fereastră. Secretul era să se mişte cât mai iute. Totul trebuia să se petreacă rapid. N-avea timp să ezite. Nu i se permitea să şovăie.

Traversă camera de zi şi urcă treptele două câte două, având grijă să păşească doar pe vârfuri. În mâna dreaptă ţinea aparatul cu electroşocuri. În stânga, cătuşele. Pe antebraţ avea lipite fâşii de bandă adezivă pregătite dinainte; trusa de lucru era prinsă strâns de spate.

Ajunse în capul scărilor şi continuă să înainteze. Tavanul era jos, holul – scurt şi îngust. De o parte şi de alta, se afla câte o uşă deschisă. Îşi aminti că lumina de veghe era aprinsă în partea de est a clădirii – în dreapta holului. Grégoire şi soţia sa dormeau în camera din stânga.

Îşi strecură capul pe lângă tocul uşii. Grégoire dormea dus, întins pe spate, sforăind încetişor, cu gura larg deschisă. Soţia lui era întinsă pe o parte, la o distanţă de doar câţiva centimetri de el. Emma păşi până în dreptul patului, îi lipi aparatul cu electroşocuri pe pieptul dezgolit şi descărcă toţi cei zece mii de volţi. Corpul lui Grégoire tresăltă, apoi rămase nemişcat. Mirosul de carne arsă umplu aerul. Înainte ca trupul să-i devină inert, îi lipi o fâşie de bandă adezivă peste gură. Cu mâna stângă, Grégoire trase jos păturile. Emma lăsă aparatul cu electroşocuri şi îi prinse cu ambele mâini braţele inerte, în încercarea de a-i pune cătuşele. Avea un braţ prins la spate. Se chinui să-l ridice. Nevasta lui Grégoire se trezi şi se ridică în capul oaselor. Emma întinse mâna după aparatul cu electroşocuri. Nu mai era acolo unde îl lăsase; îşi dădu seama că aruncase pătura peste el. Femeia începu să ţipe. Emma îi puse mâna peste gură. Sărind pe pat, o imobiliză pe soţia lui Grégoire şi îi lipi gura cu bandă adezivă. Femeia era viguroasă şi avea condiţie fizică. Grija pentru copii îi sporea puterile. O izbi violent pe Emma, trântind-o la podea. Emma sări în picioare; vederea îi era înceţoşată, capul îi vâjâia. Soţia lui Grégoire coborî din pat, încercând să-şi desfacă banda adezivă.

„Omoar-o.”

Emma îşi strecură mâna în geantă. Îşi încleştă degetele pe pistol şi trase piedica. Se gândi la fetiţă şi dădu drumul pistolului. Cu agilitatea unei feline, întinse un braţ şi o apucă de păr. Trase o singură dată cu forţă, şi femeia se prăbuşi pe podea. Emma se lăsă într-un genunchi şi îşi apăsă cotul pe puntea ei nazală, imobilizând-o.

Se ridică iarăşi. Răsufla tot mai greu acum.

Emma găsi aparatul cu electroşocuri şi i-l înfipse femeii în umăr. Trupul i se cutremură, ochii i se dădură peste cap, din gură începu să-i curgă un fir de salivă.

Emma rămase pe loc gâfâind, şuvoaie de sudoare curgându-i pe spinare. Privi înspre Grégoire. Din fericire, era încă inconştient. Merse lângă marginea patului şi îi prinse mâinile în cătuşe. Îi înfăşură gleznele cu bandă adezivă. Reveni lângă soţia lui Grégoire şi o imobiliză în acelaşi fel.

Copiii continuau să doarmă în camera lor. Emma înaintă câţiva paşi înspre băiat, apoi se opri. Lumina de veghe îi cădea acestuia pe chip, şi Emma îi văzu genele lungi şi delicate, obrăjorii fără pată. „Ce păr de îngeraş!” gândi ea, privind cârlionţii blonzi. N-avea decât trei anişori. Urma să uite totul.

Apoi auzi un zgomot venind dinspre camera părinţilor. Un geamăt. Efortul unui bărbat care se zbătea ca să se elibereze. După o fracţiune de secundă, se auzi un pocnet înfundat în momentul în care Grégoire alunecă de pe pat şi lovi podeaua.

Emma se întoarse la băiat. Acţionă cu repeziciune. Bandă adezivă. Cătuşe. Nu-i privi ochii îngroziţi.

Fetiţa se trezise. Stătea în capul oaselor, privind-o pe Emma. O apariţie ieşită direct dintr-un coşmar. O stafie învăluită în negru. Pe obraji i se prelingeau lacrimi.

„Câţi ani să aibă?” se întrebă Emma. „Şase? Şapte?” Era suficient de mare cât să ţină minte ceea ce se întâmpla. Suficient de mare cât să nu uite niciodată. Emma ar fi vrut să-i spună ceva, să-i zică să nu se teamă, să-i spună că totul avea să fie bine. Era un gând prostesc.

Desfăcu banda, i-o lipi fetiţei peste gură, apoi îi prinse mâinile în cătuşe.

După aceea, Emma părăsi camera, închizând uşa în urma ei.

Intră în dormitorul părinţilor şi îl văzu pe Grégoire chinuindu-se să se ridice.

Nu era timp de greşeli.

Închise fără zgomot uşa dormitorului şi duse mâna la pistol.

66

Când Charles Graves reveni la birou, era cuprins de o stare de agitaţie. Se strecură în spatele biroului şi îşi sună asistentul.

— Fă-mi legătura la Paris cu Delacroix, zise el, cerând să fie contactat omologul său din cadrul SDEC. Dacă e acasă, trezeşte-l. E o urgenţă.

Graves puse receptorul în furcă şi îşi desfăcu nodul de la cravată. Era neliniştit şi se simţea destul de penibil pentru că trebuia să îşi scoale colegul deşi avea atât de puţine informaţii. Era ca şi cum ar fi strigat că se apropia un tsunami, fără să ştie însă unde anume urma să lovească acesta coasta Franţei.

Erau peste şaptezeci de instalaţii nucleare în Franţa. Kempa bănuia că exista posibilitatea ca atacul să fie îndreptat înspre una dintre centralele mai noi. Dacă nu se înşela, rămâneau zece ţinte posibile. Un ordin de evacuare ar fi provocat panică. Franţa nu avea să-şi oprească reţeaua energetică bazându-se doar pe un zvon. Mândria, dar şi gândirea practică forţau guvernul francez să sfideze orice avertizare.

Telefonul sună, şi Graves ridică receptorul.

— *Bonsoir, Bertrand,* spuse el.

— Iertaţi-mă, domnule, dar sunt Den Baxter de la ERD.

— Da, domnule Baxter, cu ce-ţi pot fi de folos?

— Am dat de ceva. Ceva destul de important. Am găsit o bucată din placa de circuit de la telefonul care a fost folosit pentru a detona bomba. Eu şi oamenii mei am reuşit să stabilim producătorul şi modelul şi să găsim magazinul de unde a fost cumpărat.

— Ai un număr de telefon?

— De fapt, am trei, domnule. Cumpărătorul a achiziţionat trei cartele SIM de la punctul de vânzare.

— Continuă, inspectore Baxter.

Cu inima cât un purice, Graves notă sârguincios fiecare număr.

Trei numere de telefon. Reprezentau filonul principal şi, de asemenea, ultima lui şansă. Graves îşi trecu privirea peste numerele de telefon, dorindu-şi să se simtă mai încrezător. Nu trebuia decât să urmărească invers traseul convorbirilor, să sară de la un număr la celălalt, folosind desfăşurătorul. În cel mai bun caz, avea să furnizeze o reţea de complici prin intermediul căreia putea să ajungă la persoana care plănuise operaţiunea, fie că era vorba despre Serghei Şveţ sau despre unul dintre adjuncţii săi. În cel mai rău caz (şi cel mai probabil), numerele aveau să constituie un cerc închis, fiecare contactându-le doar pe celelalte două aflate deja în posesia lui Graves.

Graves sună la departamentul de securitate de la Vodafone. Era în relaţii amicale cu mai mulţi dintre cei care lucrau acolo, şi se arătă încântat când îi răspunse unul dintre foştii camarazi din trupele SAS. Graves îi dădu amicului său cele trei numere şi îi ceru un desfăşurător complet pentru fiecare, rugându-l să verifice dacă oricare dintre ele apelase sau fusese apelat în urmă cu două zile la ora 11.12.

Răspunsul veni aproape imediat. Primul număr primise un singur apel pe întreaga perioadă de când fusese activat. Exact la 11.12. Mai mult, după aceea, numărul fusese declarat scos din funcţiune din motive tehnice. Dar Graves ştia ce însemna „scos din funcţiune din motive tehnice”: fusese aruncat în aer, împrăştiat în cele patru zări. Graves îl marcă imediat cu un asterisc. Era numărul

cartelei din telefonul folosit pentru detonarea bombei.

Cel de-al doilea număr de pe lista lui Graves corespundea cartelei SIM de pe care fusese efectuat apelul. În context operaţional, era telefonul teroristului. Conform imaginilor surprinse de camerele de supraveghere de pe Victoria Street, era telefonul pe care Emma Ransom îl ţinea în mână în momentul detonării.

— Cât de mult a fost folosit acesta din urmă? întrebă Graves.

— Destul de mult. Cam patruzeci, cincizeci de apeluri.

Graves rămase surprins.

— Unde s-a sunat?

— Londra. Roma. Dublin. Moscova. Nisa. Soci.

— Stai puţin. Am auzit bine? Moscova?

— Au fost mai multe apeluri efectuate în Rusia. Câteva spre un telefon mobil din Moscova, în urmă cu patru zile. Un altul în Soci în chiar ziua atentatului.

Asta era. Confirmarea faptului că David Kempa spusese adevărul. Graves n-avea nici cea mai mică îndoială că Emma îşi contactase superiorul, fie că era vorba despre Serghei Şveţ sau despre un alt ofiţer superior din FSB.

— Poţi să obţii coordonatele locului în care se aflau ambele persoane care au fost apelate?

— Pot să-ţi spun exact şi pe ce stradă se aflau.

— Fă-o! Dar telefoanele date în Paris?

— Sunt patru, către un telefon fix.

— Un telefon fix? Eşti sigur?

Răspunsul se auzi tranşant:

— Aşteaptă şi-ţi spun şi adresa.

Graves bătea darabana pe birou, tot mai perplex. Să continui să dai telefoane cu o cartelă SIM utilizată într-un atentat – cartelă cumpărată tocmai pentru că permitea să-ţi ascunzi identita-tea – constituia o încălcare flagrantă a protocolului. Purta amprenta neglijenţei şi a amatorismului şi nu se potrivea deloc cu operaţiunea sofisticată pusă la cale pentru a fura codurile din computerele AIEA.

— Numărul e înregistrat pe numele lui G. Bahrani, la

adresa Rue Jean Mathieu numărul 84. Urmă o pauză, apoi glasul bărbatului deveni mai grav şi vădit agitat: Charles, mai eşti acolo? Stai o secundă. Dumnezeule… gata, am reuşit.

— Ce s-a întâmplat? vru Graves să ştie.

— Tocmai se realizează o convorbire către acel număr de pe una dintre cartelele SIM menţionate de tine. Cei doi apelanţi se află în legătură chiar acum.

Graves se gândi că nu putea fi decât Emma Ransom.

— Poţi să interceptezi convorbirea?

— Nu, n-am această capacitate.

Iritat, Graves înghiţi în sec.

— De unde s-a iniţiat apelul?

— Nu pot să-mi dau seama nici de asta. Convorbirea se realizează prin releele France Télécom, aşa că semnalul trebuie să fie localizat undeva în Paris sau în vecinătate. Stai o secundă… Convorbirea tocmai a fost încheiată. Durata: treizeci şi una de secunde.

— Ia legătura cu France Télécom. Cere-le să alcătuiască o listă cu toate apelurile către acel număr şi pune-i să localizeze cât mai repede poziţia apelantului. O să obţin mandatul până la prânz. E legat de atentatul de pe Victoria Street. Are prioritate maximă.

— Mă ocup chiar acum.

— Ce poţi să-mi spui în legătură cu cel de-al treilea număr pe care ţi l-am dat?

— Al treilea? Virgin. N-a fost folosit niciodată.

Subit, Graves avu o premoniţie înfiorătoare. „N-a fost folosit încă.”

— Poţi să opreşti acel număr? Înţelegi tu, să-l dezactivezi, astfel încât să nu funcţioneze?

— Sunt destul de convins că băieţii de la serviciul tehnic pot să o facă. Dar va dura ceva până când vor rula numărul prin sistem.

— Cât de mult?

— Până la prânz, cel târziu.

Alte douăsprezece ore. Nu era bine, dar era mai mult decât nimic.

— Mulţumesc mult. Rămân dator. Graves închise şi o sună pe Kate Ford. Unde eşti? întrebă el.

— În Èze. Percheziţionez casa din care a fugit Ransom.

— Cui îi aparţine?

— Oficial, e proprietatea unei mici corporaţii numite VOR S.A. În registrul companiei figurează un singur director. Îl cheamă Serge Simenon.

— Serge Simenon. Serghei Şveţ. Aceleaşi iniţiale, nume similare. Tu ce crezi?

— Despre ce vorbeşti?

Graves o puse la curent cu întrevederea lui cu spionul rus Kempa, transmiţându-i şi informaţiile pe care le primise de la Vodafone.

— Celula e activă, iar baza de operaţiuni e în Paris.

— Dumnezeule!

— Ai găsit ceva pe-acolo care să facă legătura cu Rusia?

— În birou am dat peste un teanc de hârtii redactate cu caractere chirilice şi câteva CD-uri cu interpreţi ruşi. Să fie o coincidenţă?

— Nici vorbă! Mai ai avionul la dispoziţie?

— Mă aşteaptă în Nisa.

— Cât de repede poţi să ajungi la Paris?

— În trei sau patru ore dacă grăbesc lucrurile. Ce plănuieşti?

— Un raid, zise Graves. Intrăm peste ei la prima oră a dimineţii.

67

La Paris, soarele răsări la 5.42. Kate Ford tocmai intra în oraş venind de pe aeroportul Charles de Gaulle şi văzu primele raze de lumină reflectate pe cupola bazilicii Sacré Coeur din vârful colinei Montmartre. Maşina trecu în viteză peste Pont Neuf. Mirosul răcoros şi plăcut al Senei pătrunse în interior, iar Kate zări cu coada ochiului

catedrala Notre Dame, aflată în susul râului. Dar, imediat după aceea, un labirint de străduţe mohorâte şi neîngrijite înlocui priveliştea minunată. Era o altă faţă a Parisului, nu oraşul care găzduia Luvrul şi Arcul de Triumf, ci un avanpost colonial decrepit, burduşit cu baruri algeriene, cafenele din Orientul Mijlociu şi buticuri doldora de haine din Africa de Vest. Cu cât înainta prin *banlieues*, oraşul devenea tot mai întunecat, căpătând o înfăţişare ostilă. Întâlneai aproape la tot pasul butoaie înnegrite de funingine din care fumul de la focurile făcute cu o seară în urmă se ridica încă în rotocoale. Pe un trotuar văzu caroseria unei maşini incendiate, răsturnată pe o parte. De-a lungul aleilor, erau înşiruite pubele din care gunoiul dădea pe-afară. Din toate direcţiile, ochiul era agresat de desene graffiti.

Maşina viră, intrând pe o altă stradă, şi opri brusc. În faţă, drumul era blocat de vehicule ale poliţiei. Vreo zece oameni îşi făceau de lucru, îmbrăcând vestele antiglonţ şi punându-şi căştile pe cap, pregătind încărcătoarele şi verificându-şi armele. Şoferul ei, un sergent din cadrul prefecturii pariziene, o conduse de partea cealaltă a străzii, într-o cafenea de pe colţ, unde fusese stabilit centrul mobil de comandă. Îl găsi pe Graves aplecat asupra unei mese, studiind planurile unei clădiri, fiind înconjurat de mai mulţi bărbaţi în uniforme negre.

Ofiţerii de poliţie făceau parte din Panterele Negre, porecla pe care o primise RAID – Recherche Assistance Intervention et Dissuasion –, o forţă de elită naţională alcătuită din douăzeci şi patru de oameni disponibili la orice oră pentru exact acest tip de situaţii.

— Operează dintr-un apartament de la etajul zece, explică unul dintre bărbaţii în echipament negru, folosindu-se de vârful cuţitului de luptă ca indicator. Sunt la capătul holului. Apartamente de o parte şi de cealaltă. O singură cale de intrare şi de ieşire. Clădirea are două lifturi, dar numai unul funcţionează. Celălalt e blocat între etajele patru şi cinci. Există două scări de acces. Putem să ducem o echipă pe acoperiş, dar s-ar putea ca elicopterul

să sperie prada.

— Ne rezumăm la scări, zise Graves. Vrem să-i prindem vii. S-ar putea să aibă informaţii vitale.

— *Entendu*.

Graves o văzu pe Kate şi se îndepărtă de masă.

— Ai reuşit să ajungi.

— A trebuit să mă iau în gură cu cei din turnul de control, dar până la urmă s-au dat pe brazdă. Se pare că ai reuşit să strângi trupele.

— L-am pus pe Sir Tony să dea un telefon. Era destul de supărat după bălmăjeala cu care te-au întâmpinat pe tine. Cred că puteau să-l audă strigând din partea astalaltă a canalului, fără să mai fie nevoie de telefon.

— Ea e înăuntru?

— Poţi să arunci chiar tu o privire.

Graves o conduse către duba fără însemne parcată afară. În compartimentul din spate se aflau doi ofiţeri în faţa unui pupitru cu monitoare şi aparaturi. Avem un post de supraveghere instalat într-o clădire de peste drum. Au câteva camere cu infraroşu şi un microfon cu laser îndreptate spre ferestre. Am identificat două persoane înăuntru. Ambele sunt treze şi se deplasează prin garsonieră.

— Oameni matinali, nu?

Kate privi înspre ecranul mai mare. Pe un fundal de puncte gri, puteau fi văzute două siluete mergând dintr-o cameră în alta.

— Ei sunt?

Graves îşi miji ochii, ca şi cum ar fi putut, prin proprie voinţă, să distingă mai bine cele două siluete neclare, surprinse de senzorul termic al camerelor.

— Încă nu avem imagini. Au jaluzelele coborâte. Dar ar putea fi ei. El e în oraş. La fel şi ea.

— Şveţ e în Paris? întrebă Kate, care primise informaţii complete şi autorizaţia de a accesa date strict secrete în timpul zborului de la Nisa.

— Ei îi spun Papi. N-am ştiut asta. O adevărată figură paternă. Conform zvonurilor, se interesează în mod special

de agentele mai atrăgătoare.

După ce aflase că Şveţ era păpuşarul din spatele atentatului de pe Victoria Street şi al furtului laptopurilor AIEA, primul lucru pe care îl făcu Graves fu să împărtăşească aceste informaţii cu Anthony Allam. Se alcătui un dosar diplomatic cu toate elementele care îl legau pe Şveţ de infracţiuni. Pe lângă că fuseseră furnizate prim-ministrului, ministrului de externe şi şefilor MI6 şi ai Poliţiei Metropolitane, informaţiile ajunseră şi la Secţiunea R, cunoscută în cadrul MI5 drept Casa Roşie.

— Secţiunea R îl monitorizează în permanenţă pe Şveţ, continuă Graves. I-au localizat avionul la Orly, azi-noapte. Fii atentă! Acelaşi avion a aterizat pe aeroportul Luton din afara Londrei cu o noapte înainte de atentat.

— Deci supervizează totul personal, zise Kate.

— Exact. Toată treaba e lucrătura lui. Coordonează acţiunile printr-o facţiune numită Directoratul S. Toate telefoanele date de Emma Ransom au fost către locaţii în care se afla el. Moscova, Soci, Paris. Avionul lui Şveţ a aterizat la Roma la două zile după ce Emma Ransom a fost înjunghiată. Încercăm chiar acum să identificăm cardul cu care a fost achitată spitalizarea.

— Numele ei adevărat este Lara, zise Kate. Şi e rusoaică.

— Era de aşteptat.

— Crezi că Ransom a avut habar? întrebă ea.

— Mă doare-n cot.

Kate arătă înspre monitoare.

— N-avem şi sunet? Putem să ascultăm ce vorbesc?

— Jaluzelele blochează laserele. N-am găsit o porţiune de sticlă suficient de mare cât să putem să înregistrăm. Graves îl bătu pe umăr pe tehnician. Încearcă încă o dată să vezi dacă nu prinzi şi sunetul.

Poliţistul răsuci un comutator, şi duba se umplu cu murmurul confuz al unui prezentator de ştiri, dar cuvintele erau ininteligibile. Se jucă la butoane, iar zarva ştirilor se diminuă, fiind înlocuită de sunetele sacadate ale unei piese de muzică clasică. Mai ajustă puţin butoanele, şi putu fi

auzită vocea unei femei care striga ceva, urmată de vocea unui bărbat care îi răspundea.

— În ce limbă vorbesc? întrebă Kate. În rusă?

— Habar n-am. Ar putea fi orice limbă.

În acea clipă, la uşa dubei apăru căpitanul de poliţie francez.

— Suntem gata. Privi înspre Kate. Veniţi şi dumneavoastră?

Kate încuviinţă din cap. Francezul dădu mai multe ordine, şi, după doar o clipă, unul dintre ajutoarele lui apăru cu o vestă de kevlar în mână. Kate îşi dădu jos sacoul şi îmbrăcă vesta. Graves merse în spatele ei şi o ajută să-şi strângă legăturile.

— Poţi să rămâi aici dacă vrei. Ai fi mai în siguranţă.

— Bine, bine, zise Kate, ceea ce însemna că asta n-avea să se întâmple nici într-o mie de ani.

— E în regulă aşa? întrebă el, trăgând încă o dată de vestă pentru a vedea dacă era bine fixată, apoi lovind-o prieteneşte pe spate.

— E perfect aşa.

În jurul lor, Panterele Negre făceau ultimele pregătiri, o echipă de ninja înarmaţi până în dinţi. Graves îşi potrivi şi el vesta antiglonţ, apoi scoase pistolul din tocul de la subsuoară şi încărcă un glonţ pe ţeavă.

— Vrei să-ţi spun un secret? întrebă el. N-am împuşcat niciodată un om.

— Nici măcar în armată?

— Nici măcar atunci.

Kate încărcă un glonţ pe ţeavă şi trase piedica.

— La asta te-am luat. Am împuşcat doi băieţi răi.

— I-ai omorât?

— I-am rănit.

Graves o privi cu admiraţie sporită.

Căpitanul de poliţie îşi adună oamenii.

— Toată lumea e gata?

Emma Ransom ieşi din casa de pe Rue Saint-Martin exact la 5.45. Conduse încet pe drumul de ţară, cu geamurile deschise, aerul fiind greu de la mirosul de pământ reavăn şi de iarbă proaspăt cosită. Pentru ziua de lucru ce urma, alesese o ţinută conservatoare, pantaloni gri-închis, un sacou negru şi un tricou alb. Avea părul prins în coadă de cal şi un machiaj abia sesizabil. Nu purta armă. Singurele instrumente necesare pentru misiunea ce urma a fi îndeplinită erau un patent cu vârf ascuţit, o şurubelniţă în stea şi o cutie cu cabluri cu cleme crocodil, toate îndesate în poşetă. Nici unul dintre aceste obiecte n-ar fi fost considerat neobişnuit pentru un inspector de la Agenţia Internaţională pentru Energia Atomică.

După cinci minute, intră pe Autostrada D23 şi se îndreptă spre Flamanville. Se anunţa o zi însorită, şi îşi puse ochelarii de soare. Porni radioul, ascultă puţin rock, apoi îl închise.

Ieşi de pe autostradă la D4 / Rue de Valmanoir, intrând pe un drum secundar care mergea în paralel. În dreapta, un câmp întins de grâu se legăna în vântul dimineţii. Mai înaintă alţi zece kilometri până când văzu un semn pe care scria: „La Reine 1 & 2. Accesul permis doar personalului autorizat”. Urmă indicatorul şi pătrunse pe un drum îngust cu două benzi care înainta direct spre coastă. Îşi ridică ochii înspre povârnişul pe care îşi lăsase maşina în urmă cu două nopţi şi rememoră acţiunile întreprinse cu acea ocazie. În faţă, văzu gardul care delimita perimetrul exterior tăind orizontul în două şi ghereta paznicului aflată în mijlocul drumului. Îşi dădu imediat seama că totuşi ceva nu era în ordine şi ridică piciorul de pe acceleraţie. De o parte şi de alta a drumului zări parcat câte un transportor blindat cu o mitralieră de calibrul 50 montată pe turelă. Prin fiecare tambuchi era ieşit câte un soldat care supraveghea drumul cu o privire de şoim.

Disciplina acumulată în timp o făcu să îşi enumere în minte posibilele motive pentru sporirea personalului de securitate. Pierre Bertels de la Corporaţia Internaţională

pentru Securitatea Nucleară descoperise că nu era Anna Scholl, ci o impostoare. Poliţia britanică identificase sursa lui Russell. Kremlinul descoperise planul lui Papi, iar acesta recunoscuse totul. Oricare ar fi fost cauza, rezultatul putea fi unul singur: operaţiunea era compromisă.

Aplicând aceeaşi logică rece, demontă fiecare posibilitate, ajungând să le respingă rând pe rând. Ţinând cont de cât de dornic se arătase Pierre Bertels să o vadă în patul lui, era puţin probabil să se fi îndoit câtuşi de puţin de identitatea ei. Anna Scholl era în siguranţă. Apoi, chiar dacă poliţia britanică ar fi ajuns la sursa lui Russell, tot n-ar fi obţinut mai multe informaţii decât avusese englezul. Atacul era iminent, dar locaţia rămânea necunoscută. Ar fi putut fi oriunde în lume. Şi chiar dacă duşmanii lui Papi din Moscova i-ar fi descoperit planul, n-ar fi ştiut cum să acţioneze, fiind de-a dreptul paralizaţi.

Emma studie vehiculele militare şi îşi dădu seama că se aflau acolo strict ca o măsură preventivă din cauza laptopurilor furate. Dimpotrivă, prezenţa unor vehicule blindate, fără trupe de susţinere, era dovada că planul rămânea neschimbat. Dacă cineva ar fi ştiut sau ar fi bănuit numai că La Reine era ţinta, s-ar fi aflat acolo douăzeci de transportoare blindate, nu doar două, şi o întreagă companie de soldaţi înarmaţi până în dinţi.

Emma apăsă acceleraţia, mai hotărât de data asta.

Trecu de vehiculele blindate şi opri la ghereta paznicului.

— Anna Scholl, zise ea, înmânându-i legitimaţia. AIEA.

— Cu cine urmează să vă întâlniţi?

— Inspecţie neanunţată. Puteţi să luaţi legătura cu domnul Grégoire, şeful departamentului de securitate.

— Aşteptaţi aici, zise paznicul, dovedindu-se mai ostil decât şi-ar fi dorit Emma. Luă legitimaţia eliberată cu o zi în urmă de Corporaţia Internaţională pentru Securitatea Nucleară şi telefonă în clădirea departamentului de securitate. Emma privi spre stânga. Soldatul de la turelă o

privea printr-o pereche de ochelari de soare. Emma îl salută printr-o înclinare uşoară a capului, dar nu îi zâmbi. Privirea soldatului o ţintui în continuare.

Se scurseră câteva minute. Emma îşi ridică puţin mâna de pe schimbătorul de viteze şi o ţinu nemişcată. Degetele întinse nu tremurară câtuşi de puţin. În cele din urmă, paznicul reveni.

— Mai înaintaţi încă trei sute de metri şi parcaţi în zona pentru vizitatori. Intraţi în clădirea centrală. Domnul Grégoire nu a sosit încă, dar se va ocupa altcineva de dumneavoastră.

— Sper că aşa va fi.

Emma puse legitimaţia la loc în poşetă, aşteptă până când poarta se deschise, apoi conduse fără să se grăbească până în parcare. În timp ce înainta, aruncă o privire spre barăcile paramilitare din stânga. În afară de jeepuri şi de camioane, mai era o maşină de poliţie aparţinând jandarmeriei locale. O dovadă în plus că habar nu aveau că La Reine era ţinta.

Parcă şi se îndreptă cu pas hotărât spre clădirea centrală. Ajunsă înăuntru, arătă „paşaportul” CISN şi îşi aşeză palma pe scannerul biometric, ca să-şi confirme identitatea. Scannerul confirmă că era Anna Scholl, şi fu condusă spre un detector de metale, în timp ce poşeta îi fu aşezată pe o bandă rulantă ce trecea printr-un dispozitiv cu raze X. După ce geanta îi ieşi la celălalt capăt, un paznic începu să scotocească prin ea, cercetând patentul, şurubelniţa şi cablurile cu cleşti, dar şi iPodul, telefonul mobil, rujul şi fardurile.

— Sunteţi inginer? întrebă el, ridicând patentul.

— Inspector, răspunse Emma.

Paznicul puse patentul la loc, îi înmână poşeta şi îi ură o zi bună.

Un bărbat de vârstă mijlocie, cu aspect viguros, purtând ochelari fără rame şi tuns perie precum în anii ’50, o aştepta de cealaltă parte a barierei.

— Bună dimineaţa, doamnă Scholl. Mă numesc Alain Royale şi sunt asistentul domnului Grégoire. Dânsul nu a

sosit încă, dar sunt convins că va ajunge dintr-o clipă în alta. Nu întârzie niciodată. Puteţi să aşteptaţi în biroul dânsului până când vă pregătesc legitimaţia şi cardul de acces.

Emma îl urmă până în biroul lui Grégoire, aflat la etaj. Mobilierul era compus dintr-un birou, câteva scaune pentru vizitatori şi o canapea. În spatele biroului se aflau mai multe monitoare înfăţişând cam douăzeci şi cinci de zone din interiorul centralei. Emma recunoscu intrarea principală, camera de control, cuva reactorului, docurile de încărcare şi bazinul combustibilului ars, locul care prezenta interes pentru ea.

— Mi-aş dori să încep imediat, zise ea. Sunt convinsă că ştiţi de ce.

Royale încuviinţă din cap.

— Am fost alertaţi la ora trei în dimineaţa asta. Aţi mai aflat ceva nou?

— Nimic. Cum e şi firesc, vă vom informa de îndată ce apare ceva, răspunse Emma scurt. Echipa noastră de securitate se ocupă chiar acum de problemă. E important însă ca fiecare centrală să ia măsurile necesare. Trebuie să completez câteva formulare înainte de a demara inspecţia. Vă deranjează dacă folosesc biroul domnului Grégoire?

— Vă rog.

Emma îşi aşează poşeta pe biroul lui Grégoire.

— Pentru început, aş vrea să văd declaraţiile de expediţie pentru toate barele de combustibil care au intrat în centrală şi pentru toate barele de combustibil ars care au ieşit în timpul ultimului ciclu energetic. Voi avea nevoie şi de o listă cu destinaţiile combustibilului ars şi cu declaraţiile de recepţie.

Royale încuviinţă încă o dată din cap, rămânând bănuitor, fără să o scape nici o clipă din ochi.

— Doriţi o cafea?

— Nu, mulţumesc.

Încă o privire pătrunzătoare.

— Va dura cam zece minute.

Emma încuviinţă din cap, şi Royale părăsi biroul.

Emma se aşează pe scaunul pentru vizitatori din faţa biroului şi îşi scoase telefonul. Numără în gând până la treizeci. Royale deschise uşa şi îşi strecură capul tuns milităreşte înăuntru.

— Dacă barele de combustibil ars au fost trimise peste ocean, veţi avea nevoie şi de documentele vamale?

— Nu vor fi necesare. Doar fişele de expediţie care indică data şi momentul livrării. Mulţumesc, domnule Royale.

Emma îşi îndreptă atenţia spre telefon. De îndată ce uşa se închise, se ridică şi îşi lipi urechea de aceasta, ascultând ecoul paşilor lui Royale îndepărtându-se de-a lungul coridorului. Deschise poşeta, scoase patentul, şurubelniţa şi cablurile cu cleme crocodil şi se furişă pe coridor. Pe uşa din dreapta era scris: „Sécurité Visuele”. Scoase un ac de păr de grafit din coadă şi forţă încuietoarea.

Înăuntru erau rafturi peste rafturi de aparate audiovizuale şi DVD-recordere. Camera era neobişnuit de răcoroasă, aerul condiţionat fiind pornit în permanenţă, ca să se evite supraîncălzirea echipamentului. Doi dintre pereţi erau acoperiţi cu monitoare care transmiteau imagini în direct din o sută cincizeci de zone din interiorul centralei. La o privire mai atentă, se putea observa că monitoarele de pe ambii pereţi transmiteau aceleaşi imagini. Sau aproape aceleaşi. De fapt, în fiecare loc, erau instalate două camere. Una aparţinea celor de la Électricité de France, compania care administra centrala. Cealaltă era proprietatea AIEA, servind ca măsură independentă de rezervă. La fel ca în cazul tuturor celorlalte sisteme de siguranţă ale centralei nucleare, redundanţa era cuvântul de ordine.

Cu ajutorul telefonului, Emma accesă schemele circuitelor video ce făceau legătura cu clădirea centrală. Un cablu optic furniza imaginile de la videocamerele AIEA. Un altul asigura imaginile de la camerele administrate de centrală. Era esenţial ca nimeni să nu o vadă în timp ce îşi făcea rondul prin complex. În acest scop, tăie cablul care

furniza imaginile de la camerele centralei şi îl legă de celălalt. O privire aruncată înspre monitoare îi confirmă că imaginile erau acum identice.

Apoi îngheţă procesorul de imagini astfel încât ele să nu mai fie transmise în direct, ci să înfăţişeze un singur moment. Emma îşi trecu privirea peste monitoare pentru a vedea dacă erau semne care să indice că imaginea era un cadru fix. Doar pe două dintre monitoare apăreau oameni. Una dintre camere era îndreptată înspre paznicul din ghereta de la gardul perimetrului exterior. Ca de obicei, stătea aşezat la locul lui. Putea să rămână în aceeaşi poziţie timp îndelungat. Nu era nimic nefiresc în asta.

Cealaltă imagine înfăţişa camera de control a reactorului, unde patru bărbaţi stăteau în faţa unui pupitru gigantic de instrumente. Aici lucrurile erau mai delicate. Era suficient să priveşti imaginea timp de zece secunde ca să-ţi dai seama că era ceva aiurea. Era nefiresc ca patru indivizi să stea înlemniţi ca nişte manechine. Totuşi, rămâneau alte o sută patruzeci şi opt de monitoare care puteau să distragă atenţia.

Totul era o chestiune de timp. Emma nu putea să-şi asume riscul să reseteze imaginile. Trebuia să se mulţumească doar cu ce avea.

Deschise uşa şi reveni în biroul lui Grégoire. Aruncă iute uneltele înapoi în poşetă. În clipa imediat următoare, uşa se deschise, şi Alain Royale reveni, cărând două caiete sub braţ.

— Declaraţiile de expediţie, zise el.

— Lăsaţi-le pe masă, îi ceru Emma.

Royale se conformă.

— Nici o veste de la domnul Grégoire? întrebă Emma.

Royale scutură din cap.

— Sper că înţelegeţi că nu mi se permite să mai aştept, zise Emma, cu un ton suficient de autoritar. Îmi place ca inspecţiile mele să înceapă exact în momentul în care se face schimbul de personal. Nu pot să permit ca vestea sosirii mele să circule din gură în gură.

— Sunt convins că va apărea dintr-o clipă în alta.

Sunt sigur că şi-ar dori să vă salute.

— Vom avea ocazia să discutăm pe îndelete despre ceea ce am descoperit după ce îmi închei inspecţia. Între timp, sunt sigură că ştie cum să dea de mine dacă îşi doreşte asta.

Alain Royale îi înmânã Emmei legitimaţia, instruind-o să o poarte în permanenţă la vedere.

— Iată şi cardul de acces. Treceţi-l repede prin faţa scannerului, şi uşile se vor deschide. Vă mai pot ajuta cu ceva?

— Nu, mulţumesc, zise Emma, strecurând cardul de acces în buzunar. Pe fereastră, se vedea domul reactorului, iar dincolo de acesta, apele Oceanului Atlantic. Mi-aţi oferit tot ce îmi era necesar.

69

La Londra, soarele răsărise cu două minute mai devreme, la 5.40 după ora Greenwich. În salonul 619 de la secţia de reanimare a spitalului St. Catharine, prima rază de lumină trecu printre draperiile trase, căzând direct pe sprânceana pacientului adormit. Era un bărbat cu înfăţişarea aspră, cu părul negru ciufulit şi nas roman, obrajii supţi fiindu-i acoperiţi de barba deasă. Chiar şi când se odihnea, prezenţa lui avea ceva impunător, precum un animal încordat, lăsând impresia că ar fi putut să sară oricând din pat şi să te atace. Toţi angajaţii secţiei ştiau cine era şi îi cunoşteau reputaţia. Erau îndreptăţiţi să se teamă.

Dar pacientul rămânea nemişcat. Minutele treceau, şi lumina soarelui devenea tot mai puternică, odihnindu-i-se chiar pe ochi, însă el nu reacţiona în nici un fel. De aproape nouăzeci şi şase de ore, ministrul rus de interne, Igor Ivanov, se afla în comă. Deşi nu avea nici o rană vizibilă, toţi neurologii care îl examinaseră ajunseseră la concluzia că suferise traumatisme grave provocate de unda de şoc a exploziei care îi ucisese pe o parte dintre

compatrioţii săi. Între timp, semnele vitale ale pacientului reveniseră la normal. Tensiunea era de o sută douăzeci cu şaptezeci. Avea un puls de sportiv, cincizeci şi opt de bătăi pe minut. Analizele sângelui dovediseră că avea colesterolul sub medie; în schimb, nivelul testosteronului depăşea cu mult valoarea normală. Era opinia unanimă a aceloraşi medici că doar condiţia fizică excelentă a pacientului îi permisese să supravieţuiască unei răni atât de grave, ţinându-l în viaţă în tot acest timp.

O asistentă intră în salon şi îşi începu ritualurile zilnice. Trase draperiile, aranjă capul pacientului, netezindu-i perna, îi verifică plosca şi poziţia cateterului. Ca de obicei, zăbovi o clipă sau două mai mult decât ar fi fost necesar la această ultimă sarcină. Era o catolică devotată, şi, deşi lucra în spital de mai bine de un an, rar îi fusese dat să vadă un bărbat atât de înzestrat. Zâmbi, puţin ruşinată. Doar puţin.

În acea clipă, o mână înfricoşător de puternică o apucă de braţ, iar ea gemu uşor.

— Data viitoare, zise Igor Ivanov cu un glas incredibil de puternic în ciuda orelor de somn, te rog să baţi înainte să intri. Iar dacă vrei să arunci o privire, nu trebuie decât să mă rogi.

Asistenta îşi acoperi gura cu palma şi ieşi repede din salon.

Ivanov îşi aşeză capul pe pernă şi închise ochii. Micul efort îi dădu o durere de cap groaznică şi-l obosi neaşteptat de mult. Totuşi, simţea deja cum puterea îi revenea în corp. Peste doar câteva ore, avea să fiarbă de nerăbdare. Hotărî ca până la ora şase în acea seară să se afle la bordul unui avion spre Moscova.

Medicii greşiseră în legătură cu motivul care îl ţinuse în viaţă, împiedicându-l să se cufunde tot mai adânc în infernul unei come eterne. Nu era condiţia fizică. Era furia.

Igor Ivanov ştia prea bine cine îi făcuse asta.

Iar acum voia să se răzbune.

70

Se înşiruiră de o parte şi de alta a holului, câte şase poliţişti în echipament de luptă, cu spatele la perete, iar în urma lor veneau Graves şi Ford. Panterele Negre aveau permisiunea de a folosi armele care le erau pe plac. Primul bărbat din şir avea o carabină Benelli, semiautomată, de calibrul 12. Cel de-al doilea folosea un pistol semiautomat Heckler & Koch MP5. Strategia era de a combina focul împrăştiat al carabinei cu cel al tirului continuu al pistolului semiautomat. Numai Dumnezeu mai putea să-i păzească pe cei aflaţi la celălalt capăt. Restul oamenilor utilizau pistoale, fiind pregătiţi să ţintească mai precis.

Căpitanul dădu semnalul de înaintare. Un poliţist cu o carabină Remington Wingmaster fugi spre capătul holului şi o îndreptă spre uşă. Căpitanul ridică mâna înmănuşată. Începu numărătoarea inversă pe degete: cinci… patru… trei… doi…

— Eşti gata? şopti Kate.

Graves încuviinţă din cap.

O împuşcătură asurzitoare zgudui coridorul. Uşa fu smucită din ţâţâni, prăbuşindu-se pe podea. Urmară un flash şi o schimbare dureroasă a presiunii aerului în momentul în care grenadele paralizante explodară. Prima, urmată imediat de a doua. Fumul inundă coridorul. Graves ţâşnise deja în apartament, cu pistolul întins şi cu ochii înceţoşaţi de lacrimi. Se auzeau strigăte, mai întâi în franceză, apoi într-o limbă pe care nu o înţelegea.

— *Arrêtez! Arrêtez! Bougez-pas!*

Urmară focuri de carabină în succesiune rapidă. Lui Graves îi ţiuiau urechile dureros. Apartamentul i se înfăţişă în cadre sacadate. O bucătărie distrusă. O cameră de zi cu mobilă uzată. Lada unei mitraliere. Şi o altă ladă mai mare lângă ea pe care era scris: „Proprietatea Forţelor Armate italiene. Semtex-H. 50 kg”. Era Semtexul pe care Emma Ransom îl furase din barăcile de lângă Roma. Auzi un strigăt. După unul dintre colţurile camerei văzu o mână de bărbaţi în uniforme negre punând pe cineva la pământ.

Era un bărbat cu părul grizonant, care se zbătea sălbatic, în vreme ce striga ceva într-o limbă pe care Graves o recunoştea, dar pe care nu o înţelese în primă fază.

Tirul sacadat al unei arme automate îl obligă pe Graves să se răsucească pe picioare şi să privească în spatele său. Bucăţi de tencuială zburau prin aer, zgâriindu-i faţa şi gâtul. Se ghemui instinctiv. Poliţistul de lângă el căzu la pământ, jumătate din faţă fiindu-i smulsă de forţa proiectilului. Graves îndreptă arma înspre o femeie care stătea cu faţa spre el, ţinând un AK-47 în mâini. Apăsă pe trăgaci, dar, înainte de a putea trage mai mult de un foc, urmară două împuşcături succesive, femeia fiind practic secerată şi izbită de peretele din partea cealaltă a camerei. Graves îşi ridică privirea şi îl văzu pe căpitanul de poliţie francez cu patul carabinei Benelli lipit de obraz.

Iar apoi, mai asurzitoare decât tot ceea ce se întâmplase până atunci, se aşternu liniştea.

Trecură şapte secunde.

Graves se apropie de femeie. Era moartă, pur şi simplu retezată în două de focul sălbatic al carabinei. Observă că un glonţ o străpunsese chiar în mijlocul frunţii. Nu era Emma Ransom.

Intră în dormitor.

Pe podea zăcea un bărbat cu faţa la pământ şi cu mâinile încătuşate la spate. Purta un costum cenuşiu, iar părul îi era de culoarea vatei de oţel. „El e”, gândi Graves. „Şveţ”.

— Întoarceţi-l, zise el.

Un poliţist rostogoli trupul bărbatului, şi Graves aruncă o înjurătură.

La prima vedere, bărbatul era originar din Orientul Mijlociu. Începu să scuipe cuvinte unul după altul, protestând într-o limbă care îi deveni, dintr-odată, foarte familiară. Era limba farsi.

— Spune că sunt diplomaţi iranieni, traduse Graves. Au paşapoartele în dormitor.

După doar o clipă, un alt poliţist ieşi din camera din spate, ţinând în mână două paşapoarte diplomatice din

Republica Islamică a Iranului. Graves îl deschise pe primul. Posesorul era Pasha Gozhi, ataşat pe lângă ministrul de externe.

— Domnule Gozhi, zise el, ce căutaţi cu lada unei mitraliere şi cu explozibili plastici în apartament?

— Vreau să vorbesc cu ambasadorul, replică el. Am imunitate diplomatică. N-aveţi nici un drept să daţi buzna aşa. Unde e soţia mea? Anisha! Eşti teafără?

Graves privi înspre Kate.

— Nu pot să cred, zise el. Am feştelit-o în stil mare.

Kate îi puse o mână pe braţ.

— Poate vom afla locaţia din care a efectuat Emma Ransom apelul azi-noapte.

— Mda, zise Graves deznădăjduit. Poate.

71

Din apartamentul aflat la etajul patru al unei clădiri din josul străzii, Serghei Şveţ privi îngrozit cum Panterele Negre din forţa de intervenţie RAID se pregăteau să ia cu asalt ascunzătoarea iraniană pe care o folosise cu doar două seri în urmă. Timpul nu îi permitea să se mai întrebe cum o găsiseră. O scurgere de informaţii. O eroare umană. Un spion pe care îl crescuse la sân. O analiză ulterioară a operaţiunii avea să dezvăluie sursa. Dar acum i se cerea să acţioneze. Era timpul să se asigure că lunile de pregătire minuţioasă n-aveau să se sfârşească printr-un eşec absolut. Luă telefonul şi formă un număr menit să fie folosit doar de el, şi de nimeni altcineva.

— Ce s-a întâmplat, Papi? întrebă Emma Ransom.

— Unde te afli?

— În clădirea centrală. Suntem cam pe muchie de cuţit. La poarta principală au fost luate măsuri suplimentare de securitate.

— Puteam să ne aşteptăm la asta după ce englezii au descoperit adevăratul motiv al atentatului.

— Atunci de ce-ai sunat?

— Nimic care să te preocupe pe tine acum. Trebuie doar să te grăbeşti şi să duci operaţiunea cât mai repede la bun sfârşit. Te voi aştepta la aeroport.

— Stai cu motoarele pornite.

— Îţi dau cuvântul. Acum, fă ce ai de făcut.

Şveţ închise telefonul şi merse în grabă în dormitor, îşi strânse hainele şi le îndesă în geanta de voiaj. Cu ajutorul unei cârpe, şterse lămpile, întrerupătoarele, telecomanda de la televizor şi aparatura din bucătărie pe care era posibil s-o fi atins. Mulţumit că apartamentul era curat, îşi puse haina, fixă pistolul la brâu, apoi îşi trase geaca pe el. Se uită la ceas. Era aproape şase şi jumătate.

Fix în acea clipă, de afară se auziră focuri de armă, o succesiune de pocnete care trosneau ca un pistol cu capse. Şveţ se îndreptă în fugă spre fereastră. Nu se vedea nici un ofiţer în uniformă, dar la colţul străzii se strânsese o mulţime de oameni. Se auzi răpăitul unor focuri de mitralieră, iar la etajul de mai sus al clădirii o fereastră se făcu fărâmiţe. Oamenii începură să ţipe văzând sticla împrăştiindu-se în aer. Fumul ieşea pe fereastră şi se ridica înspre cer. Luă geanta într-o mână şi telefonul în cealaltă şi se îndreptă spre uşă.

— Iuri, zise el, sunându-l pe pilot. Alimentează avionul şi pregăteşte-l de decolare. Ajung într-o oră… Da, ştiu că e devreme. Deschise uşa. S-au schimbat… Şveţ se opri în mijlocul propoziţiei. Dumnezeule, zise el, privindu-l pe bărbatul care stătea la jumătate de metru în faţa lui, cu un pistol îndreptat exact spre el. Ce cauţi aici?

— Închide!

Jonathan Ransom îşi lipi pistolul de fruntea proeminentă a bărbatului şi îl obligă să se întoarcă în apartament.

Bărbatul apăsă pe butonul de închidere suficient de puternic cât să-l rupă.

— Unde e Alex? întrebă el cu un accent puternic rusesc.

— E mort. Jonathan închise uşa şi se sprijini cu spatele de ea. Tu eşti Şveţ?

— Spune-mi Papi. Lara aşa mă strigă. Sau ai prefera să-i spun Emma?

— Spune-i cum vrei! Am văzut dosarul. Acum întoarce-te şi mergi în camera de zi. Aşază-te pe canapea. Ţine mâinile pe genunchi, la vedere.

Şveţ se întoarse şi intră într-o cameră laterală cu mobilă puţină şi cu ferestre mari fără canaturi.

— Ai devenit un adevărat profesionist, zise el, privind peste umăr.

— Da, ei bine, am învăţat de la cei mai buni.

— O să iau afirmaţia ca pe un compliment. Spacibo.

— Du-te naibii!

Şveţ se aşează pe canapea, punându-şi mâinile pe picioare.

— Mulţumit?

— Minunat, zise Jonathan confuz, cu atenţia îndreptată spre stupul de maşini de poliţie care se strângeau pe stradă cu patru etaje mai jos şi spre roiul de ofiţeri care zumzăiau printre ele. Îşi trecu privirea de la o maşină la alta. De ce sunt poliţişti acolo? întrebă el.

— Au impresia că eu şi soţia ta suntem în clădirea de pe colţ, zise Şveţ.

— Ea unde e?

— Nu e acolo. Nu-ţi face griji.

Jonathan îşi întoarse privirea spre Şveţ, tresărind când îl trecu un fior de durere pe spate şi pe gât. De îndată ce poliţia începuse să doboare uşa de la casa din Èze, îşi dăduse repede seama că nu avea altă cale de scăpare decât să-şi însceneze propria moarte. Se gândise că în cazul Emmei funcţionase. De ce să nu îi meargă şi lui?

Nu era greu să improvizeze o soluţie ca să facă Peugeotul să meargă singur. Setase limitatorul de viteză la o sută de kilometri pe oră, azvârlise corpul rusului mort pe scaunul lui, apoi sărise afară. O altă problemă era aterizarea pe macadam. Îşi dăduse toată silinţa să cadă şi să se rostogolească, dar, undeva între cele două mişcări, îşi izbise umărul stâng de o piatră, dislocându-şi-l parţial; bănui că avea şi o mică fractură a claviculei. Furia brută,

pură era cea care îl determinase să se ridice şi îl împinsese să facă primii paşi nesiguri, chinuitori de-a lungul povârnişului. „S-a terminat”, îşi spusese el din nou şi din nou în timp ce umărul îl durea îngrozitor şi coatele îi sângerau. Nu avea să mai lase pe nimeni să-şi bată joc de el.

Jumătate de oră mai târziu, mergea şchiopătând înspre gara din Monaco, unde se spălă în toaleta publică înainte de a lua un tren personal spre Nisa. De acolo, luase legătura de la 22.58 spre Paris, un TGV, sau train à grande vitesse, şi ajunsese în Gara Lyon la 5.24.

— Ce este La Reine? întrebă el. Cuvintele apăreau scrise într-o serie de telegrame pe care le găsise pe laptop, fiind trimise de Şveţ către un agent care apărea doar cu iniţiala „L”. Telegramele erau scrise cu ajutorul unor semne convenţionale aruncate la repezeală, pline de eufemisme şi de porecle, dintre care nu înţelesese prea multe. Reuşise totuşi să descifreze îndeajuns încât să afle adresa apartamentului lui Şveţ din Paris şi să înţeleagă că Emma era implicată într-o operaţiune care viza să arunce în aer o centrală bine păzită şi care urma să aibă loc în cursul zilei de azi.

— La Reine, repetă Jonathan. Ce este?

Şveţ nu răspunse. Stătea jos şi îşi masa obrazul plin de zgârieturi, având întipărită pe chip o expresie încrezătoare, aproape veselă, care făcea ca maxilarul inferior să i se înalţe.

— Dacă nu-mi spui tu, o să-i întreb pe ei. Jonathan arătă cu capul spre poliţişti.

— N-ai decât. O să te aresteze şi o să te arunce în închisoare înainte să apuci să scoţi două vorbe. Din câte am înţeles, te aşteaptă o condamnare de mulţi ani în închisoarea englezilor.

Şveţ vorbi pe un ton plictisit, ca şi cum trecuse prin tot ce era mai rău în viaţă şi nu se lăsase impresionat.

— Acum nu mă gândesc la mine. Vreau să ştiu ce-i cu Emma.

— Dacă vrei, pot să aranjez să vă vedeţi. Mâine puteţi

fi împreună. Departe de toate astea.

— Nu mâine. Astăzi. Unde se află în momentul ăsta?

— Ai face bine să te gândeşti la oferta mea. Pot să mă asigur că vei scăpa cu bine din asta. Că vei fi liber. Fără să rişti să fii închis pe viaţă. Ce zici?

— Nu, spuse Jonathan. Mai bine mă lipsesc.

Din stradă, se auzi sunetul unei sirene. Jonathan se uită pe geam şi văzu două ambulanţe care rupeau rândurile trecând prin mulţimea de poliţişti şi a celor care ajunseseră primii la locul faptei. Se uită din nou la Şveţ, încercând să-şi imagineze cum de bărbatul ăsta obosit şi grizonant, îmbrăcat într-un costum prăpădit, era directorul FSB-ului.

— Unde-ai găsit-o? întrebă Jonathan.

— Pe Lara? S-a născut într-un oraş din peninsula Kolyma. Un loc tare mohorât. Tatăl ei era marinar pe un vas de pescuit şi era plecat de-acasă unsprezece luni pe an. Mama ei lucra într-o fabrică de procesare a peştelui şi era alcoolică. O bătea pe Lara. De-abia după ce i-a rupt un braţ şi un picior au intervenit cei de la Protecţia Copilului. Lara avea şapte ani. Avem o unitate care se ocupă cu căutarea oamenilor ca ea. Deştepţi, fără rădăcini şi care au nevoie de asistenţa statului. Diamante neşlefuite, s-ar putea spune. Directorul şcolii la care învăţa Lara a fost cel care ne-a atras atenţia asupra ei. La treisprezece ani, făcea calcule diferenţiale şi învăţase singură italiana, franceza şi germana. IQ-ul ei era peste limită. Svets se uită în altă parte, ochii însufleţindu-i-se dintr-odată, iluminaţi de amintirea trecutului. Chiar eu am adus-o la Moscova. Dac-ai fi văzut-o! Atâta dorinţă. Atâta ambiţie. Atâta emoţie. Şi, desigur, atâta frumuseţe. Fără să poarte vreo urmă a corupţiei vestice. Poate era puţin cam slabă, cu urme de bube pe faţă, dar un bărbat putea vedea că, oferindu-i o alimentaţie sănătoasă şi îngrijire medicală avea să o transforme în ceva special.

— Ai întrebat-o măcar de complezenţă dacă voia să se alăture KGB-ului?

— N-a fost nevoie. A fost ideea ei de la bun început.

S-a născut pentru asta. Mai rar aşa ceva. E ca un rechin care ar muri dacă ar înceta să înoate. Doar că, în loc de oxigen, are nevoie de adrenalină. Nu te amăgi, doctore Ransom. N-a fost niciodată o fată bună.

Jonathan se apropie de rus. Simţi greutatea pistolului în mână. Încleştându-şi şi mai mult degetele în jurul patului pistolului, trase cocoşul. Mai ucisese şi înainte. Mai pusese pistolul la capul cuiva şi apăsase pe trăgaci. Nu simţise nimic. Nici un fel de remuşcare, nici un fel de vină. Doar un murmur monoton înlăuntrul lui care îi spunea că făcuse ceea ce era necesar. Se hotărî că îl dispreţuia pe Şveţ. I-ar fi fost uşor să-l ucidă.

— Unde e?

Şveţ scutură din cap, privindu-l pe Jonathan ca şi cum ar fi fost un obiect demn de milă.

— Ştiu de ce eşti aici. Ai impresia că ai venit s-o opreşti, dar nu-i vorba despre asta. Adevărul e că încă o iubeşti. Crezi că, într-un fel sau altul, te va asculta şi îşi va abandona misiunea. Te înşeli.

— Taci odată!

— Dă-mi voie să te întreb ceva.

— Ce vrei?

Şveţ îl privi pe Jonathan în ochi.

— Chiar crezi că a trădat Divizia doar pentru că voia să oprească distrugerea unui avion plin cu civili?

Jonathan nu răspunse. Şveţ continuă.

— Aceeaşi femeie care, fără cea mai mică urmă de ezitare, a detonat o bombă în miezul zilei pe o stradă aglomerată din centrul Londrei? Ţi-au spus cum l-a ucis pe Robert Russell? I-a rupt gâtul cu propriile ei mâini, apoi i-a aruncat trupul de la etajul al cincilea.

— Chestia cu avionul a fost diferită, zise Jonathan. Erau prea mulţi pasageri. Prea multe vieţi nevinovate în joc. Putea să facă diferenţa dintre oamenii implicaţi în treburile ei şi cei care nu făceau parte din asta.

— Dar cum rămâne cu toţi ceilalţi din trecutul ei? Ai măcar habar câte operaţiuni a îndeplinit pentru Divizie? Câţi oameni nevinovaţi a ucis?

Jonathan se luptă să găsească un răspuns, dar gura i se uscă dintr-odată.

— Ce încerci să-mi spui?

Şveţ îşi frecă obrazul, privirea lui fermă sugerând o înţelegere camaraderească, o legătură fraternă, ca şi cum n-ar fi vrut ca Jonathan să sufere şi mai mult.

— Nu, zise Jonathan dintr-odată. Nu te cred.

— Cu siguranţă ai bănuit şi tu asta, spuse Şveţ. Eşti un bărbat deştept. Trebuie să te fi întrebat şi tu de ce s-a răzgândit aşa deodată.

— Avionul era plin cu civili nevinovaţi. Divizia mersese prea departe. Nu putea să permită asta.

— Nu, Jonathan, nu ăsta a fost motivul, şi o ştii prea bine.

Jonathan scutură din cap, nedorindu-şi să audă ceea ce în sufletul lui ştia deja că era adevărat. Ceea ce bănuise chiar de când o văzuse pe Emma la Londra.

— Tu nici n-ai habar de când lucrează Emma pentru mine, zise Şveţ. Eu i-am ordonat să împiedice Divizia să arunce avionul în aer.

— Minţi! Abia rosti cuvântul, ca o reacţie mecanică în faţa unei trădări inimaginabile. Nu te cred.

— Sunt convins că mă crezi. Îmi dau seama de asta. I-am ordonat să împiedice atacul asupra avionului El Al nu pentru că îmi păsa de pasageri, ci pentru că intenţionam să distrug Divizia. Şveţ se trase pe marginea canapelei. Iar tu, Jonathan, m-ai ajutat. Tu l-ai ucis pe generalul Austen. Tu ai oprit avionul teleghidat atunci când scumpa ta Emma era rănită, nemaiputând să-şi ducă la capăt misiunea. După cum văd eu lucrurile, nu doar ea lucrează pentru mine. Şi tu o faci.

Jonathan se aşeză. Se simţi deodată vlăguit, doborât de nenumăratele ore în care n-apucase să închidă un ochi, de prea puţinele ceasuri în care dormise cu adevărat. Ştia că Şveţ spunea adevărul. Nu pentru că asta îi zicea instinctul, nici pentru că ar fi dibuit asta în privirea lui. Ci, pur şi simplu, pentru că altfel lucrurile n-aveau nici un sens. La urma urmei, era singura explicaţie logică pentru

felul în care acţionase Emma.

Jonathan se întoarse şi privi pe fereastră. Poliţia ieşise din clădire, şi văzu cum cineva era scos pe targă prin uşa din faţă. Recunoscu un chip familiar şi privi mai atent. Era Graves, iar în urma acestuia venea inspectorul-şef Ford. Jonathan trecuse prin atât de multe până să ajungă aici. Iar acum, ceea ce descoperise…

Cu coada ochiului, Jonathan sesiză o mişcare. Se întoarse exact în momentul în care Şveţ îndrepta un pistol spre el. Se aruncă la podea, ridicând la rândul său pistolul şi apăsând pe trăgaci. Văzu o flamă luminoasă şi simţi ceva tăind aerul pe lângă urechea sa. Aterizând pe o parte, scoase un geamăt în clipa în care umărul rănit cedă, dar reuşi cumva să tragă în continuare, pistolul zvâcnindu-i în mână, gloanţele zburând la întâmplare. Ridicându-se ţinti direct spre pieptul lui Şveţ. Apăsă pe trăgaci, dar nu mai avea muniţie. Trase în gol.

Serghei Şveţ se aşeză pe canapea, ţinându-se cu o mână de stomac. În cealaltă mână avea încă pistolul, care îi atârna însă în braţe.

— Bravo, zise el, cu acelaşi ton sec, neabătut. Nu ştiam că, printre multe altele, eşti şi un bun ţintaş.

Jonathan îl privi bănuitor pe rus. Apropiindu-se precaut, îngenunche şi îi descleştă degetele de pe pistol, aruncându-l departe, astfel încât să poată ajunge la el.

— Lasă-mă să văd cât de grav e.

Şovăind, Şveţ îşi ridică mâna.

— Ia spune? O să supravieţuiesc?

Jonathan îi descheie cămaşa. Glonţul intrase mai jos de ficat. Din rană curgea foarte puţin sânge.

— Îţi propun un târg. Dacă îmi zici mai multe despre Emma şi La Reine, îţi salvez viaţa.

— Nu eşti atât de meschin.

— Nu, recunoscu Jonathan. Nu sunt. Luă nişte prosoape din baie şi şterse sângele. Apleacă-te în faţă, îi ceru el.

Şveţ gemu şi se conformă.

— Ţine-l apăsat de stomac şi rămâi nemişcat. O să

chem o ambulanţă. Îi las pe ei să te salveze.

— Nu va fi necesar, se auzi sec un glas cu accent britanic. Ne ocupăm noi de aici.

Charles Graves stătea în prag, flancat de o echipă de bărbaţi în costume negre de atac.

— Ransom? Ce naiba… Cum ai…?

Kate Ford se ivi din spatele lui Graves, şi intră în apartament, trăsăturile ei aspre trădând un amestec de uimire şi furie.

— Rămâi pe loc, ordonă Graves cu pistolul îndreptat spre Jonathan. Te-ai jucat destul. Îi făcu semn unuia dintre bărbaţii de lângă el. Arestează-l, spuse el. Şi asigură-te că strângi bine cătuşele.

72

Ieşind din clădirea centrală, Emma înaintă pe o pasarelă închisă ce trecea pe deasupra unei curţi largi şi intră în clădirea administrativă. Aici o întâmpină un alt paznic. Îi arătă legitimaţia emisă de Royale şi trecu printr-un dispozitiv ce se înălţa până în tavan, prevăzut cu turnicheţi, care restricţiona accesul spre complexul reactorului. De cealaltă parte a dispozitivului, trecu pentru a doua oară printr-un detector de metale. I se percheziţionă din nou poşeta, şi fu condusă într-o cabină pentru detectarea materialelor explozive. Un jet de aer îi curăţă trupul. Apoi se aprinse o lumină verde şi i se făcu semn să treacă mai departe. Urma o altă barieră. Emma trecu şi de aceasta, apoi traversă un mic hol ce ducea la o uşă de sticlă prin care se făcea accesul în exterior. Puse cardul în dreptul scannerului, aşteptă până când încuietoarea se deblocă şi ieşi în lumina soarelui matinal.

Se opri pentru o clipă, privind înspre clădirea administrativă din spatele ei şi înspre gardul cu colaci de sârmă ghimpată în partea superioară, ce împrejmuia complexul reactorului.

Să intre fusese partea uşoară.

Clădirea reactorului se înălţa în faţa ei, un bloc gigantic de ciment, fără ferestre, ridicându-se pe patru etaje. Dar Emma nu intră aici. N-avea nici cel mai mic interes să se apropie de camera de control. În schimb, scoase telefonul mobil şi accesă o hartă a complexului. Ocolind clădirea reactorului, traversă o zonă de stocare întinsă şi se îndreptă spre un depozit imens de lungimea unui teren de fotbal. Îi luă cinci minute să ajungă acolo, şi, în tot acest timp, nu întâlni decât trei sau patru oameni. Nimeni nu păru câtuşi de puţin preocupat de prezenţa ei.

Puse din nou cardul de acces în dreptul scannerului şi pătrunse în depozit. De tavan erau suspendate reflectoare uriaşe. Containere de transport suprapuse pe trei niveluri erau dispuse în şiruri ordonate. Un motostivuitor trecu pe lângă ea în căutarea unei încărcături. Două uşi gigantice erau deschise în centrul peretelui din stânga al depozitului, şi Emma văzu botul masiv al unei locomotive avansând încet prin ele.

Era necesar ca la fiecare douăsprezece luni reactorul să fie oprit şi să-şi înceteze activitatea. În acest timp, barele de combustibil ars erau înlocuite cu altele „fierbinţi”, echipamentul uzat era schimbat, fiind iniţiat un proces de întreţinere generală a centralei care dura între patru şi şase săptămâni. Operaţiunea presupunea sosirea a aproximativ o sută de containere cu echipament nou.

Ultima oprire a activităţii se încheiase cu două săptămâni în urmă.

Emma îşi croi drum prin labirintul de containere către o zonă izolată aflată în capătul nordic al depozitului. În loc de containere, aici se aflau ţevi. Sute şi sute de ţevi de plumb cu diametrul de patruzeci de centimetri erau depozitate una peste alta. Continuă să se deplaseze către perete. Îşi verifică pe telefon coordonatele GPS. Pe hartă era marcat un punct roşu. Privi cu atenţie grămada de ţevi. Atunci o văzu. La capătul uneia dintre ţevi era prinsă o bucată de bandă verde. Numără cu patru ţevi mai jos şi privi înăuntru. Nu văzu nimic, şi i se tăie respiraţia.

Îşi răsuci mâneca jachetei şi îşi strecură braţul

înăuntru, căutând un pachet învelit în hârtie cerată. Degetele pipăiră în gol. O cuprinse un fior de panică.

O luă de la început.

Emma numără patru ţevi mai jos de cea marcată cu bandă. De data asta, verifică atât ţevile din stânga, cât şi pe cele din dreapta. Nici acum nu găsi nimic.

Se lăsă într-un genunchi şi începu să se uite în toate ţevile din apropiere, strecurându-şi capul în fiecare, căutând în zadar. Se întrebă dacă nu cumva ţeava fusese luată deja, dar nu vedea cum ar fi fost posibil, ţinând cont de faptul că banda verde era încă la locul ei. Se opri. Dacă nu era dedesubt, putea fi deasupra. Ridicându-se pe vârfuri, numără cea de-a patra ţeavă de deasupra benzii verzi şi-şi strecură mâna înăuntru.

Degetele nu atinseră decât plumbul rece. O altă pistă falsă. Ştia totuşi că pachetul trebuia să fie pe-acolo pe undeva. Papi îi confirmase asta, şi îl putea crede pe cuvânt. Sprijinindu-şi piciorul pe una dintre ţevile de mai jos, se ridică şi îşi îndesă braţul mai adânc. Degetele atinseră ceva tare şi alunecos. Agăţându-l cu unghiile, scoase pachetul centimetru cu centimetru din ţeavă, până când îl prinse în braţe.

Privi împrejur. Culoarul era pustiu. Îşi dădu seama că, în raport cu efortul depus, ritmul respiraţiei era prea accelerat. Stătu o clipă ca să se liniştească, apoi despături cu grijă cutia. Înăuntru se aflau două dispozitive explozive de formă pătrată cu latura de cincisprezece centimetri şi grosimea de trei centimetri, înfăşurate în bandă izolatoare neagră. Deasupra lor se găseau un ecran din leduri şi codurile pentru a programa cronometrul ce iniţia detonarea. Setă primul dispozitiv la treizeci de minute şi pe al doilea la şase, introducându-le apoi într-o ţeavă aflată la nivelul ochilor. Se mai uită o dată pe telefon pentru a studia structura complexului, parcurgând în minte traseul din nou şi din nou.

— Ce aveţi acolo?

Emma se răsuci pe călcâie. La trei metri de ea se afla Alain Royale, adjunctul departamentului de securitate al

centralei. Îi studie expresia de pe chip, dar nu putu să-şi dea seama dacă o văzuse programând explozibilii. Luă una dintre bombe şi zise:

— Domnule Royale, mă bucur să vă văd. Aveţi idee cine a pus asta aici?

Royale veni cu un pas mai aproape, apoi se opri.

— Nu aveţi ce să inspectaţi în depozit.

— De obicei nu, dar astăzi e o excepţie. Dumneavoastră aţi pus acest semn verde pe ţeavă?

— Bineînţeles că nu.

— Nici nu-mi imaginam. Cred că există o reţea de traficanţi în centrală. Cel mai probabil, e vorba spre droguri. Emma îi întinse bomba. Aruncaţi o privire. Poate că vă daţi dumneavoastră seama despre ce e vorba.

Royale luă bomba în mâini.

— Spuneţi-mi, continuă ea, ce e?

Royale scutură pachetul pătrat, apoi trecu un deget peste ecranul din leduri.

— Pare un fel de cronometru.

— Uitaţi-vă sub el, zise Emma pe un ton ce suna mai mult a comandă decât a rugăminte. Are nişte însemne ciudate.

Intrigat, Royale ridică pachetul în aer şi începu să-l examineze.

— Eu nu văd nimic.

— Uitaţi-vă mai bine. Nu se poate să nu le vedeţi.

— Nu… nu-i nimic aici…

Emma îl lovi în maxilar cu podul palmei, luându-şi avânt, astfel că îi strivi molarii, făcându-l să-şi piardă cunoştinţa pe loc. Îl prinse în cădere şi îl întinse pe podea.

Exact în acea clipă, pagerul pe care bărbatul îl avea prins la curea ţârâi. „Domnule Royale, am primit un apel de urgenţă de la Poliţia Naţională. Vă rog să mă contactaţi imediat. Cod de avertizare 9.”

În clipa imediat următoare, o sirenă se porni în depozit. Girofaruri roşii poziţionate la fiecare ieşire începură să se aprindă şi să se stingă la intervale de două secunde.

Emma nu băgă în seamă toată agitaţia. Îngenunche şi luă cardul de acces pe care Royale îl avea prins de un şnur retractabil. Apoi adună explozibilii, îi puse în geantă şi fugi înspre cea mai apropiată ieşire.

73

Graves îl prinse pe Şveţ de guler şi îl smuci.

— Ce naiba ai pus la cale? Ne vei spune acum, sau, Dumnezeu mi-e martor, te voi ucide cu mâna mea.

— E rănit, zise Ford. Ia-l uşor.

— O să-l iau uşor după ce vorbeşte. Graves îl apucă atât de strâns de cămaşă, încât rusul se săltă pe canapea. Unde e? Unde e Emma Ransom?

Şveţ făcu o grimasă.

— Ai ajuns prea târziu, şopti el. Treaba e terminată.

— Prea târziu pentru ce? întrebă Graves.

— Du-te dracului! izbucni rusul.

— O să mă duc. Sunt sigur de asta. Dar voi face tot posibilul ca tu să ajungi acolo înaintea mea. Graves îşi strânse pumnul şi şi-l împinse cu putere în rana din stomacul lui Şveţ. Unde… e… Emma Ransom?

Ochii lui Şveţ se bulbucară, şi, printre dinţii încleştaţi, scăpă un geamăt.

— Ajunge! Kate Ford îl apucă pe Graves de la spate şi îl trase de lângă Şveţ cu forţa. Lasă-l în pace.

Graves scăpă din strânsoarea ei şi, fără să se mai gândească, se repezi din nou asupra lui Şveţ.

— *Tovariş*, ai tăi o să-ţi înfigă capul într-o ţeapă la marginea Pieţei Roşii înainte să termin eu cu tine.

Şveţ nu răspunse. Stătea chircit, ţinându-se cu mâna de stomac şi trăgând guri mari de aer în piept.

— Luaţi-l de aici, zise Graves, aplicându-i încă o lovitură peste cap. Şi asiguraţi-vă că e păzit în permanenţă. Vreau ca ofiţerii să stea la uşa lui chiar şi când se va afla în sala de operaţie. M-aţi înţeles?

O echipă de paramedici îl ridică pe Şveţ pe o targă

mobilă şi îl transportă afară. Şase ofiţeri ai Panterelor Negre îl însoţiră pe directorul FSB-ului până la parter şi pe drum spre spital.

— La Reine, zise Jonathan.

Graves se uită înspre Ransom, care stătea într-un colţ, cu braţele imobilizate de un poliţist.

— Ce-ai zis? întrebă Graves, ştergându-şi în acelaşi timp sprânceana cu o batistă, fără să-i dea prea mare atenţie.

— La Reine. Ăsta e locul pe care va încerca Emma să-l arunce în aer.

Graves îi adresă o privire nerăbdătoare lui Ford.

— Ai idee despre ce vorbeşte?

— Da, am, zise ea. La Reine este cea mai nouă centrală nucleară a Franţei. Se află pe coasta Normandiei, lângă un oraş numit Flamanville.

— Dă-i drumul, zise Graves printr-un semn al mâinii.

Ofiţerul de poliţie îl eliberă pe Ransom.

— O să pună o bombă, completă Jonathan. Am citit despre asta pe un laptop pe care l-am găsit în casa lui Şveţ din Èze. Azi e ziua în care va avea loc explozia.

Graves îi aruncă o privire lui Ford.

— Tu ai văzut laptopul ăla?

— Nu.

— Era în maşină, zise Jonathan.

— Bineînţeles că era. Graves îl privi cu scepticism. Şi de ce te-am crede? întrebă el, traversând camera şi îndreptându-se spre american.

— Mai las-o moartă! izbucni Jonathan. Nu vezi că sunt de partea voastră? Şi eu vreau s-o opresc pe Emma la fel de mult ca voi.

Graves rămase la o jumătate de metru de Jonathan.

— Nu văd decât un fugar care se ascunde de poliţia britanică, fiind căutat pentru atentatul cu bombă asupra coloanei oficiale a lui Igor Ivanov, precum şi pentru uciderea unui doctor din Notting Hill şi a unui bărbat neidentificat al cărui cadavru de nerecunoscut din cauza arsurilor se află în momentul de faţă într-o morgă din

Monaco. Asta e ceea ce văd eu.

Jonathan se întoarse spre Ford, apelând la sprijinul ei.

— O să pună o bombă undeva în interiorul reactorului.

— Şi cum o să intre? interveni Graves.

— O să se dea drept cineva pe nume Anna School, zise Jonathan, chinuindu-se să-şi amintească un mic detaliu din paginile pe care le citise cu atâta concentrare. Adică *Scholl*. Da, ăsta e numele. E un fel de inspector.

— Continuă, îl îndemnă Ford pe un ton mai puţin ostil care se voia un semnal pentru ca Graves s-o lase mai moale.

— Tot materialul era scris în rusă, explică Ransom. Nici n-am înţeles cea mai mare parte. Dar îmi amintesc câteva lucruri. Emma trebuie să ia ceva din colţul nordic al unui anumit D-4. Poate, dacă aş vorbi cu inginerii sau cu managerul centralei, aş reuşi să îmi dau seama despre ce e vorba.

— Nici să nu te gândeşti! replică Graves. Fuga ta de justiţie a luat, în mod oficial, sfârşit. De aici, vei fi transportat direct spre una dintre închisorile cele mai întunecate şi mai sigure din Franţa. Şi vei rămâne acolo până când o să completăm în trei exemplare toate actele diplomatice necesare ca să ne asigurăm că extrădarea ta în Anglia va decurge fără probleme.

— Nu fi ridicol, zise Jonathan. Pot să vă fiu de ajutor.

— Iar tu, domnule, eşti un mincinos şi, din câte îmi dau seama, un agent bine antrenat şi cu experienţă, aflat în slujba unui guvern străin. Urmează să aflăm despre ce guvern e vorba. Prostiile astea cum că ai fi un simplu doctor se opresc aici.

— Nu, zise Kate Ford. Trebuie să vină.

Graves îi aruncă o privire şfichiuitoare.

— Doar nu vorbeşti serios?

Dar Kate Ford nu îşi luă ochii de la Ransom.

— Sună la centrală, zise ea. Vezi dacă e cineva pe nume Anna Scholl acolo sau dacă a avut loc vreo inspecţie

din partea AIEA.

Graves ezită.

— Fă-o, Charles.

Graves se consultă mai întâi cu căpitanul jandarmeriei din Paris, care îi dădu acordul şi îi furniză numărul de urgenţă al centralei. Trecură cinci minute până i se făcu legătura cu managerul centralei şi alte cinci minute până îi explică într-o franceză de şcolar cine era şi care era motivul pentru care sunase.

— E acolo, zise Graves, coborând receptorul. A sosit când se schimba tura. A fost verificată de cei de la pază. A trecut fără probleme. A trecut chiar şi de scannerul pentru amprenta palmei.

— Dumnezeule! exclamă Kate. S-a terminat.

Graves duse din nou receptorul la ureche.

— Ştiţi unde se află în acest moment? întrebă el în franceză. Apoi chipul i se înnegură. E pe undeva prin interiorul complexului principal. Sunt cincisprezece clădiri. Are un card care îi permite accesul peste tot.

Kate se întoarse spre căpitanul poliţiei franceze.

— Cât e până în Flamanville?

— Trei sute de kilometri. Unul dintre elicopterele mele vă poate duce acolo în cincizeci de minute.

— Vă rog să-l chemaţi cât mai repede cu putinţă, zise ea, apoi se întoarse spre Jonathan. Doctore Ransom, tu vii cu noi.

— Sigilaţi perimetrul centralei, ceru Graves. O să vă trimitem o fotografie şi descrierea Emmei Ransom în următoarele cinci minute. Şi spuneţi-le oamenilor dumneavoastră că e înarmată şi periculoasă şi că e foarte probabil să aibă asupra ei explozibil. Nu vă asumaţi nici un fel de risc. Trageţi asupra suspectului.

Jonathan îşi încleştă mâna pe centura de siguranţă în timp ce elicopterul Aérospatiale îşi înclină botul şi plonjă spre coasta Normandiei. Uitându-se pe fereastră, văzu complexul nuclear La Reine. La o primă vedere, zona părea calmă, de parcă n-ar fi fost nimic ieşit din comun – ceea ce şi intenţiona. Era vital ca zvonurile despre

ameninţarea ce plutea în aer să nu ajungă la public. Cea mai mică urmă de panică avea să ducă la consecinţe de lungă durată. La o privire mai atentă, observă totuşi maşinile fără marcaje care blocau drumul de intrare, transportoarele blindate pentru trupe staţionate lângă gheretele paznicilor şi dubele mari şi negre aparţinând GIGN – Groupe d'Intervention de la Gendarmerie Nationale, forţa de elită antrenată să se ocupe de pericolele care ameninţă infrastructura nucleară a ţării – parcate alături de clădirea administrativă centrală. Pe cer, în lumina soarelui dimineţii, observă o strălucire metalică. Erau avioanele Mirage din dotarea Forţelor Aeriene Franceze, executând manevre de deviere a traficului aerian de deasupra ţintei.

Pe toată durata de cincizeci de minute a zborului, comunicară cu centrala La Reine. Erau ţinuţi la curent cu desfăşurarea evenimentelor într-o manieră telegrafică.

— A umblat la imaginile videocamerelor de supraveghere ca să n-o putem vedea, le raportă managerul centralei la puţin timp după decolare. Domnul Royale a descoperit ce-a făcut şi va încerca s-o găsească. A zărit-o în depozit, dar ar putea fi oriunde.

— Depozitul acela se mai numeşte şi D-4? întrebă Kate, amintindu-şi de informaţia dată de Jonathan.

— Da, aşa este.

— Ce ţineţi acolo?

— Ţevi, echipament, obiecte de întreţinere.

— O ţeavă de plumb ar putea ascunde explozibilul de orice sistem de detectare, zise Graves. Poate s-a dus la depozit pentru a lua bomba.

Kate încuviinţă din cap, apoi întrebă:

— Cine este Royale?

— Este adjunctul departamentului de securitate. S-a întâlnit cu doamna Scholl, pentru că domnul Grégoire, şeful departamentului de securitate, n-a venit azi la lucru.

— Aţi reuşit să vorbiţi cu Grégoire? întrebă Graves.

— Nu răspunde la telefon.

Atunci Graves îi ceru pilotului să ia legătura prin

radio cu poliţia şi să le spună să trimită o maşină acasă la Grégoire cât mai repede cu putinţă. Apoi i se adresă din nou managerului centralei:

— Contactaţi-l pe domnul Royale şi întrebaţi-l dacă a reuşit să o găsească pe doamna Scholl.

Minutele se scurgeau, iar veştile deveneau tot mai înfiorătoare.

— Royale nu răspunde, zise managerul centralei. Întotdeauna are telefonul la el. S-a întâmplat ceva.

— Duceţi-vă şi găsiţi-l, ordonă Kate pe tonul autoritar al unui sergent în timpul unui exerciţiu militar, făcând pe toată lumea să o privească dintr-odată cu teamă.

Se scurseră zece minute. Nu managerul centralei luă legătura cu ei primul, ci un poliţist local care fusese trimis să vadă ce se întâmpla cu Grégoire.

— L-am găsit împreună cu familia în casă, legaţi de pat. Soţia are nasul spart, iar Grégoire este în stare de şoc. A spus că i-a atacat o femeie. L-a electrocutat.

— Dar copiii? întrebă Kate.

— Sunt teferi.

Mai trecură alte două minute înainte ca managerul centralei să raporteze:

— L-am găsit pe Royale. Era în depozit. Este inconştient şi are maxilarul rupt. Ce să facem?

Aşezat în spatele pilotului, cu ochelari de soare care să-i ascundă ochii obosiţi şi cu căşti pe urechi, Jonathan asculta şi el toate astea.

Elicopterul semnalizează şi, cu botul drept, ateriză zdruncinându-se. Graves deschise uşa şi sări pe asfalt. Jonathan ieşi după el, urmat de Kate Ford şi de câţiva reprezentanţi ai DST-ului.

Managerul centralei îi aştepta, cu faţa scăldată de sudoare.

— Este în clădirea reactorului, zise el, conducându-i în birourile administraţiei. Am văzut-o cu ochii mei pe monitoare.

— E singură? întrebă Graves.

— Da, nu are decât o geantă mare cu ea.

— Poate să pătrundă în camera de control?

— Nicidecum. Camera e încuiată din interior. Oamenii mei au primit ordin să rămână pe poziţii.

La câţiva metri mai încolo, uşile din spate ale dubelor se deschiseră. Trupele GIGN, îmbrăcate în echipament negru de asalt, stăteau cu spatele lipit de perete, cu mitralierele pe genunchi, ca o echipă de paraşutişti pregătită să efectueze un salt.

Graves se prezentă şefului echipei antitero care li se alătură în timp ce intrau în biroul managerului. Pe perete, era agăţată o hartă a centralei. Fiecare clădire era marcată cu iniţiale, iar în colţul din stânga jos se afla o legendă.

— Ţi se pare cunoscută? întrebă Graves. E timpul să-ţi răscumperi greşelile.

Jonathan arătă complexul principal al reactorului, o grupare de patru clădiri în interiorul unui perimetru împrejmuit de gard.

— Unde e clădirea reactorului?

— Asta este, zise managerul, arătând-o pe cea mai mare dintre cele patru.

— Ţineţi combustibil acolo?

— Bineînţeles. Îl ducem înainte de a-l introduce în reactor.

— Aici este, zise Jonathan. Despre asta am citit.

Graves vorbi cu şeful trupelor.

— Du-ţi oamenii la clădirea reactorului. În geanta aia are ori explozibili, ori mecanismele necesare pentru a detona dispozitive fixate dinainte. Nu vă asumaţi riscuri.

Jonathan făcu un pas, aşezându-se între cei doi bărbaţi.

— Lasă-mă să vorbesc cu ea, ceru el. Dă-mi câteva minute ca să încerc să-i bag minţile în cap.

— Ai reuşit de minune în Londra, i-o trânti Graves. Dă-te din calea mea!

Jonathan îşi duse o mână la piept.

— De data asta e diferit, zise el. Emma n-ar face asta. Se uită înspre Kate Ford. O cunosc. Lasă-mă să încerc!

— Nici să nu te gândeşti, replică ea.

Graves îl bătu pe Jonathan pe braţ.

— Asigură-te că doctorul Ransom rămâne aici până rezolvăm situaţia. A, şi pune-i cătuşele. Nu vrem şi alte încurcături.

74

Emma Ransom nu se afla lângă clădirea reactorului. La două sute de metri mai încolo, stătea ghemuită lângă zidul exterior al clădirii combustibilului ars unde se afla bazinul cu apă rece. Zidul era făcut din beton turnat standard şi avea o grosime de patruzeci şi cinci de centimetri. Spre deosebire de clădirea reactorului, care era proiectată nu numai să nu lase proiectilele de orice fel să spargă peretele – fie că era vorba despre armament cu laser, despre rachete aer-sol sau despre avioane supersonice –, ci şi să prevină împrăştierea gazelor radioactive în eventualitatea unui accident, clădirea combustibilului ars nu era considerată nici „mediu riscant”, nici o ţintă principală. Aflată în colţul de sud-vest al clădirii, căută în geantă după unul dintre dispozitivele explozive pe care le luase din depozit. Smulgând o bandă adezivă de pe spate, fixă o bombă pe zid, la aproximativ douăzeci de centimetri de sol. După cum măsurase cu ajutorul teodolitului portabil în urmă cu două seri, locul corespundea punctului aflat la cinci metri mai jos de suprafaţa uriaşului bazin de răcire aflat de cealaltă parte a zidului.

Pornind panoul de comandă, reglă timpul la zece minute. Papi îi dăduse instrucţiuni să-l seteze la treizeci de minute, asigurându-se astfel că va avea suficient timp să scape. Dar planurile se schimbaseră. Nu avea nici cea mai mică îndoială că în treizeci de minute bomba urma să fie descoperită. Zece minute îi erau de-ajuns pentru a fixa al doilea dispozitiv şi a ajunge la punctul de ieşire înainte de detonare. Asta în cazul în care nu avea să fie prinsă. Era

singura posibilitate pentru care nu avea un plan.

Fără să mai stea pe gânduri, apăsă butonul de pornire al dispozitivului.

Numerele roşii înscrise pe ceasul cu leduri începură să se deruleze înapoi.

09.59

09.58

09.57

Emma scotoci în geantă după al doilea dispozitiv, se uită în dreapta, apoi plecă, îndreptân-du-se spre ţinta finală.

75

Îl lăsaseră pe Jonathan în biroul managerului cu un poliţist care să îl supravegheze înăuntru şi altul care să stea de pază la uşă. Cătuşele erau prea strânse, dar avea voie să se aşeze unde dorea sau să se plimbe prin birou şi, dacă voia, să privească multitudinea de monitoare fixate de-a lungul unui întreg perete al încăperii.

Cu o nelinişte crescândă, urmări deplasarea echipei de asalt prin complex, imaginea trecând de la un monitor la altul. Privi dintr-un unghi înalt cum cei din trupele de asalt se strâng în faţa clădirii administrative principale, îi văzu verificându-şi armele, apoi alergând spre clădirea reactorului, lipiţi de perete, ca şi cum Emma ar fi fost gata să tragă asupra lor. Echipa de asalt luă colţul şi dispăru din imagine, şi, pentru câteva secunde chinuitoare, Jonathan crezu că-i pierduse. Dar apoi văzu trupele îmbrăcate în negru, urmate de Graves şi de Ford, pe un monitor cu câteva rânduri mai jos. Liderul le făcu semn, şi intrară în clădirea principală a reactorului, acoperindu-se unul pe altul pe rând în vreme ce înaintau de-a lungul coridorului. În tot acest timp, Jonathan auzea şi ce se vorbea datorită staţiei poliţistului care era dată la maximum pentru ca acesta să poată urmări mişcările camarazilor săi pas cu pas.

Dar, privind echipa de asalt, Jonathan căuta prin mulţimea de monitoare şi locul unde se afla soţia sa. Minţise în legătură cu clădirea reactorului. Nu fusese nici măcar o dată menţionată. În minte i se imprimase un singur cuvânt: CRCA, şi, conform legendei hărţii, aceste litere corespundeau unei structuri aflate lângă o stâncă de pe marginea oceanului numită Clădirea de Răcire a Combustibilului Ars.

Trecuseră trei minute după cum arăta ceasul de pe perete.

Pe ecran, apărură trupele care dăduseră buzna într-o sală de conferinţe. Cei câţiva muncitori dinăuntru ridicară mâinile.

Jonathan nu mai putea aştepta.

Se chirci dintr-odată, scoase un geamăt îngrozitor şi se prăbuşi la podea.

Poliţistul îi veni imediat în ajutor, îngenunchind lângă el.

— *Ça va?* întrebă el. Ce s-a întâmplat?

— Nu pot… să respir, bâigui Jonathan.

Poliţistul se apropie ca să-i verifice starea. După cum se aşteptase Jonathan, fusese antrenat în acordarea primului ajutor. Primul lucru pe care-l făcu fu să-i ridice capul lui Jonathan, încercând să-i deblocheze căile respiratorii. Când poliţistul se aplecă pentru a-i asculta respiraţia, Jonathan îşi apropie mâinile încătuşate şi îl lovi în cap. Poliţistul se rostogoli într-o parte. Înainte să apuce să strige, Jonathan îl mai lovi încă o dată cu putere, fiind cât pe ce să leşine din cauza durerii de la umăr. Poliţistul îşi pierduse cunoştinţa.

Jonathan găsi cheile de la cătuşe şi, după ce se chinui puţin, reuşi să se elibereze. Trase pistolul poliţistului, verifică dacă siguranţa era pusă, apoi îl apucă de ţeavă şi începu să bată în uşă.

— *Viens vite!* zise el. *J’ai besoin de ton aide.* Vino repede. Am nevoie de ajutorul tău.

Uşa se deschise imediat, şi paznicul se năpusti în cameră. Jonathan îl lovi din spate la baza ţestei. Poliţistul

se prăbuşi la pământ. Jonathan îi percheziţionă pe cei doi bărbaţi, căutând un card de acces care să-i permită trecerea dintr-o clădire în alta, ca acelea pe care li le dăduse managerul câtorva bărbaţi din trupele de asalt. Le cotrobăi prin buzunare, găsi un card marcat cu iniţialele Électricité de France şi îl luă.

Ridicându-se, Jonathan se mai uită încă o dată la hartă, încercând să identifice drumul spre clădirea de răcire a combustibilului ars. Apoi deschise uşa şi o luă la fugă.

— Nu mişca, zise el.

Emma îngenunche la celălalt capăt al bazinului. Lângă ea, contrastând cu plăcile de ceramică albă, zări o cutie metalică neagră. Deşi se afla la distanţă, Jonathan văzuse că respectiva cutie avea capacul deschis şi ştiu instinctiv că era o bombă.

— Pleacă, îi ceru Emma, privindu-l doar o clipă înainte de a-şi îndrepta din nou atenţia spre cutie. Ieşi de-aici! Nu ai ce căuta în acest loc.

— Şveţ se află în custodia autorităţilor franceze, zise Jonathan, iar ecoul vocii lui traversă suprafaţa apei şi se lovi de pereţii imenşi. S-a terminat, Emma. Predă-te! E singura ta şansă. Sunt poliţişti peste tot. Le-am spus că te afli în clădirea reactorului, dar îşi vor da dintr-o clipă în alta seama că i-am minţit. Au primit ordin să tragă dacă te văd.

Jonathan înaintă de-a lungul platformei care împrejmuia bazinul. Acesta era lung de cincizeci de metri şi lat de douăzeci şi cinci. Rezervorul era construit din oţel inoxidabil; apa era limpede precum cristalul, cea mai limpede pe care o văzuse în viaţa lui. Sub apă se aflau rânduri peste rânduri de bare de combustibil ars, grupate în pătrate de şaptesprezece metri pe şaptesprezece şi fixate în suporturi de titan. Barele emanau sclipiri albăstrui ce jucau de-a lungul pereţilor şi al tavanului, învăluind plafonul înalt şi cavernos într-o lumină bizară şi ameninţătoare.

— De asta ai venit? întrebă Emma. Să mă salvezi?

— Nu, zise Jonathan. Nu de asta. Cuvintele îi ieşiră pe gură fără ca el să se fi gândit ce voia să spună şi ştia că relaţia lui cu Emma se sfârşise. Am venit pentru că nu am de gând să-ţi permit să ucizi mii de oameni.

Emma îşi ridică pentru prima dată privirea de la cutia neagră.

— Habar nu ai ce faci, zise ea.

— Şveţ mi-a spus tot.

— Tot nu înţelegi nimic.

— De ce, Emma? De ce te-ai întors la el? Ţi-am văzut dosarul. Ştiu ce te-a obligat să faci.

— Pentru că, mai mult decât pe Şveţ, urăsc Divizia. Urăsc felul cum manipulează lumea. Cum totul devine acceptabil în momentul în care se afirmă că e în interesul patriei. Tu crezi că eu sunt răufăcătorul. Te înşeli. Eu doar apăs pe trăgaci. Dar cineva de sus a ales ţinta, a încărcat pistolul şi mi l-a înmânat.

— Şi cu ce e asta diferit de ceea ce faci tu acum?

— Acum îmi ajut ţara. Adevărata mea ţară. Se uită la el. Dumnezeule, ţii un pistol în mână?

Jonathan privi pistolul, apoi îl aruncă în bazin. Ameninţările erau în van. N-ar fi putut să-şi împuşte soţia.

— Şi cu mine cum rămâne?

— Ce-i cu tine?

— A fost real?

— Nu, răspunse ea indignată. N-a fost nimic real. Ai fost o unealtă. Nimic mai mult. M-ai ajutat să intru în locuri în care n-aş fi putut intra altfel. Ai fost o acoperire, Jonathan. Doar atât.

— Atunci de ce-ai venit să mă vezi la Londra?

— Pentru că te plac. Pentru că aveam nevoie să mă reguleze cineva. Ai înţeles?

— Spune-mi adevărul, la naiba! Asta e tot ce vreau.

Emma îl scrută cu privirea, mijindu-şi ochii.

— Adevărul? replică ea, scuturând din cap. Ce-i ăla? Întoarse un buton, închise capacul cutiei şi se ridică. Mai sunt patru minute. Încă mai ai timp.

Jonathan nu făcu nici cea mai mică mişcare.

— Nu trebuia să vii la Londra doar ca să-mi spui că nu o să ne mai vedem. Puteai să mă anunţi în alte o sută de feluri. Să-mi dai un telefon, de exemplu. Ceva nu se leagă, Emma. Ţi-ai încălcat toate regulile proprii.

— Acum te-ai trezit şi expert? Ai fost doar o momeală. Atâta tot. Eu am fost cea care i-a convins pe doctorii ăia din Londra să te pună să vorbeşti la conferinţă. Te-am lăsat să mă urmăreşti. Ştiam că nu pot să arunc maşina aia în aer fără să fiu văzută. Aveam nevoie de un paravan ca să îndepărtez poliţia britanică de pe urmele mele. Îmi uşurau munca dacă îşi iroseau resursele urmărindu-te pe tine. Se uită la ceas. Acum pleacă de-aici!

Chiar atunci se produse o explozie de proporţii. Întreaga clădire se cutremură din temelii pentru câteva secunde, şi unul dintre reflectoarele suspendate de tavan se rupse şi căzu în bazinul de răcire. Jonathan căzu într-un genunchi, cât pe ce să alunece în apă. Luminile pâlpâiră. Bule gigantice de aer se ridicară spre suprafaţa apei. Începu să se audă urletul unei sirene. Jonathan se ridică împleticindu-se, privind bulele ce continuau să se ridice la suprafaţă. Observă alarmat că nivelul apei din bazin scădea cu rapiditate. Undeva către fund, văzu o spărtură în perete prin care se scurgea apa.

Reuşind să-şi recapete echilibrul, fugi în celălalt capăt al clădirii, unde se afla Emma.

— Ridică-te, îi ceru el, apucând-o de braţe şi săltând-o. Opreşte bomba.

Emma se zbătu pentru a se elibera din strânsoare.

— Nu pot s-o fac, răspunse ea, împingându-l.

— Nu poţi sau nu vrei?

— Cum îţi convine ţie mai mult.

Jonathan o ţintui cu privirea, văzând-o pentru prima dată aşa cum era cu adevărat.

— Cum poţi să fii atât de inumană?

Cuvintele se loviră de Emma ca de un zid, şi, în ciuda unui tremur din reflex al colţurilor gurii, femeia se comportă de parcă nici nu l-ar fi auzit.

— Pleacă de-aici. Încă mai ai timp. Ştii ce se va

întâmpla când nivelul apei va coborî mai jos de bare? În clipa în care uraniul va fi expus, se va încinge şi va bombarda tot locul ăsta cu radiaţii gamma. După doar un minut, vei fi prăjit ca un pui la rotisor.

— Şi ce rol are cealaltă bombă? zise Jonathan arătând înspre cutia de la picioarele Emmei.

— Va distruge tot ce e aici. Barele expuse, clădirea. Absolut tot. Acum pleacă!

Dar Jonathan rămase pe loc. Privi înspre soţia sa şi-şi dădu seama că era o străină.

— Ajută-mă, Emma. Poţi să dezactivezi dispozitivul ăla. Te cunosc. Ştiu că nu vrei să faci asta.

— Nu, Jonathan, nu mă cunoşti.

Apoi Emma se întoarse şi o luă la fugă, ieşind pe uşa cea mai apropiată. Pentru o clipă, îi văzu silueta în lumina soarelui, însă apoi, fără să arunce măcar o privire în urmă, dispăru.

Jonathan îngenunche lângă cutia neagră. Cronometrul de pe ecranul cu leduri arăta 01.26. 01.25. Îşi trecu degetele pe marginea acestuia, dar nu simţi nici un sistem de prindere, nu văzu nici un şurub. Nimeni nu se obosise să-l percheziţioneze de la plecarea din Paris, aşa că încă avea în buzunar briceagul Swiss Army pe care îl purta cu el de douăzeci de ani încoace. Desfăcu lama şi încercă să o strecoare sub ecran. La început nu reuşi, dar apăsă furios, şi lama intră. Lovi cuţitul cu pumnul, dar, în loc ca ecranul să se deschidă pentru a vedea circuitele, întregul panou se desprinse de cutie, scoţând la iveală trei fire ce intrau în dispozitiv – unul roşu, unul albastru şi altul verde.

Cu ani în urmă, însoţise o echipă ONU în Angola într-o misiune de dezactivare a minelor antipersonal. Urmărise cu mare atenţie cum geniştii localizau minele, îndepărtau pământul de pe ele, apoi deşurubau cu grijă panoul exterior. Erau mine antipersonal ruseşti, şi, atunci când geniştii le dezamorsau, tăiau pur şi simplu firul galben ce făcea legătura între senzorul de greutate şi detonator. Dar bomba Emmei nu avea aşa ceva. Nici fir galben, nici

senzor de greutate şi nici detonator.

Îşi ridică ochii înspre bazin. Nivelul apei scăzuse cu doi metri. Mai erau cel mult încă doi metri până se ajungea la vârfurile barelor de combustibil. Luminiscenţa albăstruie radia mai puternic, mai ameninţător decât oricând.

Privi din nou înspre bombă.

00.45.

Jonathan scoase forfecuţa briceagului. Trase de fiecare fir, neştiind ce s-ar putea întâmpla dacă l-ar tăia pe unul dintre ele la întâmplare. Detonatoarele funcţionau prin transmiterea unui impuls către o amorsă, care, la rândul ei, aprindea explozibilul, producând deflagraţia. Ideea era de a tăia firul care transmitea impulsul iniţial, scoţând astfel din funcţiune amorsa. Nu ştia dacă, tăind oricare dintre celelalte fire, putea să declanşeze o detonare instantanee.

00.20

Prinse firul albastru între lamele forfecuţei, apoi se răzgândi şi îl luă pe cel roşu.

00.10

Apăsă mânerul forfecuţei, dar firul nu se tăie. Strânse cu mai multă putere, dar lamele tot nu trecură prin învelişul de plastic.

00.05

Încercă încă o dată cu ambele mâini, adunându-şi toată forţa în degete. Firul începu să cedeze. Văzu cifrele descrescând şi apăsă şi mai tare, până când metalul mânerului îi intră în degete. Zări filamentul de cupru şi făcu un ultim efort.

00.00

Lamele forfecuţei tăiaseră firul.

Jonathan se prăbuşi în fund, holbându-se la cifrele roşii ale ecranului cu leduri, la cutia de metal negru care nu explodase. Oare chiar reuşise să le taie în ultimul moment? Era prea cuprins de vertij ca să mai conştientizeze ce se întâmpla.

Privi înspre bazin. Apa limpede precum cristalul

coborâse sub nivelul suporturilor de titan, ajungând fix la barele de combustibil. Ca şi cum ar fi simţit prezenţa oxigenului, barele păreau să pulseze.

În acea clipă, apa se opri.

Nivelul coborâse sub gaura făcută de prima bombă. Nu erau mai mult de treizeci de centimetri deasupra barelor de uraniu, dar treizeci de centimetri erau îndeajuns. Apa nu mai putea să se scurgă din bazinul de răcire.

Uşa pe care fugise Emma se deschise. Colonelul Graves şi inspectorul-şef Ford intrară în clădire, urmaţi de vreo zece soldaţi din trupele de asalt şi de managerul centralei. Jonathan numără cel puţin zece mitraliere îndreptate înspre el şi hotărî că lucrul cel mai înţelept era să rămână nemişcat.

Graves îşi mută privirea de la Jonathan la mâinile lui însângerate, apoi către bomba demontată aflată între genunchii săi. Întinse mâna şi îl ajută pe Jonathan să se ridice.

— Am văzut tot ce s-a întâmplat pe monitoarele din camera de control a reactorului.

— Am crezut că pot s-o fac să se răzgândească, zise Jonathan.

Graves rămase pe gânduri, dar nu zise nimic.

Kate Ford făcu un pas în faţă, puse mâna pe spatele lui Jonathan şi îl conduse spre ieşire.

— Hai să te cureţi puţin, zise ea.

Jonathan se opri.

— Ea unde e? întrebă el.

Graves privi înspre Ford, apoi din nou înspre el, şi Jonathan îşi făcu curaj pentru a primi vestea. Dar Graves nu făcu decât să scuture din cap.

— Încă n-am găsit-o. Dar nu îţi face griji, scotocim tot complexul. Nu putea s-ajungă prea departe.

Jonathan încuviinţă din cap. Emma dispăruse, şi ei toţi ştiau asta. Privi peste umăr la gaura din peretele bazinului de oţel.

— N-a ajuns suficient de jos, zise el, aproape pentru

sine. Barele n-au fost expuse.

— Poftim? întrebă Graves. N-am auzit ce-ai spus.

Dar Jonathan nu răspunse. Se simţi deodată prea obosit ca să încerce să-i mai explice.

— Să mergem, zise Kate. Trebuie să prindem avionul spre Londra.

— Am de ales? întrebă Jonathan.

— Nici să nu te gândeşti! replică Graves. Dacă-ţi imaginezi că toată chestia asta te achită de ceva, te înşeli amarnic.

76

Peste o oră, Sir Anthony Allam, directorul general al MI5, ridică telefonul şi îl sună pe Frank Connor.

— Fata ta şi-a făcut apariţia.

— Unde?

— La centrala nucleară La Reine din Normandia. A încercat să provoace un incident care să paralizeze reţeaua nucleară a ţării. A vrut să arunce tot locul ăla în aer. Şi era cât pe ce să reuşească.

— Aţi reuşit să o arestaţi?

— Nu, zise Allam. A scăpat.

— La naiba! exclamă Connor.

— Poliţia franceză e în alertă generală pentru prinderea ei. Cooperează şi Interpolul.

— N-o să-i ajute prea mult. Fata asta e o fantomă. N-o s-o găsească niciodată.

— Tot ce se poate, zise Allam. Ştim totuşi că lucra pentru Serghei Şveţ din FSB. Se pare că era rusoaică, dar îmi imaginez că tu ai ştiut chestia asta de la bun început.

— Bineînţeles că am ştiut. Eu am adus-o de partea noastră în urmă cu opt ani. E aproape de necrezut că s-a întors la ei. Connor oftă. Toată chestia asta e din vina mea. Nu s-ar fi ajuns aici dacă oamenii mei n-ar fi dat-o în bară la Roma. Nu-mi place să las mizerie în urma mea.

— Serviciile secrete franceze îl au pe Şveţ în

custodie. Se pare că supraveghea personal toată operaţiunea. Am reuşit să-i dăm de urmă într-o ascunzătoare din Paris şi am pus mâna pe el acolo. Nu divulgăm aceste informaţii până când prim-ministrul nu va contacta Kremlinul.

— Nu-l văd prea bine odată întors acasă.

— Oricum ar sta lucrurile, continuă Allam, tot ceea ce-ai făcut tu în Londra în ultimele zile e de-a dreptul dezonorant.

— Emma Ransom a trădat Divizia, zise Connor. Am făcut ceea ce trebuia făcut. Scuze dacă v-am călcat pe bătături. Dar nu trebuie să-ţi mai faci griji. Mă întorc acasă în noaptea asta.

— Drum bun! O să te ţin la curent cu mersul lucrurilor. Allam se opri, uitându-se la ceasul de pe perete. Trecuseră mai bine de două minute de când vorbea pe o linie telefonică al cărei semnal era necodat. Spera să fie suficient. A, Frank, ai idee unde s-ar fi putut duce?

— Cine ştie? După cum ţi-am zis, e o fantomă.

Frank Connor închise telefonul. Conexiunea nu fusese proastă, având în vedere că se afla la kilometri buni faţă de cel mai apropiat releu. Un val lovi goeleta, iar Connor se prinse de cârmă ca să nu cadă. „O mână pentru barcă, cealaltă pentru tine”, îl învăţase tatăl său. Regula de bază a navigaţiei. De la prova babord, se mai puteau vedea coasta Franţei şi, departe în ceaţă, domul alb, masiv al centralei La Reine.

— Deci, zise el, întinzându-i Emmei Ransom un prosop. Unde te duci?

— Nu ştiu încă, răspunse ea, ştergându-şi părul. Totul depinde de cum evoluează lucrurile, nu-i aşa?

Connor o mângâie pe spate.

— Da, Lara, bănuiesc că aşa e.

— Numele meu e Emma, zise ea. Emma Ransom.

Connor încuviinţă din cap. Ştia că n-avea sens să înceapă o discuţie în contradictoriu. Era normal ca agenţii să se ataşeze emoţional la sfârşitul unei sarcini, iar aceasta fusese una dintre cele mai dificile.

— Nu vei încerca să iei legătura cu el.

Emma se uită la Connor, apoi îşi întoarse repede privirea.

— Nu, n-o să încerc.

— Nu trebuie să afle niciodată.

— Am înţeles.

Connor zâmbi şi începu să vorbească despre datorie, despre ţară şi despre preţul pe care îl aveau de plătit ăia care îşi aleseseră această profesie. Erau nişte clişee, şi repetase aceleaşi lucruri de nenumărate ori, dar credea în continuare în ele. Credea fiecare cuvânt.

Emma Ransom scutură din cap şi privi spre ţărmul îndepărtat.

— Hei, Frank, taci odată şi condu barca.

77

Era spre sfârşitul lui septembrie, iar dinspre Cercul Arctic venea un vânt rece care învăluia Moscova, scăzând temperatura cu treizeci de grade sub zero. Peste tot, oamenii erau înfofoliţi în haine groase, purtând la gât fulare de lână. În parcul Gorki, patinoarul îngheţase şi fusese deschis cu două săptămâni mai devreme. Meteorologii preziceau o altă iarnă lungă şi grea. Dar niciunde nu era mai frig decât la Lubianka, în subsolul fortăreţei de granit vechi de secole, unde erau aruncaţi cei mai cunoscuţi prizonieri politici ai ţării.

— Ne-ai pus într-o poziţie stânjenitoare, Serghei, zise preşedintele rus. Dovezile sunt convingătoare, şi asta fără să luăm în considerare arestarea ta la Paris.

Şveţ stătea la masa de lemn, cu capul ridicat.

— Cred şi eu că sunt, zise el. La urma urmei, ei le-au fabricat.

— E ridicol, replică Igor Ivanov. Mai lipseşte numai să afirmi că americanii au plănuit întreaga operaţiune. Spune-mi, Frank Connor a fost cel care ţi-a sugerat să mă ucizi?

— A fost ideea mea, zise Şveţ sfidător.

Cei trei bărbaţi se aflau într-o încăpere mică şi răcoroasă, la două etaje sub pământ. Nu existau ferestre. Pereţii, tavanul şi podelele erau făcute dintr-un beton ordinar, fără să fie împodobite cu vreun obiect. Încăperea era luminată doar de un bec pâlpâitor.

În centrul mesei stătea un dosar imaculat de piele care purta însemnul MI5. Cu gesturi ceremonioase, preşedintele îl deschise şi studie documentele unul câte unul.

— O factură de spital de douăzeci şi cinci de mii de euro plătiţi pentru unul dintre agenţii tăi, bani care provin de la o companie fictivă a FSB-ului. Cinci kilograme de

Semtex identic cu cel folosit în explozia din Londra au fost găsite într-un apartament din Paris închiriat FSB-ului de aliaţii noştri iranieni. Şi, piesa de rezistenţă, un laptop care conţine fişiere confidenţiale şi care ne conduce spre acelaşi agent, precum şi eşecul treptat al operaţiunii. Şi continuă aşa la nesfârşit. Preşedintele puse documentele la loc în dosar şi îl legă meticulos. Împreunându-şi mâinile, zise: Guvernul nostru n-are altă soluţie decât să recunoască totul. Ivanov îi aruncă lui Şveţ o privire plină de furie. O să trebuiască să-i pupăm în fund pe englezi vreo zece ani de-acum încolo, din cauza ta.

— Tu eşti omul lor, zise Şveţ, fără să-şi ferească privirea de Ivanov. Toată treaba asta a fost un plan pentru eliminarea mea. O înscenare. Întreab-o pe ea. O să-ţi spună.

— Am întrebat-o. De multe ori, replică preşedintele. Eu, unul, sunt convins că Larissa Alexandrovna Antonova spune adevărul şi că este un cetăţean dezinteresat şi curajos. Având în vedere circumstanţele în care a fost recrutată, nu avea altă soluţie decât să-ţi arate devotamentul ei. I-am oferit ier-tarea, şi sperăm că talentele ei ne vor fi de folos pe viitor.

Şveţ îşi coborî capul.

— Dumnezeule! exclamă el. Au reuşit.

— Ajunge pentru moment, zise preşedintele. Ridică-te. Te vom însoţi înapoi în celulă.

Şveţ se ridică, fără ca genunchii să-i tremure, luându-şi postura soldatului ce fusese cândva. Plecă de la masă şi deschise uşa care dădea în coridor. În timp ce mergea, îşi ţinea capul ridicat.

Nu simţi ţeava pistolului atingându-i ceafa sau glonţul care îi sfărâmă craniul. Văzu o scurtă străfulgerare de lumină, apoi totul se stinse.

Preşedintele coborî arma.

— I-am spus că, dacă descopăr că un rus a încercat să te omoare, o să-l execut cu mâna mea.

Ivanov se uită la trupul întins pe jos.

— Nici o pierdere.

Preşedintele îşi întoarse deodată capul, privindu-l pe Ivanov cu suspiciune.

— Nu eşti, nu-i aşa?

— Ce anume?

— Agent american.

Ivanov se uită la preşedinte. Pe buze îi înflori un zâmbet, şi începu să râdă. În clipa următoare, i se alătură şi preşedintele, iar ecoul hohotelor de râs persistă multă vreme între pereţii reci de piatră.

— Ştii, zise preşedintele, trăgându-şi răsuflarea, mi se pare că avem un post vacant care trebuie ocupat. Te-ar interesa să devii directorul FSB-ului?

Igor Ivanov înghiţi în sec.

— Aş fi onorat.

78

Telefonul sună la ora şase dimineaţa. Singur, întins în Pat, Frank Connor îşi luă mobilul de sub pernă şi se uită la numărul apelantului. Deodată, se ridică în capul oaselor, complet treaz.

— Da, zise el. Ce este?

— Eu sunt, răspunse Igor Ivanov. Am intrat.

Epilog

Lashkar Gah, provincia Helmand Afganistan

Soarele era gata să apună în vreme ce camioneta şubredă ajungea în sat. Înainte ca praful să se aşeze, vreo şase copii care ţâşniră din colibe de chirpici şi case de piatră înconjurară camioneta. Massoud, câinele satului, o corcitură pe trei picioare, se afla în fruntea tuturor, lătrând nebuneşte şi dezvelindu-şi colţii. Mai demult, Massoud aparţinuse Armatei Statelor Unite, dar soldaţii îl părăsiseră după ce o grenadă îi sfârtecase piciorul şi valea

devenise nesigură.

Nici unul dintre cei vreo douăzeci de bărbaţi aşezaţi în jurul focului nu se îndreptă spre camionetă. Continuară să mestece *naswar*, un praf maro şi lipicios, un amestec de tutun cu opiu, şi nu-şi dezlipiră privirea de la capra pe care o pregăteau la proţap deasupra focului. Era prima dată când mâncau carne într-o săptămână, iar o masă bună era mai importantă decât o vizită. Nimeni important nu sosea la lăsarea serii şi fără ca ei să ştie din timp.

Numai Khan, bătrânul satului, se ridică să-l întâmpine pe străinul care sări din spatele camionetei. Vizitatorul purta straie autohtone, iar în jurul capului avea legată eşarfa albă caracteristică regiunii. Faţa îi era acoperită de o barbă aspră cu fire negre şi cenuşii, dar, chiar şi în lumina care devenea tot mai slabă, puteai să-i observi privirea înnegurată, cercetătoare. Pe umăr îi atârna o geantă de piele, şi se apropie respectuos.

— Cine eşti? îl întrebă Khan în paşto, ca de la un afgan la altul.

— Un doctor.

Khan recunoscu imediat accentul, dar îşi ascunse mirarea. Trecuse mai bine de un an de când străinii îndrăzniseră să înainteze atât de mult spre nord. N-ar fi fost nevoie decât de un cuvânt pentru ca bărbatul să fie executat. Totuşi, văzu ceva în privirea lui care îi atrase atenţia.

— Cum te numeşti, prietene?

— Jonathan.

Khan dădu noroc cu vizitatorul, păstrându-i mâna într-a lui îndeajuns de mult cât să-şi dea seama că era un bărbat bun şi de încredere.

— Nepoata mea este bolnavă, doctore Jonathan, zise Khan. Poţi s-o ajuţi?

Jonathan Ransom se uită în jur la casele de chirpici, la foc, la chipurile copiilor care îşi ridicaseră nerăbdători privirile spre el. Sus pe munte, razele slabe ale soarelui învăluiau peisajul sinuos într-o lumină purpurie. Era acasă.

— O să fac tot posibilul.

MULŢUMIRI

Ca de obicei, sunt îndatorat multor oameni minunaţi pentru efortul şi ajutorul lor în realizarea acestei cărţi.

În primul rând, aş vrea să-i mulţumesc inspectorului Charlie McMurdie din cadrul Poliţiei Metropolitane din Londra.

De asemenea, aş vrea să-i mulţumesc inspectorului-şef Chris Nolan de la New Scotland Yard.

În Londra, am fost ajutat şi de David Cleak şi de Ken Laxton, precum şi de un fost membru al MI5 care doreşte să rămână anonim. Altfel…

Îi mulţumesc prietenului meu Thomas Sloan, care mi-a facilitat aceste legături.

Acasă, în Statele Unite, îi mulţumesc doctorului Doug Fischer, agent special în cadrul Departamentului de Justiţie din California; îi mulţumesc doctorului Andrew Kuchins de la Centrul pentru Studii Strategice şi Internaţionale pentru opiniile sale de specialitate pe tema Rusiei; mulţumiri lui Bud Gandy pentru că mi-a împărtăşit din cunoştinţele sale despre sistemele de securitate şi despre cum pot fi sparte; şi îi sunt recunoscător doctorului Jon Shafqat pentru sfaturile sale din domeniul medical şi pentru timpul acordat citirii manuscrisului. Îi mulţumesc, de asemenea, lui Tom Rouse din cadrul companiei Qualcomm, care m-a ajutat să demontez un telefon mobil şi mi-a explicat cum funcţionează.

O persoană anume şi-a sacrificat o mare parte din timpul său ca să mă facă să înţeleg abecedarul industriei energiei nucleare. Am ajuns să mă conving că energia nucleară ne oferă o cale sigură, durabilă şi curată spre independenţa energetică. Îi rămân recunoscător pentru multele ore petrecute împreună şi pentru nenumăratele ceşti de ciocolată caldă de la Starbucks pe care le-am băut.

La editura Doubleday, aş vrea să mulţumesc din suflet fiecărui membru al echipei Rules: Bill Thomas, John

Pitts, Todd Doughty, John Fontana, Alison Rich, Bette Alexander şi, în mod special, minunatului meu redactor, Stacy Creamer. E un moment potrivit să urez bun venit noului meu redactor, Jason Kaufman. Şi, nu în ultimul rând, aş vrea să-mi exprim recunoştinţa faţă de unicul Steve Rubin. Mă simt onorat să lucrez alături de acest grup extraordinar de profesionişti.

Mulţumesc în mod special agentului meu, Richard Pine, şi colegilor săi talentaţi şi muncitori de la Inkwell Management, îndeosebi lui Michael Carlisle, Elisei Petrini, lui Masie Cochran şi lui Charlie Olsen. De-a lungul anilor, relaţia noastră profesională a devenit una de prietenie. Cei de la Inkwell îmi sunt o a doua familie. Richard, îmi eşti ca un frate.

Pe plan personal, aş vrea să mulţumesc echipei de la Body Refinery din Encinitas, California, în special instructorului meu, Michael Barbanti, care îşi dă de fiecare dată toată silinţa pentru a născoci metode noi şi ingenioase ca să mă elibereze de anxietăţile creatoare. *Res firma, mitescere nescit*.

În sfârşit, vreau să-mi exprim pe această cale şi recunoştinţa faţă de familia mea, care îmi oferă inspiraţia necesară pentru a da tot ce am mai bun în rutina de zi cu zi: lui Noelle şi Katjei, pe care le iubesc tot mai mult cu fiecare zi, şi soţiei mele, Sue, primul şi cel mai bun critic al scrierilor mele.

Dedic această carte lui James F. Sloan. L-am cunoscut pe Jim în timp ce făceam munca de cercetare pentru *Bancherul diavolului*. În acea vreme, Jim se afla la conducerea Reţelei de Combatere a Infracţiunilor Financiare (FinCEN). El şi echipa sa au făcut tot ce le-a stat în putinţă ca să-mi înfăţişeze diversele moduri şi metode folosite pentru a lua urma teroriştilor financiari. Când m-am întâlnit cu Jim în biroul său, mi-am dat imediat seama că mă aflam în prezenţa unui om extraordinar. Jim dădea dovadă de acea încredere în sine neostentativă şi poseda o pricepere neînduplecată, calităţi ale unui lider înnăscut. Înainte de slujba sa în cadrul FinCen, a făcut

parte timp de mai bine de douăzeci de ani din Serviciile Secrete, retrăgându-se din activitate ca agent special, şeful biroului din Baltimore. N-am să-i uit niciodată zâmbetul de pe chip când mi-a arătat fotografia în care apărea la volanul papamobilului în timpul vizitei pe care papa Ioan Paul al II-lea a făcut-o în Statele Unite, în 1979. Băieţandrul catolic cu origini irlandeze din Springfield, Massachusetts, ajunsese departe!

De-a lungul anilor, n-am trecut niciodată prin Washington fără să-l vizitez pe Jim. I-am urmărit parcursul carierei, când, după plecarea din FinCen, s-a alăturat Pazei de Coastă ca primul angajat civil în funcţia de comandant adjunct al Serviciilor de Informaţii. În acea vreme, îi fuseseră făcute mai multe oferte de a părăsi serviciul guvernamental pentru un post mai bine plătit într-o firmă privată de pază şi securitate. Le-a refuzat, simţind (pe bună dreptate) că, rămânând să lucreze în slujba guvernului, putea să-şi servească ţara şi societatea mult mai bine.

În urmă cu doi ani, Jim s-a îmbolnăvit de SLA, cunoscută şi ca „boala Lou Gehrig”. A fost o lovitură pe cât de grea, pe atât de nedreaptă. N-ar fi trebuit să i se întâmple aşa ceva unui om sănătos, plin de vitalitate, care mai avea încă atât de multe de realizat, atât de multe motive să trăiască. În primele clipe, pur şi simplu nu mi-a venit să cred, şi am fost copleşit de tristeţe. Apoi, am fost cuprins de furie. Cum se putea ca această boală să lovească un om care reprezenta tot ceea ce e mai bun în fiinţa umană?

În martie 2009, am avut onoarea de a participa la ceremonia lui de pensionare din Paza de Coastă, organizată la reşedinţa sa din Annapolis, Maryland. I-am spus atunci că intenţionam să îi dedic această carte. I-am mulţumit pentru ajutorul oferit de-a lungul anilor. Ca întotdeauna, Jim mi-a răspuns că i-a făcut plăcere. I-am strâns mâna pentru ultima dată. Şi, în timp ce ascultam mulţimea de reprezentaţi ai comunităţii serviciilor de informaţii veniţi să îl omagieze pentru cariera sa

exemplară, m-am simţit onorat să fiu în prezenţa unui om care a dăruit mult mai mult decât a primit şi care a făcut ca lumea să fie un loc mai bun şi mai sigur.

Boala l-a răpus pe Jim în iunie 2009.

Îi voi simţi lipsa.